This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

UC-NRLF
$B 149 537

THE LIBRARY
OF
THE UNIVERSITY
OF CALIFORNIA

GIFT OF
HORACE W. CARPENTIER

THE

WEAK AND GEMINATIVE VERBS

IN HEBREW

BY

ABÛ ZAKARIYYÂ YAḤYÂ IBN DÂWUD

OF FEZ

KNOWN AS

ḤAYYÛḠ

THE ARABIC TEXT NOW PUBLISHED FOR THE FIRST TIME

BY

MORRIS JASTROW JR., PH. D.,

Professor of Semitic Languages at the University of Pennsylvania

Published through the aid of the "Deutsche Morgenländische Gesellschaft" and the "Société des Études juives"

LIBRAIRIE ET IMPRIMERIE

ci-devant

E. J. BRILL

LEIDE — 1897

THE

WEAK AND GEMINATIVE VERBS

IN HEBREW

PREFACE.

I.

After a much longer delay than I anticipated, I am at last enabled to place in the hands of scholars, the edition of Ḥayyûg's grammatical treatises on the so-called "Weak and Geminative Verbs in Hebrew". My chief regret in this delay — due to various circumstances — is that a scholar for whom this work was intended is no longer alive. I refer to Joseph Derenbourg, late member of the "Académie des Inscriptions et Belles-Lettres" and the most eminent scholar of his day in the domain of the Hebrew-Arabic Literature of the Middle Ages. To Prof. Derenbourg's encouragment, the completion of this edition is in large measure due, and it was my hope as one of his pupils to inscribe the work to him, coupling his honored name with that of the distinguished gentleman whose name now graces the dedicatory leaf. Derenbourg died in the fulness of years, active to the last, busy with plans for the future. As yet no adequate record of his remarkable career has appeared [1]) and in paying a tribute to his memory here, I venture to ex-

1) A good sketch of his life — but only a sketch with a portrait — appeared in the "Revue des Études juives", N°. 62.

press the hope that in Paris, where he spent almost the whole of his active career, some steps may be taken to perpetuate a name that shed so much lustre upon his adopted country.

The sentiment voiced by Joseph Derenbourg in his admirable introduction to the "Opuscules et Traités d'Abou-l-Walid Merwan Ibn Djanaḥ" [1]) (p. CXIX): "L'original arabe de l'œuvre grammaticale de Ḥayyoudj est encore inédit, et on peut le regretter" is probably shared by many Semitists. Ḥayyûg occupies so distinct a place in the history of Hebrew grammar that a sense of historical justice would of itself be sufficient to prompt a publication of his two important treatises [2]) in the form in which they were written [3]).

---

1) Paris, 1880. The editing of the Arabic text was done in collaboration with Hartwig Derenbourg.

2) The Arabic text of a third treatise dealing with the Hebrew vowels, the "Kitâb at-Tanḳît" was published by J. W. Nutt (שלשה ספרי הדקדוק, London, 1870) as an appendix to his edition of Môshe Ibn Gikatilyâ's Hebrew translation of the two treatises.

3) The Hebrew translation of the two treatises by Abraham Ibn Ezra was published as early as 1844 by Ewald and Dukes (Vol. III of the "Beiträge zur Geschichte der ältesten Auslegung und Spracherklärung des Alten Testaments", pp. 1—178). The earlier Hebrew translation by Môshe Ibn Gikatilyâ was published by Nutt (see note 2) in 1870, together with an English translation. Gikatilyâ's version — altogether freer than that of Ibn Ezra — contains additions regarding which one may consult Peritz ("Zeitschr. f. d. alttest. Wissensch.", XIII, p. 76), Bacher (ib., XIV, p. 156) and Poznanski (ib., XV, pp. 132—137). The latter definitely establishes the fact that, with few exceptions, these additions actually emanate from Gikatilyâ.

Some fragments of the Arabic text of Ḥayyûg's two treatises have been published as follows: 1) by Bacher, "Grammatische Terminologie des Jehûdâ b. Dâwîd Ḥajjûg" (Vienna, 1882), pp. 46—50, the general introduction to the "Kitâb al-Af'âl Dawât Ḥurûf al-Lîn"; 2) by myself, the first chapter of this treatise in the "Zeitschr. f. d. alttest. Wissensch.", V (1885), pp. 193—221; also *separatim;* 3) Selections from this same treatise (based in part on my edition), by Hirschfeld, "Arabic Chrestomathy in Hebrew characters", (London, 1892), pp. 37—50; 4) Peritz, "Ein Bruchstück aus J'hudah Ḥajjûg's arabischem Werke

The influence exerted by Ḥayyûḡ upon his age was profound. Through his theory that all Hebrew stems consist of no less than three consonants, and his recognition of the fact that the four vowel letters form ingredient parts of the stem, he cleared up the difficulties which the grammarians preceding him encountered, when discussing the irregular verbs in Hebrew. Whatever may be the verdict regarding his fundamental proposition, when viewed in the light of modern science [1]), the impetus given by him to a methodical and rational study of Hebrew grammar resulted in the production during the following centuries, of an extensive grammatical literature — in Arabic and Hebrew — that is sharply marked off by a superior scientific spirit, from that produced before the days of Ḥayyûḡ.

Now that the grammatical works of Ibn Ḡanâḥ have been published in the Arabic original [2]), it is all the more imperative to have the Arabic text of Ḥayyûḡ's treatises at our disposal, since it is undeniable that

über die hebräischen Zeitwörter mit schwachen Stammlauten" in the "Zeitschr. f. d. alttest. Wissensch.", XIII, pp. 169—222.

1) It is perfectly absurd to speak of Ḥayyûḡ in the manner in which Prof. Sayce is in the habit of doing ("Hibbert Lectures", p. 425; "Zeitschrift für Assyriologie", II, p. 341). Sayce does not even know the correct form of Ḥayyûḡ's name. He persists in writing Ibn (*sic!*) Khayyuj and he has probably never read a line of this author.

2) *a*) His Hebrew Dictionary, the "Kitâb al-Uṣûl", by Neubauer, under the title "The Book of Hebrew Roots by Abu-'l-Walid Marwan ibn Janaḥ otherwise called Rabbi Jonah" (Clarendon Press, Oxford, 1873—75). In connection with the edition, Bacher's important corrections ("Z. D. M. G.", XXXVIII, pp. 620—29, and XLII, pp. 307—10) should be consulted. — *b*) His grammar, the "Kitâb al-Luma'", by Joseph Derenbourg, in the "Bibliothèque de l'École des Hautes Études, Sciences philologiques et historiques", 66ème Fasc. (1886). A French translation based on this edition was published by Metzger, (81ème Fasc. of the same series (1889). — *c*) His miscellaneous grammatical treatises by Joseph and Hartwig Derenbourg, under the title "Opuscules et Trai-

Ḡanâḥ, whether or not he actually enjoyed personal instruction[1]) under Ḥayyûḡ, is in a preëminent sense the latter's pupil.

Apart from the fact that the great advances made by Ibn Ḡanâḥ in the treatment of Hebrew grammar are due, as he himself frequently acknowledges, to the new direction given to the study by Ḥayyûḡ, one of Ibn Ḡanâḥ's works, the "Kitâb al-Mustalḥiḳ"[2]), is, as the name indicates a "Supplement" to Ḥayyûḡ's treatises, embodying many valuable comments on Ḥayyûḡ and correcting errors made by him. Another treatise, the "Risâlat at-Taḳrîb wa-'t-Tashîl" [3]) was intended to serve the purpose of an introduction to Ḥayyûḡ's theories, while two others, the "Risâlat at-Tanbîh"[4]) and the "Kitâb at-Taswiya"[5]) are for the most part concerned with Ḥayyûḡ. It is manifestly impossible to properly understand those works abounding in quotations from Ḥayyûḡ's treatises, without consulting the Arabic text of the latter. The insufficiency of the two Hebrew translations becomes all the more patent, if we bear in mind that Dukes' edition of Ibn Ezra's version is exceedingly faulty, and that Ḡiḳaṭilyâ's version — so admirably published by Nutt — is an abridgment of Ḥayyûḡ and frequently quite independent of the original.

---

tés d'Abou-l-Walid Merwan Ibn Djanaḥ de Cordoue" (Imprimerie Nationale, Paris, 1880).

1) In my Dissertation (see p. VIII, note 3), pp. 10—11, I was inclined to answer this question in the affirmative, but Derenbourg, in his introduction to Ibn Ḡanâḥ's "Kitâb al-Luma'", p. IV, has convinced me that there is more to be said on the negative side. The question, however, is still an open one.

2) "Opuscules et Traités", pp. 1—246.

3) Ib., pp. 268—342.

4) Ib., pp. 247—267.

5) Ib., pp. 343—379.

II.

It may be well to recall in this place the few circumstances that we know of Ḥayyûǵ's career and to sketch, briefly, the character of his works on Hebrew grammar.

Abû Zakariyyâ Yaḥyâ Ibn Dâwud Ḥayyûǵ [1]) was born in the city of Fez in Morocco, about the middle of the 10th century. He came at an early age to Cordova, settled there, and appears to have remained there till his death, which occurred early in the 11th century. Neither the year of his birth nor that of his death is known. Cordova was one of the centres of Jewish learning in Spain. The most celebrated grammarian of the place at the time that Ḥayyûǵ settled there, was Menaḥem ben Sarûḳ. The great opponent of the latter, Dunaš Ibn Labrat, though born in Fez, also resided at Cordova for a time. Ḥayyûǵ appears to have become the pupil of Menaḥem and in the bitter controversy that broke out between Menaḥem and Dunaš, we find Ḥayyûǵ espousing the cause of the former [2]). Later in life, however, Ḥayyûǵ is himself obliged to step forward as an opponent of Menaḥem's grammatical theories; and he refers to Menaḥem in terms, whereof the occasional severity tempts one to suppose that the original views developed by Ḥayyûǵ isolated him from the adherents of Menaḥem. A characteristic contrast

---

1) For the sources of our knowledge of Ḥayyûǵ's career, I may be permitted to refer to my Dissertation, pp. 4—13. See also my article in "Hebraica", Vol V, pp. 115 and 120, and Bacher in Winter und Wünsche, "Die jüdische Literatur seit Abschluss des Kanons", Bd. II, pp. 161—169.

2) Bacher, ib., pp. 157—160, has now definitely established this point.

between Menaḥem and Dunaš is to be found in the strong advocacy on the part of the latter of what corresponds to the modern "comparative method" in the study of Hebrew, whereas Menaḥem maintains a rather hostile attitude toward appealing to the cognate Semitic languages for the explanation of Hebrew words and forms. There is a strong flavor of the modern spirit in Dunaš who insists upon the value of Arabic and Aramaic — and especially of the former — in the study of Hebrew. It is probably no accident that both, Dunaš and Ḥayyûḡ, were from Fez, where the Jewish scholars wrote Arabic and appear to have been in closer touch with Arabic literature than their colleagues in Spain.

At all events, Ḥayyûḡ's great advance over Menaḥem is due to the training he received in Arabic grammar. The life-work of Ḥayyûḡ may be described as an attempt to apply to Hebrew the methods perfected by the Arabic grammarians for the study of Arabic.

The greatest difficulty which the scholars preceding Menaḥem encountered when approaching the morphology of Hebrew was, to satisfactorily account for the divergences existing between the so-called "strong" and "weak" verbs. A hopeless confusion appeared to reign here in Hebrew; and much ingenuity was spent in endeavoring to discover the principles that controlled the conjugation of the weak verbs. The weakness of Menaḥem's position that there were stems in Hebrew containing three letters, two letters and one letter, respectively, was pointed out by Dunaš. But, although the latter was on the road to a solution of the problem it was left to Ḥayyûḡ to find the key.

The discovery which marked the beginning of a new era in the study of Hebrew grammar appears simple enough when viewed at this distance. Ḥayyûḡ maintained that all Hebrew stems consisted of three letters, but that when one of those letters was a "vowel letter", such a letter could be regarded as "concealed" in diverse ways in the various verbal forms.

To substantiate this thesis, he wrote a treatise upon which his reputation chiefly rests, the "Kitâb al-Afᶜâl Ḏawât Ḥurûf al-Lîn" or "The Book of Verbs containing weak letters". The treatise consists of three parts. The first is devoted to verbs whose first radical is a weak letter, the second to verbs whose second radical is weak, and the third to verbs whose third radical is weak. Within each division, he furnishes us what he considered to be a complete list of the verbs belonging to the class in question, enumerates various forms or modes of the verb and, when necessary, adds brief comments and explanations. Preceding each division, the principles underlying the formation of the stems belonging to the division are systematically set forth in a series of introductory chapters.

As a supplement to this treatise, he wrote a second which he called the "Kitâb al-Afᶜâl Ḏawât al-Miṯlain" or "The Book of Verbs containing Double Letters" [1]), in which he set forth the principles governing the verbs whose second and third radicals were alike. He furnishes a list of these verbs, together with the various forms of them occurring in the Old Testament.

1) Wright, "Comparative grammar of the Semitic languages", p. 227, uses the expression "geminate". The "Century Dictionary" authorizes "geminative" — a term suggested (I believe) by Whitney.

It is these two treatises which I herewith publish. To enter upon a consideration of their merits and shortcomings is unnecessary. Suffice it to say that not only did Ḥayyûḡ's theories triumph over those of his predecessors and contemporaries, but the succeeding generations vied with another in sounding the praises of "the distinguished master" and "the chief of grammarians". It is not likely, however, that he himself lived to see this triumph, for Ibn Ḡanâḥ is obliged frequently to defend Ḥayyûḡ against the attacks of critics. Indeed, the fact that Ibn Ḡanâḥ was forced to write controversial treatises is a sufficient proof of the opposition that Ḥayyûġ at first encountered. But apart from his chief discovery or theory, Ḥayyûḡ displays, especially in the introductory chapters to the various divisions of his treatises, a mastery of the intricacies of Hebrew grammar which is truly surprising. Nothing apparently escapes his keen gaze and what is even more remarkable, he handles his subject in a manner that approaches the scientific spirit of modern times. Thoroughly modern is his successor Ibn Ḡanâḥ.

There is much in Ḥayyûḡ's treatises which is still of value. Subsequent writers as Ibn Ḡanâḥ, Abraham Ibn Ezra, Parḥon and the two Kamḥis exploited him thoroughly, not to speak of the two Hebrew translations made of his treatises. His fame and the knowledge of his works extended even to distant Babylonia. If the material furnished by him in the introductory chapters to the divisions of his two treatises were to be arranged systematically, we would have a tolerably complete Hebrew grammar; and this grammar would differ from a modern treatise chiefly in the *manner* of putting principles, not in the principles themselves, of

which Ḥayyûḡ had a remarkably clear grasp. His view of the function and pronunciation of the Šᵉwâ (pp. 5—7 of the text) may be instanced as an illustration of Ḥayyûḡ's method at its best. Moreover, throughout his exposition, there are scattered valuable suggestions affecting the interpretation of certain Biblical passages. But after all, his chief claim to being remembered rests upon his accomplishments in the domain of Hebrew grammar. He marks in every sense the beginning of a new era, and the indebtedness of modern scholarship to him is indexed by the technical terms still employed in our Hebrew grammars, most of which are simply Hebrew translations of the Arabic terms employed by Ḥayyûḡ [1]).

It was from the Arabic grammarians, as already intimated, that Ḥayyûḡ obtained his method of investigation, and his skill in adapting the principles and grammatical terms devised by the Arabic scholars to Hebrew, forms the basis of his success in clearing up the mysteries of the Hebrew verbs. So e. g. his treatment of the Šᵉwâ above instanced betrays the partial adaptation of the principle of the Arabic *imâla* to Hebrew.

III.

Besides the two treatises on the verbs, Ḥayyûḡ wrote a monograph "Kitâb at-Tanḳîṭ" or "The Book of Punctuation". This work, which appears to have been written before his two chief treatises, is an attempt to set forth the features underlying the Massoretic use of the vowels and of the word-tone. In this little work [2]), he deals

---

1) See Bacher's "Die grammatische Terminologie Jehûdâ b. Dâwîd Ḥayyûḡ's" (Vienna, 1882).

2) The Hebrew and Arabic texts together with an English translation published by Nutt (see p. VIII, note 2).

chiefly with nouns and particularly with those of the so-called Segolate class and those containing a guttural. His treatment of the subject is characterized by the same clearness which constitutes the merit of his other compositions. Its purpose is more of a practical than of a theoretical character. He does not enter into any long discussions, but contents himself with arranging his facts in an orderly manner. What he says about the so-called "vowel letters" (chapter 1) is of interest in view of his treatment of the same subject in his treatises on the verbs (pp. 7—10 of the text).

Still a fourth work, written by Ḥayyûḡ, is known to us, though as yet only some fragments of it have been found. Abraham Ibn Ezra, in a well-known passage (Sēfer Moznaim, ed. Venice, p. 197a), speaks of Ḥayyûḡ's four works and calls the fourth ספר הקרחה. As long ago as 1862, Dr. Neubauer, commenting in his valuable essay "Sur la Lexicographie hébraïque" [1]) on this passage in Ibn Ezra, called attention to some marginal glosses in a Bodleian Manuscript [2]) which furnished extracts from various authors. Among these authors, Ḥayyûḡ also appears, but the quotations from Ḥayyûḡ not being found in the known works of the latter, Neubauer concluded that they belonged to the lost production.

In my dissertation on Ḥayyûḡ (p. 7), I maintained that this ספר הקרחה was of a grammatical character. This conjecture is now confirmed, as is also Neubauer's supposition made in 1862.

In 1889, I. Israelsohn [3]) called attention to a reference

1) "Journal Asiatique", 5ème série, Tome XX, p. 211.

2) See Neubauer, "Catalogue of the Hebrew Manuscripts in the Bodleian Library", N°. 316, p. 63.

3) "Revue des Études juives", Tome XIX, pp. 305—309. See also Harkavy,

to this fourth work of Ḥayyûḡ preserved in the introduction of "Tanḥûm Yerûšalmî" to his Biblical commentaries. The passage reveals that the Arabic title of the work was كتاب النتف, i. e. "Kitâb an-Natf", and Derenbourg has shown [1]) that the proper translation of the title is "Book of Extracts" [2]). The Hebrew name is therefore to be read "Sēfer haḳ-Ḳorḥâ" (cf. Deut., XIV, 14) and is a literal translation of the Arabic title.

It also becomes evident from the passage in question that this work of Ḥayyûḡ was a supplement to his two grammatical treatises in which he noted the weak and the double-letter or geminative stems that were omitted by him in his previous treatises. In doing this, he anticipated in a measure Ibn Ḡanâḥ's Mustalḥiḳ, which, it will be recalled, was devoted to this very purpose. The method, however, pursued by Ḥayyûḡ differed from that of Ibn Ḡanâḥ. He arranged and discussed the verbal stems in question, not alphabetically, but in the order in which he found them in the Books of the Old Testament. Derenbourg is probably right in supposing that such a collection of passages was never issued by Ḥayyûḡ himself during his life-time. Ibn Ḡanâḥ evidently does not know of its existence; and it does not seem plausible that a man of such a scientific turn of mind as Ḥayyûḡ shows himself to be in his other three works should have sanctioned the publication of what constitutes the material of a work, but can hardly be called a finished production.

"Studien und Mittheilungen aus der St. Petersburger Bibliothek", V (1891), p. 36, note 3.

1) "Revue des Études juives", ib., pp. 310—311.

2) *Lit.:* "Book of Plucking" — *natf* being applied to the plucking out of hairs from the body of an animal.

Quite recently, Dr. Harkavy of the St. Petersburg Library has been fortunate enough to discover among the manuscripts of the great collection under his charge four pages of Ḥayyûĝ's "Kitâb an-Natf". [1])

The fragment is inserted in the middle of a grammatical commentary on the Books of Kings. Harkavy furnishes a specimen passage of the fragment, which besides removing all doubts as to the correctness of the identification, bears out the statement of "Tanḥûm Yerûšalmî" as to the general character of the work. Harkavy promises further details regarding this document, and we may look for a complete publication of it in the near future [2]).

As I also propose to publish in a forthcoming number of the "Revue des Études juives", the glosses from the "Kitâb an-Natf" to which Dr. Neubauer was the first to call attention, scholars will soon be able to form an intelligent judgment regarding this book. I may say here that those glosses — seven in all — seem to show that Ḥayyûĝ embodied in his remarks on the weak and geminative verbs occurring in the passages selected by him, comments of a more general character, without, however, passing beyond the limits of purely grammatical exegesis.

IV.

My edition is based upon the two well known manuscripts of Ḥayyûĝ's treatises, at present in the Bodleian Library, and designated in my notes as A and B.

---

1) "Revue des Études juives", Tome XXXI, pp. 288—289.

2) I am informed that Dr. Paul v. Kokowzoff, of the University of St. Petersburg, is preparing this publication.

They have been described in my dissertation on Ḥayyûḡ (pp. 17—18) and I content myself here with brief indications.

A (Pococke 134; Uri 135; Neubauer 1453 [1]) bears the date Sebhâṭ 1627 of the Seleucidian era, equivalent to the year 1316 of our era. It was written in Cairo by Yôsēf ben Šelômô. Besides the two treatises of Ḥayyûḡ (folios 1—117), it contains the above mentioned four works of Ibn Ḡanâḥ, which appear to have been generally regarded as a supplement to Ḥayyûḡ. The characters — described by Neubauer as Greek Rabbinical letters — are clear, and the manuscript, although of a later period than B, is the better of the two — indeed far superior to B.

B (Pococke 99; Uri 459; Neubauer 1452 [2]) is of the year 1521 (4th of Elûl) of the Seleucidian era, corresponding to the year 1210 A. D. Attached to the two treatises (fol. 1—121) is the third treatise of Ḥayyûḡ, the "Kitâb at-Tanḳîṭ", copied in the year 5226 (7th of Elûl) of the traditional year of creation, equivalent to 1467 A. D. The older scribe is Yôsēf ben Saᶜadya ben Dâwîd; the later, Yôsēf ben Ṣedâḳâ ben Yišay ben Yôšîaᶜ ben Šelômô ben Yedîdyâ ben Šelômô ben Yehûdâ ben Dâwîd ben Zakay (all with the title "han-Nâsî"). The home of the writers is not mentioned, but both manuscripts are evidently of South Spanish or North African origin. The portion containing the two treatises with which we are concerned has many gaps, and the errors made by the

1) Neubauer, "Catalogue of the Hebrew Manuscripts in the Bodleian Library", pp. 514—515. The Bodleian Library also possesses three transcripts into Arabic characters of the Ḥayyûḡ manuscripts made by Joannes Gagnier (Neubauer ib.).

2) Ib., p. 515.

copyist are also numerous. On the margin occur notes in the same handwriting as that which appears in the third treatise. These notes are corrections of errors and also supply omissions. The later copyist thus assumes the role of revising the work done by the earlier one. He has also added at the beginning and end of the mss., ethical reflections, a series of poems and some grammatical notes. The characters in B are designated by Neubauer as Syriac Rabbinical.

These two manuscripts, A and B, are independent of one another. It is also interesting to observe that the variations between Ibn Ezra's and Ǧiḳaṭilyâ's versions are parallelled by the divergences presented by the manuscripts. In general, Ibn Ezra's version agrees more closely with A, while Giḳaṭilyâ must have had a manuscript before him presenting greater affinities with B. There are, however, instances in which the reverse is the case. Without pressing the point too far, Ǧiḳaṭilyâ's variation from Ibn Ezra may be due in part — by no means wholly — to the character of the manuscript before him and not to his own wilful curtailment of Ḥayyûǧ. A testimony in favor of this supposition is furnished by Ibn Ǧanâḥ, who defends "the distinguished master", as he calls Ḥayyûǧ, against the false views imputed to him on the basis of defective manuscripts. A large proportion of the variants between A and B affect the Biblical quotations adduced in illustration of the verbal stems discussed. I have given the preference in all cases to the manuscript giving the more copious illustrations.

This generally turned out to be A, but often I have added to A some illustrations found only in B

where Ibn Ezra's version or Ḡiḳaṭilyâ's warranted the addition. As for other variants, I have not thought it necessary to indicate any but really essential ones. My object has been, by a careful study of A and B, together with other means at my disposal [1]), to produce a text that, I trust, is as close to the one actually prepared by Ḥayyûḡ as we are able to reach.

I may add also that I have not been particular or consistent in following the manuscripts in their manner of writing Hebrew words, especially such as form part of quotations. Here since the point involved is generally a certain verbal form, I have adopted the accepted Massoretic reading without much regard whether in the manuscript there is a *wâw* or a *yôd* to indicate an *u*, *o*, or an *i* vowel.

The manuscripts not being consistent in this respect, we have no means of ascertaining exactly how Ḥayyûḡ himself would have preferred to have written the words in question. So far as vowels are concerned, I have attached them in every case to that word in the Biblical quotation which serves as an illustration. Beyond that, the vowels are confined to such words as require them — wholly or in part —, in order to bring out the author's meaning. Obvious mistakes in the quotations, some of them due to careless copyists, others to the fact that Ḥayyûḡ depended upon his memory, have been corrected, with the exception of some instances where special interest is attached to the error. Regarding other readings of the manuscripts which involve grammatical errors in the handling of the Arabic tongue, I have in

1) See below, p. XXVII.

most cases preferred to let the manuscripts speak for themselves, the exception to this principle being confined to cases where it is clear that we have to deal with a copyist's mistake. I cannot vouch for complete consistency in this respect, but the examples furnished will be sufficient to show that Ḥayyûǧ did not wield a facile pen in Arabic. He was too much under the influence of Hebrew to do so. He does not appreciate the syntactical niceties of Arabic and particularly in his use of the article and in the combination of nouns and adjectives, he often sins against the canons set up by Arabic grammarians.

Ibn Ganâḥ is much more exact in this respect. Some of the constructions and forms introduced by Ḥayyûǧ approach closer to vulgar Arabic than to the classical standard. Since a large part of the interest attached to an edition of Ḥayyûǧ's works is historical, it naturally affords a much more accurate picture of his style, if we let his words stand (so far as practicable) as he wrote them with their peculiarities and imperfections.

Besides the two complete manuscripts, I have availed myself of two fragments in the Royal Library at Berlin and in the British Museum respectively.

C. The fragment in the Berlin Library bearing the signature "Ms. Or. Oct. 242" consists of eight leaves, taken from the third division of the treatise on weak verbs. The manuscript was first fully described and analyzed by Rödiger in a paper published in the "Monatsberichte der Kgl. Akademie der Wissenschaften" for November 1868, and has recently been published by Peritz (see p. VIII, Note 3) with a German translation and a valuable commentary. Rödiger is probably right in

placing the manuscript as not older than the 15th century.

D. The fragment in the British Museum is more extensive than that in Berlin. It consists of 18 leaves, bound up with fragments of Ibn Ḡanâḥ's "Kitâb al-Uṣûl" and a number of small treatises on Hebrew grammar. It bears the signature "Ms. Or. 2594" and was purchased by the British Museum in 1882. A full description of it will be found in a paper of mine published in the "Proceedings of the American Oriental Society" for October 1888, pp. XXXVIII–XL. Beginning in the middle of the introductory chapters to the first division of the treatise on weak verbs, it proceeds till the commencement of the second division, where a break occurs which extends well into the third division. The second part of the fragment is considerably smaller than the first. The date of the fragment is uncertain. It appears to be quite as old as B. Its interest lies in its independence of both A and B — pointing to the existence of a third class of Ḥayyûḡ manuscripts and thus incidentally furnishing another proof for the popularity that his treatises enjoyed.

While neither of the fragments furnish many important new readings, they have been of value in controlling A and B. They also enable us in quite a number of passages to render a satisfactory decision as to the reading to be preferred.

In my dissertation on Ḥayyûḡ (p. 17), I called attention to a fifth manuscript belonging to the Imperial Library at St. Petersburg. Since then I have learned from Dr. Paul v. Kokowzoff, Lector at the University of St. Petersburg, that the St. Petersburg Library possesses a most extensive and remarkable collection of Ḥayyûḡ manuscripts. In the first place, there are two

large fragments that extend over the whole of the two treatises, but contain some gaps. These manuscripts I designate as E and F respectively. In addition [1]) to this, there are some twenty-six smaller fragments, in part supplying the gaps of the larger fragments, in part running parallel to the latter. These fragments represent, according to Dr. Kokowzoff, as many independent manuscripts. They all belong to the so-called second Firkowitsch collection, and their existence in Crimea, whence Firkowitsch procured them, is another interesting testimony to the popularity which the study of Ḥayyûǧ enjoyed among scholars in various parts of the Mediæval world. Thanks to the extreme kindness of Dr. Kokowzoff, who has taken the trouble to carefully study the St.. Petersburg collection for the benefit of my edition of Ḥayyûǧ, I am enabled to furnish details as to the contents of the fragments.

E consisting of 85 leaves 8vo. begins at p. 15 of my edition and extends to the close of the second treatise (p. 271 of my edition). It contains, however, some 20 serious gaps, which, scattered throughout the two treatises, affect over one hundred pages of the edition.

F consists of 119 leaves 8vo. and extends from the beginning till page 234 of my edition, with six serious gaps comprising about 40 pages.

Of the two, the latter is by far the superior, though not free from errors. The Hebrew portions in F are pretty thoroughly vocalized, while in E the vowels are not added.

The exact relationship of these two manuscripts to the pages of my edition is given by Dr. Kokowzoff as follows:

---

1) Dr. Kokowzoff believes that further search will reveal the existence of still more fragments.

E.

Pp. 15, l. 15—34, 5. 37, 8—46. 48, 15—61, 1, 64, 15—66, 19. 74, 4—75, 15. 78, 16—82, 1. 83, 11—85, 11. 88, 20—90, 11. 109, 13—121, 8. 122, 17—126, 4. 137, 1—150, 14. 151, 18—157, 9. 158, 18—161, 15. 167, 17—171, 7. 174, 19—176, 10. 182, 6—184, 1. 197, 10—214, 9. 216, 4—217, 17. 219, 5—222, 8. 223, 17—225, 7. 227, 1—228, 8. 231, 1—239, 13. 244, 7—245, 19. 255, 9—256, 19. 261, 19—to end.

F.

Pp. 1, 10—21, 12. 37, 2—38, 4. 39, 9—48, 7. 49, 19—107. 118, 16—120, 3. 123, 7—139, 5. 149, 13—235, 11. 269, 16 — to end.

The smaller fragments fill out all but five of these gaps, viz: pp. 34—37. 48. 108—109. 246—255. 257—261.

Dr. Kokowzoff also furnishes the contents of the 25 smaller fragments, as follows:

1)[1] 8 leaves corresponding to pp. 1, 9—10, 6 of my edition.

2)	2 leaves	corresponding	to pp.		7, 2—10, 5 and 17, 9—21, 1.
3)	2	"	"	" "	15, 19—18, 19.
4)	10	"	"	" "	17, 15—31, 16.
5)	5	"	"	" "	18, 17—21, 11; 25, 1—28, 20 and 59, 8—61, 6.
6)	2	"	"	" "	57, 12—61, 5.
7)	3	"	"	" "	70, 9—72, 11 and 87, 12—88, 13.
8)	2	"	"	" "	74, 10—78, 12.

1) All, except N°. 18, 8vo. size.

9) 2 leaves corresponding to pp. 107,13—108,18 and 114,13—115,18.

10) 6 " " " " 116,21—124,8.

11) 1 leaf corresponding to pp. 151,18—153,4 of my edition.

12) 2 leaves corresponding to pp. 154,7—156,2 and 163,5—165,5.

13) 26 " " " " 158,11—175,11; 185,1—212,19; 216,10—225,5; 230,4—237,9; and portions of the "Kitâb at-Tankît".

14) 10 " " " " 172,9—179,12; 191,13—194,21; 200,4—203,8 and 243,5—246,16.

15) 7 " " " " 178,16—180,2 and 235,8—245,13.

16) 16 " " " " 182,13—192,4 and 193,18—213,6.

17) 7 " " " " 199,7—215,1.

18)[1] 2 " " " " 211,1—218,19.

19) 1 leaf " " " 220,1—221,5.

1) 12mo. size and written on parchment.

20)	4 leaves corresponding to pp.	221,11—228,4.
21)	1 leaf „ „ „	226,2—227,12.
22)	1 „ „ „ „	230,1—231,9.
23)	2 leaves „ „ „	231,9—232,14 and 239,8—240,17.
24)	4 „ „ „ „	232,14—237,21.
25)	2 „ „ „ „	255,12—257,17 and 270,6 to end.
26)	3 „ from the "Kitâb at-Tanḳîṭ".	

Dr. Kokowzoff has greatly increased the obligations under which he has placed me, by making a most accurate collation of my text with all the fragments, and in my "Textual Notes", which thus assume the proportions of an *apparatus criticus*, I have embodied all important variations of the manuscripts in question. It was impossible and also needless to include all and I have been guided in my choice by two considerations chiefly; 1) to produce a more complete text; 2) the relationship between the Arabic original and the two Hebrew translations. I take great pleasure in making public acknowledgment of the valuable service thus rendered to the study of the text by the learned Lector at the University of St. Petersburg. Without this collation, my edition would have been lamentably imperfect.

Finally, as a valuable source for fixing the text of Ḥayyûǵ's treatises, Ibn Ǵanâḥ is to be mentioned, who in the four monographs above described furnishes a very large number of quotations from our two treatises; and it has often been possible by a comparison

of the manuscripts with these quotations to render a decision in cases that would otherwise have remained doubtful.

All the manuscripts of Ḥayyûḡ utilized by me as well as all those in St. Petersburg are written — as practically all of the Jewish-Arabic literature of Spain and Africa — in Hebrew characters. Bacher [1]) having proved that Ibn Ḡanâḥ himself used these characters in writing Arabic — and not merely the copyists —, there is of course every reason to assume that Ḥayyûḡ did the same. This method of writing Arabic with Hebrew characters appears to have been adopted by the Jewish scholars of the day merely as a matter of convenience. Hirschfeld [2]), indeed, goes so far as to declare that the Arabic speaking Jews of Spain and Northern Africa were unable to read Arabic in any other form than in Hebrew transliteration, but this extreme view is not tenable. For purposes of commercial intercourse, it would have been necessary for most of the Jews to read and write the Arabic characters, and certainly scholars like Ḥayyûḡ and Ibn Ḡanâḥ, who acquired their method from a study of the Arabic grammarians, notably Sîbawaihi, must have been able to read Arabic characters as fluently as Hebrew. At the same time, we may assume that it was easier for scholars who happened to be Jews and whose chief interest lay in the study of Hebrew, to make use of Hebrew characters when writing Arabic [3]), much as

1) "Z. D. M. G.", Bd. XLII, pp. 305—306.
2) "Z. D. M. G.", Bd. XLV, p. 331.
3) In Yemen, in the other hand, we find Jews employing Arabic characters when writing Hebrew (see Hoerning, "British Museum Karaitic Manuscripts", London, 1889).

elsewhere Christian scholars preferred the Syriac characters when writing Arabic.

If the use of Hebrew letters was more convenient even for scholars versed in Arabic literature, it stands to reason that it would be preferred by Jewish copyists as well as by such scholars as confined their activity to Biblical and Rabbinical Literature. It must also be remembered that Ḥayyûḡ as well as his predecessors and successors wrote for an audience of Jewish scholars. The Arabs took little or no interest in Hebrew and several centuries elapsed after the death of Ḥayyûḡ before Christian theologians turned their attention to the study of Hebrew. An additional motive was thus furnished to lead the Jewish-Arabic writers to the employment of Hebrew characters, which could so easily be adapted to writing Arabic.

In conclusion, I beg to direct attention to the "Textual Notes". In these notes, I have included *a*) the result of a collation of my text with the fragment in the British Museum and of a final collation of my printed text with the Bodleian manuscripts made during a visit to Oxford in September 1896; *b*) Dr. Kokowzoff's collation with the twenty-seven[1]) St. Petersburg fragments, and *c*) some readings found in Ibn Ḡanâḥ's monographs which it was too late to insert at the proper place in the foot-notes. Fourthly, I have embodied in these notes, numerous corrections to the text. While most of these are of a minor character, it nevertheless seemed advisable to me to include all of them in these notes.

1) N°. 26, it will be recalled (p. XXVII), belongs to the Kitâb at-Tanḳîṭ.

My thanks are due to Dr. Paul Herzsohn, the scholarly proof-reader of the E. J. Brill Company, who made numerous valuable suggestions to me while the work was passing through the press. I beg also to tender my acknowledgments to Prof. Dr. Franz Praetorius of the University of Halle, and to M. Zadoc Kahn, chief Rabbi of France, through whose kind services, the aid of the "Deutsche Morgenländische Gesellschaft" and of the "Société des Études juives", respectively, in publishing this work was obtained.

University of Pennsylvania,
June 1897.

MORRIS JASTROW JR.

TEXTUAL NOTES.

Page. Line.

١, 5, read فيها.

» 7, » لِلُّرْشْدِ.

٢, 12, F omits وجاأوا.

» 15, F reads وانّ اصــل יקום.

٣, 1, F and fragm.[1] 1 read وتتناكرب.

» 5, F فلمّا.

» 8, F and fragm. 1 read وموضع.

» » F and fragm. 1 read ادغام.

» 9, A reads ضمّت. Also F and fragm. 1.

Page. Line.

٣, 9, F reads فيه.

» 13, F يدفعه القياس.

» » F omits دافع.

» 15, F » ترتيبا.

» » F مواضعها.

» 16, F and fragm. 1 correctly منها.

» 20, read املى.

۴, 10, F لا بدّ; fragm. 1 لم يكن بدّ.

۴, 13, read الثالثة. So F and fragm. 1.

» 15, read المتحرّك.

» 16, F فأقول.

---

1) I e. St. Petersburg fragments in order as indicated pp. XXV—XXVI.

Page. Line.

٤, 17, F omits هذه.

» » Ḡanâḥ, Opuscules etc., p. 274, adds عند اهل المشرق after שבעה מלכים.

» 18, F reads ואֶי وهي סגל ويسمّى ايضا פתח קטן ואֵי وي צרי ويسمّى ايضا קמץ קטן.

» 19, F لا instead of لم.

» » F vocalizes שָׁרק; fragm. 1 שֻׁרק.

٥, 3, F and fragm. 1 يبتدون.

» 4, Fragm. 1 متحرّك.

» 5, F generally writes שוא though often שבה

» » read مبتدى. So F and fragm. 1.

» 6, F متحرّكة.

» » F يتحرّك.

» 8, F اذا for إن.

» 10, F كانت.

Page. Line.

٥ 16, F and fragm. 1 omit وكذلك.

» 17, F المبتدى.

» 18, Fragm. 1 هذه الاحرف; F الاربعة احرف.

» » Better حركتها.

» 20, F قبله.

٦, 2, Better لكن F لاكن.

» 8, F omits هذه.

» 13, F more correctly المبتدا.

» 14, F كلامهم.

» 20, F بعينها في أوّل الكلام الفا او هاء او حاء او عينا.

» 21, F writes אלנאעיה.

٧, 1, F استدلّت.

» 3, Fragm. 2 omits .... فاذا والقطع.

» 5, Fragm. 1 المبتدى.

» 9, » 2 متحرّكتان.

» 16, » 2 وغيره مثله.

» 17 and 20, Ḡanâḥ, Opuscules, p. 277 ثلاثة; F ثلاث.

Page. Line.
٧, 19, F احرف.

» 21, F and fragm. 2 למענאין.

» » read المنطق.

٨, 3, F فهكذه for فاذا.

» » F and fragm. 2 احرف; fragm. 1 الاحرف.

» 4, F and fragm. 2 ساتر صور

» 9, F and fragm. 2 more correctly الظاهرة.

» 19, Fragm. 2 الاصول.

» 20, » » correctly الساكن. If the singular is to be retained, we must read الذى.

٩, 1 and 2, Ganâh, Opuscules, p. 292, has اللام. So also Ibn Ezra.

» 2, read كتابتها.

» 4, F انّه.

» 5, F and fragmts. 1 and 2 واعتلال.

» » Ganâh, Opuscules p. 302, omits واوائل; also F and fragmts. 1 and 2.

٩, 6, Fragm. 2 الالف.

» » » » فان.

» 9, » » الزايد في الهجاء at beginning of line.

» » Fragm. 2 omits التى; F in place of it الظاهرة.

» 11, Fragm. 2 جميعا for معا.

» 13, read واتّكالا.

» 17, Fragm. 2 كتبوها.

» 20, F and fragm. 2 كذلك الاسم.

١٠, 1, read وكلّها.

» 2, F and fragmts. 1 and 2 omit קמוצה.

» » F and fragmts. 1 and 2 אלהא או אלהא.

» 3, read وكذلك.

» 5, Fragm. 2 after קמוצה reads وكذلك كذلك فان; F وكذلك كذلك كان fragm. 1 وكذلك فان.

Page. Line.

١٠, 5, F אלכא או אלכָּא; fragm. 1 אלכא או אלכאף.

» 8, F فانّ for كان.

» » F او بهاء for بعد انهاء.

» 11, F كتابتها.

» 13, F ادغام.

» 14, F اندغام.

» 15, F correctly الكلم والاسماء.

» 16, F اليسير.

» 17, F omits الفعل . . . التى.

» 19, F more correctly المشتقّان.

١١, 3, read יָצַרְתִּי.

» 4, F اندغام.

» 6, add مثل at end of line.

» 12, read נאמַר.

» 14, » ישראל.

» » F correctly دلّها.

» 17, F بلاهاء for بهاء وبغيرها.

» 20, F اسقاطها for اسقاط الهاء.

١٢, 1, F omits اللفظ. This is correct. Ibn Esra and Ḡiḳaṭilyâ also omit these words.

Page. Line.

١٢ 4. The words اللين من ב״ג ד״כ״פ״ת belong to the heading of the chapter and should have been placed in line 3.

» 4, F omits الضرب.

» 5, F والضرب which is better.

» 14, F وامّا.

» 15, read תִּחַת.

» 16, F omits ومثل.

» 20, read فَسَمَّيْتُ.

١٣, 3, F وهذا.

» » F له.

» 4, read F נֶאֱלָח.

» 9, F omits الثانى.

» 10, F correctly وهو.

» 11, F ذلك instead of تعلّم.

» 13, F on the margin من الالف instead of منها.

» 16, F والوجه فيه.

Page. Line.

١٣, 17, F مثل for والوجه.

» 19, F وقد.

١٤, 1, F וְהָאֲרִיאֵל·

» » F איך יוכל·

» 2, F مثل for من.

» 3, F adds on margin לאטם לי לנער·

» 11, F reads after قبل as follows أنّ الياء تبدل بالالف والالف بالياء وذلك مثل שְׂפָאִים שְׂפָיִים תלויים נך·

» 13, A תלאים·

» 17, F قبل وقد.

١٥, 5, read יהוה·

» 6, F omits بالياء والهاء.

» 8, E and F جميع.

» » F اللغات.

» 9, E and F وهو for وهي.

» 14, E and F omit في.

» 15, Ḡanâḥ, Opuscules, p. 301, adds لبينة after الفا.

» 18, F adds كحركة after باء.

Page. Line.

١٥, 18, F مذكرتين.

١٦, 2, read عندنا.

» 6, add فيه after فرق; so also F, while E reads لا فرق فيه عندهم; Ḡanâḥ, Opuscules, p.303, has بينة.

» 7, E and F more correctly قبلهما.

» 12, read קוּמָתוֹ·

» 13, E هكذا كتب.

» 14, E and F وقد.

» 19, F بالف وبها.

١٧, 1, E, F and fragm. 3 وقد.

» 2, E omits فيه; fragm. 3 reads بواو.

» » E and fragm. 3 لانّه.

» » read שֶׁאָסַךְ·

» 5, E, F and fragm. 3 omit فيه.

» 8, E variant reading on margin as follows فنقل أنّ هكذه الالف كتبت.

» 10, E جاز ايضا.

Page. Line.

١٧, 10, Fragm. 3 النسبة الذى.

» 11, adds واصحابها after חומה.

» 12, Fragm. 2 اذ for إنْ.

» 14, read المدّثر وجّهناه.

» 16, E after לא on margin الذى معناه.

» 20, Fragm. 2 للتابهم.

١٨, 5, E, F and fragmts. 3 and 4 انباء التى.

» 6, E, F and fragmts. 3 and 4 وقد.

» » E and fragm. 4 كتبوا for تكتب.

» 8, E and fragm. 3 and 4 שתיתי; F and fragm. 2 תשתי instead of שתה

» 14–15 E and fragm. 4 مرّة بها ومرّة بنف ومرّة بواو.

» 15, E. F and fragm. 2 وكتبوا for ايضا كتبوا.

» 16, Mss. بكتبن.

Page. Line.

١٨, 17, Fragm. 2 كتابهم.

» 19, E and fragm. 2 omits في ما.

١٩, 3, Fragmts. 2, 4 and 5 وانّما.

» 6, Fragm. 4 الزايدة.

» 7, » 5 لانّ for فانّ.

» » » » فى for هى.

» 8, E الزايدة; fragm. 2 الزايد.

» 9, Fragm. 5 فى الاصل.

» 10, E, F and fragmts. 2 and 4 مزيدة.

» 13, E omits هذه.

» 14, E and fragmts. 2 and 4 اصل.

» 15, Fragm. 5 omits على ما بيّنت.

» 16, read فليس.

» 17, Fragm. 2 omits على.

» » Fragmts. 2 and 5 التى.

» 18, Fragm. 5 قبلها التى.

» 19, A and B الجماعة for للجمع.

Page. Line.
١٩, 20, Fragm. 5 بينهم.
» » » » ام for او.
» 21, E, F and fragmts. 4 and 5 زيادة.
» » read فيقال.
٢٠, 1, E omits ان اقول.
» 2, F يجوز instead of جائز.
» 3, E, F and fragm. 4 omit لما; fragmts. 2 and 5 read ذلك يجري.
» 6, Fragm. 2 وجدتها تكتب.
» 7, E لا for لم.
» 8, E, F and fragmts. 2 and 5 الكلام.
» 9, E, F and fragm. 5 الانتفاع.
» 10, Fragm. 4 adds تعالى after الله.
٢١, 3, E and fragm. 5 ثلثة احرف; F حروف.
» 5, E on margin شبيهة.
» 8, E, F and fragm. 4 (sic!) لم يعوضون; fragm. 5 (sic!) لا يعوضوا.
٢١, 8, Fragm. 5 سنبيّن.
» 11, E and fragm. 4 غير for خلاف.
» 12, read و for او; fragm. 4 omits או פועלתי; E أنّ for في and omits انه.
» 14, E and fragm. 4 omit اللين.
» 15, read وسمّيت.
» 16, Fragm. 4 places منه after يكون.
٢٢, 1, E and fragm. 4 add الذي after الساكن.
» 2, Fragm. 4 تصاريفها.
» » E لا for فلا.
» 3, Fragm. 4 تصريف.
» 5, read اختها.
» 6, E and fragm. 4 شذوذة.
» » read المبنيتان.
» 8, E and fragm. אהחעיר; also l. 12.
» » Fragm. 4 لانّ.

Page. Line.
٣٢, 9, A (and also E on margin) بانحاء for بانها.
» » E لانّها.
٣٢, 11, read وانّما for واما; E and fragm. 4 فاما.
» » E سلم.
» 13, E adds الغارب after الشاذّ.
» 14, E and fragm. 4 correctly وهي.
» 19, E and fragm. 4 add consistently وحده after פָּעַל.
٣٣, 1, E and fragm. 4 omit او פָּעַל,פָּעֵל.
» 2, E and fragm. 4 correctly جميعاً.
» 7, D reads (more correctly) صرفوهما; also E and fragm. 4.
» 9—10, E and fragm. 4 read مرّة على الاصل الخفا ومرّة واوا.

Page. Line.
٣٤, 10, E and fragm. 4 فالواو.
» 13, » » » 4 انقلبت like B.
» 14, read اتّكالا.
» 17, E and fragm. 4 تُنْبِئ عن.
» 2, read בני.
» » E موقوفة.
» 3, E ذكرت for وصفت.
» » E وقف for توقيف.
» 5, E موقوف.
» 8, E موقوفة.
» 10, D adds at close of chapter والله نستعين.
» 16, E موقوفة.
٣٥, 1, D after יאבד הון adds وقد لبينت الف المتكلّم في هذا الضرب عند دخول الواو عليها واسقطت من الخطّ اتّكالا على اللفظ, but اللفظ in return omits all from الساكن (l. 3 of our text) up to اللفظ of line 5.

Page. Line.

٢٥, 3, E and fragm. 4 الألف والواو.

» 4, E and fragm. 4 more correctly ألبينت.

» 4—5. Fragm. 5 omits اتّكالا على اللفظ.

» 4. 9. 20, read اتكالا.

» 8, D adds الألف after قلبت; also E on margin.

» 11, E and fragmts. 4 and 5 add هو after والباء.

» 12, E يستعملونها for تكتب.

» 18, read الخطّ.

» 20, E and fragm. 4 like B.

٢٦, 3, Fragm. 4 omits وשבא تحت الألف.

» » E and fragm. 4 لكن.

» 5, E بשבא.

» » read בצרי.

» 8, » ויאהל

» 10, » اتّكالا.

» 12, » מכלינו.

Page. Line.

٢٦, 14, Fragmts. 4 and 5 omit لين.

» 15, read بالצרי.

» 19, Fragm. 4 more correctly يكونا; E يكونان.

» 20, Fragm. 5 omits اعني.

٢٧, 1, E هذا.

» » Fragm. 4 adds ثقيل after فعل.

» 2, E and fragm. 4 الألف for الفاء.

» » Fragm. 4 نثقل.

» 6, E fragmts. 4 and 5 خفيف.

» 9, E reads غير أنّها القيت; fragm. 5 غير أنه القيت.

» 11, E omits أن اقول.

» 12, Fragm. 5 وهو اصل.

» » » » على حسب.

» 13, E and fragm. 4 كانت for كان.

» 14, Fragm. 5 adds والانفعال (Ps. 65, 7) נאזר בגבורה

Page. Line.

والافتعال עז הִתְאַזָּר (Ps. 93, 1).

٢٧, 16, Fragm. 5 وتنقلب.

» 20, read الاستخفاف. So also fragm. 5.

٢٨, 2, E والجزء هو فاء الفعل.

» 2, Fragm. 4 بكِمنا.

» 5, D adds هذه الالف after تنقلب; fragm. 5 adds الالف.

» 5, E and fragm. 5 omit لينة.

» 6, read יכין.

» 7, E and fragm. 5 ومثله.

» 10, E ונוחו.

» 11, E and fragm. 4 נבחרו for נכחדו.

» » read האחיו.

» 13. The quotation is inexact. Cf. I Reg. 10, 19, — the parallel passage to II Chr. 9, 18; E and fragm. 4 both times לכסא.

Page. Line.

٢٨, 15, E and fragmts. 4 and 5 واصل.

» 16, E and fragm. 4 نحو.

» » E ולאכן.

» 17, read أن.

» » E and fragm. 4 א'ה'ח'ע

» 18, » » » » بنقل.

» » E وتحريك.

» 19, E and fragm. 4 omit كقولك מאחז.

» 20, Fragm. 5 omits مكان.

٢٩ 1, E adds ולא אחר עד (Gen. 32, 5) (sic!) עתה.

» 6, E and fragm. 4 omit وهو.

» 9, E at end of line adds אאחר.

» 11, Fragm. 4 omits עד עתה.

» 13, E لاكنهم.

» 15, E اخر الف at beg. of line.

» 18, E محرّكة.

» 19, E and fragm. 4 كتبوها.

Page. Line.
٢٩, 19, E على اللفظ واوا.

٣٠, 2, add Jes. 1, 20 after תאכלו.

» » Fragm. 4 omits أن.

» 5, E and fragm. 4 קמוצים.

» 8, E omits جاء.

» 8—9, E and fragm. 4 read פועל اذ ذلك المعنى أمشى في هذا الموضع ولو كان فعلا الخ.

» 11, E and fragm. 4 omit ومثله.

» » E adds جدّا after كثير.

» 12, E كان after ונקמץ.

» 13, E مؤخرة.

» » E فتصير.

» 14, D ومتقدّمة.

» 16—17, Fragm. 4 reads الذى هو واقعا.

» 17, Fragm. 4 المقدّم.

» 18, E and fragm. 4 وثلاثين.

» 19, » » » » omit معنى.

Page. Line.
٣١, 1, Fragm. 4 لقال.

» 2, E omits جاء.

» » E and fragm. 4 مثال for بنية.

» 3, E and fragm. 4 omit איננו; fragm. 4 also omits מאתך.

» 6, E جاء for خرجت.

» » E خامسا.

» » E and fragm. 4 لم for ولا.

» 6, Fragm. 4 reads فى ומקרא.

» 10, E and fragm. 4 تكتب for قلبوا; frag 4 also omits واوا.

» 13, E ולעמסה תאמרו.

» 20, read "A and D read ادراج"; also E and fragm. 4 which likewise have, like A, اللفظ.

٣٢, 4, E الهاء.

» 6, » قال for قبل.

Page. Line.

٣٢, 7, E يقول for يقال.

» 10, D, and Ganâḥ, Opuscules, p. 20, يجوز; E يجيز.

» 11, E الاوامر for الامر.

» 12, » الامر من.

» 13, E adds קרב קרבה.

» 14, E واحدة شاذّة and omits ايضا.

» » E هده.

» » » تلك.

» 18, D ينقسم.

» 19, E واما.

٣٣, 5, D and E ينقسم.

» 10, E omits كما.

» 12, E وصعنا.

» » D به for بها.

» 14, E لازما.

» 15, D منفعل for انفعلت.

» » E رتبوا instead of جعلوا.

» 16, read وقف for وقد. So D and E.

» 18, read עצמותיו.

Page. Line.

٣٣, 18, E omits الذى هو انفعلت.

» 19 and 20, D ووقفه. E وقفه.

» 20, E معناه for هو.

» 21, read "A קמצות بلا". So also D.

٣٤, 1, D and E add נְאַסְרֵנוּהוּ (Jud. 16, 5) לְעַנּוֹתוֹ.

» 2, D اجازوا.

» 3, E واسقطوها.

» 4, omits مثل.

» 6, D لكان السين مشدّدا.

» 9, D بلين الالف.

» 14, D reads הרמים את יורם and adds واصله הארמים.

٣٦, 6, read اتّكالا.

» 9, » اجتمعا for جاءت معا. So D.

» 17, D ונאשים אם לא ישים.

٣٧, 9, E and F انه.

» » read يدرك فى الجلوت.

» 11, E اجل انّ.

Page. Line.
٣٧, 14, E انفعل.
» 15, E ماضيا.
» 16, E مستقبلا.
» » read زيدت.
» 17, E الשואية.
» 21, E فيهما for فيها.
» » E omits וַיָדעו.
٣٨, 2, E الياء التى للغائب.
» » E and F وانّما.
» 3, read لأنّها.
» 4, E موقوفة.
» 5, E adds فى كلّ موضع after ابدا.
» » read וַיֵדעו at end of line.
» 6, E مثله for القول.
» 8, E تحريك for كثرة.
» 9, E وقيل.
» 12, E الاصل for الوجه, and omits كلّه.
» 13, E יעץ او עץ.
» 14, E יְרָא את יי בני ומלך (Pr. 24, 21).
» 15, read التى.

Page. Line.
٣٨, 19, E مصادر.
٣٩, 4, read الانفعال.
» 6, E omits الفاء.
» 9, read יכרת.
» » » التى.
» 10, E adds قبلها after الياء.
» 12, F omits فى.
» 15, read נושע.
» 16, » נותר.
» 15—16, E adds as examples תולד תודע, תושע הורא.
» 17, E ונעדת אועד ונוקש; F נוקש יוקש ונועדתי אועד and omits ومن.
» 18, E والقياس.
» » E omits هذه; F reads هذا.
٤٠, 1, E and F الشديدة.
» 4, E يقال for نقول.
» 5, F ولذلك.
» » read اشتدّت.
» 11, F باب منه.
» 13, F ساكنا مضموما.

Page. Line	
٤٠, 15,	read فاءات.
» 19,	F بان فعل ماض سوا هذه; E فان جميع.
» 20,	E فموجودة.
» »	read كلمات. So correctly E and F.
٤١, 4,	» ומשירי.
» 6,	» נהפעיל.
» 7,	» منه. So E and F.
» 9,	E adds הורדתם.
» 12,	» » את תועבותיה.
» 15,	E erroneously برن الياء.
» 17,	E وامّا ما.
» 18,	F برّن.
» »	E omits لبينة. So also Ganâḥ. Opuscules p. 47.
» 19,	E and F فاول.
٤٢, 3—4,	E omits التى .... ולמקרא.
» 4,	read الموجودة.
» 6,	E اولها for فاوّلها.
» 10,	E ثان.
» 11,	read אשר נואלנו ואשר (Num. 12, 11) הטאנו. (Jes.19,13) נֹאֲלוּ שרי צען So F.
٤٢, 15,	read יֶאְשַׁם.
» 16,	,, דִּבַּרְתָּ.
» 17,	F مثل for على زنة; E omits מדבר.... والفاعل.
» 18,	F مضموما.
» 19,	E and F او بتشديد.
٤٣, 1,	read יאת.
» 4,	F omits هو; A reads هى.
» 12,	E ومعنى omitting وفى ..... الاصل.
» 15,	E reads תיבש איבש ורוח וכאה תִּיבַשׁ גרם.
» 18,	read أن.
» 21,	» زيدت. So E and F.
٤٤, 4,	E فقال מן יבש יִבַשׁ יבש ויבשהו; F וַיְיַבְּשֵׁהוּ.
» »	E ومثله.
» 7,	E الفعل ثابت غير ساقط.

Page. Line.
۴۴, 7, A reads ومما يشبه for ومثل; F ومما شبه.
» » E ומתֿל ווישׁהו and omits ויבשׁהו في.
» 8, E أن for من.
» 10, E الاخيرة for الاخرى.
» 11, F وكتب.
» 15, E תדע תדעו الوزن.
» » E תפעלו for תפעל.
» 18, E adds بقلب الياء واوا لينة after والثقيل.
» 20, E and F like A.
۴۵, 2, E omits في.
» 7, E ماصن. See note to p. ٥٠, 15.
» 10, read וְשֵׁנָה.
» 14, » לְיַחְמֶנָה.
» 15, E adds (Jud. 5, 28) على زنة מדוע אֵחֵרוּ after הצאן.
» 17, read וַתֵּיחַמְנָה.
» » F omits فقد.
» 19, A and Ḡanâḥ Opuscules p. 354 omit في.
۴۹, 1, add "او פְּעַל او פֶּעֶל". So Ḡanâḥ, Opuscules, p. 354; F punctuates פְּעַל او פֶּעֶל.
» 2, F مشددة.
» 12, E ויחל.
» 15, E كلمة.
» 16, E ואלתהא; A, B and F ואלאהא.
» » F صغير.
» 17, E ויחל; F ויחל וייחל.
» 18, add וַיָּחֶל עוד after first word.
» 20, read "Ḡanâḥ".
۴۷, 4, E adds on margin והדא ממא וגד עלי האמש נצכה צחיח ללשיך עבד אלכאפי והו ישיר באן יקדם הדא אלבאב אעני יחל עלי אלבאב אלמתקדם לה והו יחם עלי תלאוה חרוף אלמ.
» 8, E ויטבו דבריהם.

Page. Line.

٤٧, 11, read מַה־תֵּיטִבִי דרכך (Jer. 2, 33) and add والوجه في יֵיטִבוּ תֵּיטִבִי.

» 15, E اصلا like B.

» 16, E اوايلها for اوله.

٤٨, 3, F adds المذكر after الاصل.

» 4, read יִסַּף·

» 6, » ويتذكرون.

» 16, E לא אוכל·

٤٩, 5, E مبنى من بنية.

» 6, E omits مبنى.

» 7, read שָׂכִיתִי; E ושׂיכיתי.

» 8, E adds אצמת after צמת·

» 10, read צִמְּתוּנִי·

» 11, E פעללתוני הפעלתוני

» » E اللغة.

» 12, read הֶעֱלִיתָנוּ·

» 15, » שׁוֹכַנְתְּ·

» 16, E omits مبنى.

» 17, E من بنيتين.

» 18, E اللفظ.

» » read شاذة.

Page. Line.

٤٩, 19, read عليها.

٥٠, 2—4, E places.... وكذلك before.... من ضرب لبنية יוֹדַעְתִּי· So also F which however omits ومن ضرب שׁוֹפַטְתִּי· E and F read שׂוסיתי instead of שׂוֹסַתִּי· Both E and F add فعلا ماضيا على مثال after שׂוסיתי·

» 4, E and F omit ... والامر الاصل.

» 8, F من الفعل الثقيل.

» 13, E and F ورשע.

» 14, read הַשָּׂכוּר·

» » F فعل.

» 15, The Mss. so frequently have ماضى (and ثانى) with or without the article that there is every reason to believe that Ḥayyûg used this form. E and

Page. Line

F are somewhat more consistent than A and B in reading מאין but. A in the case before us reads מאצי, and it will be preferable therefore for the sake of consistency to adopt the form with *yâ* throughout. Ḡanâḥ likewise uses ماضى.

٥٠, 17, E omits فاشتدّت.

» 18, E להרפה (so also E and F line 16) instead of לו.

» » read وحرّك.

٥١, 4, F הכשן.

» 5, and 6. See note to p. ٥٠, 15; F has מאצי in both places.

» 7, E and F أمّا.

» 13, E الاولة.

» 15, E الكلمة الواحدة.

Page. Line.

٥١, 17, F وكان الوجه.

» 18, F الفرق.

» 19, F منها for منهما.

» » E correctly اسم واحد.

٥٢, 1, E and F كتبوه like A.

» 2, » » » المقروء.

» 3, E ونسبوه.

» » E and F omit قال.

» » E adds בן ימיני.

» 6, E places יוֵנק at end of line.

» 7, E والثقيل.

» 8, read וְהֵינִקְהוּ.

» 12, E יוסד والصفه; F والفاعل יוסד.

» 15, E ادغام.

» 17, E ثان.

٥٣, 4, E and F نظيره.

» 6, F adds וְהוֹסַפְתִּי עַל כָּל (Ps. 71, 14) תְּהִלָּתֶךָ.

» 8, E and F ויאסף שאול עוד.

» 13, read יַסֵּר.

Page. Line.

٥٣, 17, E ثان.

» 21, read "Ǧanâḥ, Opuscules, p. 310".

٥٤, 5, F واصلة عندى.

» 6, read שְׁמָרֵנִי

» 9, F والمستقبل after יעדה and after بواو والانفعال.

» 10, read וְנוֹעַדְתִּי; E וְנַעֲדְתִּי (Ex. 25, 22) לך שם.

» 13, F adds والواو اصلا.

» 14, » » לא יועיל.

» 18, E and F add כי יָעַץ עליך (Jes. 7, 5) ארם.

» 20, read شاذ. Ǧanâḥ, Opuscules, p. 38, reads الشاذ. So also E and F.

٥٥, 4, F adds وزدت فيه الياء واوا after والثقيل.

» 6, F (Gen. 19, 23) השמש יָצָא instead of יצאתי and adds after עמך, the following: יצוא יצא والمستقبل بياء لينة مسقطة من الخط استخفافا اتكالا على اللفظ.

Page. Line.

٥٥, 8, F ואותנו הוציא (Deut. 6, 23) instead of הוציא.

» 15, F لادغام.

» 16, A بالانـدغـام, which is to be preferred.

» 17, F الصاد المشددة.

» 19, read ארץ.

» 21, F more correctly ותפתעל.

٥٦, 1, F التاء الاولة.

» 8, F تاء الافتعال instead of التاء.

» 10, F omits وهي.

» » remove Dâgêš from שׁ.

» 11, A and F omit لان.

» 18, F adds في after الا.

٥٧, 2, F more correctly ותפתעל.

» 4, F ויתיצב ויתפעל.

» 6, F موقوف.

» 10, F فيها.

Page. Line.

٥٧, 11, F ووزنها.

» 12, remove Dâgêš from מוציק.

» 17, read אֶשְׁמָרֵךְ.

٥٨, 1, F כיקוד אש.

» 3, E and fragm. 6 ينقلب.

» 4, Ḡanâḥ, Opuscules, p. 218, adds لينة after واوا. So also E, F and fragm. 6.

» 8, E موقوفة.

» » E and F هى. Fragm. 6 omits فهى... וְהַקִּיצָה.

» 13, F אל תיקר נא.

» 17, Fragm. 6 ورשע.

» » F صارت for كانت.

» » F and fragm. 6 ונקוה.

» » E and F مفتوحة.

» 19, E and fragm. 6 תפארת גדולותו.

» 20, F adds دت فيه الياء واوا ساكنة after معدا.

٥٩, 3, F omits معنى.

» 3—4. Fragm. 6 omits مثل.... פעולים; E and F omit مثل.

٥٩, 13, Fragm. 6 الموقفة هى.

» 17, » » الياء الذى; E and fragm. 6 read هو for هى.

» 19, Fragm. 6 الالف.

» 20, E and fragm. 5 also שאול.

٦٠, 1, Fragm. 5 من الاصل for الاصل.

» 2, E واحسبه.

» » F and fragm. 5 omit ان; E reads من.

» 3, E omits من after هو.

» 5, E and fragm. 6 فيه.

» 9, Fragm. 5 גרשוני היום.

» 15, E and fragmts. 5 and 6 omit والمستقبل.. الياء; F reads والمستقبل بلين الياء واسقاطها من الخطّ استخفافا.

» 16, F adds לא ירד בני עמכם

Page. Line.

(Gen. 42, 38) after עמך.

٦٠, 16, F וַיֵּרְדוּ אחי יוסף (Gen. 42, 3) instead of ירדו.

» » E and fragm. 6 موقوفة.

» 18, Fragm. 5 adds والاسم מוֹרָד after רד.

٦١, 2, read בפניה.

» 3, F and fragmts. 5 and 6 add יָרַק.

» 16, F adds וְהוֹרִישׁ יי את כל הגוים האלה (Deut.11,23)

» 18—19. E reads יי מוֹרִישׁ ומעשיר פן אִוָּרֵשׁ ונגבתי وتقيد اخر فى هذا المعنى יָרַשׁ אִיָּרֵשׁ יְיָרֵשׁ (Deut. 28, 42) הצלצל.

» 21, F also ثانى.

٦٢, 6, F قلب.

» 12, F הושב כספי (Gen. 42, 28).

» 18, F ثقيل.

» » read יִשַּׁבְתִּי

Page. Line.

٦٣, 10, read at beginning of line יָשָׁן.

» 18—19. See Derenbourg's note in Ḡanâḥ's, Opuscules, p. 56.

» 19, F انفعال.

٦٤, 3, F والصفة קמץ.

» 5, F omits وكان....ايضا.

» 17, F فتكون.

» 18, read اقوى. So E and F.

» » F لم for لا.

» » add من الفعل الثقيل after نجد. See Ḡanâḥ, Opuscules, p. 361. So F which, however, omits ויפעלנה.

٦٥, 1, E مثال for زنة.

» 2, F adds שׁוֹכֵן וְשָׁכֵן.

» 16, F adds וְהַנּוֹתָר בבשר (Lev. 8, 32).

» 19, A والشكر الحمد ولله; E والحمد لله وحده while F omits entirely.

Page. Line.

٩٥, 21, F also التصاريف.

» 22, E and F also على مثال.

٩٦, 1, E omits هذه while F begins as follows نبتدى المقالة الد" من الكتاب حروف اللين العبرانية.

» 2, E (דאווד) يحيى بن داود.

» » F مضى منا.

» » E وانا اذكر.

» 4, read كنهها. So F which also adds وبعد.

» » read والله.

» 9, F اصل.

» 13. In B את has been erased. F omits את.

» 17, F والدال instead of بين الدال.

» 20, read ʿA and Bʾ instead of ʿMssʾ.

» 21, F לְקַיֵּם כל דבר (Ruth 4, 7).

٩٧, 4, read והיה ה׳; and 16 for 15.

Page. Line.

٩٧, 8, read كثيرة. F وامثالها كثيرة.

» 12, F يسقط.

» » » adds معا at end of line.

» 20, F ماضيا.

٩٨, 1, read שׁם.

» 2, add "Zach. 12, 2".

» 4, F in both instances ראשׁ; also in l. 5.

» 9, F פוֹעֵל או פָּעֵל או פָּעָל או פעל المشدّد.

» 13, read وحرّكت.

» 15, A and Ǧanâḥ, Opuscules, p. 313, כֵּנִים אֲנַחְנוּ (Gen. 42, 11).

» 16, من هذه الافعال belongs to preceding line.

» 18, F مضموما.

٩٩, 1, F ימוש for ימוט and بساكن for باسكان.

» 1, read الاربع.

» 4, » التى.

Page.	Line.	
٦٩,	6,	F الاسكان.
»	8,	F اسكنوها.
»	9,	F اربع.
»	»	read والياء.
»	14,	» النزوايد.
»	»	F حركاتها.
»	15,	F النين for النى.
»	18,	read اصلها. So F.
٧٠,	7,	F correctly التابت.
»	10,	Fragm. 7 بضمير.
»	15,	The word ראש belongs to l. 14 after ישופך. So F which adds תְּשׁוּפֶנּוּ (Gen. 3, 15) עקב.
»	17,	A يجوز.
»	18,	read יְבאון.
»	20—21.	Fragm. 7 ושרק in l. 20 and ונחלֵם in l. 21.
»	21,	F and fragm. 7 التصاريف.
٧١,	1,	A and fragm. 7 ازيد.
»	3,	read الفعل. So also fragm. 7; F لفعل.
٧١,	4,	F and fragm. 7 correctly مضموما.
»	7,	F and fragm. 7 וַיָּגָר בגרר (Gen. 20, 1).
»	11,	read فى ما.
»	15,	F اللفظ الذى.
»	19,	F بالمبنيات instead of بالمكنيات.
٧٢,	7,	F ونظرهما; A and fragm. 7 ونظايرهما.
»	15 and 20.	A and F ونظايرها.
»	18,	read سقوطه.
»	20,	F اذ.
٧٣,	4,	read منها for منه.
»	5,	» مضمومة against Mss.
»	14,	read דִינָךְ.
٧٤,	4,	F adds טוב בעיני יי (Num. 24, 1).
»	9,	E انّها.
»	»	E and F التصاريف.
»	11,	add לָקוּם.
»	17,	A and F ونظايرهما.

Page. Line.

٧٤, 20, read אלתצאריף.

٧٥ 2, F متحرّك.

» 7, Fragm. 8 ساكنة.

» 12, F المبنيات for المكنيات. So also in ll. 20 and 21.

» 16, F adds הַצִיקוֹתִי.

» 20, read بهذه. So F and fragm. 8.

٧٦, 3, F بالمبنيات.

» 4, F المبنيات.

» 7, Fragm. 8 reads فيها لان بعدها; F also فيها.

» 8, read هذا. So A and F.

» 17, » אלהים.

» 21, » הַחיותם הַחיותה

٧٧, 2, » לו for לך. So F and fragm. 8 correctly.

» 6, read רצוה.

» 7, » الهاء.

» 10, F and fragm. 8 יפרנו for ינופנו.

» 11, Fragm. 8 ויעירני So also Ibn Ezra.

Page. Line.

٧٧, 13, F اجتمعت.

» 14, read اصلا.

» 21, » هي for هو. So F.

٧٨, 2, » وهي for وهو. So F.

» 16, F (also l. 3). واحوتهما; E واصحابهما.

» 18, add וַיְּצֵרוּ.

» 20, read השיב for השב.

٧٩, 6, F (I Chr. 25, 7) שִׁיר לה'.

» 9, E omits الامر...... الاوّل.

» 12, E and F add תנומה.

» 18, E والهاء for والهاءات.

» 19, Mss. מרוץ.

» 21, Read ʿA and Bʾ instead of ʿMss.ʾ E and F אחכי.

٨٠, 2, F والفعل.

» 4, read كلّ and ماخوذ.

» » F السالم.

» 5, E א"ה"ח"ע.

» 6, E مسقطة; F مسقوطة.

» 13, read הוקם for הוכח.

» 15, E واخوانهما for اصحابهما.

Page. Line.

٨٠, 17, F adds منها.

» 19, F الذي عين الفعل واوا ساكنا مضموما.

٨١, 1, A, E and F omit נחלם.

» 3, E الاولة for الاولى.

» 16, F נכון for נבון. So also l. 18.

» » E واصحابها.

» 19, E السواكن

٨٢, 1, F נכון.

» 13, F المشدّدة.

» 15, read ومثله. So F.

» 21, » ومثل هذه.

٨٣, 2, » تتفعّل. So B and F.

» 11, F الانفعالات.

» 13, erase افعال.

» 17, E انفعل; both E and F omit انفعال ... ومثله.

» 19, E يكون معناه.

٨٤, 7, E יקומם instead of יעקב עליו.

» 12, read וְהִתְשַׁטַּטְנָה.

Page. Line.

٨٤, 14, read נד.

٨٥, 2, F adds אֲבוּסֶנּוּ (Jes. 14, 25).

» 4, F adds ואעמד עליו וָאֲמוֹתְתֵהוּ (I Sam. 1, 10).

» 9, read כברקים.

» 17, F adds יָלוּן.

» 21, F » לֵץ.

٨٦, 6, F קט for קוט.

» 7, F adds אתקוטט before קינה.

» 10, F הָשִׁיר for השירו and omits ישיר.

» 12, F وانّما for واما.

» 13, F فليس.

» 14, read וְסָבַב.

» 17, » וְאֶשְׁתּוֹמֵם.

» 18, add שממה after مـن. So also F which however reads لانها for لانهما.

٨٧, 1, F هذا.

» 11, F הֲתָעִיף עיניך בו (Pr. 23, 5).

Page. Line.
٨٧, 15, F omits ll. 15—p. ٨٨, 5.
» 17, A احديهما.
» » Ganâh, Opuscules, p. 315. احداهما من الاخرى; Fragm. 7 احدها.
» 20, The reading المثل appears to have been the original one. So F.
٨٨, 4, Ganâh, ib., اثباتى. B اثبته.
» 11, read وكذلك.
٨٩, 9, F איור for אָוּר.
» 10, read ليكون. So also F.
» 13—14. F omits....والاسم الماضى.
٩٠, 3, read اتّكالا.
» 11, F الاولة.
» 17, read كلمتان شاذّتان.
» 20, F جعل مصلّحو.
٩١, 3, F استعملوا.
» 3, for וַתִּגְבְּהֶינָה see Ez. 16, 50.
٩٢, 1, F غلط.

Page. Line.
٩٢, 6, F adds יָבוּס צרינו (Ps. 60, 14).
» 21, F عين الفعل.
٩٣, 1, F انقلبت.
» 7, F adds יבושש.
» 11—12. F omits..والانفعال הגוו.
» 20, read اللين for النون; F omits بواو اللين.
٩٤, 16 and 18. F omits استخفافا.
» 19, F correctly omits تشديد.
٩٥, 2, read הַדִּיחַ.
» 3, remove Dâgêš from העולה.
» 4, read דון for דן.
» 5, F تحرّكت.
» 7, F נדונותי.
» 11—13. F omits......ومنه לוטה.
» 21, F also omits דוץ, but adds ידוץ at end of line.
٩٦, 4, F דיש.

Page. Line.

٩٦, 11, and 15, read حرّكت.

» 15, F omits فيه.

» 17, F مفتوحة.

» 19, read הֵהִים.

٩٧, 5, remove Dâgêš from הֵהִין.

» 6, read "Jer. 49, 4".

» 10, F אָזוּר.

» 11, F ببياء.

» 19, read حرّدت.

» 21, F مقلوب من.

٩٨, 9, F אֱזוּר for הזור.

» 11, F ياء محرّكة.

٩٩, 1, F وفى المعنى.

» 8, F reads وفى هذا الاصل معنى ثالث ثقيل חיללה الخ.

» 15, F adds לְהַרְחַר רִיב مضاعف (Pr. 26, 21).

١٠٠, 1, F טָח טָחְתִּי.

» 3, read אָטוּם.

» 4, » الامر.

» 8, » فى for فيه. So F.

» 17—18. F omits הַטִּיל וַיָּטִיל.

Page. Line.

١٠٠, 20, read "Ḡanâḥ".

١٠١, 4, F وفى الاصل instead of فيه and adds אָכִיל.

» 11, F adds הִכּוֹן.

» 20, read تنقلب. F reads like B واوا لبينة... לאט, but omits the following words.

١٠٢, 2, read הֵלִיט.

» 3, F correctly ولغة اخرى.

» 4, F وقد.

» 8, read לאבשלום.

» 18, F adds לברך (sic!) וְלַצְּתָה (Pr. 9, 12).

١٠٣, 6, read הִמּוֹג.

١٠٤, 3, F נמול. So also in l. 4.

» 4, F ויפעולו.

» 5, F ונשלח ספרים.

» 8, F معناها.

» 9, F كانت for كان.

» 19, F בְּצרי.

» » F فقالوا.

» 20, read "B" for C.

Page. Line.

١٠٥, 21, F also الثناء.

١٠٦, 1, F adds פעלול after ניחוח

» 19, F ניף·

» 20, F adds בְּנָפַת שוא (Jes. 30, 28) after גנים.

١٠٧, 8—9 F נָסוגו אחור (Jes. 42, 17) instead of נסוג ··· נסוגותי·

» 13, read المتغيّرة.

» 17, » וְהֻסַּג אחור (Jes. 59, 14).

١٠٨, 8, Fragm. 9 ארושנו instead of אדוש

١٠٩, 12, read עָבִים.

» 13, » עֻגָּה.

» 15, E وفي الاصل فعل تقيل.

» 18, read בנו for בו·

» 21, E also בהם·

١١٠, 3, read הָעֵד.

» 5, E עיז for יעיז·

» 12—13. E merely من هذا المعنى.

١١١, 1, E ويقال من עלוה انّه.

Page. Line.

١١١, 2, E هذه for هذا.

» 5, E adds נפש עֲיֵפָה עָיֵף ויגע (Jer. 31, 25) (Num. 25, 18).

» 7, E omits من.

» 10, E (Dan. 9,21) מֻעָף ביעף·

» 16, E מְעוּפֵף·

» 20, read "Ḡanâḥ".

١١٣, 5, E (Ps. 91, 3) מִפַּח יקוש·

» 11, read כל הארץ· So correctly E.

١١٤, 13, read וּפִשְׁתֵּם·

١١٥, 1, Fragm. 9 تضاعف.

» 2, read לכם for להם·

» 10, Fragm. 9 استعمل.

» 19—20. E omits ليكون .... الاصل.

١١٦, 2, E عليه for على.

» 5, E ثان.

» 9, read هذه.

» 16, E adds וַיָּצָם (II Sam. 12, 16).

» 22, read הֲצִיצוֹתִי.

Page. Line

١١٧, 11, Fragm. 10 في for فيه.

» 12, read وحرّكوا.

» 16, E and fragm. 10 واستعمل. So also l. 18.

» 17, E استعمل.

» 20, E and fragm. 10 like A.

١١٨, 14, Fragm. 10 في الصفة.

» 21, » » وزن for زنة.

١١٩, 1, read "Jes. 51, 2".

» 8, » הָאֲזִנָה.

١٢٠, 2, E, F and fragm. 10 add הֶקֶר.

» 6, Fragm. 10 الكلمة.

» 11, » » الساكن الذي omitting the preceeding الياء.

» 13, Fragm. 10 يكون.

» 16, read תָּרִיד for תריד. So E and fragm. 10.

» 20, E also ריד

١٢١, 4, Fragm. 10 רִים.

» » E adds ירימו רמה.

» 21, Fragm. 10 like B.

Page. Line.

١٢٢, 1, read وشكلة.

» 2, » مثلها. So fragm. 10.

» 4, Fragm. 10 omits في عين الفعل.

» 12, read مثله. So fragm. 10.

» 16, Fragm. 10 هي.

» 21, » » ومסלול.

١٢٣, 6, read מעלליהם.

» 8, E, F and fragm. 10 וירע לעשות.

» 13, St.Petersburg Mss. וַיָּרַע העם ויתקעו (Jos. 6, 20).

» 19, read ועלהו. So E and F.

١٢٤, 19, E ومعنى اخر فيه.

١٢٥, 6, F adds אָרוּר.

» 9, E עֹשֶׂה פְעֻלַּת שָׁקֶר (Pr. 11, 18).

» 14, read רִשַּׁשְׁנוּ.

» 15, E اصل اخر ويمكن. F omits يمكن.... من.

» » read يكون من معنى. So E and F.

Page. Line

١٢٥, 21, E and F likewise ראש.

١٢٦, 1, F השיב والتقبيل.

» 14, F فعل تقبيل.

١٢٧, 1. This line wanting in F.

» 5, F אָשִׂיםַ בחקיך confusing with אָשִׂיחָה (Ps. 119, 48).

١٢٨, 11. E المتحرّك.

» 12, F ווישם في التى الفתח.

» » insert Gen. 19, 9 after נש הלאה.

» 15, F omits هو.

١٢٩, 2, F correctly בשערה

» 5, F ومعنى ثانى.

» 10, read שִׁיר. F adds وتقبيل اخر.

» 17, read שׁוֹרְרוּ.

١٣٠, 10, F שׁיח שות.

» 12, F adds وكان الوجه שִׁיתִי مثل שִׁיתִי אותותי (Ex. 10,1) وكذلك الوجه في שַׁתּוּ בשמים פיהם (Ps. 73, 9) after מחסי but omits אָשׁוּת.

١٣٠, 13, F adds אָשׁוּת יָשׁוּת שׁוּת after השערה.

» 15, F שִׁיתִי כליל לבך (Jes. 16, 3).

» 21, F والحمد لله تع.

١٣١, 2, F merely بجيبى.

» 6, A and B لم for لا.

» 9, F ونهذه.

» 12, read والله.

» 13, F على for في.

» 16, F يقلبوا منها.

» » Ganâḥ, Opuscules, p. 296 omits لبينة.

» » F مكسورا.

» 18, F منه for منها.

١٣٢, 3, Ganâḥ, Opuscules, p. 297 يقلبونه.

» 8, note *a* belongs to حذفهم, line 9.

» » A الى.

» 9, F لهذه.

» 12, F منه for منها.

Page. Line.

١٣٢, 15, F اصله.

١٣٣, 17, F adds וַיֵּשֶׁב יִשְׁמָעֵאל (Jer. 41, 10).

١٣٤, 5, F וַיֵּשְׁתְּ and וישתה.

» 13, F فيه.

» 14, read اتّرك. So F.

» » F فاذا.

» 16, F منها for منه.

١٣٥, 8, F adds רואים עושים.

» 10, » » ריעָה זינָה

» 13, F فافهم ذلك.

» » F فليس instead of فلم.

١٣٦, 4, F من for في.

» 8, F تحرّكا.

» » F بالافعال.

» 16. The reading و تثبيرا ما is probably the one employed by Ḥayyûg. See also ١٢١, 13, where A, B and fragm. 10 have و تثبيرا ما.

١٣٦, 20, F agrees with A, B and A respectively.

Page. Line.

١٣٧, 3, F adds مأخوذ من הפנה after ثقيل.

» 10, read ومثله. So E and F.

» 12, E and F omit غير.

» » F وبتحريك الياء مفتوحة,

» 13, E الذى after לבן.

» 15, omits في.

» 16, and 17 (and 18?) E النقصان.

» 20, E also كلّها.

١٣٨, 2, E الذى after ואשמידם

» 4—5. In E the words ومن .... جميعها appear p. ١٣٧, 18 after جميعها.

» 6, E and F הפעלה.

» » F فبتناء.

» 11, E and F omit استعمل.

» 12, » » » read محرّكا.

» 14, E والوجهان.

١٣٩, 7—8, D omits ومن .... ذلّها.

Page. Line.

١٣٩, 8 and 13, E النقصان.

» 20, E also الجميع.

١٤٠, 8, E هي for التي; D omits هي .... الهاء.

» 11, E والهاء.

» 14, E الاولة.

١٤١, 8, D and E נפעלים

» 12, D inserts الفعل before الخفيف.

» 14, E omits هو.

» 19, D inserts אלישע both times after ויאמר.

» 19—20, E omits او .. حسنا.

١٤٢, 7, E ليست.

» 10, read الواو. So E.

» 15, E الاسم من אשר הינה ה' ايضا ان الياء.

» 17, read נָאוֹן.

» 18, D adds وما اشبه ذلك.

» 20, E begins as follows الافعال التي فاؤها نون ولامها حرف لين مثل (Job 15, 25) נָטָה אל ידו כי יואב الخ.

Page. Line.

١٤٣, 7, E الذي اصله.

» 11, D and E واصله אל תִּנְטֶה ימין ושמאל.

» 20, E like A.

١٤٤, 3, E תִּנְטֶה بلا ادغام.

» 4, read بالادغام. So D and E.

» 7, E adds مثل מַרְבִּים after מַטִּים.

» 9, D reads النطاء شديدة لادغام النون واصله.

» 21, read وأمّا.

» 21, D والساكنة.

١٤٥, 4, After الشديدة, D adds واصله מַנְבֶּה מַנְבָּה מַנְבִּית.

» 6, E هذه.

» 14, E الفعل for الفاعل.

» » E הציו מציה.

» 15, E المنغلقة for المكنية.

» 16, E الفعل المنغلقة.

» 18, D والساكنة.

Page.	Line.	
١٤٦,	6,	E omits الشديدة.
»	9,	E لأنّه لم.
»	10	and 12, D writes המקרה.
»	11,	E ان يكون.
»	14,	D and E المتقدم.
»	19,	read עליה.
١٤٧,	2,	D and E علمه.
»	18,	E النوع الاخر.
١٤٨,	8,	D فيكون.
»	12,	read وربّما.
»	19,	D and E انّ for انّه.
١٤٩,	4,	D omits واوا .... هاء.
»	6,	E وقال.
»	7,	D and E لالحاقها.
»	11,	read مستقلة. E has معنى.
»	17,	F ويصح.
١٥٠,	4,	read אניתי.
»	6,	Ganâḥ, Opuscules, p. 326, reads ومن هذا الاصل.
»	8,	E and F add אל אלהה.
١٥١,	4,	مرة واوا ومرة الفا.

Page.	Line.	
١٥١,	10,	F adds יארה ארה.
»	13,	F אתיה.
١٥٢,	4,	E, F and fragm. 11 ان اصل אפו.
»	5,	F وقد جاء.
»	»	Fragm. 11 ابتدلت; E ادخلت.
»	7,	Fragm. 11 correctly בדא.
»	8,	E كتبوا.
»	10.	The proper reading appears to be وانّ منه; E, F and fragm. 11 read او الشيء على اصله اذ منه الخ.
»	11,	Fragm. 11 בוראם; E בודם.
»	12,	E בוראם for בודם.
»	18,	Fragm. 11 בוז.
١٥٣,	3,	F adds בכו.
»	11,	E المفعل for الفاعل.
١٥٤,	1,	F places على القياس after רוים.

Page. Line.

١٥٤, 4, F اصلها.

» 6, F اصله.

» » F واعلم.

» 8, Fragm. 12 اصله.

١٥٥, 1, E פעלל; fragm. 12 פעלן.

» » read בִּנְיָן.

» 5, E and F add תִּבְעֶה.

» 16, F والمصدر before הַבְרוֹת.

» 19, E واسقطت.

١٥٦, 5, E الاصل for مذهب; F لفظة.

» 19, add "(ib.)" after הַגְּלְתָה.

١٥٧, 1, » "(II Reg. 17, 11)" after הִגְלָה.

» 9, read وكذلك.

١٥٨, 5, F reads لعلّة and places after ארץ.

» 6, A من الوجوه.

» 21, F also نيس.

١٥٩, 1, read דְּוִי.

» 3, E والمؤنّث.

» 14, read דחו.

١٦٠, 4, Fragm. 13 مبدلا.

Page. Line.

١٦٠, 5, F منها for معها.

» 16, Fragm. 13 אל מי דָמִיתָ (Ez. 31, 2) בגדלך.

» 20, E also דכה.

١٦٢, 16, F and fragm. 13 omit ومنه.

١٦٣, 3, F and fragm. 13 add הָמָה.

» 6, Ḡanâḥ, Opuscules, p. 328, adds أن after احسب.

» 7, Ḡanâḥ, Opuscules, ib. reads نسب.

» 9, F and fragm. 13 correctly וילד שקר.

» 19, F اسم كامل.

١٦٤, 15, read שאריתך.

» 19, F and fragm. 13 لولا.

١٦٥, 2—3. Fragm. 13 omits اخر.... وتقبيل.

» 3—4. Fragm. 12 הזרי הזריתי, תזרי.

» 5, F adds חָבָה.

Page.	Line.	
١٦٥,	5,	read שְׁבִי.
»	12,	F omits ...... وكـان. القياس.
»	»	Fragm. 13 والتاء:
»	19,	place a dash (—) after the word «line».
»	21,	F and fragm. 13 also الياء.
١٦٦,	3,	F חִוָּה חִוִּיתִי which is preferable.
»	8,	read הַרְבָּה.
»	10,	F انّ ليس هو.
»	11,	Fragm. 13 فيه.
»	18,	» » פתח.
»	20,	See note to p. ١٣٦, 16.
١٦٧,	11,	F وقال.
»	17,	read העודם.
»	20,	E, F and fragm. 13 omit the superfluous words من الافعال.
»	21,	also F.
١٦٨,	1,	E, F and fragm. 13 omit حكم.
١٦٨,	20,	E omits وأمّا... תמימה; F omits من תמימה.
١٦٩,	4,	E, F and fragm. 13 מרור for מרורים.
»	5,	E تشتدّ; fragm. 13 تشدّ.
»	13,	read יְרַנְּנוּ.
»	16,	Fragm. 13 صحيحا.
١٧٠,	10,	read אֶחֱכֶה.
»	11,	F adds חַכּוּ לִי נאם ה' (Zeph. 3, 8).
»	16,	E and fragm. 13 ויחלא.
»	21,	read בִּמְחַלֶּה.
١٧١,	5,	» הֶחֱלֵתִי.
»	9,	» יְחַלֶּה. So F and fragm. 13.
»	»	F חִלָּה את פני ה' (II Chr. 33, 12).
»	12,	F and fragm. 13 اصله.
»	18	and 19, Ğanâḥ, Opuscules, p. 143, reads يكن for يقل, and على زنة for مثل.

Page. Line.

١٧٢, 2, read כנפיך.

» 15, » המלקוח.

» 21, » הוריעה.

١٧٣, 3, » מְבֻקָה.

» 12, C, F and fragmts. 13 and 14 add أخـذ before من.

» 13, F الاصل for الوجه.

» 14, F واصحابهم.

» 18, Fragmts. 13 and 14 اصل.

» 20, F and fragmts. 13 and 14 also אנשי

١٧٤, 10, F ومعنى ثانى تقيل.

» 11, read مـثـال. So F and fragm. 13.

» 13, read الكلمتان. So F.

» 14, Last word of line should be טְוֵה (imper.)

» 18, Fragm. 14 هاء.

» 19, C, E, and fragmts. 13 and 14 מְטֵחוֹ אֲטַחוֹ בְּטַוֹתִי. Dr. Kokowzoff gives these readings the preference.

١٧٤, 21, E begins وفيه فعل خفيف טָעִיתִי بوزن נָעִיתִי والتقيل.

١٧٥, 1, E and fragmts. 13 and 14 also omit this line; F reads ומכה טריה بوزن רְמִיָּה.

» 6, E, F and fragm. 13 كاملا.

» 7, Fragm. 13 מוֹנֶה מוֹנִים מוֹנָה מוֹנוֹת.

» 8, read ناقصا נוגה נוגות ناقصين. So C; E and fragm. 13 also ناقصين.

» 11, Fragm. 13 والمنفعل for والانفعال.

» 20, E also انـفـعـل which seems to be the better reading.

١٧٦ 10, E المعروف الصحيح.

» 15, F adds הידיתי.

Page. Line.

١٧٧, 8, Fragm. 14 وقيل for ويقال.

» 12, C المذهب.

» 14, C and fragm. 14 add التى after الشين.

» 19, Fragm. 14 adds on margin على زنـة פַּעֲלְעַל as a note to הפכפך.

١٧٨, 2 and 3. Fragm. 14 مكرّرا.

» 6, F adds נִיְרָה וַיִּירָה וַנִּירָה ויִיר וניר بالحذف مثل וַיִּיף בגדלו (Ez. 31, 7) וַיִּשְׁבְּ (Jer. 41, 10) ישמעאל.

» » Fragm. 14 adds יר ויִיר او (like F) بالحذف الخ.

» » F adds לירות במסתרים (Ps. 64, 5) after יָרָה.

» 7, F instead of ויִיר a lengthy discussion of the form ונירם (Num. 21, 30) which is practically identical with Kitâb al-Mustalḥiḳ pp. 146—147.

١٧٩, 4, C واحدهم.

» ٢ F and fragmts. 14 and 15 omit דלים.

» 14, read כִּהֵיתִי.

» 20, Fragmts. 14 and 15 also كلمتين.

١٨٠, 8, Fragm. 15 والمعنى الثانى.

» 10, read ביום השביעי. So correctly F.

» 15, F احدهما.

» 16, F and fragm. 15 الاخر.

» 18, F وممكن for ويمكن.

١٨١, 5, F وانهاء.

» 6, F omits بل.... كتبت.

» 8, F كتبت فى.

» 20, F correctly ولم instead of وليس.

١٨٢, 17, E, F and fragm. 16 add לָאָה.

١٨٣, 1, E and fragm. 16 add לְהֹה; and similarly in

Page.	Line.	
		most of the articles, one fragment or the other or several, add the 3d person perfect of the kal of the verb under consideration.
١٨٣,	13,	read וַיִּמַח.
»	16,	E, F and fragm. 16 مكسورا.
١٨٤,	3,	F يبدلون.
»	4,	F موًصّل.
»	5,	F يجرى for جاء.
»	12,	F and fragm. 16 اصل.
»	12,	and 14, F and fragm. 16 التشديد.
»	16,	F and fragm. 16 اسقطوه which is preferable.
»	17,	F and fragm. 16 בִּקְשׁוּ·
»	21,	F correctly ماضيًا.
»	»	the ء belongs to وأُسقط (so!).
١٨٥,	3,	Fragm. 13 لانّه.
»	4,	read فن. So E and fragmts. 13 and 16.
١٨٥,	6,	Fragm. 13 يقول for يكون.
»	7,	F فجعلوا.
»	8,	F omits الاوايل; fragm. 13 instead الواحد.
»	8,	read لئلّا.
»	9,	Fragm. 13 المستعمل.
»	12,	read المثل. So fragmts. 13 and 16.
»	17,	F קראים المكتوب.
»	20,	read ان لا for أنّا. So fragmts. 13 and 16.
»	»	Fragm. 13 يجعل.
»	21,	Fragm. 13 omits this line; fragm. 16 adds اثنين after استعمالين and both F and fragm. 16 read اقول for نقول.
١٨٦,	1,	Fragm. 13 ينطقوا.
»	6,	F and fragmts. 13 and 16 omit من.
»	10,	Fragm. 13 كتبت في.

Page.	Line.	
١٨٦,	11,	F انباء for الواو; fragm. 16 واو.
»	14,	read מִינָה.
١٨٧,	1,	F and fragmts. 13 and 16 correctly omit הוה.
»	3,	Fragmts. 13 and 16 omit فيه.
»	5,	F and fragm. 13 قالوا.
»	6,	Fragm. 13 أنّه.
»	19,	» 16 adds والتقبل before המרה.
١٨٨,	2,	read على for عليه. So F and fragmts 13 and 16.
»	3,	F and fragmts. 13 and 16 والتقاء which is preferable.
»	6,	F and fragm. 13 اصله.
»	9,	read אֲבִישָׁה; F and fragm. 16 add والتقبل.
»	10,	read בְּבִישְׁנֵי.
١٨٩,	6,	F والتقبل הנחה.
١٨٩,	21,	Fragm. 16 הַט אזנך (Pr. 22, 17) ושמע.
١٩٠,	6,	read ויחבשנו.
»	18,	Fragmts. 13 and 16 correctly נָצָא.
١٩١,	2,	Fragm. 16 adds ومعنى ثلاث ועריך תִּצֶּינָה (Jer. 4, 7).
»	8,	F כי נשה ממלכתו (II Sam. 5, 12) after نقل and instead of נשאה.
»	13,	Fragm. 16 هذا الاصل.
»	14,	» » الها.
»	»	F الالف.
»	18,	F adds ماضي וינטלם (Jes. 63, 9) וַיְנַשְּׂאֵם מְנַשְּׂאִים את היהודים (Esth 9, 3).
١٩٢,	6,	F and fragm. 16 correctly פעיל.
»	14,	F נתנקה for תנקו.
»	19,	Fragm. 14 أنّها.

Page. Line.

١٩٣, 2, E, F and fragm. 13 omit the superfluous بالفتح.

» 5, read I Reg. 8, 31.

» 8, » תְּנִשָּׁה. So F and fragm. 14.

» 11, Better סֻחָה. So fragm. 13.

» 16, F and fragmts. 13 and 14 correctly הַמִּכְלָאִים.

» » Fragmts. 13 and 14 كاهلا.

» 19, F and fragmts. 13, 14 and 16 add אֶסְפֶּה,

١٩٤, 5, read בְּעָבִי ;בִּמְעָבֵה.

» 9, F لمكان for من طريق.

» 11, read בַּעֲדִי עֲדָיִים.

» 12, F and fragmts. 13, 14 and 16 correctly ويمكن ان يكون من.

١٩٥, 4, F יַעֲלֶה for עָלָה.

» 6, F adds וַיַּעַל אברם (Gen. 13, 1).

Page. Line.

١٩٥, 8, Fragm. 13 וַיַּעַל; fragm. 16 וַיַּעַל.

» 9, F and fragmts. 13 and 16 المعلا.

» » read وكذلك.

» 11, Fragm. 16 المعنى الثاني.

» 14, read כלה.

» 17, Fragm. 16 אל תַּעֲלֵנוּ (Ex. 33, 15) מזה.

» 21, erase את.

١٩٦, 5, read יְעַנֶּנָּה.

» 20, F and fragm. 13 correctly לחשוב התהפוכות (Pr. 16, 30) for מראות ברע which rests upon a confusion with Jes. 33, 15.

١٩٧, 2. So also ١٧٩, 18, but see ٢٠٧, 7; ٢١٣, 15, and ٢١٥, 15; F and fragm. 13 اربعة.

» 9, read צִיר for יְצִיר. So

Page. Line.

F and fragmts. 13 and 16.

١٩٧, 9, F adds ولاقتعل תשכרי (Threni 4, 21) וְתִתְעָרִי·

» 13, read עָרָה and כָּלָה. So F and fragm. 13.

» 15, E, F and fragmts. 13 and 16 אנכי עשיתי ארץ·

١٩٨, 2, E, F and fragm. 13 ومعنى قال.

» 4, read עָשִׂיתִי. So E and fragmts. 13 and 16.

» 6, F and fragm. 13 قـوم for بعض الناس.

» 10, E, F and fragmts. 13 and 16 פְּדיין פְּדיום פְּדוּיִים which is preferable. In all these manuscripts as also in the two Hebrew translations, the three words appear after עבדיי (l. 11).

» 12, read פִּידָךְ. So E, F and fragmts. 13 and 16.

١٩٨, 18, E and fragm. 13 add (Ps. 17, 7) מושיע חוסים·

١٩٩, 5, read וַיִּפֶּנֶה עמדו ואין מפנה·

» 8, Fragmts. 13, 16 and 17 יפנה מפנה·

» 13, read פִּצְנִי·

٢٠٠, 2, F adds واصله וַיִּפְרֶה.

» 9, E, F fragmts. 13, 14, 16 and 17 المعلا.

٢٠١, 2, E and fragm. 16 ולהנפיל·

» 4, E, F and fragmts. 13, 14, 16 and 17 לִנְחוֹת اصله לְהַנְחוֹת.

» 12, Same six Mss. omit ومعنى .... צעדינו.

» 14, Fragm. 14 وقال for يقال.

» 15, read יִצְּרָה (with Dageš).

٢٠٢, 6, » צָעָה. So fragm. 16.

» 7, Six St. Petersburg Mss. צִפִּיתִי for צפית

» 8, read בִּינָךְ·

Page. Line.

٢٠٢, 13, F adds וַיְצַף אותם (Ex. 38, 6).

» 15, read הבוסר.

٢٠٣, 1, Fragm. 16 places קוה אל ה' before ومعنى (l. 2).

» 8, read הִקְלוֹתַנִי

» 9, » נברתה.

» 11, » רודפיכם.

» » » هكذا.

» 15, F and fragm. 13 קִנְךָ.

» » read עֻשְׂךָ.

» » Fragm. 13 اتّصال for الوصل.

٢٠٣, 20. Six St. Petersburg Mss. like A ثاني.

» » E, F and fragm. 17 like A; fragm. 13 وإدراج.

٢٠٤, 10, F بعيد.

» 15, read כי.

» 19, F adds ה' לִקְרָאתִי (Num. 23, 3).

٢٠٥, 1, F لمّا for اذا.

Page. Line.

٢٠٥, 1—2. Fragm. 13 omits وما .... القاف.

» 2, F adds البتّة after بوجه.

» » read מִקְרֶה. So F.

» 5, F and fragmts. 13 and 16 المشدّدي which is preferable.

» 6, Fragm. 17 قبل.

» 10, Better לקראתך in both places. So five St. Petersburg Mss.

» 16, read כי.

» 20, Also St. Petersburg Mss.

٢٠٦, 5, read אמרת.

» 10, Fragm. 16 ואֵרָא, ויֵרָא, ותֵרָא.

» 17, read בני.

» 19, » הכהן.

» 20, » حرّكت.

» 21, » נהיתה.

٢٠٧, 1, » כי

» » F adds לא יֵרָאֶה לך חמץ (Ex. 13, 7).

Page. Line

٢٠٧, 4, E, F and fragmts. 13, 16 and 17 omit גדול.

» 5, read מַרְאֶה· So F and fragmts. 13, 16 and 17.

» 17, F הַרְבֵּה.

٢٠٨, 1, Fragm. 16 ومعنى for وتقبيل.

» » read צבאך for צאנך·

» 12, read וְיֵרְד מיעקב.

» 13, » הַרְדָּה. So correctly fragmts. 13 and 16.

» 14, F الذى اصله.

» 20, E, F and fragm. 13 correctly ביתך·

٢٠٩, 3, read כי·

» 7, F and fragm. 17 יושבי for אלהי·

» 11, F ירמה for רמה (after ארמה).

» 13, F ومعنى ثاني تقبيل.

» 16, St. Petersburg Mss. תרמה.

Page. Line.

٢٠٩, 21, Fragm. 16 adds תִּרְעֶינָה (Jes. 11, 7).

٢١٠, 2, read רָעָה לו.

» 5, F اصله before תתכסה and before תתגרה.

» 7, Ganâḥ, Opuscules, p. 111, reads فليست.

» 7—8, Fragm. 17 omits ومعنى.... רוח.

» 9, read לערוב.

» 10, Place צניין before אל (l.11).

» 11, erase "(*sic*)".

» 12, F and fragm. 16 والانفعال נִרְפִּים·

» 17, read ממני

» 18, F adds (*sic!*) וידיו תִּרְפֶּינָה بوزن תְּכַבֶּנָה (Job 5, 18) (*sic!*).

٢١١, 1, F adds נרפו.

» 10, E, F and fragm. 13 correctly יראיו·

» 11, St. Petersburg Mss. correctly מגול.

Page.	Line.	
٢١١,	16,	St. Petersburg Mss. كان.
»	»	E omits فيه.
»	17,	E, F and fragmts. 16 and 17 كان لوجه.
»	19,	Fragm. 17 ناقصا.
٢١٢,	21,	read שְׁבִיתָם
٢١٣,	1,	» כִי
»	4,	Fragm. 16 adds יִשְׁנוּ (Ez. 34, 6) צאני.
»	13,	read חֵן.
»	15,	Fragm. 18 فكره.
»	»	F ثلاث.
»	16,	E, F and fragmts. 17 and 18 וְכל חפצים לא יִשְׁוו בה (Pr. 8, 11).
»	18,	E والتثقيل منه.
٢١٥,	14,	read يكن.
»	20,	F like A וְשִׂנְאָ.
٢١٦,	2,	F correctly אלהיך; fragm. 18 merely אל תשתע.
»	3,	Fragm. 18 مثل for كما ..... في.
٢١٦,	6,	E, F and fragm. 18 ولبيس.
»	9,	F زنة for مثل; E مثل.
»	12,	St.PetersburgMss. יִשְׁפֶּה for שופה.
»	19,	F وتثقيل اخر שקה.
٢١٧,	2,	Fragm. 18 ابتكلت.
»	»	E, F and fragmts. 13 and 18 واوا like A.
»	3,	Fragm. 18 فكذا.
»	6,	E and fragmts. 13 and 18 نشكل; F شكل.
»	7,	read אלהים.
»	7—8.	Article שרה missing in fragm. 18; in F placed before שרה.
»	8,	read עם.
»	9,	E, F and fragm. 13 correctly omit את
٢١٨,	1,	F adds התאה.
»	2,	F and fragm. 13 התאו.
»	5,	Ganâḥ, Opuscules, p. 121, reads اصلا.

Page. Line.

٢١٨, 10, F and fragm. 13 תלויים; fragm. 18 correctly תלאים.

٢١٩, 5, Fragm. 13 omits الثالثة and reads بتمامه.

» 5—7, والحمد..... باثباته missing in F and fragm. 13. F has instead: ويتلوه كتاب الافعال ذوات المثلين العبرانية. Fragm. 13 merely ولله الحمد. In P the following additional lines are found رحم الله مؤلّفه ورضى عنه ونفع به من نشط الطالبين نفع مؤدّى الى رضا من الله (*sic*) سبحانه وتعالى يتلوه كتاب ذوات المثلين العبرانية.

٢٢٠, 1, Fragm. 19 begins as follows בשם אל עולם كتاب الافعال ذوات المثلين تأليف يحيى بن داود رحمه الله عليه قال الخ: F begins كتاب الافعال ذوات المثلين العبرانية قال الخ.

٢٢٠, 1, Fragm. 19 ابن.

» » E דאווד.

» » F علمت for تاملت.

» 2, E and fragmts. 13 and 19 omit العبرانية.

» » E فوجد.

» 3, Fragm. 19 وجدته فيها.

» » According to Mr. H. W. Hogg of Oxford who kindly looked up the passage for me again, A reads at end of line תצדיא i. e. تصدّيا.

» 5, Fragm. 19 adds فقد.

» 6, read ويسلك.

» 8, E, F and fragmts. 13 and 19 omit قال يحيى الافعال.

» 10, St. Petersburg Mss דללו.

» 11, F الافعال for الفعل.

Page.	Line.	
۲۲۰,	12,	Fragm. 13 اصل.
»	13,	» » باذغام.
»	14,	» » omits بالفتح.
»	15,	» 19 وقبل.
۲۲۱,	3,	F and fragmts. 13 and 19 ومثاله.
»	8,	Fragm. 13 omits الواحد .... الأوّل; E and F omit الواحد.
»	9,	E and F חננו
»	»	E ماص.
»	10,	F واكثرها.
»	11,	F مفتوحة at beg. of line.
»	»	F فعل منيها; E and fragm. 13 فعل منها.
»	15,	F and fragm. 13 omit بالتشديد.
»	17,	F واصله.
»	18,	F and fragm. 13 بالواو.
»	19,	Fragm. 13 انّه.
»	20,	Fragmts. 13 and 19 تكون مشدّدة like A; E and F correctly تكن مشدّدة.
۲۲۱,	20,	E and F باذغام in first instance (l. 10); F also in second (l. 12).
»	»	Fragm. 13 like B مشدّدة and like A المشدود and حرفين.
۲۲۲,	1,	F omits ربّما.
»	5,	Fragm. 13 بفتح.
»	8,	F عوضا for وتكميلا.
»	»	F and fragm. 13 بالافعال.
»	14,	Fragm. 20 omits ومثاله.
»	17,	F وامثاله.
»	»	Fragm. 20 لخفّ.
»	18,	» 13 فعل for الفعل.
»	»	F and fragm. 20 دالًا for دالّة at end of line.
»	20,	E, F and fragm. 13 like A.
۲۲۳,	3,	F وليس يكون.

Page. Line.

٢٢٣, 4, Fragm. 13 التثل الواحد متكلفة.

» 5, F and fragm. 13 لكان; fragm. 20 لكونا.

» 8, Fragmts. 13 and 20 omit وا.

» 9, Fragm. 13 omits لنا. كان.

» 10, » » فاذا for فان.

» » F and fragmts. 13 and 20 المضمر for المضمير.

» 11, F and fragm. 13 لنا ثين.

» 16, » » » correctly יִשְׂרָם.

» 17, F and fragm. 13 יחום.

» » Fragm. 13 وبمثلها.

» 18, to ٢٢٤, 1 F omits. وكن . . . . وامثالها.

» 20, Fragm. 13 like B.

٢٢٤, 1, » 20 omits الاصل and وامثالها.

» 2, F تشابيه for تشبيه.

» » F وامثالها.

Page. Line.

٢٢٤, 2, F and fragmts. 13 and 20 فاذا.

» 3, F and fragm. 13 الاصل for اصله.

» » and 4. Fragmts. 13 and 20 وامثاله for وامثالها.

» 4, Fragm. 13 نسبة for ناقصة.

» » E واعلم.

» 6, Fragm. 20 وامثاله.

» 7, F and fragm. 13 مشكلا.

» » St. Petersburg Mss. correctly كل ما.

» 8, Fragmts. 13 and 20 correctly فكل.

» » E א'ח'ה'ע'ר; Fragm. 20 א'ח'ה'ר'ע.

» 11, E الذين.

» 18, E and fragm. 13 omit الواحد في; F omits الواحد only.

» 20, F and fragmts. 13 and 20 اوّلهن.

Page. Line.

٢٢٥, 10, Fragm. 20 adds يقوم after واحد مقام اثنين.

» 12, read הארץ.

» 13, F adds ולבבו יבין (Jes. 6, 10) after من.

» 18, Fragm. 20 adds חַפִּי.

٢٢٦, 2, » 21 بمقام.

» 7, » 20 ولا يكون.

» 8, F وثبتت; fragm. 20 وثبتنت; fragm. 21 وثبت.

» 12, Fragm. 21 بغيرها.

» 13, F and fragmts. 20 and 21 وتحريك.

» 14, F והדקות.

٢٢٧, 1, St. Petersburg Mss. ان.

» 2, E الموصولة.

» 4, F الذين.

» », E and fragm. 21 الفعلة for الفاعلين.

» 6, E omits فعل.

» 10, Fragm. 21 واصله.

» 11, » 20 omits او before יקלל.

Page. Line.

٢٢٧, 12, F correctly יָסֵב.

» 13, F وقال for يقال.

» », F adds وكذلك after ויסב.

» 16, F الذى for التى.

» 20, Fragm. 20 اتّصلت.

» 21, read ‘A and B’ instead of ‘Mss.’

٢٢٨, 1, E, F and fragm. 20 يردّ.

» 1, F omits...... منذغما الساقط; E omits only والساكن.

» 3, A's reading اتّصل is preferable.

» 13—14. F omits.... تذكر השימוהו.

» 17, F more correctly מסבים מחילם.

» 20, E and F also اتّصل and مردود.

٢٢٩, 1, F omits كذلك.

» 3, F اثنين for حرفين.

» 4, F واصابه.

» 7, F omits او.

Page. Line.

۲۲۹, 15, Ganâḥ, Opuscules, p. 222, reads والواحد منها غير المتّصل.

» 21, read ‘A and B’ instead of ‘Mss.’

۲۳۰, 1, F omits السّاكنان ...... اعني.

» 5, F الضمير.

» 6, F omits ابدا.

» 7, Fragm. 13 اسقطت.

» 8, » 24 انفعل for انفعال.

» 13, read وتركت. So F, fragm. 24 and Ganâḥ, Opuscules, p. 224.

» » Ganâḥ, ib. مشكّلة.

» 15 and 18. Fragm. 13 انفعال for الانفعال.

» 16, Ganâḥ, Opuscules, p. 183, adds التصحيح after والقياس.

» 17, Fragmts. 13 and 24 واسقط.

Page. Line.

۲۳۰, 20, Fragm. 24 بتشديد.

» 21, F omits ما يشبه لانفعال.

» » Fragm. 24 اللّيّنة for اللين.

» » F and fragm. 13 adds مثل הבון after العين.

۲۳۱, 3, Fragm. 24 adds ايضا after واحد.

» » Fragm. 24 وعلامته.

» 4, E الذي هي הקמאץ.

» » read وعلامة.

» 5, E هتان العلامتان; fragm. 24 omits ان.

» 5, Fragm. 13 الفعل منه فاء.

» 6, E, F and fragm. 24 امّا; fragm. 13 وامّا.

» 9, E ראין; F ראיין; fragm. 13 ראאין.

» 11, F וקמצות.

» 12, Fragm. 13 ذكرت for وصفت; fragm. 23 وضعت.

» 13, St. Petersburg Mss. קמץ.

» 14, Fragm. 13 جعل.

» 15, » » مثل.

Page. Line.

٢٣١, 16, Fragm. 13 انفعال.

» 17, » 23 مثل.

» 18, F واما for وانّما.

» 19, F פיסוק.

٢٣٢, 1 and 2 E ما متى.

» 2, F انفعال for انفعل.

» 3, F [ا]اسقطو.

» 6, F and fragm. 23 رتّت.

» 14, St. Petersburg Mss. נְסַבֵּי נְסַבֵּי נְסַבֵּיךְ which is preferable.

٢٣٣, 1, E واصله at beg. of line.

» 2, E omits اصله.

» 6, F الوجه.

» 8, Fragm. 24 اردت انفعلا.

» » » » او غيرهما.

» 13, E and fragm. 24 مخاطبة.

» 16, F » » 13 واعلم.

» 17, St. Petersburg Mss. فى for فو.

» » Fragm. 13 فكذ for فكذا.

» 19, St. Petersburg Mss. قايم for يقوم.

Page. Line.

٢٣٣, 12, St. Petersburg Mss. واصله both times.

٢٣٤, 3, St. Petersburg Mss. יִדַּל (Jes. 17, 4) כבוד יעקב ידלל اصله after יקלל.

» 4, F اجتمعت for اجتمع.

» 5, St. Petersburg Mss. correctly لام الفعل (for عين).

» 9, St. Petersburg Mss. الاصل.

» 15, St. Petersburg Mss. correctly التي اصلها.

» 16, St. Petersburg Mss. correctly فى كتاب حروف اللين.

» 16, Fragm. 24 אללין.

» 18, F مشدودا كاملا.

» 19, F ناقص.

» » E פתחין; F adds الفا.

» 20, E and F correctly omit وانفصاله.

» 20, to ٢٣٥, 1, fragmts. 13

Page. Line.

and 24 omit... وانّصاله الكلام.

٢٣٤, 21, St. Petersburger Mss. also المتّعل which must therefore be noted as the correct reading in l. 14.

٢٣٥, 1, St. Petersburg Mss. correctly وانفصاله for وانّصاله.

» 3, Ḡanâḥ, Opuscules, p. 138 قولا for قيل.

» 5, F ولاصل; Ḡanâḥ ib. اصله.

» 8, Fragm. 15 omits جملة.

» 10, St. Petersburg Mss. correctly المتّعلّين.

» 15, read לְאִישִׁי.

٢٣٦, 1, St. Petersburg Mss. add יָאֹר.

» 2, St. Petersburg Mss. omit فيه.

» » read אֹרְרֶיךָ אָרוּר (Gen. 27, 29).

Page. Line.

٢٣٦, 3, E and fragm. 13 omit فيه.

» » E للادغام; fragm. 13 للاذغام.

» 4, St. Petersburg Mss. omit المثل.

» » St. Petersburg Mss. omit تشدّد.

» » Fragm. 24 adds مشدّد على زنة מחתת דַּלִּים (Pr. 10, 15) after מארת ה׳.

» 8, Fragm. 24 adds وما لم يسمّ فاعله הָאוֹר יוֹאֵר وقد جعل נֵאָרִים من هذا الاصل (Mal. 3, 9) على أنّ [الاصل] فيه נֵאָרִים على زنة נְבָקִים after فاعلم. See Ḡanâḥ, Kit. al-Must., p. 178.

» 8, Fragm. 15 vocalizes אָרַר אֵרַרְתִּי.

» 11, Fragm. 15 واصله امر هذا

Page. Line.

אררה לי (like B); E and fragmts. 13 and 24 هذا امر اصله.

٢٣٦, 12, St. Petersburg Mss. مقام راين.

» 13, Fragm 24 adds an article as follows אבב אָבִיב (Cant 6, 11) בְּאִבֵּי הַנָּחַל עוֹדֶנּוּ בְאִבּוֹ לֹא יִקָּטֵף (Job 8, 12).

» 15, Fragm. 24 ويقرب ان.

» » E and fragmts. 15 and 24 add פֶּרֶא בּוֹדֵד לוֹ (Hos. 8, 9).

٢٣٧, 3, Fragm. 24 adds وما لم يسمّ فاعله חרב אל איצרותיה וּבֻזָּזוּ (Jer. 50, 37) (see Ganâḥ, Kit. al-Must., p. 179).

» 6, Fragmts. 15 and 24 בָּא בָּל; fragm. 13 בָּא בֵּל.

» » E and fragm 24 وجعل منهما; fragmts. 13 and 15 وجعل منها.

٢٣٧, 7, Fragm. 15 يؤدّى الى.

» » » » ايضا for هذا.

» 8, Fragmts. 15 and 24 الذى كتب; E and fragm. 13 الذى كتبوه.

» 9, Fragm. 15 والاصل فيه.

» » Fragmts. 13 and 15 كلمتين.

» » Fragmts. 15 and 24 בָּא גָּד.

» » E and fragmts. 15 and 24 ان يكون בבל.

» 13, Fragm. 24 adds an explanatory note to יבול as it did p. 178, 7.

» 15, Fragm. 24 adds والافتعال אפרים בעמים הוא יִתְבּוֹלָל (Hos. 7, 8).

٢٣٨, 10, Fragm. 23 adds على וְנֹא בָּדָה after דָּבָה.

Page. Line.

٢٣٩, 13, Fragm. 23 بالتشكيك.

» 18, » » יִדְמוּ (Ex. 15, 16) כאבן

» 19, Fragm. 15 فيهب والبيم.

» 20, » 23 فيهب for فيه.

٢٤٠, 4, » 15 اثنين for ميمين.

» 5, Fragm 23 والاصل.

» 15, Fragmts. 15 and 23 واسقاط السكن.

» » Fragm. 23 omits الذين.

» » » 15 » الذى.

» 16, read הַלְוִיָּה.

» » Fragm. 23 بالتشكيك.

» 17, » » adds (from the Kitâb al-Mustalhiḳ p. 184 والافتعال יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַמּ..... (fragment ends) after ידבר פי.

٢٤١, 3, Fragm. 15 omits الاصل.

» 11, » » التشكيك.

٢٤٢, 17, » » او for خو.

Page. Line.

٢٤٢, 20, Fragm. 15 من for في.

٢٤٣, 4, » » اصل חיים נפש חיה.

» 8, Fragm. 15 لاسمه التشكيكة for لام الفعل.

» 10, Fragm. 15 الاولة for الاولى.

» 11, Fragmts. 14 and 15 تقبل.

٢٤٤, 4, Fragmts. 14 and 15 חכמתי at end of line.

» 6, Fragm. 15 اصلها for الاصل فيها.

» 8, E and fragm. 15 אין for ان; frag. 14 ان אין.

» 17, E and fragm. 15 correctly كان for بان.

٢٤٥, 1, St. Petersburg Mss. الاصل.

» 2, Fragmts. 14 and 15 omit الاولى.

» 3, Fragm. 14 الاصل.

Page.	Line	
٢٤٥,	5,	Fragm. 14 omits وساكنين.
»	11,	E من معنى.
»	13,	Fragm. 14 شيء for معنى.
»	19,	read חָק· Fragm. 14 adds על ספר חֻקָּה (Jes. 30, 8).
٢٤٩,	10,	Fragm. 14 التناء.
»	14,	read החת·
٢٥٥,	20,	i. e. A and B.
٢٥٩,	15,	Here and elsewhere read ‘Threni’ for ‘Lam’.
»	17—18,	E writes בסכה, בסכות, וסכה; fragm. 25 also בסכות·
٢٥٧,	15,	read ומגני
٢٦٢,	2,	E اصله.
٢٦٣,	5,	E ماض.
»	6,	E correctly مثله.
»	10,	E omits التثقيل.
»	13,	E تجري for تجوز.
»	14,	E omits كما . . . والماضي.
٢٦٤,	4,	E الاصل.

Page.	Line.	
٢٦٦,	2,	E נשדונו·
»	4,	6 and 7, E معناه.
٢٦٧,	6,	E ومعنى ثان.
»	12,	E places منه after וישרק (l. 13).
»	14,	E الشين فيه.
»	18,	E بالשרק.
»	19,	E لانّها.
٢٦٨,	3,	E بساكن اللين.
»	15,	E adds اصله ישכסו.
»	17,	E يكون منه.
»	18,	E תשקק·
»	21,	E فليس من هذا الاصل.
٢٦٩	14,	E like B المعنى for الاصل.
»	15,	E more correctly بوجه من الوجوه.
»	16,	E and F add וְתַמּוּ כל (Jer. 44, 27) איש·
٢٧٠,	4,	E omits فيه.
»	8,	E and F have the correct quotation וַיַּתֵּם את (II Reg. 22, 4) הכסף.
»	13,	F اتّصل for اتّصلت.

Page. Line.

٢٧٠, 13, E and F and fragm. 25 بشدّة for بتشديد.

» 19, E and F and fragm. 25 omit الاصل.

» 20, E and F and fragm. 25 add תמימות after תמימים.

٢٧١, 4, F inverts order of quotations.

» 6, Fragm. 25 adds after المثلين:
العبرانية الحمد لله على حسن
تو[فيقه] ברוך יי לעולם אמן
ואמן كتبه العبد الفقير الى
الله السائل منه المغفرة والرحمة
ישעיהו הכהן בן עזיאל .... עיהו.
הכ' הרופא נ[ז]בתויא.
There follow several defective and illegible lines.

F adds ר .... ברוך العبرانية.

E » وتمّ بتمامه (*sic!*) جميع
الكتاب ברוך הנותן ליעף כח
ולאין אונים עצמה ירבה.

Regarding the collation with the St. Petersburg manuscripts I beg to add:

(1) In so many cases do we find the simple Kal form of the verb added after the indication of the verbal stem, that we are justified in adding this form throughout, in connection with each article.

(2) The St. Petersburg Mss. very frequently arrange the quotations and verbal forms introduced, in a different order from that found in the Oxford manuscripts. I have not thought it necessary, except in a few instances that may serve as specimens, to indicate such variations. In the comparative study, however, of the Arabic original with the

Hebrew versions, these divergences in the manuscripts must be taken into account.

(3) In the Biblical quotations, there is rarely agreement among the manuscripts as to the number of words quoted. At times one manuscript gives the quotation in fuller form, at times another. I have not considered it necessary, except in a few instances, to indicate such variations.

(4) The orthographical inconsistencies and peculiarities of the Mss. are so numerous that Dr. Kokowzoff very properly did not deem it worth while to note any but really important ones; and in my notes. I have only embodied some — by no means all — of these.

(5) Dr. Kokowzoff calls especial attention to fragment no. 18. — the one on parchment — which appears to be quite old and represents a copy prepared with great care. It agrees in most cases with F which is by far the best of the St. Petersburg manuscripts.

(6) The two elaborate notes (*a*) in F to p. 178, 7 (נִירָם) (*b*) in fragm. 24 to p. 237, 13 (וַיבַל) are interesting as illustrating the liberties that were taken with the text of Ḥayyûḡ and that must have led to considerable confusion. See my introduction p. VIII note 3 and p. XX. I have not deemed it necessary to embody these two notes in the collation.

كتاب
الافعال ذوات حروف اللين
وكتاب
الافعال ذوات المثلين

لابى زكريا يحيى بن داود الفاسى
المعروف
بحيّوج

وقد استخرجهما وصحّحهما
العبد الفقير المفتقر الى رحمة ربّه
مرّيس يسترو

طبع
فى مدينة ليدن المحروسة
بمطبعة بريل
سنة ١٨٩٧

R9

كتاب

الافعال ذوات حروف اللين

وكتاب

الافعال ذوات المثلين

كتاب
الافعال ذوات حروف اللين

وكتاب
الافعال ذوات المثلين

لابى زكريا يحيى بن داود الفاسى

المعروف

بـحـيّـوج

وقد استخرجهما وصحّحهما

العبد الفقير المفتقر الى رحمة ربّه

مرّيس يسترو

طبع

فى مدينة ليدن المحروسة

بمطبعة بريل

سنة ١٨٩٧

בשם ה' אל עולם

الحمد لله الذى كان بلا ابتداء ويكون بلا انتهاء مبدعِ الدنيا ومالكِها مقدرِ الاشياء وسائسِها الذى خلق بقدرته الانسانَ فاضلا بما خصّه به من النُّطْقِ والبيان فضيلةً أَحْسَنَ بها اليه ونعمةً أَنْعَمَ بها عليه احمده جلّ ثناؤُه وتقدّستْ اسماؤُه حمدا يودّى الى رضوانه ويوجب المزيد من إحسانِه وَاستوفِقه لِلرشْدِ والالهام واستوهِبه الفهم والإفهام ✱

قال يحيى بن داود غَرَضِى فى هذا الكتاب الإبانةُ عن حروف اللين والمدّ العبرانيّة والتنبيهُ على أنحائها وتصاريفِها فقد خَفِيَ امرُها عن كثير من الناس لِلِينها واعتلالها ودقّة معانيها وبُعد غورها فلا يدرون كيف تتصرّف الافعال ذوات حُرُوف اللين وكثيرا ما يستعملونها فى خُطَبِهِمْ واشعارهم على غَيْرِ الصّواب ويسلكون بها غَيْرَ سبيل الحقّ كمن قال فى بعض كلامه הן נמצא האדם נודע טרם הבראו ומקודש טרם צְרוּתו اشتقّ צְרוּתו بزعمه من יָצַר יְצַרְתִּי ولم يَشْعُرْ بان مثل هذا المصدر لا يكون إلا من الافعال التى لامُها حرف

لين كما سنبيّن وقال ايضا מה לבני פרחח לָעוּד בנזם וחח
أَخَذَ לָעוּד بطنّه من וְעָדִית עֶדִי (Ez. 23, 40) תַּעְדֶּה כליה
(Jes. 61, 10) עֲדֵה־נָא גָאוֹן וָגֹבַהּ (Job 40, 10) ولم يأبه انّ
مثله لا يكون إلّا من فعل عينهُ حرف لين كما سيتّضح ذلك
مما أَسْتَأْنِفُ شَرْحَهُ وكمن يعتقد أنّ اصل וַתֹּופֵהוּ (1 Sam. 28, 24)
الفاء فقطْ ولا يحتسب بالواو ولم يدرِ أنّ الالف فى אֹפָה
انقلبت واوا ساكنة فى וַתֹּופֵהוּ وكمن يقول أنّ اصل הוֹבִישׁ
בֹּשׁ فقطْ ولم يَسْئَلْ عن الواو الساكنةِ التى كانت ياءً فى יָבְשָׁה
הארץ (Gen. 8, 14) יָבְשׁוּ עצמותינו (Ez. 37, 11) فانقلبت واوا
ساكنة فى הוֹבִישׁ وكمن يقول ايضا أنّ اصل קָם יָקוּם קֹם
فقطْ واصل דָּשׁ יָדוּשׁ דֹּשׁ فقط وكذلك שָׁתָה שָׁתִיתִי יִשְׁתֶּה
الاصلُ فيه שֹׁת فقط وجاؤا الى كلمات كثيرة وافعال جمّة غيّروا
بنْيتها واسقطوا منها ما ليس بالساقط فاذا قال أنّ اصل
וַתֹּופֵהוּ لا شىء غير الفاء وأنّ اصل הוֹבִישׁ لا شىء غير בֹּשׁ
واصل יָקִים קֹם فقط واصل יָדוּשׁ דֹּשׁ فقط وكذلك שתה ישתה
שֹׁת فقط فقد اجاز انّ يقال من אפה וַתֹּפֵהוּ باسقاط الواو
وانْ يقال من הוביש בַּשְׁתִּי יָבוּשׁ او בָּשִׁיתִי יִבְשֶׁה وانّ يقال
من קם יקום יָקֻם יָקַמְתִּי יוֹקִים او קָמָה קָמִיתִי יִקְמֶה ومن
דש ידוש יָדֻשׁ יָדַשְׁתִּי יוֹדִישׁ او דָּשָׁה דָּשִׁיתִי יִדְשֶׁה وانْ
يقال من שתה ישתה שָׁת שַׁתִּי יָשׁוּת او יָשַׁת יָשַׁתִּי יוֹשִׁית
كيف ما اراد المريدُ انّ يقول قال فتنهدم حينئذ أبنية اللغة

وَتُخْرَبُ حدودُها وتنهدّ اسوارها لِأَنّ الفعل الذى فاؤه حرف لين يرجِع فعلا عينه او لامه حرف لين وكذلك الفعل الذى عينه حرف لين يرجع فعلا فاؤه او لامه حرف لين وكذلك الفعل الذى لامه حرف لين يرجع فعلا فاؤه او عينه حرف لين ولمّا رايت هذا التغيير الواقع فى حروف اللين خاصّة وضعت فيها بتأييد الله وعونه هذا الكتاب الذى بيّنت فيه اذكاتّها وتصاريفها ومواضع سقوطها وانقلابها فى الافعال بعد ان بيّنت لِمَا قيل لها حروف اللين والمدّ ومواضع اندغام الساكن اللين وغير ذلك مما دعت ٱلْحَاجَةُ اليه ورجوت المنفعة به مستمدّا فى جميع ذلك من المكتوب وقياسا بالموجودِ فيه ما لمْ يكن موجودا اعنى أنّى اذا وجدت فى המקרא بعض تصريف فعل ما ولم أَجِدْ بعضه قسْت بالبعض الموجود على الغير موجود ما لم يَدْفَعْ عن القياس دافعٌ ولا منع منه مانع وجمعت كلّيّةَ الافعال ذواتِ حروف اللين الموجودة فى המקרא والّفتها تأليفا ورتّبتها ترتيبا فى مواضعهم وضممت كلّ نوع منه الى جنسه وكلّ شخص الى نوعه ليكون ذلك أتمّ فى ما قصدت بيانه وأبْلَغَ فى ما نويت من الانتفاع بالكتاب إنْ شاء الله وما حضرنى فى حكاية ذلك ووصفه شىء من اللفظ الجيّد الفصيح ونظام الكلام ٱلْمُتْقَنِ سوى ما ارجو ألّا يُخِلّ بالمعنى ولا يذهب بالغرض المقصود اليه فقط فانّما أصْلى ومُرادى انْ يُفْهَمَ عنّى ويُلقن معانىّ بأىّ لفظ امكننى واى

نَسَقٍ انتسق لى ولعلّ الناظر فى هذا الكتاب يوسعنى عُذْرًا فى ذلك او فى غيرِه من خلل يطّلع عليه إنْ شاء اللّه ❋

والواجبُ علينا اهلِ الشوق الى هذه اللغة والتطلّع نحوها ان نقتدى فيها بالعبرانيين القدماء الاوّلين الناشئين فيها المطبوعين عليها لا سيّما لغة الوحى وكلام النّبوّة وأنْ نقفو فيها اثارهم ونسلك بها مسالكهم ونجريها على مناهجهم فاذا فعلْنا ذلك انبنى كلامنا على اساسه وتفرّع لنا من اصله وعَلِمْنَا من اللغة ما جهلناه وٱنتفعنا بما علمناه ❋

وقسمت كتابى هذا على ثلث مقالات المقالةُ الاولى فى ذكر ما احتجت الى ذكره وتقديمِ ما لم يكن بدّا من تقديمه من اسباب حروف اللين قبل ذكرِ تصريف الافعال بها وفى الافعال التى فاؤها حرف لين والمقالة الثانية فى الافعال التى عينُها حرف لين والمقالة الثالث فى الافعال التى لامها حرف لين ❋

القول فى المتحرّك والساكن

وقبل أنْ ابتدئَ بذكر شىءٍ من حروف اللين ابيّنُ ما المتحرك وما الساكن فنقول أنّ الحرف المتحرّك ما نُطِقَ فيه باحدى هذه السبع حركات المسمّات שִׁבְעָה מְלָכִים وهى אָא وٱسمه פתח وאֶא وٱسمه קמץ وאֵ وٱسمه סגול وאֵי وٱسمه צרי وאִי وٱسمه חרק وאוֹ وٱسمه חולם وאוּ وٱسمه שרק والساكن ما لم يُنطق فيه باحدى هذه السبع حركات ولولا كراهة التطويل والخروجِ عن غرض الكتاب لبيّنت هذه الحركات المشتملة

على جميع اللغة العبرانيّة بيانا كافيا واوضحتُ مواضع الפתחין والקמצין ايضاحا شافيا *

واقول أنّ العبرانيين لا يبدون بساكن ولا يقفون على متحرّك ولا يكون عندهم ساكن او ساكنان ملتقيان إلّا بعد متحرّك متقدّم لانّ كلّ שבא تكون اوّل كلمةٍ او اسمٍ مبتدأً بها فهى محرّكة وكيفيّةُ حركتِها على انحاء وذلك أنّ منها ما يحرَّك بمثل حركةِ ما بعده اذا كان ما بعده ألفًا او هاءً او حاءً او عينًا أَعْنِى إنْ كان الذى بعد الשבא من هذه الاربعة احرف محرَّكا بالفتح حُرِّكَتْ الשבא قبلها بالفتح وإنْ كان محرّكا بالضمّ حُرّكتْ بالضمّ وإنْ كان بالكسر حرّكت بالكسر مثل יְאַבֶּד הוֹן (Pr. 29, 3) فانّ الياء محرّكة بالفتح لانّ الالف بعدها مفتوحة ومثل תְּאֵנָה فان التاء ممالةٌ الى الצרי لِأَنّ الالف بعدها צרי وكذلك קְהוּ القاف مضمومة لِأَنّ الهاء مضمومة קְהִי القاف مكسورة لِأَنّ الهاء مكسورة وكذلك דְּעֵה חכמה (Pr. 24, 14) סְחִי ומאום (Thr. 3, 45) יְהִי אור (Gen. 1, 3) وكذلك שָׁם יְהוּא (Ecc. 11, 3) حركةُ الשבא مثل حركة ما بعدها على هذا تجرى حركة الשבא المبتدا بها التى بعدها احد هذه الاربع احرف حركتها ابدا مثل حركة ما بعدها أَىَّ حركة كانت من السبع حركات سوى الקמץ فانّهم يستثقلون فى اكثر كلامهم تحريكَ שבא قبلها بالקמצות فحرّكوها بالفتح فى مثل נְעָרָה קְעָרָה שְׂעָרִים נְעָרִים

רְהָבִים לְהָבִים נהרה נהרים דאגה דאבה שחקים פחדים
פתחים لم يحرّكوا الשבא بالקמץ الذى بعدها لَكِنْ بالفتح
اْستخفافا ومنها ما يُحرّك بالكسر فقط اذا كان ما بعدها
ياء محرّكة ولا يُسْئل عن ايِ حركةٍ تحرّكت بها الياء
فكيف ما كانت فالשבא قبلها مكسورة ابدا مثل
בְּיַד משה (Ex. 9, 35) וְיָדְעוּ וְיֵדְעוּ וְיָרְדוּ וירדו ויאמרו
حركة الשבא بالكسر ابدا ومنها ما يحرّك بالفتح
وذلك كثير جدّا اذا لم يكن ما بعدها احد هذه
الخمسة احرف التى قدّمت بل كائنا ما كان من سائر الحروف
مثل בְּרָכָה קְלָלָה רְשָׁעִים שְׁמָנִים נְדוּדִים נְבוּכִים דשנים
כבדים גלילים רבִיבים تحريك الשבא أبدا بالفتح إلّا
الجمع الذى واحدُه مضمومُ الاوّلِ بالחלם والاسم الذى الاصلُ
فيه ضمٌّ اوّلِه بالחלם فانّ الשבא المبتدى بها فيهما محرّكة
بالקמץ فى جلِّ الكلام مثل קֳדָשִׁים التى واحدها קוֹדֶשׁ
חֳדָשִׁים التى واحدها חוֹדֶשׁ גֳּרָנוֹת التى واحدها גּוֹרֶן ومثل
אֳנִיָּה אֳנִי חירם (I Reg. 10, 11) الذى اصله אֹנִי אל רֳאִי
(Gen. 16, 13) الذى اصله רוֹאִי מלעל وهو القياس فى מה־
חֳרִי (Deut. 29, 23) אל־דֳּמִי־לך (Ps. 83, 2) الذى اصلهما חֹרִי
דֹּמִי بالחלם وليس يلزم احد هذه الشروط اذا كانت الשבא
بعينها تَحْتَ اْلِف او حاء او هاء او عين لانّ لحركتها انحاء غَيْرَ
هذه فاْعلمْه وبحركة الגעיה التى تكون مع الשבא المبتدإ بها

الجاريةِ على هذه الشروط يستدلّ على جميع ما وصفت واقول ايضا أنّ العبرانيين لا يجمعون بين ساكنَيْنِ غيرِ لينين إلّا فى الوقف وٱنقطاعِ الكلام فاذا ٱلتقى שבא مع שבא وسطَ الكلام او آخِرَها فالثانية محرّكة إلّا فى الوقف والقطع وحركتُها فى جلّ كلامهم على تلك الشروط التى تقدّمت فى الשבא المبتدإ بها مثل יִשְׁמְרוּ יִשְׁמְעוּ فانّ الشين ساكنة والميم محرّكة أمّا حركة الميم فى יִשְׁמְרוּ فبالفتح وحركتها فى יִשְׁמְעוּ بالضمّ لانضمام العين بعدها وكذلك יִרְמְיָהוּ יְחִדְיָהוּ الراء والحاء ساكنتان والميم والدال متحرّكتان بالكسر للياء التى تتلوهما وكذلك וַיֵּבְךְּ עליהם (Gen. 45, 15) וַיֵּבְךְּ על צואריו (46, 29) אל תּוֹסְףְּ על דבריו (Pr. 30, 6) יַפְתְּ אלהים (Gen. 9, 27) וַיִּפְתְּ בסתר לבי (Job 31, 27) וַיִּשְׁבְּ ישמעאל (Jer. 41, 10) אל יֵשְׂטְ אל דרכיה לבך (Pr. 7, 25) וְיֹלַדְתְּ בן (Gen. 16, 11) לא שַׂמְתְּ אלה (Jes. 47, 7) هذه كلّها محرّكة الاواخر لاندراجها مع ما بعدها واما فى الوقف والقطع فساكنة مثلُ וישא עשו קולו וַיֵּבְךְּ (Gen. 27, 38) وغيرِه وممّا يَجِبُ أنّ تعرفه وَتَقِفَ عليه ايضا أنّ العبرانيين لا يجمعون بين ثلثة احرف محرّكة فى الكلمة السالمة من א ח ה ע ومن ٱلْتِقَاء المِثْلَيْنِ ✡

ابتدا حروف اللين والمدّ

حروف اللين والمدّ ثلثة وهى א ו י صورةُ هذه الثلثة احرف مشتركةٌ فى العبرانية لمعنيين متباينين فى المَنْطَق المعنى

الاوّل حركة ظاهرة بيّنةُ الحسّ وسكون ظاهر بيّن الحس مثل سائر الحروف فى حركتها وسكونها والمعنى الثانى سكون خفىّ غيرُ محسوس البتّة فاذا صورةُ هذه الثلثة حروف خاصّة دون سائر الحروف مشتركة لنوعَيْنِ من السكون مختلفينِ احدهما ظاهر بيّن والاخر خفىّ فالظاهر مثل الالف التى فى ואל תְּאְטַר עלי באר פיה (Ps. 69, 16) וַיֶּאְסֹר את רכבו (Ex. 14, 6) فإنّ هذه الالف ساكنة ولكنها ظاهرة ومثل الواو التى فى שַׁלְוְתִּי (Job 3, 25) מְקַלְלַוְנִי (Jer. 15, 10) فانّها ظاهرة السكون غير خفيّة ومثل الياء التى فى וַיְדַבֵּר וַיְשַׁבֵּר ظاهرة السكون والنوع الاخر الخفىّ مثل الالف التى فى וְקָאם שאון (Hos. 10, 14) רְפָא נא (Num. 12, 13) التى هى ساكنة خفيّة غير ظاهرة وكذلك الواو التى فى שׁוֹפָר ועוֹלָם والياء التى فى דָּוִיד שָׁרִיד רָבִיד ولهذا النوع الاخر سُمِّيَتْ هذه الاحرف حروف اللين فانها تلين حتى تَخْفَى فلا يكون لها فى اللفظ ظهور ولا حسّ وانّما يودِّيها الى السمع تحريك ما قبلها بالضمّ او بالفتح او باحد השבעה מלכים وامّا لِمَا قيل لها حروف المدّ فلِأَنّها تزاد فى الافعال والاسماء من أَجْلِ المدّ الحادثِ فيها مثل الواو التى فى שִׁכּוֹר וְגִבּוֹר التى زِيدَتْ للمدّ فقطْ وليست من الاصل ومثل الياء التى فى שָׂרִיד וּפָלִיט ومثل الساكن التى فى שָׁמַר וְאָמַר ודבר וחכם التى هى للمدّ فقط وليست اصلاً واعلم أنّ الهاء كثيرا ما تُكتب فى

موضع حرف لين وبخاصّة فى اواخر الكلم والاسماء امّا كتابتهم فى موضع الالف اللينة فى اواخر الكلم والاسماء فقد كثر ذلك جدّا حتى ليس لأحَد أنْ يقول انّها الف لينة فى الاصل إلّا ولاخر انْ يقول انها هاء لينة فى الاصل إلّا انّها لا يعرض لهاء لين والاعتلال فى اوائل تصريف الافعال كما يعرض ذلك للالف والواو والياء وإنْ قيل انّ تصريف הָלַךְ قد جاء بلين الهاء مثل הָלֹךְ אֵלֵךְ עִמָּךְ (Jud. 4, 9) הָלוֹךְ יֵלְכוּ (Jer. 37, 9) اىْ انّ الساكن اللين الذى فى אֵלֵךְ יֵלְכוּ بعد الالف والياء هو الهاء التى فى הָלוֹךְ فنقول انّه قد يمكن انْ يكون הָלוֹךְ אֵלֵךְ עִמָּךְ הלוך ילכו اصلَيْنِ اعنى انّ اصل הלוך הָלַךְ واصل אלך ילכו יָלַךְ وانّما نطق بهما معا لاشتباه الاصلين مع اِتّفَاق معناهما واعْلم أنّ العبرانيين اجازوا اسقاط السواكن اللينة من الخطّ آستخفافا واتّكالا على انّها ثابتة فى اللفظ مثل גִּבֹּר וְשֹׁפָר וְעֹלָם التى اجازوا أنْ تُكتب بواو وبلا واو وكذلك דוד كتبوه بيود وبلا يود اعلاما بانّه جائز وكذلك יַעֲקֹב וְאַבְשָׁלֹם كتبوهما بواو وبلا واو وكذلك לֵאמֹר كتبوه بواو وبلا واو נְשִׂאִים נְבִיאִים بيود وبلا يود لِأُنّ ذلك جائز واقول فى الجملة انا متى رايناهم كتبوا فعلا ما او اسما مرّة חסר ومرّة מלא علمنا علما يقينا انّه يجوز عندهم أنْ يُكتب ذلك الفعل او الاسم חסר ומלא واعْلم ايضا أنّ אָמַרְתָּ שָׁמַרְתָּ דִבַּרְתָּ נתת עשית ראית

בנית وكلّ ما انضمّ اليها مما فى اخره תָא קְמוּצָה او תָא קְמוּצָה فانّ الاصل فيه انْ يكتب بهاء بعد תָא او תָא وربّما كتبوا بعضَها بهاء على الاصل وذلك יָדְךָ יָדֶיךָ עֵינְךָ עֵינֶיךָ רגלך רגליך אזנך אזניך وبالجملة كلّما كان فى اخِره כָא קְמוּצָה او כָא كان الاصلُ فيه انْ يُكتب بهاء بعد כָא او כָא وربّما كتبوا بعضها بهاء على الاصل وكذلك اقول ايضا فى אֵלֶיהָ וְעָלֶיהָ וְיָדֶיהָ וְעֵינֶיהָ وكلّما كان فى اخره هاء קְמוּצָה كان اصله انّ يكتب بالف بعد الهاء وقد جأتْنا منها كلمةٌ واحدةٌ مكتوبة بألف على الاصل אשר על אחריה וְאַתִּיקֶיהָא (Ez. 41, 15) وانّما أُسْقطتْ هذه السواكن من الخطّ استخفافا وفائدتنا من كتابتهم البعض מלא والبعض חסר هى عِلْمُنَا بجواز ذلك عندهم ✵

باب فى اندغام الساكن اللين

وقد اجاز العبرانيون ادغامَ الساكن اللين فى الحرف الذى يتلوه فيكون مشدّدا امّا فى وسط الكلم فلم يتّفق أنْ يأتينا منه فى המקרא إلّا يسير مثل כי אֶצָּק מים על צמא (Jes. 44, 3) الصاد مشدّدة لاندغام الياء فيها التى هى فاء الفعل لانّه مُشتقّ من וְיָצַקְתָּ עליה שמן (Lev. 2, 6) ومثله אתה הִצַּבְתָּ (Ps. 74, 17) הִצִּיבוּ משחית (Jer. 5, 26) المشتق من וַיִּתְיַצֵּב (Ex. 34, 5) ومثله אם לא יָשִׂים עליהם נוהם

(Ez. 6, 6) المشتق من והבמות תִּישַׁמְנָה (Jer. 49, 20)
והאדמה לא תֵשָׁם (Gen. 47, 19) ومثله בטרם אֶצָּרְךָ בבטן
(Jer. 1, 5) المشتقّ من יָצַר יָצַרְתִּי وأمّا الاندغام الواقع فى
اخر الكلم والاسماء فكثير جدّا فانّهم اجازوا ادغام السواكن
اللينة التى هى فى اواخر الكلم فى ما بعدها من اوايل الكلم
وجعلوا الكلمتين فى اللفظ كلمة واحدة وفى الخطّ اثنتين
קוּמוּ צְּאוּ (Gen. 19, 14) فانّ الصاد شديدة لاندغام الواو
فيها وקוּמוּ צְּאוּ فى اللفظ كلمة واحدة لاندغام الواو فى
الصاد وفى الخطّ كلمتين وكذلك נָתַתָּה־לִּי (Jos. 17, 14)
תִּשְׁתֶּה־מָּיִם (Deut. 11, 11) וְעָשִׂיתָ קְּעָרֹתָיו (Ex. 25, 29)
וּמִשְׁנֶה־כֶּסֶף (Gen. 43, 15) וְעָשִׂיתָ פֶּסַח (Deut. 16, 1)
מַה־נֹּאמַר (Pr. 31, 2) מַה־בְּרִי וּמַה־בַּר בטני (Gen. 44, 16)
מַה־נְּדַבֵּר (ib.) מַה־זֶּה שבתם (II Reg. 1, 5) מַה־לָּכֶם וליי
אלהי ישראל (Jos. 22, 24) هذه كلّه مقروءة بالتشديد
لاندغام السواكن الذى ذكرت والكلمتان فى اللفظ كلمة
واحدة ومثلها كثير لا احصيه كثرة قال يحيى ولهذه العلّة
جاز ان يُكتب מַה־זֶּה מַה־לָּכֶם بهاء وبغيرها كما كتبوا
מַזֶּה בידך (Ex. 4, 2) מַלָּכֶם תדכאו עמי (Jes. 3, 15) بلا هاء
لانّهم لمّا ادغموها فى الراء وفى اللام وجعلوا الكلمتين كلمة
واحدة فى اللفظ اجازوا اسقاط الهاء من الخطّ وكتبوهما
كلمة واحدة بلا هاء كما ينطقون بهما كلمة واحدة لأنّ

أَكْثَرَ السواكن المندغمة فى وسط الكلم فساقطة من اللفظ والخطّ ✽

بــاب فى ما يتلو الساكن

اللين من ב״ג״ד״כ״פ״ת اعْلم أن ב״ג״ד״כ״פ״ת يُنطق بها فى العبرانىّ على ضربين الضرب الاوّل هكذا בּית גּימל דּל כּף פּא תּא فالضرب الثانى בית גימל דל כף פא תא فسُمّى الضرب الاوّل ثقيلا والثانى خفيفا وانّما سمّينا الاوّل ثقيلا والثانى خفيفا لان الاوّل يأْتى فى الكلم العبرانيّة ثقيلا وخفيفا أمّا الثقيل فمثل יְשַׁבֵּר יְדַבֵּר הָרַכָּה בך והענגה (Deut. 28, 56) וְרַפֹּא יְרַפֵּא (Ex. 21, 19) וַיְבַתֵּר אתם (Gen. 15, 10) תחת כל אלה עֲבֻתָּה (Ez. 6, 13) כי עשׂרת הַבַּתִּים (45, I4) מה־בְּרִי ומה־בַּר בטני (Pr. 31, 2) מה תֹּאמַר (I Sam. 20, 4) ומשנה־כֶּסֶף (Gen. 43, 15) وهذا الذى يقال له مشدّدٌ على الحقيقة فامّا الخفيف فمثل בְּרֵאשִׁית בָּרָא אלהים (Gen. 1, 1) תַּחַת גְּעָרָה במבין יִרְבֶּה יִשְׂגֶּה יִרְפֶּה (Pr. 17, 10) ومثل ומלאו בָתֶּיךָ וּבָתֵּי כל עבדיך (Ex. 10, 6) ومثل הלא כְּכַרְכְּמִישׁ (Jes. 10, 9) הלא כְּגַעַת בה (Ez. 17, 10) בהכבדי בְּפַרְעֹה (Ex. 14, 18) ויהי בְּבֹאָהּ (Jos. 15, 18) وامّا الضرب الثانى فلا يأْتى فى اللغة العبرانيّة إلّا خفيفا ابدا فسُمّيت الضرب الاوّل ثقيلا بالاضافة الى الثانى لا لانّه ثقيل مشدّد فى كلّ حال ✽

فاقول أنّ الضرب الثقيل الذى هو בית גימל דל כף لا يتلوا
ساكنا لينا فى وسط الكلمات والاسماء اصلا إلّا فى בְּתִים
وهذه لا نظير لها فى شىء من המקרא وامّا فى غير الوسط
فربّما يتلوه مثل יִדְּמוּ כָּאָבֶן (Ex. 15, 16) עם זו גָּאָלְתָּ
(v. 13) מִי כָּמוֹכָה נאדר בקדש (v. 11) כי גָאה גָּאָה (v. 1)
וְנִלְאֵתִי כַּלְכֵל (Jer. 20, 9) הֲלֹא כְּגַעַת בה (Ez. 17, 10) הֲלֹא
כְּבַרְכְּמִישׁ (Jes. 10, 9) וַיְהִי בְּבוֹאָהּ (Jos. 15, 18) וְאִכָּבְדָה
בְּפַרְעֹה (Ex. 14, 4) בְּהִכָּבְדִי בְּפַרְעֹה (v. 18) ومثلها يسير
قليل والاطّراد فى غير الوسط على الضرب الثانى الخفيف
وهى التالى للساكن اللين فى وسط الكلم ابدا الّا فى בתים
كما ذكرتُ فافهم تَعلّمْ إنْ شاء اللّه ❋

باب من א״ה״ו״י فى اللفظ

قد تُبدل الالف من الهاء والهاء منها على سبيل المجاز
فقد قيل ואחרי־כן אֶתְחַבַּר יהושפט (II Chr. 20, 35) والوجه
فيه הִתְחַבַּר וכל מלבושי אֶגְאָלְתִּי (Jes. 63, 3) والوجه فيه
הֶגְאָלְתִּי אֶשְׁתּוֹלְלוּ אבירי לב (Ps. 76, 6) والوجه הִשְׁתּוֹלְלוּ
אַשְׁכֵּים ודבר (Jer. 25, 3) والوجه הַשְׁכֵּם ודבר אַזְכָּרָה
(Lev. 24, 7) مثل הַזְּכָּרָה הָאָמוֹן (Jer. 52, 15) مثل הֶהָמוֹן
فقد قيل הֵתָיוּ לאכלה (12, 9) واصله אתיו مثل אֵתָיוּ
אקחה יין (Jes. 56, 12) لانّه من אָתָה בקר (Jes. 21, 12)
יֶאֱתָיוּ השמנים (Ps. 68, 32) וְהַהַרְאֵל ארבע אמות

(Ez. 43, 15) مثل וְהָאֲרִאֵל וְהֵיךְ יוכל (Dan. 10, 17) مثل אֵיךְ
בְּלַהֲטֵיהֶם (Ex. 7, 11) مثل בְּלָאטֵיהֶם لانّه من לָאַט את
פנין (II Sam. 19, 5) وقد تلين هذه الالف وتُسقط من
الخطّ فيقال בְּלָטֵיהֶם (Ex. 7, 22) وقيل הֲדוֹרָם (II Chr. 10,18)
وאֲדוֹרָם (I Reg. 12, 18) הֶדֶר (Dan. 11, 20) وאֶדֶר (Mic. 2, 8)
وقد قيل לָהּ باظهار الهاء ولָה̄ بلينها والمعنى واحد
וְאֶתְנַנָּהּ (Jes. 23, 18) باظهار الهاء وאֶתְנַנָּה̄ (v. 17) بلينها
والمعنى واحد والهاء اللينة هى الالف اللينة اذا كان ما
قبلها محرّكا بالקמץ כְּלָהּ بهاء ظاهرةٍ כֻּלָּא (Ez. 36, 5) بالف
لينة والمعنى واحد ועברתו שְׁמָרָה̄ נצח (Am. 1, 11) بلين
الها ولو ظهرت لكان حسنا وقد قيل بالالف والياء שְׁפָאִים (!)
وשְׁפָיִים (Jes. 41,18) והיו חייך תְּלֻיִים *(sic!)* לך (Deut. 28,66)
ועמי תְּלוּאִים (Hos. 11, 7) בְּלוֹאֵי הסחבות והמלחים תחת
אצילות ידיך (Jer. 38, 12) בְּלוֹיֵי הסחבות וּבְלוֹיֵי מלחים
(v. 11) אִישַׁי (I Chr. 2, 13) יִשַׁי (2, 12) אֲשַׂרְאֵלָה (25, 2)
יְשַׂרְאֵלָה (v. 14) אֱלִיאָתָה (v. 4) אֱלִיָּתָה (v. 27) מְנָאוֹת
(Neh. 12, 44) מְנָיוֹת (ib. 47) وقيل הַהַגְרִאִים (I Chr. 5, 10)
הָעַרְבִיאִים (II Chr. 17, 11) بالالف فى موضع ياء النسبة
والاصل הַהַגְרִיִים הָעַרְבִיִים مثل הָעִבְרִיִּים מִצְרִיִּים כּוּשִׁיִּים
وقد قيل بالواو والالف פֻּוָּה (Gen. 46, 13) وפּוּאָה (I Chr. 7, 1)
وقد قيل بالواو والياء פְּנוּאֵל (Gen. 32, 32) وפְּנִיאֵל (32, 31)

פּוּנֹן (Num. 33, 42) וּפִינֹן (Gen. 36, 41) עַלְוָן (v. 23) וְעַלְיָן
(I Chr. 1, 40) עוֹבָל (10, 28) וְעֵיבָל (v. 36 23) שְׁפוֹ (ib. 3)
וּשְׁפִי (I Chr. 1,40) מְחוּיָאֵל (Gen. 4, 18) וּמְחִיָּיאֵל (ib.) الياء
الاولى فى מְחִיָּיאֵל مندغمة فى الياء الاخرى ولذلك اشتدّت
וְעֲקָן (Gen. 36, 27) יַעֲקָן (I Chr. 1, 42) וְקֹוֵי יה (Ps. 37, 9)
אשר לא יבושו קוָֹי (Jes. 49, 23) وقد قيل بالياء والهاء
ואת הנערים יוֹדַעְתִּי (I Sam. 21, 3) والاصل הוֹדַעְתִּי ويمكن
انْ تكون جميعة هذه لغات مختلفة والله اعلم وأمّا ما لا
يجوز غيرُه ولا يقال سواه وهى اللغة العامّة فمثل انقلاب الف
אָמַר וְאָכַל واوا فى יֹאמַר וְיֹאכַל وياء יָדַע וְיָלַד واوا فى
נוֹדַע וְנוֹלַד والساكنِ اللين الذى فى שָׁב וְקָם واوا فى יָשׁוּב
וְיָקוּם والهاء اللينة التى فى עָשָׂה וְרָאָה ياءً فى עָשִׂיתִי
וְרָאִיתִי كما سنبيّن وكذلك انقلاب واو יוֹם الفًا لينة فى
יָמִים وياء בַּיִת الفا لينة فى בָּתִּים وانقلاب واو فى רֹאשׁ
الذى هو الف فى الخطّ الفا فى רָאשִׁים الذى لا يجوز غيره
ومن العامّ الذى لا يقال غيره قِرَاءتُنَا واوَ العطف المضمومة
بالשׁרק التى تكون على حرف ساكن وواوَ العطف ايضا
المضمومة بالשׁרק التى تكون على باء او ميم او فاء متحرّكةً
كانت او ساكنة ألفا مهموزة مثل וּשְׁמַרְתֶּם וּקְרָאתֶם ومثل
וּבִי וּבֵאלֹהִים וּמִי וּמֵאלֹהִים וּפֶתַח אהל מועד (Lev. 8, 35)
וּפָרוּ (Gen. 8, 17) וּפָשׁוּ (Hab. 1, 8) لا تُقرأ هذه الواو الّا الفا

ابدا لا تُقرأ واوا اصلا والعلّة فى ذلك ظاهرة لانّها واو مستثقلة هذا انْدنا قديم قد تَوَارَثْنَاهُ وتناقلناه رجلا عن رجل *

بـاب من א״ה״ו״י فى الخطّ

واعلم أنّ التهجّى بالالف والهاء اللينتينِ فى اللغة العبرانيّة واحد لا فرق بينهما وبخاصّة فى اواخر الكلم والاسماء اذا كان ما قبلها محرّكا بـ קמץ גדול ولهذا السبب تُكتب الالفُ فى ما كان الوجه المعروف فيه أنْ يُكتب بهاء مثل וְשִׁנָּא את בגדי כלאו (II Reg. 25, 29) اصله انْ يُكتب بهاء لانّه مـن מְשַׁנֶּה פניו (Job. 14, 20) כי אני ה׳ לא שָׁנִיתִי (Mal. 3, 6) وكذلك כן יתן לידידו שֵׁנָא (Ps. 127, 2) על כן גָּבְהָא קומתו (Ez. 31, 5) כי תפושו כעגלה דָשָׁא (Jer. 50, 11) קראן לי מָרָא (Ruth 1, 20) كُتبت هذه الالف فى موضع هاء التأنيث فقد كُتب אתא בקר (Jes. 21, 12) بالف וְאָתָה מרבבות קדש (Deut. 33, 2) بهاء אם יפתוך חטאים אל תֹּבֵא (Pr. 1, 10) بالف לא תאבה לו (Deut. 13, 9) بهاء חַרְבוֹנָא (Esth. 1, 10) بالف وبهاء (ib. 7, 9) אָנָּה (Ps. 118, 25) بالف وبهاء (Jon. 1, 14) ירוּשָׁא בת צדוק (II Reg. 15, 33) بالف وبهاء (II Chr. 27, 1) הֱוֵה גביר (Gen. 27, 29) بهاء הֱוֵא ארץ (Job. 37, 6) بالف وٱعْلم انّ الهاء التى فى צֹנֶה ואלפים כלם (Ps. 8, 8) هى الالف التى فى לְצֹנַאֲכֶם (Num. 32, 24) لا شكّ

فى ذلك عندى فقد كتبوا בִּצֹאתָיו וּגְבָאָיו (Ez. 47, 11) بالفٍ
والوجهُ فيه واو ولأنها من בִּצָּה (Job 8, 11) בִּצִּית והיו שֹׁאסַיִךְ
(Jer. 30, 16) بالف فى موضع واو المدّ وكتبوا וְרָצִאתִי אתכם
(Ez. 43, 27) רִפִּאנוּ את בבל ולא נרפתה (Jer. 51, 9) بالف
والوجه فيه ياء وعلى هذا التخريج نُخْرِجُ אשר לֹא יעדה
(Ex. 21, 8) אשר לֹא כרעים (Lev. 11, 21) אשר לֹא חומה
(25, 30) وغيرَها مما كان الوجه والعادة فيه انْ يُكتب بواو
فكتب بالف بانْ نقول كُتبت هذه الالف فى موضع الواو وكما
جاز ايضا انْ تُكتب واو النسبة فى בֻּלֹּה (Jes. 15, 3) וְאָהֳלֹה
(Gen. 12, 8) هاء كذلك جاز انْ تُكتبَ واو النسبة فى לֹא
יעדה, לֹא כרעים, ולֹא חומה ألفًا لانّ كثيرا ما تكتب الهاء
والالف فى موضع الواو ولا وجه لكتابتها بألف إنْ لمْ يكن
على هذا التخريج لمُضَادَّةِ المعنى وإنْ وجدناهم كتبوا לֹא
الذى معناه النفى بواو على غير الوجه المطَّرد وَجَّهْنَاه الى
هذا الوجه ايضا وفسّرناه حسب المعنى والمُجَاوَرَةِ وقد
رأيناهم ايضا كتبوا לֹא النفى بهاء على خلاف العادة הֲלֹה
הוא ברבת בני עמון (Deut. 3, 11) وهذا بيّن واضح لا يردّه
إلّا معاند وقد كتبوا الياء بعد حرف محرّك بالקמץ وكان
القياس والوجه المعروف انْ تُكتب الفا وهى الياء التى فى
בְּגָדָיו וסוּסָיו וּפָרָשָׁיו ועיניו וידיו ורגליו غير انّ لكتابتهم
هذه بياء علّة ظاهرة وهى لانّها ياء الجمع او التثنية وهى

الياء التى فى בְּגָדִים וסוּסִים ופרשים ועינים וידים ורגלים فلمّا نسبوا هذا الجمع او التثنية الى الواحد الغايب آختاروا فيما قبل الياء القמץ وتركوها مكتوبة على الاصل فآفهم وآعْلم انّ الهاء التى فى פֶּה هى الياء التى فى פִּיו وפִּיהוּ وانّ الهاء التى فى שֶׂה هى الياء فى שֵׂיו (Deut. 22, 1) وفى שֵׂיֵהוּ (I Sam. 14 , 34) فقد تُكتب الهاء فى موضع الواو مثل בָּנֹה בָנִיתִי (I Reg. 8. 13) רָאֹה רָאִיתִי (Ex. 3, 7) שָׁתֹה תִשְׁתֶּה (Jer. 49, 12) כִּי עָשֹׂה יַעֲשֶׂה לּוֹ כְנָפַיִם (Pr. 23, 5) وكثير مثلها وتُكتب الهاء ايضا فى موضع واو النسبة مثل כֻּלֹּה (Jes. 15, 3) אָהֳלֹה (Gen. 9, 21) הֲמוֹנֹה (Ez. 31, 18) בְּתוֹכֹה (48, 15) בְּרֵעֹה (Ex. 32, 17) וְהִזְהִירֹה (II Reg. 6, 10) وتُكتب ايضا فى موضع واو الجماعة مثل כְּאַיִן שֻׁפְּכָה אֲשֻׁרָי (Ps. 73, 2) ومثل לֵאמֹר שָׁמֵמָה (Ez. 35, 12) עָרִים לֹא נוֹשָׁבָה (Jer. 22, 6) נִצְּתָה (2, 15) وقد كتبوا פה مرّة بواو ومرّة بهاء ومرّة بالف ايضا كتبوا אֵיפוֹ مرة بواو ومرّة بهاء ومرّة بالف على ما ذكرت من انّ الالف والهاء تُكتبان فى موضع الواو وامّا كتابتهم לוּא קָרַעְתָּ שָׁמַיִם (Jes. 63, 19) بالف بعد الواو فهو على ما أَصِفُ انّ الواو التى فى كلّ לוּ المكتوب بلا الف يجوز انْ تكتب الفا ثمّ يجوز انْ تُدخل واو زايدة فى ما بين اللام والالف كما تُزاد فى كلّ מלא فاقول فى לוּא קָרַעְתָּ שָׁמַיִם (Jes. 63, 19) انّ الالف هى المكتوبة فى موضع

الواو الاصليّة والواو التى فيه زايدة ولو كتب לוא קרעת שמים
بلا واو لجاز كما يجوز انْ يكتب המלא חסר והחסר מלא
فانّما سُمّى לוא קרעת שמים מלא من اجل الواو الزايدة
فيه لا من اجل الالف ومثل هذا اقول فى לוא الذى معناه
النفى المكتوب فيه واو بين اللام والالف فانّ الالف من
اصل الحرف والواو زايدة وكذلك القول فى איפוא المكتوب
بواو بين الفاء والالف فانّ الالف هى الاصل وهى المكتوبة
فى موضع الواو الاصليّة والواو زايدة وكذلك القول فى מחטוא
(Ps. 39, 2) المكتوب بواو بين الطاء والالف فانّ الالف اصل
وهى لام الفعل والواو زايدة فيه كما تزاد فى كلّ מלא وقد
يجوز ان يكتب מחטוא بلا واو كما كُتِبَ חלילה לי מחטא
ליי (I Sam. 12, 23) بلا واو وقد تُكتب هذه الالف واوا كما
كُتِبَ ואחשך גם אנכי אותך מחטו לי (Gen. 20, 6) هذه
الواو هى الاصل وهى لام الفعل وكذلك القول فى נגוף ורפוא
(Jes. 19, 22) الالف لام الفعل والواو زايدة على ما بيّنت وامّا
ההלכוא אתו (Jos. 10, 24) المكتوب بالف بعد الواو فليست
يُخرج على مُخْرَج هذه التى ذكرت لانّا إن قلنا انّ الالف
كُتبت مكان واو الجماعة فما معنى الواو قبلها توسّطت بين
علامة الجمع وبين لام الفعل ونحن ندرى انّ لا واسطة
بينهما فى كلّ فعل للجمع ماضيا كان او مستقبلا اذ لا
يحتمل ذلك الموضع زايدة واو ويقال فيه מלא وإن قلنا

ايضا انّ الواو للجمع فما معنى الالف بعدها الّا انْ اقول انّ فعل الجماعة الماضى جائز ان يُكتب عندهم بالف بعد واو الجماعة ويُجرى ذلك على ما مجرى لغة العرب ومثل הֶהָלְכוּא אתו (Jos. 10, 24) ולא אָבוּא שמוע (Jes. 28,12) وامّا كتابتهم הוא והיא بالف فأحسب ذلك اصطلاحا واتّفاقا لانّى لم أجدْ הוא فى شىء من المקרא مع كثرته يكتب بلا واو ولا وجدته يكتب بلا الف وكذلك היא لم اجده يكتب بلا ياء او بلا الف ففى ما اجتلبتُه من الكلم وأُتيت به من اسباب حروف اللين ما ارجو لانتفاع بذلك فى ما استقبله من شرح الافعال ذوات حروف اللين إن شاء اللّه ❋

ابتداء الافعال ذوات حروف اللين

ابتدى بعون اللّه بشرح هذه الافعال وأقدّم منها الافعال التى فاؤها الف واوّل ما أقدّمه لذلك ان اقول انّه لا يكون فعل من الافعال على اقلّ من ثلاثة حروف الا ان يكون قد نقصت [منه]a بعض اشباههb او حذفت فيقال حينئذ هذا فعل ناقص او محذوف وكان اصله كذا وكذا بدليل وبرهان لانّ العبرانيين ينقصون ويعوضون من ذلك النقصان وربّما لم يعوضوا كما سيتبيّن ✱

وقسمت الافعال على خفيف وثقيل فسمّيتُ الخفيف ما جاء منها على بنية פָּעַלְתִּי اذ هو اخفّ الابنية والثقيل ما جاء منها على خلاف بنية פעלתי مثل הפעלתי او פִּעַלְתִּי او פועלתי او غير ذلك من الابنية وانما قلت فى פָּעַלְתִּי انّه اخفّ الابنية لسقوط الساكن منه فى المستقبل اعنى الساكن اللين الذى بين الفاء والعين ولانّ الفاعل والمفعول منه بلا ميم ايضا وسميت הפעלתי ثقيلا لزيادة الهاء ولانّ الفاعل والمفعول منه لا يكون الا بميم وسمّيتُ ايضا פִּיעַלְתִּי وפועלתי وغيرهما مما يكون على خلاف بنية פעלתי ثقيلا

a) So Gorah, Opuscules etc., p. 307. b) A شبهاته.

لثبوت[a] الساكن بين الفاء والعين او شدّة العين فى مستقبلها
وسائر تصريفها ومع ذلك فلا يكون الفاعل والمفعول منها الّا
بزيادة ميم فلم أَجد فى تصاريف الابنية اخفّ من تصريف
פֻּעַלְתִּי لسقوط الساكن من مستقبله والميم من فاعله
ومفعوله فلذلك قلت انّه اخفّه واعلم ان كلّ פִּעֵל وפֻּעַל
الماضيين مشدّد العين ابدا لا تتغيّر هاتان البنياتان
اعنى انهما لا ينتقلان من التشديد الى التخفيف ولا الى
بنية פָּעַל او פָּעֵל بالتخفيف ايضا الّا لعلّة א״ח״ה״ע״ר فانّ
هذه الخمسة احرف[b] منفردة بانها ليست من سائر الانحاء
وسأُفْرِدُ لها مقالة تشتمل على جميع انحائها بتأييد اللّه
واما اذا سلمت هاتان البنيتان اعنى פִּעֵל وפֻּעַל الماضيين
من א״ח״ה״ע״ר فانّهما لا يتغيّران ولا يكونان الّا مشدّدين
ابدا الّا الشاذّ الذى لا يقاس عليه فانّى تذكّرت كلمة واحدة
جات مخفّفة وهى سالمة من هذه الخمسة احرف وهو
ואביכן הֵתֶל בִּי (Gen. 31, 7) הֵתַלְתָּ בִּי (Jud. 16, 10) אִם
כְּהָתֵל באנוש תְּהָתֵלּוּ בוֹ (Job 13, 9) وقد جات ايضا
مشدّدة على الوجه المعروف والقياس الصحيح וַיְהַתֵּל בהם
אליהו (1 Reg. 18, 27) ومن الافعال ما يستعمل فى اصله פָּעַל
وحده او הפעיל وحده او פִּעֵל وحده او פֻּעַל ومنها ما

---

a) A لثبات. b) B الخمس الاحرف.

يستعمل فى اصله פעל והפעיל او פָעַל ופִעֵל او הִפְעִיל
ופֻעַל ومنها ما يستعمل فى اصله פעל והפעיל ופעל جميع
ثمّ نقول ان العبرانيين اذا استثقلوا فعلا فاوّه او عينه او لامه
الف او واو او ياء او كثر استعمالهم له رأوا ان اللين والاسكان
فيه اخفّ عليهم من الاظهار والتحريك فالانوا ما الاصل
فيه الاظهار واسكنوا ما الاصل فيه التحريك كما فعلوا فى
אָמַר وאָכַל لمّا صرّفوها مع الزوايد الاربع وهى א י נ ת قلبوا
الالف واوا ساكنة لينة فقالوا אוֹמַר יֹאמַר נֹאמַר תֹּאמַר
אוֹכַל יֹאכַל נֹאכַל תֹּאכַל وكتبوها فى الخطّ الفا مرّة على
الاصل وواوا مرّة على اللفظ والواو التى فى אוֹמַר وאוֹכַל
التى بعد الف المتكلّم هى فاء الفعل وكذلك כִּי יוֹכְלוּ אֹתִיקִים
(Ez. 42, 5) الواو التى بعد ياء الغائب هى الالف التى فى
אָכַל قلبت a واوا لينة ولذلك وقفت الياء حتى يظهر الساكن
وقد تسقط هذه الالف من الخطّ اتّكالا على ثباتها فى
اللفظ بمدّ ما قبلها مثل וְלַעֲמָשָׂא תֹּמְרוּ (II Sam. 19, 14)
فلا يظنّ ظانّ ان هذه الالف ساقطة من اللفظ كما سقطت
من الخطّ لان التاء موقّفة تَنَبُّوْ على الساكن الذى بعدها
وهو فاء الفعل ومثله אֹמַר אֶל אֱלוֹהַּ (Job 10, 2) וָאֹכַל פִּתִּי
לְבַדִּי (Job 31, 17) الواو ساقطة من الخطّ ثابتة فى اللفظ

---

a) B انقلبت.

والزوايد التى فى יאמְרוּ תאמְרוּ אמְרָה יאכְלוּ תאכְלוּ וְאָכְלָה מִצֵּיד בְּנִי (Gen. 27, 25) موقّفة ابدا للعلّة التى وصفت ولذلك نستجهل من قرأ شيا منها بلا توقيف لانه يسقط من اللفظ فاء الفعل المدلول عليها بالوقف واما וֶאֱכֹלָה מִצֵּידִי (v. 19) فغير موقّف الالف لانها فاء الفعل وهو امر مثل שָׁמְרָה זָכְרָה وانّما توقّف الالف اذا كانت زايدة مثل וְאֹכְלָה מִצֵּיד בְּנִי (v. 25) וָאֹכְלֶהָ ותהי בפי כדבש למתוק (Ez. 3, 3) هذه موقّفة لانها الف المتكلّم وبعد تقديمى لهذه الجملة ابتدى بذكر الافعال التى اوّلها الف اوّلا فاوّلا ✱

وهذه الافعال التى فاؤها الف الغير سالمة من اللين والانقلاب

אבד ومنه אָבַד מְנוֹס מִנְּהֶם (Job. 11, 20) אָבַדְתָּ עַם כְּמוֹשׁ (Num. 21, 29) وقد تقلب الالف واوا لينة فى اللفظ יֹאבַד יוֹם (Job 3, 3) אַל נָא נֹאבְדָה (Jon. 1, 14) וַיֹּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקָּהָל (Num. 16, 33) الزوايد موقّفة للساكن الذى بعدها وفى هذا الاصل فعل ثقيل וְהֶאֱבִיד שָׂרִיד מֵעִיר (Num. 24, 19) מַאֲבִיד מִפְּנֵיכֶם (Deut. 8, 20) وتقلب فيه الالف ايضا واوا لينة אֹבִידָה עִיר (Jer. 46, 8) الالف للمتكلّم والواو بعدها فاء الفعل وانّما قلبت واوا ساكنة استثقالا لاجتماع الالفين واصله

אאבידה وفيه ثقيل اخر אִבַּד ושבר (Thr. 2, 9) יְאַבֵּד הון
(Pr. 29, 3) אאבד ואחללך מהר אלהים וָאַבֶּדְךָ (Ez. 28, 16)
الساكن اللين الذى بين الواو والالف فى ואבדך هو
الف المتكلّم لينت استخفافا واسقطت من الخطّ اثكالا
على اللفظ واصله ואאבדך بالتحريك מְאַבְּדִים ומפיצים
(Jer. 23, 1)

אבה לא אָבָה ה׳ השחיתך (Deut. 10, 10) אם תֹאבו
ושמעתם (Jes. 1, 19) לא תֹאבֶה לו (Deut. 13, 9) قلبت
فى اللفظ واوا لينة وربما اسقطت من الخطّ اثكالا على
اللفظ בני אם יפתוך חטאים אל תֹבֵא (Pr. 1, 10) الساكن
اللين الذى بين التاء والباء فاء الفعل والالف كتبت فى
موضع الهاء اللينة لانّ كثيرا ما تكتب فى موضعها كما
اعلمتك

אהב אָהַב את יוסף (Gen. 37, 3) לא יֶאֱהַב לץ (Pr. 15, 12)
וְאֹהֲבֵי אשישי ענבים (Hos. 3, 1) وقد تلين الالف اذا
اجتمعت مع الف المتكلّم لثقل النطق بالالفين אני אֹהֲבַי
אֹהָב (Pr. 8, 17) فاء الفعل بين الالف والهاء واسقطت من
الخط ثقة[a] بانّها فى اللفظ وربّما قلبت الالف
الاصليّة واوا لينة عند اجتماع الالفين ايضا וָאֹהַב את

[a] B اثكالا وثقة

יעקב (Mal. 1, 2) والاصل في אֱהָב וָאֹהַב אאהב ואאהב תְּאֶהֱבוּ פֶתִי (Pr. 1, 22) كان اصله תְּאֶהֱבוּ بسגול تحت التاء وشבא تحت الالف مثل יֶאְשְׁמוּ יֶחֶרְדוּ ولكن صعب النطق به هكذا لاجتماع الالف مع الهاء فردّت التاء شבא وحرّكت الالف بצירי حتى يخفّ النطق بها وفي الاصل فعل ثقيل אהב אהבתי קראתי לִמְאַהֲבַי (Thr. 1, 19) ولولا مكان الهاء لكان مشدّدا فاعلمه

אהל וַיֶּאֱהַל עד סדום (Gen. 13, 12) وفي هذا الاصل فعل ثقيل האהיל האהלתי הן עד ירח ולא יַאֲהִיל (Job 25, 5) وقد تلين الالف وتسقط من الخطّ اتكالا على اللفظ ולא יַהֵל שם ערבי (Jes. 13, 20) والاصل فيه יאהל

אזל כי הלחם אָזַל מכילינו (I Sam. 9, 7) אָזְלוּ מים (Job 14, 11) מה תֵּזְלִי מאד (Jer. 2, 36) بين التاء والزاء في תזלי ساكن لين هو فاء الفعل ولهذه العلّة وُقِفَتْ التاء بالצירי

אזן ולא הֶאֱזִין אליכם (Deut. 1, 45) מי בכם יַאֲזִין זאת (Jes. 42, 23) وقد الانوا الالفَ أيضا وجعلوها لينة واسقطوها من الخط تعويلا على اللفظ فقالوا אָזִין עד תבונותיכם (Job 32, 11) שקר מֵזִין (Pr. 17, 4) ويمكن ان يكون אזין מזין اصلا اخر أعني זין وفي هذا الاصل نوع اخر من الفعل الثقيل וְאִזֵּן וחקר (Ecc. 12, 9) יאזן אאזן مثل אִמֵּן

יְאַמֵּץ אֲאַמֶּצְ ولا يجوز اللين فى هذه الالف لانّه فعل
مبنى على تشديد العين فلو لانت الفاء ثَقُلَ النطق
بتشديد العين وانّما مذهبهم فى اللين التخفيف[a] وانّما
جاز اللين فى אָזִין (Job 32, 11) יָאִיהַב (Mal. 1, 2) אֹבִידָה
עִיר (Jer. 46, 8) וְאֹסְפָה הַצֹּלֵעָה (Mic. 4. 6) وغيرها لان
عين الفعل منها مخفّف فافهم

אזר אָזְרוּ חָיִל (I Sam. 2, 4) וְאַתָּה תֶּאְזֹר מָתְנֶיךָ (Jer. 1, 17)
والثقيل וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה (Ps. 30, 12) وقد أسقطت هذه
الالف من اللفظ والخطّ معا وأُلْقِيَتْ حركتها على ما قبلها
وخفّفت الزاء المشدّدة וַתַּזְרֵנִי חַיִל לַמִּלְחָמָה (II Sam. 22, 40)
واحسن من هذا ان اقول ان יְתַזְרֵנִי חָיִל مشتق من
ארחי ורבעי זֵרִיתָ (Ps. 139, 3) اصل يفسّر حسب المعنى
والاحتمال وان كان יתזרני וזרית نوعين من الفعل الثقيل
كما سيتبيّن ذلك فى موضعه

אחד אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם (Ez. 33, 24) הִתְאַחֲדִי הֵימִנִי
(ibid. 21, 21) وتقلب هذه الالف ياء יַחַד עַל עָפָר יִשְׁכָּבוּ
(Job 21, 26) מִיַּד כֶּלֶב יְחִידָתִי (Ps. 22, 21) יֶרֶק הִיא יְחִידָה
(Jud. 11, 34) כְּמִסְפֵּד עַל הַיָּחִיד (Zach. 12, 10) وتلين هذه
الياء בִּקְהָלָם אַל תֵּחַד כְּבוֹדִי (Gen. 49, 6) אַל יִחַדְּ בִּימֵי

[a] A الاشتقاق

שנה (Job 3, 6) الياء اللينة بين التاء والحاء وبين الياء والحاء فاء الفعل ووزنهما תִּפְעַל יִפְעַל ويمكن ان يكون אחד ויחד اصلين

אחז חִיל אָחַז (Ex. 15, 14) אָחַזְתָּ שמורות עיני (Ps. 77, 5) وقد تقلب واوا لينة ساكنة וָאֹחֵז בפלגשי (Jud. 20, 6) וַתֹּחֶז יד ימין יואב (II Sam. 20, 9) الساكن الذى بين الالف والحاء وبين التاء والحاء هو فاء الفعل ومثل יֹאחֵז בעקב פח (Job 18, 9) والانفعال נֶאֱחַז בסבך (Gen. 22, 13) וַיֵּאָחֲזוּ בה (ibid. 47, 27) وقد جاء الانفعال منه بلين الالف وقلبها واوا لينة فى اللفظ וְנֹאחֲזוּ בתוככם (Num. 32, 30) ووزنه נִכְחֲדוּ נִשְׁבְּתוּ والفعل الثقيل האחז יאחיז מאחיז والمفعول מָאֳחָז ושש מעלות לכסא וראש עגול לכסה מָאֳחָזִים (II Chr. 9, 18) ومثله והמלך היה מָעֳמָד במרכבה (I Reg. 22, 35) טבעתי ביון מצולה ואין מָעֳמָד (Ps. 69, 3) الذى هو مفعول העמיד واصله מאחז מעמד מְאֻחָז מְעֻמָד مثل מְשֻׁלָּךְ מְשֻׁכָּב מְקֻטָּר ولكن هذا النحو من انحاء א ח ה ע وذلك إن كلّ מְפֻעָל يكون اوّله احد هذه الاربعة احرف ينتقل فيه الضمّ من الميم اليه وتحرّك الميم بקמץ גדול كقولك מָאחז وثقيل اخر فى الاصل אִחֵז יאחז מְאַחֵז פני כסא (Job 26, 9) الاصل فيه التشديد لولا مكان الحاء

אחר ולא אֵחַר הנער (Gen. 34, 19) מדוע אֵחֲרוּ פעמי
(Jud. 5, 28) כי בא יבוא לא יְאַחֵר (Hab. 2, 3) אל תְּאַחֲרוּ
אותי (Gen. 24, 56) هذا فعل ثقيل ولولا مكان الحاء لكان
مشدّدا مثل גִּדֵּל שִׁבֵּר גִּדְּלִי שִׁבְּרוּ יְגַדֵּל יְשַׁבֵּר תְּגַדְּלִי
תְּשַׁבְּרוּ والامر אַחֵר مثل גַּדֵּל שַׁבֵּר وفى الاصل نوع اخر
من الفعل الثقيل قلبت فيه الالف واوا ساكنة وهو הוֹחִיר
תוֹחִיר יוֹחִיר וַיּוֹחֶר מן המועד אשר יעדו (II Sam. 20, 5)
مثل הוֹסִיף תּוֹסִיף יוֹסִיף וַיּוֹסֶף הוֹרִיד תּוֹרִיד יוֹרִיד
וַיּוֹרֶד وفى هذا الاصل فعل خفيف אָחַר אחרתי יאחר
תאחר וָאֵחַר עד עתה (Gen. 32, 5) مثل בָּחַר יבחר וָאֶבְחַר
الالف المكتوبة فى ואחר עד עתה هى الف المتكلّم والساكن
الذى بينها وبين الحاء هو فاء الفعل واصله ואאחר
ولكنهم استثقلوا تحريك الالفين وقد يمكن ان يكون
וַיּוֹחֶר מן המועד (II Sam. 20, 5) فعلا خفيفا قلبت فيه
الالف واوا كما قلبت الف אָמַר واوا فى וַיֹּאמֶר والف
אָחַז واوا فى וַיֹּאחַז

אכל אָכַל אכלתי تقلب هذه الالف فى المستقبل واوا لينة
محرّكا ما قبلها بالחֹלם فيقال יֹאכַל תֹּאכַל والاصل יֶאֱכַל
תֶּאֱכַל وربّما كتبوا واوا على اللفظ כי יוכלו אתיקים
(Ez. 42, 5) وربّما اسقطوها من الخطّ וְאֹכַל פִּתִּי לְבַדִּי
(Job 31, 17) וְאֹכְלָה מציד בני (Gen. 27, 25) וָאֹכְלָה ותהי

בפי (Ez. 3, 3) وما لم يسمّ فاعله אֻכְּלוּ כקש יבש (Nah. 1, 10) חרב תְּאֻכְּלוּ وقد كنت اظنّ ان והסנה איננו אֻכָּל (Ex. 3, 2) فعل ماضي وكنت احسب קמצות الكاف لانقطاع الكلام اذ اكثر الافعال والاسماء في الوقف وانقطاع الكلام قמוצין حتى قرأت אם תראה אותי לֻקָּח מאתך יהי לך כן (II Reg. 2, 10) ورأيته קמץ في غير وقف ولا انقطاع الكلام فصرّت الى ان اعتقد ان איננו אכל ולקח מאתך פֻּעַל جاء على بنية פֻּעַל اذ ذلك في المعنى والتفسير اقواء لانّ לקח في هذا المعنى لو كان *a* فعلا ماضيا لكان فتح مثل כי לֻקַּח עמי חנם (Jes. 52, 5) וְלֻקַּח מהם קללה (Jer. 29, 22) ومثله וְשֻׁפַּךְ דמם כעפר (Zeph. 1. 17) وغيرها كثير فقد كان يمكن ان يكون לקח מאתך لولا القמץ فعلا ماضيا واقعا على אותי مؤخّرا لان את حرف تقع على الافعال مؤخّرة ومقدّمة فيصير اسمًا مفعولا به مثل וְאֹתִי צִוָּה ה׳ (Deut. 4, 14) כי כן צִוָּה אתי (I Reg. 13, 9) ومثل ותקח האשה את שני האנשים וַתִּצְפְּנוֹ (Jos. 2, 4) الذى يتّجه ان يكون ותצפנו واقعا على لفظة את المتقدّم لان את اسم مفرّد للواحد والاثنين والجماعة اذ لا يمكن ان يقع ותצפנו على معنى שני האנשים لانه لو وقع على معنى

a) B ولو كان לקח מאתך في هذا الموضع.

שני האנשים לقيل וַתִּצְפְּנֵם فلمّا رأيت לקח מאתך
קמץ فى اخراج[a] الكلام اعتقدته פְּעוֹל جاء على بنية
פְּעָל ثمّ وجدت لهما اعنى איננו אכל ולקח מאתך
نظيرَيْنِ فى المקרא وهما שֵׁן רעה ורגל מוּעָדֶת (Pr. 25, 19)
כָּהֵם יוּקָשִׁים בני האדם (Ecc. 9, 12) هذه ايضا פְּעוּלִים
خرجت على مثال פּוּעָלִים ولا اذكر لها خامسة فى شيء
من المקרא

אמר אמר אמרתי هذا الاصل كثر استعماله فالانوا فيه
الالف فى المستقبل وقلبوها واوا فى اللفظ على غير الاصل
فقالوا יאמַר תאמַר وقد قلبوا الالف واوا على ما فى
اللفظ אם ארעב לא אמַר לָךְ (Ps. 50, 12) وربّما اسقطوها
من الخطّ مثل אמַר אל אלוה (Job 10, 2) וָאֹמַר אעלה
אתכם (Ex. 3, 17) ולעמשא תֹּמְרוּ (II Sam. 19, 14) אָמַר
קהלת (Ecc. 1, 2) على المعنى وترك اللفظ אָמְרָה קהלת
(Ecc. 7, 27) على اللفظ وترك المعنى لانّ קהלת من لفظ[b]
المؤنّث مثل יוֹשֶׁבֶת שׁוֹפֶכֶת فقيل אמרה קהלת على
لفظه وترك معناه ثقة بالفهم فافهم وفى الاصل فعل ثقيل
من معنى اخر וה׳ הֶאֱמִירְךָ היום (Deut. 26, 18) את ה׳
הֶאֱמַרְתָּ היום (ibid. v. 17)

a) Read ادراج. b) A אללפט.

אסף וְאָסַף איש טהור (Num. 19, 9) לך וְאָסַפְתָּ (Ex. 3, 16) אָסֹף אֶאֱסֹף יעקב כלך (Mic. 2, 12) ולא נֶאֱסֹף את תבואתינו (Lev. 15, 20) وربّما قلبت الالف واوا لينة مضمومة ما قبلها بالحلم אוֹסְפָה הצלעה (Mic. 4, 6) والهاء زايدة مثل אֶשְׁמְעָה אֶזְכְּרָה والاصل في אוספה אאספה ولكنهم استثقلوا فيه a) تحريك المثلين وانّما قيل אֶאֱסוֹף ولم يقال אאספה لانّ אאסוף اخفّ من אאספה والامر אֱסוֹף את העם (Num. 21, 16) وايضا אֶסְפָה לי שבעים איש (ibid. 11, 16) وهذا شاذّ لانّ الوجه المعروف في ما كان في الامر פְּעוֹל وزيدت عليه الهاء التى يجيزون العبرانيون زيادتها في الامر ان يكون פָּעְלָה مثل שְׁמוֹר שָׁמְרָה זְכוֹר זָכְרָה אֱכוֹל אָכְלָה وفيما كان في الامر פְּעַל ان يكون بزيادة الهاء פְּעָלָה مثل שְׁמַע שִׁמְעָה שְׁלַח שִׁלְחָה b) الّا انّ واحدا شذّ ايضا من هذا كما شذّ אֶסְפָה من ذلك وهو קְרַב אתה ושמע (Deut. 5, 24) קָרְבָה אל נפשי גאלה (Ps. 69, 19) والانفعال من אסף נֶאֱסַף אל עמיו (Gen. 49, 29) קמץ لانّه منفعل כאשר נֶאֱסַף אהרן (Num. 27, 13) פתח لانه انفعل واعلم ان נפעל ينقسّم قسمة اوّليّة على قسمين إمّا ان يكون انفعل إمّا ان يكون منفعل ونפעל الذى

---

a) B.

b) B adds קרב קרבה.

معناه انفعل على قسمين ايضا إما ان يكون קָמֶץ فيكون في انقطاع الكلام وانفصاله وإما ان يكون פתח فيكون في ادراج الكلام واتّصاله وأمّا נִפְעַל الذى معناه منفعل فهو קָמֶץ فى كلّ موضع الّا إن اضفناه الى شىء خاصّة فيصير פתח فهو بهذا الوجه يتقسّم قسمين ايضا مثل الاوّل فاذا اَرَدْنَا أن نقول من אסף انفعل قلنا נֶאֱסַף بالפתח[a] فى الادراج والاتّصال او بالקמצות فى الانقطاع والانفصال فاذا اَلْحَقْنَا هاء التأنيث بالمتّصل قلنا נֶאֶסְפָה باسكان السين وان الحقناها بالمنفصل قلنا נֶאֱסָפָה بקמצות السين كما كان ذلك فيها قبل دخول الهاء وان اردنا ان نقول من אסף منفعل قلنا נֶאֱסָף ممدودا بالקמצות فى كلّ موضع الّا فى المضاف خاصّة كما وصفت فإن الحقنا بها هاء التأنيث قلنا נֶאֱסָפָה باثبات الקמצות كما كان هذا الشرط لازم لكلّ נִפְעַל الّا ان הסופרים الذين اصلحوا ألحان القرأة ربّما جعلوا بين נִפְעֲלָה الذى معناه انفعلت وبين נִפְעָלָה الذى معناه منفعلة فرقا بأنْ جعلوا وقف انفعلت فى العين ووقف منفعلة فى اللام مثل שׁוֹמֵר כל עצמותינו אחת מהנה לא נִשְׁבָּרָה (Ps. 34, 21) الذى هو انفعلت ووقف فى الباء ومثل זבחי אלהים רוח נִשְׁבָּרָה (51, 19) الذى هو منفعلة ووقف فى الراء

a) A בالקמצות

אסר וְאָסְרָה אִסָּר (Num. 30,4) וַיֶּאְסֹר את רכבו (Ex. 14, 6)
אשר אֲסוּרִים בבית הסהר (Gen. 40, 5) وقد أجاز العبرانيون
إسكان الف אסורים ولينها واسقاطها من الخطّ ثقة باللفظ
اذا دخلت عليها هاء المعرفة مثل כי מבית הָסוּרִים יצא
למלך (Ecc. 4, 14) الذى هو من אסורים لانه لو لم يكن منه
لكانت السين مشدّدة على نظام امثاله من المعارف مثل
הַצּוּרִים הַטּוּרִים הַפּוּרִים הַשּׁוּמִים הַזּוּזִים وكذلك فعلوا
فى אזקים لمّا دخلت على الالف الهاء والباء اسكنوها
باللين فقالوا הָאזִקִּים (Jer. 40, 4) בָּאזִקִּים (v. 1) بلين
والاصل הָאֲזִקִּים בָּאֲזִקִּים بالتحريك ومثله וְהָאסַפְסֻף
(Num. 11, 4) الذى قيل بلين الالف والاصل וְהָאֲסַפְסֻף
بالتحريك ومثله וישב אבימלך בָּארוּמָה (Jud. 9, 41)
باللين والاصل التحريك בָּאֲרוּמָה הָארָרִי (II Sam. 23, 33)
باسكان الالف واصله הָאֲרָרִי ויכו הָארַמִּים את יורם
(II Chr. 22, 5) ברוך ה׳ וַאעְשִׁר (Zach. 11, 5) باسكان الالف
والقاء حركتها على الواو والاصل וָאֲעַשֵּׁר וַאעַנֶּה את זרע
דוד (I Reg. 11, 39) بلين الالف استخفافا والوجه וָאֲעַנֶּה
بتحريك الالف ואחללך מהר אלהים וָאַבֶּדְךָ (Ez. 28, 16)
الساكن اللين الذى بين الواو والالف هو الف المتكلّم
وانّما اسكنت استخفافا والاصل וָאֲאַבֶּדְךָ بتحريك الالفين
בֵּאלֹהִים (Gen. 21, 23) כֵּאלֹהִים (3, 5) וֵאלֹהִים (50, 24)

לֵאלֹהִים (17, 7) باللين والاسكان استخفافا والاصل التحريك وقد يقال ان זובח לָאֱלֹהִים יחרם (Ex. 22, 19) جاء على الاصل بتحريك الالف واظنّه معرفة ولذلك خالف غيره بقמצות اللام والاصل فيه להאלהים فلمّا سقطت الهاء القמוצה أُلقيتْ حركتها على اللام كما فعلوا فى להמזבח להגדוד اذا اسقطوا الهاء المفتوحة أَلقوا حركتها على اللام فقالوا לַמִּזְבֵּחַ לַגְּדוּד وهكذا فعلوا ايضا فى יְיָ اذا دخلت على الالف احد هذه الاربعة احرف وهى ב ו כ ל الانوا الالف استخفافا والاصل فيها التحريك وكذلك كلّ ما قيل فى معنى السيادة مثل אדני אדניהם اذا دخلت هذه الاربعة احرف على الالف الانوها وقد جاءت منها سبعة بالعدد بتحريك الالف على الاصل לַאֲדֹנֵיהֶם למלך מצרים (Gen. 40, 1) וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים (Deut. 10, 17) וַאֲדֹנֵינוּ דוד לא ידע (1 Reg. 1, 11) האמירות לַאֲדֹנֵיהֶם (Am. 4, 1) וַאֲדֹנֵינוּ מכל אלהים (Ps. 135, 5) הודו לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים (136, 3) כי קדוש היום לַאֲדוֹנֵינוּ (Neh. 8, 10)

אפה ومצות אָפָה (Gen. 19, 3) אָפִיתִי על גחליו (Jes. 44, 19) וַתֹּפֵהוּ מצות (1 Sam. 28, 24) الالف فى אפה انقلبت واوا لينة فى ותפהו والواو التى بعد التاء هى فاء الفعل

אצל הלא אָצַלְתָּ לי ברכה (Gen. 27, 36) וְאָצַלְתִּי מן הרוח (Num. 11, 17) ولم يسلم هذا الاصل من اللين וַיָּאצֶל מן

הרוח (Num. 11, 25) واصله וַיַּאְצֵל وهو فعل ثقيل فاعله
אשם תֶּאְשַׁם שמרון (Hos. 14, 1) למען יחרבו וְיֶאְשְׁמוּ
(Ez. 6, 6) ولم يسلم هذا الاصل من اللين والانقلاب فقد
قلبت فيه الالف الى ياء لينة והבמות תִּישַׁמְנָה (ib.) شبيهة
תִּכְרַעְנָה (Job 39, 2) תְּשַׁלַּחְנָה (ib.) الياء فاء الفعل وقد
تسقط من الخطّ اتّكالا على اللفظ והאדמה לא תֵשָׁם
(Gen. 47, 19) וַתֵּשַׁם ארץ ומלואה (Ez. 19, 7) وقد يمكن
ان يكون من هذا الاصل יָשׁוֹם וישרוק (Jer. 50, 13) لان
יִפְעוֹל וְיִפְעַל ربّما جاءت معا في اصل واحد مثل יִשְׁבּוֹת
וְיִשְׁבַּת ويكون الحرف اللين مندغما في الشين الشديدة
لأنّ العبرانيين يجيزون ادغام السواكن اللينة في ما
بعدها مثل כי אֶצָּק־מַיִם (Jes. 44, 3) الذي هو من וְיָצַק
עליה שמן (Lev. 2, 1) בטרם אֶצָּרְךָ בבטן (Jer. 1, 5) الذي
هو من יצר ويمكن ان يكون ايضا וַנַּשִּׁים עד־נפח
(Num. 21, 30) אם לא יַשִּׁים עליהם נויהם (Jer. 49, 20)
من هذا الاصل على بنية الفعل الثقيل وحرف اللين مندغم
في الشين الشديدة والاصل فيهما נאשים יאשים *

القول في الافعال التي فاؤها ياء

الافعال التي فاؤها ياء مثل ירד ישב יצא ידע اذا صرفت
هذه بالزوائد الاربع اسكنت الياء باللين واسقطت من

الخطّ استخفافا فقيل יֵרֵד יֵשֵׁב יֵצֵא יֵדַע فاء الفعل بعد
الياء الزايدة وكذلك יֵרְדוּ תרדו ארדה נרדה ישבו תשבו
אֵשְׁבָה נשבה יֵדְעוּ תדעו אדעה נדעה יֵצְאוּ תצאו אצאה
נצאה الزوايد موقّفة بالצירי ليدلّ ذلك على ان بعدها
ساكن لين ومن قرأ شيا منها بلا توقيف فقد جهل الصواب
لانّه اسقط فاء الفعل ووزن ירדו ישבו واصحابهما يفعلوا
ورأيت اكثر الناس خفى عنهم الفرق بين וְיָדְעוּ المقروء
بالקמץ وبين וַיֵּדְעוּ المقروء بالצירי مع ظهوره وبيانه حتى
صار بعضهم الى ان يقول انهما شيء لا يدرك فى الجملة
وبعضهم يقول انهما واحد فى المعنى لا فرق بينهما اصلا
وانّما غاب عنهم الفرق بينهما من اجل اليוד التى ربّما
سقطت من الخطّ فلا يرونها مكتوبة ولا يأبهون الى ما فى
اللفظ فاقول ان الياء فى וְיָדְעוּ القמץ فاء الفعل كما علمت
ان فعل الواحد الماضى ידע والجماعة ידעו فاذا زيدت الواو
على هذه الكلمة الماضية كان التفسير على وجهين إما ماضى
واما مستقبل لان هذا جائز فى اللغة العبرانيّة اذا زيّدت
الواو الשבאية على الافعال الماضية رجعت مستقبلة مثل
וְיָצְאוּ וְרָאוּ וּבָנוּ בני נכר חומותיך (Jes. 60, 10) וְשָׁמְרוּ
בני ישראל את השבת (Ex. 31, 16) וְזָכְרוּ פליטיכם (Ez. 6, 9)
فزيادة الواو فى וְיָדְעוּ القמץ مثل زيادتها فى וזכרו
פליטיכם [و]ובנו בני נכר المعنى فيها سوا وقد يكون וְיָדְעוּ

الקמץ فعلا ماضيا على الاصل واما וידעו المقروء بالצרי فالياء المكتوبة فيه هى ياء الغائب ليست اصلا فانّما الاصل الساكن اللين الذى بينها وبين الدال لانّه موقّفة بالצרי كما أعلمتك فى יֵדַע וְתֵדַע ولذلك لا يمكن ان يكون וַיֵּדְעוּ الذى بالצרי الّا مستقبلا ابدا ووزن וְיָדְעוּ וּפָעֲלוּ וַיֵּדְעוּ וַיִּפְעֲלוּ وكالقول فى וְיָדְעוּ וַיֵּדְעוּ كذلك القول فى וְיָרְדוּ וַיֵּרְדוּ וְיָשְׁבוּ וַיֵּשְׁבוּ וְיָצְאוּ וַיֵּצְאוּ والامر من هذه الافعال بسقوط الياء من اللفظ والخطّ معًا وليس لذلك علّة غير كثرة الاستعمال قيل من יָרַד יֵרֵד רֵד ومن יָשַׁב יֵשֵׁב שֵׁב ومن יָצָא יֵצֵא צֵא ومن יָדַע יֵדַע דַּע حركة الامر تابعة لحركة المستقبل وقد جاء الامر من יעץ איעץ עוץ עוצו עצה ותפר (Jes. 8, 10) وهو شاذّ عن الباب كلّه وكان الوجه فيه ان يكون עֵץ او עַץ[a] والاصل فى هذه كلّها יְרַד ישב יְצָא יעץ بالياء مثل יְרָא את יי (Pr. 3, 7) ים ודרום יְרָשָׁה (Deut. 33, 23) וגם יְצוֹק בו מים (Ez. 24, 3) الذى جاءت على الاصل وقد تُزاد الهاء فى الامر فيقال רְדָה שְׁבָה وزيادة الهاء فى דְּעֶה חכמה לנפשך (Pr. 24, 14) كزيادتها فى هذين وان اختلفت الحركة وقد يمكن ان يكون דעה חכמה اسما وقد تُزاد التاء فى مصدر هذه الافعال عوضا من الياء

---

a) B יְעַץ

الساقطة فيقال רֶדֶת שֶׁבֶת דַעַת بالفتح من اجل العين لانه ثقل أن يقال דֶעֶת بالסגול ويقال צֵאת باسكان الالف استثقالا لحركتها ✱

باب من الافعال

اعلم ان فاء كلّ נפעל ساكنة مثل נשמר נגרע נכרת נשבר الّا إنْ كانت الفاء الفًا او هاء او حاء او عينا فانها حينئذ محرّكة فاذا صرّفوا נפעל السالم من אהחע مع الزوايد ادغموا النون فى الفاء وحرّكوها مشدّدة مثل יִשָּׁמֵר יִגָּרַע יפרת ישבר فاذا ارادوا נפעל من الافعال الذى فاؤها ياء اسكنوا الياء وقلبوها واوا لينة مضمومة ما قبلها بالחלם فى اكثر كلامهم فقالوا נוֹשַׁע נוֹדַע נוֹרָא נולד נותר נועץ هذه الواو هى الياء وهى فاء الفعل وهى فى موضع الשין فى נשמר والכף فى נכרת والגימל فى נגרע فاذا صرّفوا נושע נודע واصحابهما مع الزوايد ادغموا النون فى الواو وحرّكوها بالتشديد فقالوا من נושע יִוָּשַׁע ومن נודע יִוָּדַע ومن נולד יִוָּלֵד ومن נורא יִוָּרֵא ومن נותר יִוָּתֵר ومن נועץ יִוָּעֵץ ومن נודעת אִוָּדַע ונוקשו תִּוָּקֵשׁ בו (Deut. 7, 25) وكذلك القياس فى נוסד יִוָּסֵד ومثل هذه שם ישר נוֹכָח עמו (Job 23, 7) קמץ الكاف لانه منفعل والمستقبل منه לְכוּ נא וְנִוָּכְחָה (Jes. 1, 18) لانّ النون فى נוכחה نون الجماعة

ونون الانفعال مندغمة في الواو التشديد واما וְנִוַּסְּרוּ כל הנשים (Ez. 23, 48) فشاذّ عن هذا الباب لان النون نون الانفعال وكان القياس ان يكون וְנוֹסְרוּ باسكان الواو مثل غيره وقد يجوز ان نقول فيه انه ונתוסרו فاندغمت التاء الساكنة في الواو فلذلك اشتدّت ومثله וְנִכַּפֵּר לָהֶם הַדָּם (Deut. 21, 8) ונתכפר لاني قد وجدت في لغتهم נתפעל ואשת מדינים נִשְׁתָּוָה (Pr. 27, 15) والامر הִוָּדַע הִוָּשַׁע הִוָּסֵר مثل פנראלי וְהִוָּשְׁעוּ (Jes. 45, 22) הִוָּסְרִי ירושלים (Jer. 6, 8) والمصدر مثله ואחרי הִוָּדְעִי ספקתי על ירך (Jer. 31, 19) בְּהִוָּסְדָם יחד עלי (Ps. 31, 14) ✱

باب

اذا ارادوا הפעיל من الافعال التي فاؤها ياء ردّوا الياء في جلّ كلامهم واوا ساكنة مضمومة ما قبلها بالחלם فقالوا הוֹשִׁיעַ הוֹדִיעַ הוֹצִיא הוֹשִׁיב הוֹרִיד הוֹבִישׁ הוֹלִיד الواوات فاوات الافعال واشباهها הִשְׁמִיד הִכְרִית הִקְרִיב فاذا صرفوا הפעיל من الافعال التي فاؤها ياء او من غيرها مع الزوايد اسقطوا الهاء استخفافا فقالوا יוֹשִׁיעַ יוֹדִיעַ יוֹרִיד יוֹצִיא יוֹשִׁיב كما قالوا יַשְׁמִיד יַכְרִית יקריב وكان القياس ألّا تُسقط هذه الهاء لان كلّ فعل ماضي سوا هذه فجميع حروفه المحرّكة موجودة في مستقبله وقد جاءت كلمة

يسيرة مستقبلة من الافعال ذوات الياء باثبات الهاء على
القياس والوجه الصحيح وهى כי לא בחרב ובחנית
יהושיע ה׳ (I Sam. 17,47) דלותי ולי יהושיע (Ps. 116, 6)
ומישרי אהודנו (ibid. 28, 7) על כן עמים יהודוך
(ibid. 45, 18) מושליו יהילילו (Jes. 52, 5) لان الماضى הושיע
הודה הילִיל واعلم انهم اذا وصلوا הפעיל تاء الفاعل
اسقطوا الياء منها قالوا من הודיע הודעתי הודעת
הודעתם ومن הושיע הושעתי הושעת הושעתם ومن
הושיב הושבתי ومن הוריד הורדתי وامثالها השמדתי
من השמיד הקרבתי من הקריב השמעתי من השמיע
والامر من הושיע והודיע واخواتهما הושע ה׳ את עמך
(Jer. 31, 7) הודע את ירושלים (Ez. 16, 2) بالفتح لمكان
العين הושב את אביך (Gen. 47, 6) הורד עדיך (Ex. 33, 5)
והוצא את עמי בני ישראל (Ex. 3, 10) الواو اللينة هى
فاء الفعل التى كانت ياء فى الاصل وربّما جاء الامر منها بالياء
على الاصل مثل היצא אתך (Gen. 8, 17) הישר לפני
דרכך (Ps. 5, 9) وما لم يسمّ فاعله من الافعال التى فاؤها
ياء فيردّ الياء التى هى فاء الفعل واوا لينة لانضمام ما
قبلها لان كلّ فعل لم يسمّ فاعله واول حروفه مضموم
[חלם او שרק او קבוץ][a] ابدا قيل יובש הורד מצרימה

a) On margin of P.

(Gen. 39, 1) אַךְ אֶל שְׁאוֹל תּוּרָד (Jes. 14, 15) הִיא מוּצֵאת (Gen. 38, 25) הַמּוּצָאִים (Ez. 14, 22) מוּדַעַת זֹאת (Jes. 12, 5) הוּצַק חֵן (Ps. 45, 3) وبعد هذا اذكر جملة الافعال التى اوّلها ياء الموجوبة فى המקרא فعلا فعلا وما وجدت من خواصّ بعضها دون بعض ان شاء الله ✵

وهذه جملة الافعال التى فاؤها ياء

יאל جاء فى هذا الاصل فعل ثقيل כי הוֹאִיל הָלַךְ אַחֲרֵי צָו (Hos. 5, 11) הִנֵּה־נָא הוֹאַלְתִּי (Gen. 18, 27) וְלוּ הוֹאַלְנוּ וַנֵּשֶׁב (Jos. 7, 7) الواو فاء الفعل والمستقبل אוֹאִיל יוֹאִיל والامر הוֹאֶל נָא וְלֵךְ אֶת עֲבָדֶיךָ (II Reg. 6, 3) ومعنى ثانى فى الاصل وهو انفعال אשר (sic!) נוֹאֲלוּ שָׂרֵי צֹעַן (Jes. 19, 13) النون للانفعال والواو بعدها فاء الفعل والمستقبل אֶוָּאֵל יִוָּאֵל والامر הִוָּאֵל

יאש לְיַאֵשׁ אֶת לִבִּי (Ecc. 2, 20) فعل ثقيل ولولا مكان الالف لكان مشدّدا مثل לְדַבֵּר والماضى יִאַשְׁתִּי مثل דִּבַּרְתִּי والمستقبل אֲיַאֵשׁ יְיַאֵשׁ والامر יַאֵשׁ مثل דַּבֵּר والفاعل מְיַאֵשׁ على زنة מְדַבֵּר والمفعول מְיֻאָשׁ مثل מְדֻבָּר والانفعال كما أعلمتك بردّ الياء واوا ساكنة مضمومة ما قبلها بالחלם فى الصفة والماضى وبتشديد الواو فى المستقبل וְנוֹאַשׁ מִמֶּנִּי שָׁאוּל (I Sam. 27, 1) אֶוָּאֵשׁ יִוָּאֵשׁ

את יאת יֵאָתִי بادغام التاء التى هى لام الفعل فى تاء الفاعل כי לך יָאָתָה (Jer. 10, 7) والمستقبل נֵאֹת לָכֶם (Gen. 34, 15) יֵאוֹתוּ לָנוּ הָאֲנָשִׁים (ibid. 22) الساكن اللين الذى بعد الزوايد فى اللفظ هو الياء التى فى יֵאָתֶה ووزن נאות נִשְׁמוֹר יאותו יִשָּׁמְרוּ

יבל הוביל הובלתי מִי יֹבִלֵנִי עִיר מָצוֹר (Ps. 60, 11) יוֹבִילוּ שַׁי לַמּוֹרָא (Ps. 76, 12) בָּעֵת הַהִיא יוּבַל שַׁי (Jes. 18, 7)

יבש כִּי יָבְשׁוּ אֲפִיקֵי מָיִם (Joel 1, 20) יָבְשָׁה הָאָרֶץ (Gen. 8, 14) יָבוֹשׁ תִּיבָשׁ (Zach. 11, 17) וַיִּיבַשׁ הַנָּחַל (I Reg. 17, 7) والثقيل بقلب الياء واوا لينة אֲשֶׁר הוֹבִישׁ ה׳ (Jos. 4, 23) הוֹבַשְׁתִּי עֵץ לַח (Ez. 17, 24) وفى هذا الاصل معنى اخر הוֹבַשְׁתָּ הַיּוֹם אֶת פְּנֵי כָל־עֲבָדֶיךָ (II Sam. 19, 6) הוֹבִישׁוּ חֲכָמִים (Jer. 8, 9) כֹּל הֹבְאִישׁ (Jes. 30, 5) ونوع اخر من الفعل الثقيل فى هذا الاصل יַבֵּשׁ יִבַּשְׁתִּי אִיבֵשׁ תְּיַבֶּשׁ גָּרֶם (Pr. 17, 22) גּוֹעֵר בַּיָּם וַיַּבְּשֵׁהוּ (Nah. 1, 4) وقد يظنّ ان فاء الفعل ساقطة من וַיַּבְּשֵׁהוּ فنبيّن انها غير ساقطة بان نقول انا اذا ادخلنا ياء الغائب على יַבֵּשׁ الماضى اجتمع ياءان ياء الغائب والياء التى هى فاء الفعل فنقول יְיַבֵּשׁ مثل יְדַבֵּר وقد علمت ان الياء التى فى יְדַבֵּר تسكن اذا زيد عليها واو العطف المفتوحة فاذا زيدت

هذه الواو على ياء الغائب التى فى ויבש سكنت واندغمت
فى الياء التى هى فاء الفعل فاشتدّت لذلك اذ ليس فى
اللسان استطاعة على اظهار ياء ساكنة بعدها ياء
محرّكة فيقال יִיבַשׁ וַיְיַבְּשֵׁהוּ مثل יְשַׁבֵּר וישברהו فالياء
الشديدة التى فى ויבשהו ياءان الياء التى هى فاء الفعل
وياء الغائب مندغمة a) فيها فقد بَانَ مما اوضحتُ ان فاء
الفعل فى ויבשהו ثابتة غير ساقطة ومثل ויבשהו فيما
ذكرت من وزنه وتصريفه וַיְיַשְּׁרֵם למטה־מערבה
(II Chr. 32, 30) هذا ايضا ياء الغائب الساكنة فيه مندغمة
فى الياء الاخرى التى هى فاء الفعل ولذلك اشتدّت
وكتبت بيائين على الاصل فافهم تعلّم ان شاء الله

יגר כי יָגֹרְתִּי (Deut. 9, 19) יָגֹרְתִּי כל עַצְּבֹתַי (Job 9, 28)
אשר אתה יָגוֹר מפניהם (Jer. 22, 25)

ידע יָדַעְתִּי وتلين الياء فى المستقبل وتسقط من الخطّ
אֵדַע תֵּדַע والوزن אֶפְעַל תִּפְעַל والانفعال יִנָּדַע ה׳ למצרים
(Jes. 19, 21) לא נוֹדַע מי הכהו (Deut. 21, 1) לא נוֹדַעְתִּי
להם (Ex. 6, 3) יִוָּדַע לכם (Ez. 36, 32) ואחרי הִוָּדְעִי
(Jer. 31, 19) والثقيل וה׳ הוֹדִיעַנִי (Jer. 11, 18) ואתה לא
הוֹדַעְתַּנִי (Ex. 33, 12) הוֹדַעְתָּ בעמים עזך (Ps. 77, 15)

---

a) A אלמנדגמה.

הוֹדִיעוּ בעמים עלילותיו (Ps. 105, 1) הוֹדַע את ירושלים
ואת הנערים (Ez. 16, 2) وقد نطق بالياء فى موضع الهاء
יוֹדַעְתִּי (I Sam. 21, 3) مثل הוֹדַעְתִּי والاحسن عندى ان
يكون פּוֹעַלְתִּי مثل שׁוֹפַטְתִּי לִמְשׁוֹפְטִי אתחנן (Job 9, 15)
وفى الاصل معنى اخر וַיּוֹדַע בהם את אנשי סכות
(Jud. 8, 16)

יהב השלך על ה׳ יְהָבְךָ (Ps. 55, 23) فعل ماضى مثل
יְדָעֲךָ والامر הַב مثل דַּע وقد يمكن ان يكون יהבך
اسما لا فعلا

יזע לא יחגרו בַּיָּזַע (Ez. 44, 18) وقد جاء المصدر بلا
ياء בְּזֵעַת אפך (Gen. 3, 19) مثل דֵּעָה من ידע יְשֵׁנָה
من ישן

יחם יַחַם יֶחֱמַתְנִי אחם יֶחֱמַתְנִי אמי (Ps. 51, 7) קִעֲלַתְנִי
على زنة מדוע אֵחֱרוּ (Jud. 5, 28) والمصدر בעת יַחֵם הצאן
(Gen. 31, 10) مثل למען טַהֵר את הארץ (Ez. 39, 12)
לְיַחְמֵנָּה במקלות (Gen. 30, 41) على زنة לְטַהֲרֶנָּה وفى
هذا الاصل فعل خفيف וַיֶּחֱמוּ הצאן (ibid. 39) וַיִּפְצְלוּ
וַיֵּחַמְנָה בבאן לשתות (ibid. 38) וַיִּפְעַלְנָה وكان الوجه
וַתֵּיחַמְנָה مثل וַתִּשְׁלַחְנָה יִתְבָּרְעְנָה ولكنى قد وجدت
مثله וַיִּשַּׁרְנָה הפרות (I Sam. 6, 12) מִנּוֹי יַעֲמֹדְנָה
(Dan. 8, 22) واعلم انى لم اجد فى المستقبل من الفعل

الثقيل الذى على زنة פִּעֵל او פֻּעַל[a] مشدّد العين او
غير مشدّد الّا مفتوح الفاء ابدا او مضموم الفاء بקמץ
גדול فى الغير مشدّد العين فلذلك قلت ان ויחמו הצאן
ויחמנה فعل خفيف لان الياء الشديدة التى هى فاء
الفعل ليست مفتوحة ولا مضمومة بקמץ גדול הַנֵּחָמִים
באלים (Jes. 57, 5) הַנִּפְעָלִים بين النون والحاء فاء الفعل
יחל וְיִחֲלוּ לְקַיֵּם דָּבָר (Ez. 13, 6) יִחַלְנוּ לָךְ (Ps. 33, 22)
على زنة וְטִהֲרוּ וְטִהַרְנוּ وهو فعل ثقيل الياء فاء الفعل
والمستقبل ולא יְיַחֵל לבני אדם (Mich. 5, 6) הן יקטלני לא
אֲיַחֵל (Job 13, 15) וַיָּחֶל עוד (Gen. 8, 10) ياء الغائب فى
ויחל עוד مندغمة فى الياء التى هى فاء الفعل على ما
فسرت فى גוער בים וַיַּבְּשֵׁהוּ (Nah. 1, 4)[b] لانه יְיַחֵל فاذا
زدنا واو العطف المفتوحة سكنت الياء الاولى واندغمت
فى الثانية وانّما صار اللحن فى الياء من اجل עוד على
عادة مصلحى الالحان من نقلهم اللحن الى اوّل الكلمة
اذا وَلِيَها كلمة صغيرة واما וַיִּיָּחֶל עוד (Gen. 8, 12)[c] فهو
انفعال مثل וַיִּבָּרֵת هذا جواب من سأل عن وزن וַיִּיָּחֶל
עוד وفى هذا الاصل نوع اخر من الفعل الثقيل ردّت فيه

---

a) B פעל كما ברך פעל كما שרת פעל كما שבר.
b) Sub יבש, p. ٤٣. c) Cf. Ganah, Opuscules (ed. Derenbourg) etc., p. 365.

الياء واوا لينة הן הוחלתי לדבריכם (Job 32, 11) מה אוחיל לה׳ עוד (II Reg. 6, 33) ויוחל שבעת ימים (I Sam. 13, 8) הוחילי לאלהים (Ps. 42, 12) والاسم תוחלת

الواو فاء الفعل

יטב יָטַב יָטַבְתִּי וְתִיטַב לה׳ משור פר (Ps. 69, 32) וַתִּיטַב הנערה בעיניו (Esth. 2, 9) וַיִּיטַב בעיני הדבר (Deut. 1, 23) וַיִּיטְבוּ דבריהם (Gen. 34, 18) الساكن اللين الذى بين الياء والطاء فى וייטבו هو فاء الفعل ولذلك وقفت الياء ووزنه וַיִּשְׁמְרוּ وفى الاصل فعل ثقيل مَعْدًا הֵיטִיבוּ אשר דברו (Deut. 18, 17) הֵיטַבְתָּ לראות (Jer. 1, 12) والمستقبل הלא דברי ייטיבו (Mich. 2, 7) כה תֵּיטִיבִי וייטיבו תיטיבי باظهار الياء وفتح الزوايد قبلها مثل יַשְׁלִיכוּ תַּשְׁלִיכוּ ولكنهم رأوا لين الياء وتحريك ما قبلها بالتصري اخفّ عليهم والفاعل מֵיטִיב המה מֵיטִיבִים את לבם (Jud. 19, 22) ولو لم تكن الياء اصليّة[a] لقال מְטִיבִים مثل מְרִיקִים מְשִׁיבִים وغيرهما مما ليس فى اوّله ياء מֵיטַב שדהו (Ex. 22, 4) מִפְעַל من هذا الاصل مثل מִבְחַר واما מה טובו אהלך (Num. 24, 5) הֱטִיבוֹתָ כי היה עם לבבך (II Chr. 6, 8) הַטּוֹבָה היא טוב לפני האלהים (Ecc. 7, 26)

---

a) B اصلا.

אם רעה (Num. 13, 19) فاصل اخر من الافعال التى عينها حرف لين

יכל الماضى من هذا الاصل جاء على بنية פָּעוֹל ולא יָכֹל יוסף להתאפק (Gen. 45, 1) ומה יָכֹלְתִּי עשות ככם (Jud. 8, 3) مثل יָקוֹשְׁתִּי יָגוֹרְתִּי קָטוֹנְתִּי وقد يسقطون واو المدّ استخفافا وادراجا للكلام ويحركون ما قبلها بקמץ חטף للدلالة على الواو الساقطة فيقولون וְיָכָלְתָּ עמוד (Ex. 18, 23) פן יאמר אויבי יְכָלְתִּיו (Ps. 13, 5) كما اسقطوها ايضا من יכלו ,יכלה ולא יָכְלוּ לעשות הפסח (Num. 9, 6) ולא יָכְלָה עוד הַצְּפִינוֹ (Ex. 2, 3) فى الادراج والاتّصال استثقالا لها واما فى الوقف وقطع الكلام فيردّون الواو להוציא את הכנים ולא יָכֹלוּ (Ex. 8, 14) وهو القياس فى יְכוֹלָה والمستقبل بردّ الياء واوا ساكنة لينة مضموما ما قبلها بالשרק للفرق بينه وبين المستقبل من אכל المضموم بالחלם לא תוּכַל לזבוח את הפסח (Deut. 16, 5) אוּכַל לו (I Sam. 17, 9) כאשר יוּכְלוּן שאת (Gen. 44, 1) לא תוּכְלִי כפרה (Jes. 47, 11) والاسم יְכֹלֶת ה' (Num. 14, 16)

ילד לא חלתי ולא יָלַדְתִּי (Jes. 23, 4) מה יֵלֶד יום (Pr. 27, 1) גם כי יֵלֵדוּן (Hos. 9, 16) בעצב תֵּלְדִי בנים (Gen. 3, 16) الساكن اللين الذى بعد الزوايد هو فاء

الفعل والفاعل יוֹלֵד חכם (Pr. 23, 24) יוֹלֵד כסיל (Pr. 17, 21)
הרה וְיוֹלֶדֶת יחדו (Jer. 31, 7) واما הנך הרה וְיוֹלַדְתְּ בן
(Gen. 16, 11) ففيه من بنية יוֹלֶדֶת וְיָלַדְתְּ على ما اجازته
اللغة من تركيب كلمة واحدة من بنيتين فى اصل واحد
وكذلك מִשְׁתַּחֲוִיתֶם קדמה (Ez. 8, 16) مبنى من משתחוים
والשתחויתם ועתידותיהם שׁוֹסֵתִי (Jes. 10, 13) مبنى من
שׁוֹסֶה وשָׁסִיתִי בִּעוּתֶיךָ צִמְּתֻתוּנִי (Ps. 88, 17) من צִמְּתוּ
وצִמַּתְּתֻנִי لانك تقول צמת צִמַּתְּתְּ باظهار التاء التى هى
لام الفعل على الاصل او צִמַּתְּ بادغامها فى تاء الفاعل
فاذا اردت منها פִּעַלְתּוּנִי قلت צִמַּתְּתוּנִי او צִמַּתּוּנִי بالاظهار
او بالادغام لان פִּעַלְתּוּנִי פעלתונו جايز فى لغة العبرانيّة
مثل צמתוני ולמה הֶעֱלִיתֻנוּ ממצרים (Num. 20, 5) فوجدت
فى צמתותוני [طرفين الطرف الاوّل[a] צמתו والطرف الاخر
من צמתתוני فقلت انه مركّب من צמתו وצמתתוני
وكذلك שׁוֹכַנְתְּ על מים רבים (Jer. 51, 13) مركّب من
שׁוֹכֶנֶת وשָׁכַנְתְּ وكذلك יוֹשַׁבְתְּ בלבנון (ib. 22, 23) مبنى
من יוֹשֶׁבֶת وיָשַׁבְתְּ מְקֻנַּנְתְּ בארזים (ib.) مبنى من
מְקוֹנֶנֶת وקוֹנַנְתְּ وهذه الالفاظ شاذة غريبة لا يقاس عليها
ويمكن ان يكون הנך הרה וְיוֹלַדְתְּ בן وשׁוכנת על מים

a) B.

רבים ויושבת בלבנון فعلا ماضيا مؤنّثا على مثال פּוֹעַלְתְּ من ضرب שׁוֹפְטִי לִמְשׁוֹפְטִי אתחנן (Job 9,15) كما ذكرت في ואת הנערים יוֹדַעְתִּי (I Sam. 21, 3) *a* وكذلك שׁוֹסַתִּי פּוֹעַלְתִּי الّا ان لام الفعل لينة والامر من هذا الاصل לֵד مثل שֵׁב او יְלַד على الاصل وفي الاصل فعل ثقيل יִלֵּד יִלַּדְתִּי אֲיַלֵּד מְיַלֵּד ותקח הַמְיַלֶּדֶת (Gen. 35, 28) לַמְיַלְּדוֹת העבריות (Ex. 1, 15) والامر יַלֵּד وكذلك المصدر واستعمل ايضا في هذا الاصل نوع اخر من الثقيل ردّت فيه الياء واوا لينة וְהוֹלִיד בן (Ecc. 5, 13) אשר הוֹלִידוּ בארצכם (Lev. 25, 45) אם אני הַמּוֹלִיד (Jes. 66, 9) والامر הוֹלֵד او הוֹלִיד وكذلك المصدر والاسم جاء بياء בעוד הַיֶּלֶד חי (II Sam.12, 22) وجاء بواو אין לה וָלָד (Gen. 11, 30) على زنة חָכָם רשע כל הבן הַיִּלּוֹד (Ex. 1, 22) مثل הַגִּבּוֹר הַשִּׁפּוֹר واما שמע לאביך זה יְלָדֶךָ (Pr. 23, 22) ففعل خفيف ماض منفصل ولو اتّصل لقيل יְלָדְךָ والانفعال נוֹלַד נוּלְּדוּ לְהָרָפָא (I Chr. 20, 8) אִוָּלֶד בו (Job 3, 3) وقد ادغمت الواو التي في נולד في اللام فاشتدّت אלה נוּלְּדוּ לוֹ (I Chr. 3, 5) وحرك ما قبل الواو بالשרק لان ذلك اخفّ في هذه الكلمة

---

a) Cf. s. ידע.

ילל עד אגלים יללתה ובאר אלים יללתה (Jes. 15, 8)
وفى هذا الاصل فعل ثقيل והילילו שירות היכל
(Am. 8, 3) והיליל כל ישב הארץ (Jer. 47, 2) היליל ברוש
(Zach. 11, 2) הילילו כל אלוני בשן (ib) الماضى والامر على
لفظ واحد وكذلك היטיב ماض והיטיב امر היטיבו אשר
דברו (Deut. 18, 17) ماض היטיבו דרכיכם (Jer. 7, 3) امر
والمستقبل بلين الياء الاصليّة وبحركتها وأمّا بلينها לכן
ייליל מואב (Jes. 16, 7) وبحركتها ומשבר רוח תילילו
(ib. 65, 14) وكذلك לא ייטיב ה׳ ולא ירע (Zeph. 1, 12)
بلين الياء ואלמנה לא ייטיב (Job 24, 21) بحركتها
وكذلك ידע بلين الياء וגבוה ממרחק יידע (Ps. 138, 6)
بحركتها

ימן אם השמאל ואימינה (Gen. 13, 9) الياء الاولى اصل[a]
מימינים ומשמאילים (I Chr. 12, 2) وقد ردّت الياء الفا
فى كلمة واحدة כי תאמינו וכי תשמאילו (Jes. 30, 21)
والوجه תימינו والامر התאחדי הימיני (Ez. 21, 21) والنسبة
הימני הימנית وكان القياس הימיני הימינית ولكن جعل
فرق بينه وبين النسبة الى בנימין واعلم ان בנימין كلمتان
בן ימין جعل منهما اسما واحدا والدليل على ذلك انهم

---

a) A اصلية.

ربّما كتبوها[a] كلمتين مثل ויהי איש מִבִּן יָמִין (I Sam. 9, 1)
المكتوب كلمتين والمقروء واحدة وايضا انهم اذا نسبوا
اليها اسقطوا בן ونسبوا الى ימין قال איש יְמִינִי (II Sam. 20, 1)
وربّما نسبوا الى الاسم كلّه فقالوا לַבִּנְיָמִינִי (I Chr. 27, 12)

ינק וְיָנַקְתְּ חלב גוים (Jes. 60, 16) ראש פתנים יִינָק
יונֵק יָנִיק مثل פָּלִיט (Job 20, 16) את ראש יְנִיקוֹתָיו
الثقيل היניק הינקתי יֵינִיק וַיֵּנִקֵהוּ (Ez. 17, 4) דבש מסלע
וְתֵינִק לך את הילד (Ex. 2, 7) וְהֵינִקִיהוּ לי (Deut. 32, 13)
מֵינֶקֶת רבקה (Ex. 2, 9) (Gen. 35, 8)

יסד יָסַד ארץ על מכוניה (Ps. 104, 5) על מים יְסָדָהּ
איסוד ייסוד مثل לא יִיצוֹק עליו (Ps. 24, 2) (Num. 5, 15)
יוסד والاسم יְסוֹד המזבח (Ex. 29, 12) وقد جاء الاسم
بواو لينة מוּסָד מוּסָּד الاوّل الخفيف اسم والثاني المشدّد
السين لاندغام فاء الفعل فيها مفعول ويجوز ان يكون
المفعول ايضا خفيف بلا اندغام والثقيل יִסַּדְתָּ עז למען
צורריך (Ps. 8, 3) ידי זרבבל יִסְּדוּ (Zach. 4, 9) בבכורו
יְיַסְּדֶנָּה (Jos. 6, 26) والانفعال נוֹסַד יִוָּסֵד ومعنى ثاني في
الانفعال ורוזנים נוֹסְדוּ יחד (Ps. 2, 2) בְּהִוָּסְדָם יחד עלי
(Ps. 31, 14)

---

a) A كتبوه.

יסף ולא יָסַף עוד לדעתה (Gen. 38, 26) ולא יָסְפָה שוב
אליו עוד (ib. 8, 12) ייסוף والفاعل יוסֵף אם יוסְפִים
אנחנו (Deut. 5, 22) وقد جاء الفاعل على بنية פועל הנני
יוסִיף להפליא (Jes. 29, 14) ونظيره אתה תּוֹמִיךְ גורלי
(Ps. 16, 5) لانه من תָּמַךְ יתמוך والثقيل ולא הוֹסִיפוּ בני
ישראל[a] לא אוֹסֵף אהבתם (Hos. 9, 15) יוסֵף ה׳ לי
בן אחר (Gen. 30, 24) وقد كتبت الواو الفا לא תאסִיפוּן
לתת תבן לעם (Ex. 5, 7) וַיּוֹסֶף שאול (I Sam. 19, 21)
אל תּוֹסְףְּ על דבריו (Pr. 30, 6) اسقطت حركة السين من
תוסף استخفافا وادراجا للكلام

יסר יָסַר יסרתי איסר יוסֵר לץ (Pr. 9, 7) والاسم بواو
ساكنة מוּסַר ה׳ (Deut.11,2) מוּסר אביך (Pr. 13, 1) والثقيل
יִסֹּר יִסְּרַנִּי[b] יה (Ps. 118, 18) וְיִסַּרְתִּי אתכם (Lev. 26, 28)
כאשר יְיַסֵּר איש את בנו [כן] ה׳ אלהיך מְיַסְּרֶךָּ (Deut.8,5)
ויספתי לְיַסְּרָה אתכם (Lev. 26, 18) הרוב עם שדי יִסּוֹר
(Job 40,2) والانفعال נוסר בדברים לא יִוָּסֶר עבד (Pr. 29, 19)
הִוָּסְרִי ירושלים (Jer. 6, 8) وفى الاصل معنى ثانى אַיְסִירֵם
כשמע לעדתם (Hos. 7, 12) على زنة אשליכם وتقلب

---

a) Wrong quotation. Ibn Esra and Gikatilia have ולא הוסיף עוד מלך מצרים (II Reg. 24, 7).

b) Cf. Ganaḥ, Opuscules, p. 320.

ايضا واوا ساكنة וּמוֹסְרוֹת ערוד (Job 39, 5) מוּסַר מלכים פִּתֵּחַ (Job 12, 18) מוֹסֵרוֹת ומוטות (Jer. 27, 2) واما בְּמָסוֹרֶת הברית (Ez. 20, 37) فاحسبه من וְאָסְרָה אִסָּר (Num. 30, 4) ولكن الالف لانت بين الميم والسين وسقطت من الخطّ واصله בְּמַאֲסוֹרֶת مثل מַחֲגוֹרֶת

יעט מעיל צדקה יְעָטָנִי (Jes. 61, 10) مثل שְׁמָרֵנִי אִיעַט יוּעַט وليس هو من עוֹטֶה אור (Ps. 104, 2) كما ظنّ قوم

יעד מן הַמּוֹעֵד אשר יְעָדוֹ (II Sam. 20, 5) אשר לא יְעָדָהּ (Ex. 21, 8) ואם לבנו יִיעָדֶנָּה (ib. 9) والانفعال נוֹעַד וְנוֹעַדְתִּי שמה לבני ישראל (Ex. 29, 43) כי הנה המלכים נוֹעֲדוּ (Ps. 48, 5) אשר אִוָּעֵד לך (Ex. 30, 6) ومعنى اخر فى الاصل הוֹעִיד יוֹעִיד כי מי כמוני ומי יוֹעִידֶנִּי (Jer. 49, 19) ואם למשפט מי יוֹעִידֵנִי (Job 9, 19)

יעל הוֹעִיל הוֹעַלְתִּי מה הוֹעִיל (Hab. 2, 18) ואין בם מוֹעִיל (Jer. 16, 19)

יעף יָעַפְתִּי לא יִיעַף ולא ייגע (Jes. 40, 28) וְיִעֲפוּ נערים (ib. 30) לשתות הַיָּעֵף במדבר (II Sam. 16, 2)

יעץ יעצתי כי ה׳ צבאות יָעָץ (Jes. 14, 27) כי יָעַצְתִּי (II Sam. 17, 11) אשר יְעָצָנִי (Ps. 16, 7) לכה אִיעָצְךָ (Num. 24, 14) יוֹעֵץ בליעל (Nah. 1, 11) والامر جاء على شاذ עוּצוּ עֵצָה ותפר (Jes. 8, 10) والوجه עֲצוּ او יַעֲצוּ على

الاصل والانفعال את מי נוֹעָץ (Jes. 40, 14) וַיִּוָּעֵץ המלך דוד (I Reg. 12, 6)

יפח וִיפֵחַ חמס (Ps.27,12) תִּתְיַפֵּחַ תפרש כפיה (Jer.4,31)

יפע וחללו יִפְעָתֶךָ (Ez. 28, 7) والثقيل הוֹפִיעַ מהר פארן (Deut. 33, 2) ועל עצת רשעים הוֹפָעְתָּ (Job 10, 3)

יצא יָצָאתִי יָצָאתָ לישע עמך (Hab. 3, 13) לא יֵצֵא בצבא (Deut.24,5) יֵצְאוּ תֵּצְאוּ וּמִיצִיאֵי מֵעָיו (II Chr.32,21)

والثقيل بواو لينة הוֹצִיא יוֹצִיא والاسم למות תּוֹצָאוֹת (Ps.68,21) כי לא מִמּוֹצָא וממערב (ib. 75, 7) ויכתב משה את מוֹצָאֵיהֶם (Num. 33, 2)

יצב יָצַב יָצַבְתִּי אֶתְיַצֵּב תִּתְיַצֵּב والمصدر יַצֵּב גבולות עמים (Deut. 32, 8) وفى الاصل ثقيل اخر جاء بادغام الياء فى الصاد הִצִּיבוּ משחית (Jer. 5, 26) אתה הִצַּבְתָּ (Ps. 74,17) דרך קשתו וַיַּצִּיבֵנִי (Thr. 3, 12) והנה מַצִּיב לו יד (I Sam. 15, 12) الصاد شديدة لاندغام الياء فيها والانفعال بالادغام ايضا נִצָּב לריב ה׳ (Jes. 3, 13) נִצְּבוּ כמו נד (Ex. 15, 8) النون للانفعال والياء مندغمة فى الصاد ووزنه נפעל נפעלו والافتعال ויבא ה׳ וַיִּתְיַצֵּב (I Sam. 3, 10) וַיִּתְיַצֵּב מלאך ה׳ (Num. 22, 22) יִתְיַצְּבוּ מלכי הארץ (Ps. 2, 2) וַתֵּתַצַּב אחותו (Ex. 2, 4) واعلم ان וַיִּתְיַצֵּב וַיִּתְפָּעֵל الياء التى هى فاء الفعل مقدّمة على تاء الافتعال

ولذلك صارت تاء التانيث التى فى ותתצב محرّكة بالצרי لتدلّ على الياء التى بينها وبين تاء الافتعال ودخول تاء الافتعال فى الافعال على وجهين إمّا ان تكون مقدّمة على فاء الفعل او فاء الفعل مقدّمة عليها على قدر استسهال الكلمة واستثقالها فان كان فاء الفعل سينا او شينا او صادا فهى المقدّمة على التاء مثل וְיִסְתַּבֵּל החגב (Ecc. 12, 5) וְיִשְׁתַּמֵּר חקות עמרי (Mic. 6, 16) ומה־נִּצְטַדָּק (Gen. 44, 16) وهذه الطاء فى נצטדק هى التاء وانّما ابدلت طاء ليسهل الافصاح بالصاد التى قبلها الّا ان كلمة واحدة استثقلوا فيها تقديم الشين على التاء *a* وهى וְהִתְשׁוֹטַטְנָה בגדרות (Jer. 49, 3) وانّما استثقلوا ذلك لانّ فى هذه الكلمة لِئَلّا تلتقى التاء مع الطايين فيثقل ذلك لانّ مخرج الطاء من الفمّ قريب من مخرج التاء وإن كان فاء الفعل من سائر الحروف سوا هذه الثلثة تقدّمت التاء عليها مثل וָאֶתְנַפַּל (Deut. 9, 18) יִתְבָּרֵךְ (Jes. 65, 16) וְהִתְגַּדִּלְתִּי וְהִתְקַדִּשְׁתִּי (Ez. 38, 23) على هذا النظام اطّرد الباب لا تكون التاء الّا مقدّمة على فاء الفعل ما لم تكون الفاءسينا او شينا او صادا الّا ותתצב אחותו فانّ فاء الفعل مقدّمة عليها وهى الياء اللينة التى قبلها ذلك

---

a) A אלטא.

لاستخفافهم الكلمة واستثقالهم النطق بها مع تقدّم الياء
فقد بان ان ותתצב ותתפעל الياء بين التاءين في اللفظ
لانّ تاء التانيث محرّكة بالצרי الدالّ على الساكن بعدها
ותתצב ותפתעל ותתיצב ותתפעל

יצק וְיָצַק עליה (Num. 5, 15) לא יִצֹק עליה (Lev. 2, 1)
וְיִצְקוּ על העולה (I Reg. 18, 34) موقّف الياء وقد جاء المستقبل
بإدغام الياء في الصاد כי אֶצָּק מים על צמא (Jes. 44, 3)
والامر جاء على الاصل וגם יְצֹק בו מים (Ez. 24, 3) وعلى
غير الاصل צַק לעם ויאכלו (II Reg. 4, 41) יְצֻקִים בִּיצֻקָתוֹ
(I Reg. 7, 24) הוּצַק חן בשפתותיך (Ps. 45, 3) رجعت فيه
الياء واوا لانضمام ما قبلها ووزنه הָשְׁלַךְ הָשְׁכַּב وفي الاصل
فعل ثقيل הוציק ייציק מוציק מוצקת הם מגישים אליה
והיא מוֹצָקֶת (II Reg. 4, 5)

יצר אשר יָצָר (Gen. 2, 8) עם זו יָצַרְתִּי לי (Jes. 43, 21)
וַיִּיצֶר ה' אלהים (Gen. 2, 7) وقد جاء بالادغام בטרם
אֶצָּרְךָ בבטן (Jer. 1, 5) ובמקבות יִצְּרֵהוּ (Jes. 44, 12) والوزن
אֶשְׁמָרְךָ יִשְׁמְרֵהוּ ויצֻרי כצל כלם (Job 17, 7) والانفعال
לפני לא נוצר אל (Jes. 43, 10) אֶיצֹר יִיצֹר

יקד יקד יָקַדְתִּי וַתִּיקַד עד שאול תחתית (Deut. 33, 22)
יֵקַד יְקוֹד כִּיקוֹד אש (Jes. 10, 16) יִפְעַל פְּעוֹל כִּפְעִיל
בְּמוֹקֵד נחרו (Ps. 102, 4) על מוֹקְדָה (Lev. 6, 2) الياء التي

فى ותיקד יקד יקוד כיקוד انقلبت واوا لينة فى מוקד ومוקדה

יקע لم يأتنا من هذا الاصل الّا الفعل الثقيل الذى تنقلب فيه الياء واوا וְהוֹקַעֲנוּם לה׳ (II Sam. 21, 6) וַיּוֹקִיעֻם בהר (ib. 9) וְהוֹקַע אתם לה׳ (Num. 25, 4)

יקץ יקץ יקצתי וַיִּיקַץ יעקב משנתו (Gen. 28, 16) וַיִּיקֶץ נח מיינו (Gen. 9, 24) וְיִקְצוּ מזעזעיך (Hab. 2, 7) الياء فى וייקצו موقّفة دالّة على ان بعدها ياء ساكنة فهى فاء الفعل واما לא הֵקִיץ הנער (II Reg. 4, 31) העירה וְהָקִיצָה (Ps. 55, 23) וַהֲקִיצוֹתָ (Pr. 6, 22) הֱקִיצוֹתִי ואראה (Jer. 31, 25)

فاصل اخر

יקר מה יָּקָר חסדך (Ps. 36, 8) מאשר יָקַרְתָּ בעיני (Jes. 43, 4) ולי מה יָּקְרוּ רעיך (Ps. 139, 17) תִּיקַר נא נפשי (II Reg. 1, 13) תִּפְעַל וְיֵיקַר דמם (Ps. 72, 14) וְיֵקַר פדיון נפשם (ib. 49, 9) וְיִפְעַל والصفة יָּקָר מחכמה ומכבוד (Ecc. 10, 1) וירח יָּקָר הולך (Job 31, 26) קמץ على زنة חָכָם רָשָׁע فان أَصَفْتَه كانت القاف פתוחה יְקַר רוח (Pr. 17, 27) مثل חֲכַם לב (Job 9, 4) والاسم אדר הַיְקָר (Zach. 11, 13) קמץ وان أُصفته كان פתח ואת יְקַר (sic!) תפארת (Esth. 1, 4) وفى هذا الاصل فعل ثقيل معدا הוֹקִיר יוֹקִיר אוֹקִיר אנוש (Jes. 13, 12) הוֹקַר רגליך (Pr. 25, 17)

יקש יקוש יָקוֹשְׁתִּי לָךְ (Jer. 50, 24) פָּעוּלְתִּי مثل קְטוֹנְתִּי
שָׁכוּלְתִּי יָכוֹלְתִּי יוּקָשִׁים בני האדם (Ecc. 9,12) פּוּעָלִים
جاء على معنى פְּעוּלִים مثل כשך יְקוּשִׁים (Jer. 5, 26)
الذى جاء على معنى פְּעוּלִים والانفعال נוֹקַשְׁתָּ באמרי
פיך (Pr. 6, 2) וְנוֹקְשׁוּ ונלכדו (Jes. 28, 13) פן תִּוָּקֵשׁ בו
(Deut. 7, 25) הִוָּקֵשׁ امر ومصدر כי מוֹקֵשׁ הוא לך (ib. 16)
الواو اصل مثل מוֹעֵד

ירא ולא יָרֵא אלהים (Deut. 25, 18) כי יָרְאוּ המילדות
(Ex. 1, 21) כי יָרֵאָה (Gen. 18, 15) כי לא יָרֵאנוּ את ה׳
(Hos. 10, 3) والمستقبل וַיִּירָא ויאמר (Gen. 28, 17) וָאִירָא
כי ערום אנכי (ib. 3, 10) وكذلك וַיִּירְאוּ מגשת אליו
(Ex. 34, 30) ופן ירך לבבכם וְתִירְאוּ (Jer. 51, 46) וְתִפְעֲלוּ
יִירְאוּ מה׳ (Ps. 33, 8) יִפְעֲלוּ لان الزوايد موقّفة ومن لم
يوقّفها جهل طريق الحقّ وموضع الصواب וַתִּירֶאןָ המילדות
(Ex. 1, 17) וַתִּפְעַלְנָה ولكن اختلفت الحركة للين الالف
לֵירֹא מפני דוד[a] (1 Sam. 18, 29) לִפְעוֹל[b] مثل לִשְׁמוֹר
الياء بعد اللام هى فاء الفعل والاسم יִרְאָה ורעד (Ps. 55, 6)
والامر יְרָא את ה׳ בני ומלך (Pr. 3, 7) واما יְראוּ את ה׳
קדושיו (Ps. 34, 10) فالالف ساقطة من اللفظ استخفافا

a) A erroneously שאול.

b) From המילדות till לפעול added on margin of B; apparently copied from A.

ثابتة فى الخطّ لانّها الاصل والاصل فيه יִרְאוּ بتحريك
الالف مثل שִׁמְרוּ אִמְרוּ واحسب ان اسقاط هذه الالف
من اللفظ هو لئلّا يشتبه בִּירְאוּ الذى هو من الرُّؤية
וּמוֹרַאֲכֶם וחתכם (Gen. 9, 2) יובילו שי לַמורא (Ps. 76, 12)
ואת מוֹרָאוֹ לא תיראו (Jes. 8, 12) الواو فيها بدل من
الياء والانفعال וְנוֹרָא מאד (Joel 2, 11) נוֹרָאות בצדק
תעננו (Ps. 65, 6) למען תִּוָּרֵא (Ps. 130, 4) وفى الاصل فعل
ثقيل مَعْدًا יֵרֵא مثل גֵּרֵשׁ او مثل שִׁבֵּר لانّ اصله التشديد
لولا الراء כי יֵרְאוּנִי העם (II Sam. 14, 15) مثل גֵּרְשׁוּנִי او
שִׁבְּרוּנִי والمستقبل אֲיָרֵא יְיָרֵא والامر יָרֵא مثل גָּרֵשׁ
والفاعل מְיָרֵא مثل מְגָרֵשׁ כי כולם מְיָרְאִים אותנו
(Neh. 6, 9) والمصدر יָרֵא مثل الامر לְיָרְאָם ולבהלם
(II Chr. 32, 18)

ירד וְיָרַדְתִּי ודברתי עמך שם (Num. 11, 17) יָרוֹד יָרַדְנוּ
בתחלה (Gen. 43, 20) والمستقبل بلين الياء אנכי אֵרֵד
עמך (ibid. 46, 4) נֵרְדָה אֵרְדָה יֵרְדוּ الزوايد موقّفة للساكن
اللين كما ذكرت وقد ذهبت الياء فى الامر مع كثرة الاستعمال
רֵד ויכום בַּמּוֹרָד (Jos. 7, 5) הם בְּמוֹרַד בית חורון (ib. 10, 11)
الواو بدل من الياء والثقيل וְהוֹרַדְתֶּם את אבי (Gen. 45, 13)
הוֹרַדְנוּ בידנו (Gen. 43, 22) יוֹרִידוּ אותו (Num. 1, 51)
וַיּוֹרֶד כנהרות מים (Ps. 78, 16)

ירע יָרַעְתִּי נפשו יָרְעָה לו (Jes. 15, 4) אִירַע תִּירַע

ירק יָרַקְתִּי יָרוֹק יָרַק בפויה (Num.12,14) וְיָרְקָה בפניו
(Deut.25,9) אִירַק יִירַק יוֹרֵק واما וכי יָרוֹק הזב (Lev.15,8)
מכלמות וָרוֹק (Jes. 50, 6) עד בלעי רֻקִּי (Job 7, 19)
לא חשבו רק (ib. 30, 10) فاصل اخر[a]

ירש יָרַשְׁתִּי וְיָרַשׁ ישראל את יוֹרְשָׁיו (Jer.49,2) וְיָרַשְׁנוּ
אותה (Num. 13, 30) וִירִשְׁתָּהּ וישבתה בה (Deut. 17, 14)
כי לא יִירַשׁ אותו (Gen. 21,10) תִּירַשׁ וַיִּירְשׁוּ את ארצו
(Num. 21, 35) وجاء الامر على اصله ים ודרום יְרָשָׁה
(Deut. 33, 23) الهاء مزيدة وهو على زنة העמק שְׁאָלָה
(Jes. 7,11) وعلى غير اصله עֲלֵה רֵשׁ (Deut. 1,21) والاسم
מוֹרָשָׁה קהלת יעקב (Deut.33,4) את מוֹרָשֵׁיהֶם (Obad 1,17)
לְמוֹרַשׁ קפּוד (Jes. 14, 23) الواو مبدلة من الياء والثقيل
הוריש יוריש את אשר יוֹרִישְׁךָ (Jud. 11, 24) וְתוֹרִישֵׁנִי
עונות נעורי (Job 13, 26) وفيه معنى اخر[b] ה' אלהיך
מוֹרִישׁ אותם (Deut. 18, 12) לְהוֹרִישׁ גוים גדולים
(Deut.4,38) ואם לא תוֹרִישׁוּ את יושבי הארץ (Num.33,55)
وثقيل اخر فى معنى اخر מוֹרִישׁ ומעשיר (I Sam. 2, 7)
פן אִוָּרֵשׁ ונגבתי (Pr. 30, 9)

ישב אברם יָשַׁב בארץ כנען (Gen. 13, 12) וְיָשַׁבְתָּ בארץ

a) i. e. רקק. b) A ثانى.

גשן (ib. 45, 10) والمستقبل بلين الياء كما ذكرت واسقاطها
من الخطّ استخفافا יֵשֵׁב עולם לפני אלהים (Ps. 61, 8)
יָשֹׁב אֵשֵׁב עם המלך (I Sam. 20, 5) יֵשְׁבוּ לכסא לך
(Ps. 132, 12) בסכות תֵּשְׁבוּ (Lev. 23, 42) הַיּוֹשְׁבִי בשמים
(Ps. 123, 1) وقيل أنّ כי אם שוב תֵּשְׁבוּ مقلوب الساكن
اللين الذى بعد التاء فى תשבו فاء انقلب[a] فى שוב
عينا والامر שֵׁב باسقاط الياء من اللفظ والخطّ معا
وانقلبت الياء واوا لينة فى וּמוֹשַׁב בני ישראל (Ex. 12, 40)
בכל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם (ib. 12, 20) والانفعال ערים לא נוֹשָׁבוּ
(Jer. 22, 6) אל ארץ נוֹשָׁבֶת (Ex. 16, 35) יוּשַׁב אוּשַׁב
وما لم يسمّ فاعله بواو لينة مبدلة من الياء لانضمام ما
قبلها הוּשַׁב וְהוּשַׁבְתֶּם לבדכם (Jes. 5, 8) والثقيل فى
الاصل הוֹשִׁיב וערים נשמות יוֹשִׁיבוּ (Jes. 54, 3) עוד
אוֹשִׁיבְךָ באהלים (Hos. 12, 10) אשר הוֹשִׁיבוּ נשים
נכריות (Ezr. 10, 18) וַיּוֹשִׁיבֵם לנצח (Job 36, 7) כי בסכות
הוֹשַׁבְתִּי (Lev. 23, 43) מוֹשִׁיבִי עקרת הבית (Ps. 113, 9)
במיטב הארץ הוֹשֵׁב את אביך (Gen. 47, 6) ونوع اخر من
الفعل الثقيل יִשֵּׁב יִשַּׁבְתּוּ וְיִשְּׁבוּ טירותיהם בך (Ez. 25, 4)
אֲיַשֵּׁב מְיַשֵּׁב מְיוּשָּׁב יַשֵּׁב

---

a) A فاء قيل. See Gikatilia's rendering (ed. Nutt, p. 31).

ישן יָשַׁנְתִּי אז ינוח לי (Job 3,13) וַיִּישָׁן ויחלם (Gen. 41, 5)
עורה למה תִישַׁן ה׳ (Ps. 44, 24) וְיָשְׁנוּ שְׁנַת עולם
(Jer.51,39) موقف الياء אני יְשֵׁנָה ולבי ער (Cant. 5, 2) וַיִּקַץ
כְּיָשֵׁן אדני (Ps. 78, 65) ורבים מִיְּשֵׁנֵי אדמת־עפר יקיצו
(Dan.12,2) איננו מניח לו לִישׁוֹן (Ecc.5,11) على زنة לִשְׁמוֹר
לִשְׁכּוֹר وقد اسقطت الياء من الاسم כן יתן לידידו שֵׁנָא
(Ps. 127, 2) אַל תאהב שֵׁנָה (Pr. 20, 13) والثقيل יִשֵּׁן
יִשַּׁנְתִּי אִישַׁן וַתְּיַשְּׁנֵהוּ על ברכיה (Jud.16,19) מְיַשֵּׁן מְיוּשָּׁן
وفى الاصل معنى اخر חדשים גם־יְשָׁנִים (Cant. 7, 14)
ואכלתם ישן [נושן] (Lev. 26, 10) والانفعال ואכלתם ישן
נוֹשָׁן (ib.) צרעת נוֹשֶׁנֶת הוא (Lev. 13, 11) וְנוֹשַׁנְתֶּם
בארץ (Deut. 4, 25) יְיַשֵּׁן אִישֵּׁן הוּשַּׁן

ישע יצאת לְיֵשַׁע [את] עמך (Hab. 3, 13) כִּי־כָל־יִשְׁעִי
(II Sam. 23, 5) יְשׁוּעָה יָשִׁית (Jes. 26, 1) والثقيل بواو כִּי
הוֹשִׁיעַ ה׳ (Ps. 20, 7) יוֹשִׁיעַ ציון (Ps. 69, 36) הוֹשַׁע ה׳ את
עמך (Jer. 31, 6) הוֹשִׁיעֵנוּ ה׳ אלהינו (Ps. 106, 47) ויהי
להם לְמוֹשִׁיעַ (Jes. 63, 8) والانفعال بواو אין המלך נוֹשָׁע
ברב חיל (Ps. 33, 16) קמץ لانّه منفعل ישראל נוֹשַׁע בה׳
(Jes. 45, 17) פתח لانّه انفعل וּמִמֶּנָּה יִוָּשֵׁעַ (Jer. 30, 7)
בימיו תִּוָּשַׁע יהודה (ib.23,6) פנו אלי וְהִוָּשְׁעוּ (Jes.45,22)

ישר לאשר יָשַׁר בעיני (Jer. 27, 5) فتح لانّه ماضى ولا

יָשְׁרוּ בעיניו (I Reg.9,12) כי היא יָשְׁרָה בעיני (Jud. 14, 3)
אולי יִישַׁר בעיני האלהים (Num. 23, 27) וַתִּישַׁר בעיני
שמשון (Jud. 14, 7) יֹשֶׁר לבי אמרי (Job 33, 3) والصفة
יָשָׁר מעגל צדיק תפלס (Jes. 26, 7) واذا أُضيف تغيّر
وكان فتح ايضا ותועבת רשע יְשַׁר־דרך (Pr. 29, 26) והיה
העקוב לְמִישׁוֹר (Jes. 40, 4) مفعول مثل מִבְחוֹר מִזְמוֹר
מֵישָׁרִים מִפְעָלִים مثل מִשְׁפָּטִים والثقيل יִשַּׁר עלבן
כל־פִּקּוּדֵי כל יִשָּׁרְתִּי (Ps.119,128) וַיְיַשְּׁרֵם למטה מערבה
והדורים אֲיַשֵּׁר (II Chr. 32, 30) (Jes. 45, 2) יַשְּׁרוּ בערבה
(ib. 40, 3) הַמְיַשְּׁרִים ארחותם (Pr. 9, 15) מְיֻשָּׁר על
המחקה (I Reg. 6, 35) وأمّا וַיִּשַּׁרְנָה הפרות (I Sam. 6, 12)
فيحتمل وجهين اذ هو مشدّد الشين إمّا ان يكون فعلا
خفيفا اندغمت الياء التى هى فاء الفعل فى الشين فاشتدّت
لذلك على مذهب אֶצֹּק־מים (Jes. 44, 3) אֶצָּרְךָ בבטן
(Jer. 1, 5) وإمّا ان يكون فعلا ثقيلا على بنية וַיְפַעֲלְנָה
ولذلك اشتدّت الشين وياء المستقبل مندغمة فى الياء
التى هى فاء الفعل وتكون شديدة ايضا لذلك والمعنى
الأوّل اقوى لانّا لا نجد ויפעלנה بكسر الفاء بل بفتحها
فافهم وثقيل اخر فى الاصل הֵישִׁיר הֵישַׁרְתִּי אֵישִׁיר
תֵּישִׁיר יֵישִׁירוּ נגדך (Pr. 4, 25) والامر הַיְשַׁר לפני דרכך
(Ps. 5, 9) مثل כפך מֵעָלַי הַרְחֵק (Job 13, 21)

יתר יָתַר יָתַרְתִּי والصفة جاءت على زنة פּוֹעֵל وפָּעֵל مثل
שׁוֹכֵחַ وשָׁכֵחַ וְיוֹתֵר מהמה בני הזהר (Ecc. 12, 12) וְיוֹתֵר
לראי חשמש (Ecc. 7, 11) יָתֵר מרעהו צדיק (Pr. 12, 26)
والاسم יֶתֶר שאת וְיֶתֶר עז (Gen. 49, 3) שפת יֶתֶר (Pr. 17, 7)
מה יִתְרוֹן לאדם (Ecc. 1, 3) وقد جاء الاسم ايضا بواو
ומותַר האדם מן הבהמה (ib. 3, 19) واما פחז כמים אל
תּוֹתַר (Gen. 49, 4) فهو عندى فعل لم يسمّ فاعله وان كان
بالחלם ولم يكن بالשרק فقد علمت[a] ان الחלם والשרק
واحد فى بعض التصريف[b] وقد يمكن ان يكون ايضا אל
תּוֹתַר فعلا ثقيلا مثل[c] זכור מלחמה אל תּוֹסַף (Job 40,32)
ومعنى ثانى فى الاصل יתר יתרתי ייתר ואת הַיּוֹתֵר החרמנו
(I Sam. 15, 15) والاسم יֶתֶר הגזם (Joel 1, 4) וּמִיֶּתֶר השמן
(Lev. 14, 17) وفى هذا المعنى فعل ثقيل معدّا قلب فيه
الياء واوا لينة אשר הוֹתִיר הברד (Ex. 10, 15) הוֹתִיר לנו
שריד (Jes. 1, 9) וַיּוֹתִרוּ אנשים ממנו (Ex. 16, 20) אכול
וְהוֹתֵר (II Reg. 4, 43) والانفعال ולא נוֹתַר מהם איש
(Num. 26,65) וְהַנּוֹתָר בשמן (Lev. 14, 18) ואם יִוָּתֵר מבשר
המלואים (Ex. 29, 34) לא יִוָּתֵר דבר (II Reg. 20, 17) ✵

✵ تمّت المقالة الأولى بحمد اللّه وشكره ✵

---

a) B on margin has Hebr. gloss כגון אך אל שאול תּוּרָד (Jes. 14, 15) החלם והשרק שוין. b) B التصاريف. c) A עלי מתאל.

وهذه المقالة الثانية [من كتاب حروف اللين العبرانية a]

قال يحيى b قد مضى القول فى الافعال اللينة الفاء فاذكر فى هذه المقالة الافعال اللينة العين وابسّط قبل تأليفها شروحا (sic!) يوقّف بها على كنه ومدى غورها وبالله المستعان ❋

القول فى الافعال التى عينها حرف لين

[اعلم انه c] اذا ارادوا العبرانيون فعلا ماضيا خفيفا او صِفة من الافعال التى عينها حرف لين اسكنوا العين وجعلوها الفا لينة فى جلّ كلامهم على غير الاصل واسقطوها من الخطّ استخفافا فلا تكتب الّا على الشاذّ الغريب فقالوا והיה כי קָם הפלשתי (I Sam. 17, 48) וזדים d קמו עלי (Ps. 86, 14) بين القاف e والميم ساكن لين هو عين الفعل واصله קָיַם لانّه من קִיַּם את (sic) דברי הפורים האלה (Est. 9,32) לְקַיֵּם את ימי הפורים f (Est. 9,31) وقد كتب هذا الساكن الذى هو عين الفعل على النادر فى וְקָאם שאון בעמיך (Hos. 10, 14) وكذلك צָדוּ צעדינו (Thren 4, 18) צוד צָדוּנִי (ib. 3, 52) الساكن الذى بين الصاد وبين الدال فى اللفظ هو عين الفعل والاصل צָיְדוּ צָיְדוּנִי لانّه من צַיִד

---

a) So B. b) B adds رضى الله عنه. c) So B. d) Mss. רבים confusing with Ps. 3, 2. e) Mss. אלקוף. f) A לְקַיֵּם דבר (Ez. 13, 6).

לְרבים צַיָּדִים (Jer.16,16) وكذلك וְקָץ עליו העיט (Jes.18,6)
اصله קיץ لانّه من וְקַיִץ וחורף (Gen. 8, 22) وكذلك דָּשׁ
חטים (I Chr. 21, 20) من והשיג לכם דַיִשׁ (Lev. 26, 5)
وكذلك דָּן דָּנוּ من והיה לה׳ לְדַיָּן (I Sam. 24, 15) وكذلك
שָׁטוּ העם ולקטו (Num. 11, 8) من אני שַׁיִט (Jes. 33, 21)
وكذلك القياس فى אשר שָׁר לה׳ (Ps. 7, 1) רָר בשרו
(Lev. 15, 3) רָשׁוּ ורעבו (Ps. 34, 11) כי שָׁת לי אלהים
(Gen. 4, 25) שָׁב הגלגלה (II Reg. 4, 38) وامثاله كثير جدّا
واعلم ان מֵת הילד (II Sam. 12, 18) من هذه الافعال
لانّه من מָוֶת וחיים (Pr.18,21) הַמָּוְתָה לחסידיו (Ps. 116, 15)
وبهذا الشرح سقط ظنُّ مَن ظَنَّ ان هذه الافعال الماضية
من حرفين وقد سقط هذا الساكن من اللفظ والخطّ
اذا قيل من هذه الافعال וּפָעַלְתִּי وكان معناه الاستقبال
مثل וְשַׁבְתִּי בשלום (Gen. 28, 21) וְגַלְתִּי בירושלים וְשַׂשְׂתִּי
בעמי (Jes. 65, 19) וּמַשְׁתִּי את עון הארץ (Zach. 3, 9) וְקַמְתִּי
על בית ירבעם (Am. 7, 9) ويسقط ايضا اذا قيل منها פְּעַלְתֶּם
והנה קַמְתֶּם תחת אבותיכם (Num. 32, 14) וְסַרְתֶּם מן
הדרך (Deut. 11, 28) מה־זה שַׁבְתֶּם (II Reg. 1, 5) وكذلك
كلّها واعلم ان اكثر ما تأتى الصفة من هذه الافعال فَعَلَى
لفظ ماضيها קָם صفة קָמִים עלי (Ps. 3, 2) وماضى והיה
כי קָם הפלשתי (I Sam. 17, 48) צָד صفة הוא הַצָּד ציד

שֵׂם اسم הנה (Gen. 27, 33) وماضى צוּד צָדוּנִי (Threm. 3, 52) שָׂם اسم הנה
אנכי שָׂם את ירושלים (   ) وماضى אשר שָׂם ה׳ מבטחו
(Ps. 40, 5) שָׁב اسم הולך וָשָׁב (I Sam. 17, 15) وماضى והעם
לא שָׁב עד המכהו (Jes. 9, 12) רִישׁ اسم רָשׁ (sic) עשה כף
רמיה (Pr. 10, 4) אחד עשיר ואחד רָשׁ (II Sam. 12, 1)
وماضى רָשׁוּ ורעבו (Ps. 34, 11) وكذلك מֵת صفة ובנך
הַמֵּת ובני החי (I Reg. 3, 22) وماضى כי מֵת הילד (II Sam. 12, 18)
هذه الاسماء وغيرها مما هو على بنيتها الاصل فيها
بتحريك العين اما على وزن פָּעַל او פָּעֵל او פָּעֹל المشدّدة
العين كيف ما كان المعنى واحسب ان اصل מֵת الماضى
والاسم מָוֶת بِצֵרֵי تحت الواو مثل חָפֵץ יָבֵשׁ الذين هما
اسمان وماضيان فلمّا سكنت الواو اسقط קמצות الميم
وحركت بحركة الواو ليدلّ ذلك على اصله ولذلك فارق
اصحابه وكذلك القياس فى לֵין كان اصله לָיֵן وكذلك רֵק
ועֵר וזֵר וכֵן אם כֵּנִים אתם (Gen. 42, 19) ❋

باب [من هذه الافعال a]

اعلم ان المستقبل من هذه الافعال باسكان العين ايضا
وردّها واوا لينة مضمومة ما قبلها بالשרק على الاكثر
او بالחלם على الاقلّ يقال יָשׁוּב יָקוּם יָסוּר יָמוּת יָפוּץ

a) B.

יָמוּט ولا يكون ايضا الّا بساكن مزيد بعد الزوايد الاربعة تواطئا فيه واصطلاحا عليه هكذا نطق العبرانيون به والسبب الذى دعا الى التواطئ على زيادة هذا الساكن بعد الزوايد هو سكون عين الفعل الذى كان اصلها الحركة فلمّا لانت وسقطت حركتها نقصت بنية الكلمة فعوّضوها شيئا يكمل بنيتها وهو ذلك الساكن وازيد ذلك شرحا بان اقول ان اصل יָקוּם יקיום مثل יִשְׁמוֹר יִשְׁפּוֹט فاستثقلوا حركة الياء التى هى عين الفعل واسكنوها فلمّا اسكنوها اجتمع اربعة سواكن القاف *a* الياء وواو المدّ والميم وذلك ما لا ينطق به فى لغة العبرانيين فاسقطوا واو المدّ وحرّكوا القاف بضمّة الياء وجعلوا الياء واوا لانضمام ما قبلها فلمّا حرّكوا القاف الساكنة احتاجوا الى ساكن *b* يقوم مقامها فَاحْفَظْ هذا وقف عليه فانك لا تجد ساكنا مزيدا بعد الزوايد الا فى فعل سقط بعض حركاته مثل יקום الذى اصله יקיום ومثل יָשׁוּמּוּ יָסֹבּוּ التى اصلهما יִשְׁמְמוּ יסבבו او نقصت بعض اشباهه مثل יִכֶל בשרו מראי (Job 33, 21) יִצֶף ה׳ (Gen. 31, 49) וַיִּקֶן את חלקת השדה (ib. 33, 19) التى اصله יִכְלֶה יִצְפֶּה יִקְנֶה على ما سأشْرَحُ ولا يظنّ ظانّ ان هذه الواوات التى فى יקום וישוב וימות

a) Mss. אלקוף. *b*) B gloss. وهو الساكن الذى بعد الزوايد الاربعة.

واصحابها مزيدة للمدّ مثل الواوات التى فى יִשְׁמוֹר יִשְׁפּוֹט
יִזְכּוֹר لانّ واوات יקום וישוב וימות واصحابها ثابتة اذا
وصلنا الافعال بواو الجماعة كان الكلام متّصلا او منفصلا
مثل יָשׁוּבוּ יָקוּמוּ יָמוּתוּ יָסוּרוּ יָצוּמוּ وواوات יִשְׁמוֹר
וְיִשְׁפּוֹט וְיִזְכּוֹר واصحابها ساقطة اذا وصلناها بواو
الجماعة فى اتّصال الكلام وادراجه خاصّة مثل יִשְׁמְרוּ
יִשְׁפְּטוּ יִזְכְּרוּ فلا يجب ان يقاس الثابتة بالساقط فهذا
دليل قوىّ على ان الواوات التى فى יָשׁוּב יקום واصحابهما
ليست لَوَاحِق بل هى عينات الافعال واصلها كان التحريك
فاسكنت استخفافا فاذا اتّصلت هذه الافعال بالضمير
المفعول سقط الساكن الذى بعد الزوايد لانّه ليس اصلا
يقال יְצוּדֶנּוּ לְמַדְחֵפוֹת (Ps. 140, 12) אַל תְּצֻרֵם (Deut. 2, 19)
תְּרוֹעֵם בְּשֵׁבֶט בַּרְזֶל (Ps. 2, 9) אַל תְּבוֹאֵנִי (Ps. 36, 12)
הוּא יְשׁוּפְךָ (Gen. 3, 15) אֲשׁוּרֶנּוּ וְלֹא קָרוֹב (Num. 24,17)
וַיְכוּנֶנּוּ בְּרֶחֶם אֶחָד (Job 31, 15) רֹאשׁ וַתְּמוּגֵנוּ בְּיַד עֲוֹנֵנוּ
(Jes. 64, 6) وكذلك يسقط ايضا اذا زيدت عليها النون التى
يجيز العبرانيون زيادتها بعد واو الجماعة يقال יְמוּתוּן
יְשׁוּבוּן יְקוּמוּן יְרוּמוּן יְבוֹאוּ وكذلك جميعها واعلم انه
يجوز ان يقال יָשׁוּב بالشרק וְיָשׁוֹב بالחלם وكذلك יָקוּם
וְיָקוֹם יָמוּת וְיָמוֹת ירום וירום ינום וינום لانّ الחלם
فى بعض التصريف يقوم مقام الשרק وكذلك الשרק يقوم

مقام الחלם فاذا زيد على יָשׁוב וְיָקום וְיָמות التى هى بالחלם واصحابها واو العطف المفتوحة التى هى علامة للفعل الماضى اسقطت الواو التى هى عين الفعل فى ادراج الكلام استخفافا وبقى ما قبلها مضمومة بالקמץ ليكون دليلا على الواو الساقطة مثل ויגוע וַיָּמָת אברהם (Gen. 25,8) וַיָּקָץ מואב (Num. 22, 3) וַיָּקָם שדה עפרון (Gen. 23, 17) וַיָּשָׁב מימים (Jud. 14, 8) וַיָּגָר מואב (Num. 22, 3) وكذلك וַיָּנָם וַיָּעָף וַיָּפָג וַיָּצָם וַיָּרָם וַיָּרָץ וַיָּמָל على هذه الضمّة جرى[a] الباب كلّه الّا أن كان فاء الفعل عينا او حاء او راء او كان لامه عينا او حاء او راء فانّهم ربّما استثقلوا الضمّ فيما قبلها ففتحوها مثل וַיָּעַף דוד (II Sam. 21, 15) וַתַּחַשׁ על מרמה רגלי (Job 31, 5) וַתָּנַח התבה (Gen. 8, 4) וַיָּנַע לבבו (Jes. 7, 2) וַיָּצַר עליה (II Reg. 17, 5) וַיָּסַר אליה (Jud. 4, 18) וַיָּזַר את הגזה (ib. 6, 38) ومن قرأ شيئا منها بالفتح غير الالفاظ التى استثنى بها الكتاب للعلّة التى ذكرت فقد اخطاء فاذا قُطع الكلام وفصل مما بعده ردّت الواو التى هى عين الفعل وضمّ ما قبلها بالחלם كما كان قبل زيادة واو العطف عليه فيقال וַיָּמֹת וַיָּשׁוב ויקוץ וינום וירום וימוג ויריץ واما ان اتّصلت بالمكنيات فلا

---

[a] B اجرى.

تكون ابدا الّا بالواو فصل الكلام او لم يفصل مثل וַיָּקוּמוּ וַיָּשׁוּבוּ וַיָּנוּסוּ וַיָּרוּצוּ*

باب

واعلم ان الامر من هذه الافعال باسكان عينها التى هى واو وضمّ ما قبلها مثل المستقبل يقال מוּת שׁוּב קוּם חוּם רוּם גוּר רוּץ פּוּץ فان قال قائل كما قلت ان الساكن المتوسّط فى שׁוּב وקוּם ونظيرهما عين الفعل لِمَ لا تقول ايضا ان الساكن المتوسّط فى לֵךְ وשֵׁב وרֵד ونُظَرَائها عين الفعل ولا تجعلها اوامر من افعال فاؤها ياء فاقول ان ليس فى לֵךְ وשֵׁב وרֵד ساكن متوسّط من اصل اللغة وانما هو مدّ باللحن الذى تقرأ به فاذا زال اللحن زال ذلك المدّ والدليل على ذلك من לֶךְ־לְךָ מֵאַרְצְךָ (Gen.12,1) וְלֶךְ־לְךָ אֶל אֶרֶץ הַמֹּרִיָּה (ib.22,2) לֶךְ־נָא אֶל הַצֹּאן (ib.27,9) קוּם עֲלֵה בֵית אֵל וְשֶׁב שָׁם (ib. 35, 1) التى ليس فيها لحن ولا ساكن واما קוּם وשׁוּב وמוּת ونُظَرَائها فان الساكن المتوسّط فيها ثابت زال اللحن عنها او لم يزل ومما يدلّ ايضا دلالة قويّة على ان الساكن المتوسّط فى לֵךְ وשֵׁב وרֵד ليس اصلا فيها سقوطُها اذا قيل منها לְכוּ שְׁבוּ רְדוּ فى اتّصال الكلام وان الساكن المتوسّط فى קוּם وשׁוּב وבוּר ونظرائها هو اصل فيها ثابتا[a] اذا

[a] B ثباتة.

قيل منها קוּמוּ שׁוּבוּ סוּרוּ גוּרוּ צוּמוּ רוּצוּ נוּדוּ נוּסוּ فى الاتّصال والانفصال معا فهذا اوضح الدلايل على ان الواو فى קוּם واصحابه عين الفعل والله اعلم واما المفعول المأخوذ من هذه الافعال فقد جاءت منه كلم يسيرة تدلّ على غيرها وهى ساكنة الواو ايضا مضموم ما قبلها مثل الامر سوا סוּגָה בשׁושׁנים (Cant. 7, 3) ومعنى ثانى מדרכיו ישׂבע סוּג לב (Pr. 14, 14) כי מוּלִים היו (Jos. 5, 5) וּבוּז משׁפּחות יחתני (Job 31, 34) כל שׂה חוּם (Gen. 30, 32) כי על פי אבשׁלום היתה שׂוּמָה (II Sam. 13, 32) לוּטָה בשׂמלה (I Sam. 21, 10) פני הַלּוֹט הַלּוּט (Jes. 25, 7) הלוט الثانى פָּעוּל قياسا على ما بعده וְהַמַּסֵּכָה הַנְּסוּכָה (ib.) שׁן רועה ורגל מוּעדת (Pr. 25, 19) ويمكن ان يكون من هذا الضرب[a] למען תדעון שַׁדּוּן (Job 19, 29) لانّه من דָּן דִּינֵךְ (Jer. 30, 13) והיה ה׳ לְדַיָּן (I Sam. 24, 15) ويقال ان עתרי בת־פּוּצַי (Zeph. 3, 10) مثل هذه والاصل فى هذه الواوات التحريك بالضمّ على زنة كلّ פָּעוּל فاستثقل ذلك فيها فاسكنت وضمّ ما قبلها اما بالשׁרק او بالחלם وواو المدّ ساقطة وربّما جاءت الصفة على مثل هذا[b] ايضا مثل הפנה ערף מואב בּוֹשׁ (Jer. 48, 39) בחתיתם מגבורתם

---

a) A الاصل. b) B هاذين.

בּוֹשִׁים (Ez. 32, 30) الاصل فيها والله اعلم בְּוֹשׁ בְּוֹשִׁים
على زنة רָחוֹק רְחוֹקִים קָרוֹב קָטוֹן רָחוֹק גָּדוֹל فاسكنت
الياء والقى ضمّها على الباء وكتبت واوا لانضمام ما قبلها
واسقطت واو المدّ ومثله טוֹב ה׳ לַכֹּל (Ps. 145, 9) הַטּוֹבָה
הוּא אִם רָעָה (Num. 13,19) وكذلك גּוֹלָה וְסוּרָה (Jes. 49,21)
וְסוּרַי בָּאָרֶץ יִכָּתֵבוּ (Jer. 17, 13) סוּרֵי הַגֶּפֶן נָכְרִיָּה
(ib. 2, 21) שָׁכְנָה דוּמָה נַפְשִׁי (Ps. 94, 17) כְּדוּמָה בְּתוֹךְ
הַיָּם (Ez. 27, 32) وان كانت هذه بالשׁרק وتلك بالחלם
فقد علمت انهما واحد في بعض التصريف *a* والمصدر
بالשׁרק والחלם مثل هذه سوا סוּר שׁוּב קוּם מוּת לָסוּר
לָשׁוּב לָמוּת وقد تكون סוֹר שׁוֹב קוֹם נוֹם נוֹחַ צוֹר
بالחלם ✡

باب

اذا ارادوا من هذه الافعال الفعل الثقيل الذى على بنية
הִפְעִיל زادوا بعد اللواحق ساكنا اصلاحا للكلمات
وتكميلا لبنيتها وتعويضا لها مما نقص منها كما ذكرت
في יָקוּם וְיָשׁוּב ونظرائهما وجعلوا عين الفعل ياء لينة
مكسورة ما قبلها فقالوا הֵקִים הֵשִׁיב יָקִים יָשִׁיב מֵקִים
מֵשִׁיב وكذلك הֵבִיא יָבִיא מֵבִיא הֵסִיר יָסִיר מֵסִיר הֵמִית

---

a) A אלתצריף.

יָמִית מֵמִית الّا ان الساكن المزيد فى الماضى والفاعل محرّك ما قبله بالצֵרֵי والساكن المزيد فى المستقبل محرّك ما قبله بالקָמֵץ والاصل فى הֵקִים יָקִים מֵקִים واصحابها הֵקְיִם יַקְיִם מַקְיִם مثل הִשְׁלִיךְ יַשְׁלִיךְ מַשְׁלִיךְ فصعب النطق به هكذا فاسكنوا الياء والقوا حركتها على القاف واسقطوا ياء المدّ لكثرة السواكن وزادوا فيها ساكنا بعد اللواحق ليكمل فيها ما نقص منها وهكذا القول فى جميع هذه الافعال الثقيلة واذا اتّصل הקים واصحابه بواو الجماعة وحدها ولم يكن بعدها حرف اخر او بهاء التأنيث الفاعلة ثبت الساكن المزيد הֵקִימוּ הֵשִׁיבוּ הֵקִימָה הֵשִׁיבָה واما ان اتّصلت بغيرها من المكنيات سقط الساكن المزيد فيقال וַהֲקֵמֹנוּ עָלָיו שִׁבְעָה רֹעִים (Mic. 5, 4) הֲשִׁיבֹנוּ אֵלֶיךָ (Gen. 44, 8) עַד אֲשֶׁר אִם הֲבִיאֹנֻם אֶל מְקוֹמָם (Num. 32, 17) ويقال הֲקִימוֹתִי הֲשִׁיבוֹתִי הֲרִימוֹתִי הֲנִיפוֹתִי הֲסִירוֹתִי הֲנִיעוֹתִי הֲפִיצוֹתִי הֲבִינוֹתִי הֲקִיצוֹתִי הֲצִירוֹתִי הֲרִיעוֹתִי הֲבִיאוֹתִי הֲרִיקוֹתִי הֲשִׁימוֹתִי والاصل فى הֲקִימוֹתִי واصحابه هكذا הֲקִמֹתִי הֲשִׁבֹתִי הֲרִמֹתִי مثل הִשְׁמַעְתִּי הִקְרַבְתִּי הִשְׁבַּעְתִּי واما علّة تحريك اواخر הקים واصحابه اذا اتّصلت بهذا المكنيات ودخول الساكن بعدها فهى لانهم لما وصلوا הקים واصحابه بهذه المكنيات

ثقل النطق بها دون تحريك اواخرها وادخال ساكن بعدها
وهكذا عادة العبرانيين فى اكثر كلامهم اذا وصلوا الافعال
بالمكنيات حرّكوا لاماتها وادخلوا بعدها سواكن تصل
بها الى المكنيات واعلم ان הַעִידוֹתִי בכם היום
(Deut. 4, 26) הַעִירוֹתִי מצפון (Jes. 41, 25) من هذه الافعال
واصلهما הֲעִידוֹתִי הֲעִירוֹתִי بتحريك الهاء بلا ساكن
مثل اصحابهما ولكنّهم استثقلوا ذلك فى هاء بعدها عين
كما استثقلوا ذلك فى هاء بعدها حاء فى غير هذه الوزن
اذ قالوا היום הַחִלֹּתִי (I Sam. 22, 15) הַחִתּוֹתָ כיום מדין
(Jes. 9, 3) ولم يقولوا הֲחִילוֹתִי הֲחִתּוֹתָ على الاصل مثل
הֲקִלּוֹתַנִי (II Sam. 19, 44) וַהֲשִׁמּוֹתִי אני את הארץ
(Lev. 26, 32) כי ה׳ אלהינו הֲדִמָּנוּ (Jer. 8, 14) וַהֲדִקּוֹת
עמים רבים (Mic. 4, 13) הֲסִבֹּתָ את לבם אחרנית
(I Reg. 18, 37) وكما استثقلوا ذلك ايضا فى هاء الاستفهام
اذا دخلت على عين او حاء او هاء او الف اذ قالوا
הַעוֹדֶנּוּ חי (Gen. 43, 27) הַעוֹדָם חיים (Ex. 4, 18) הַחִנָּם
ירא איוב אלהים (Job 1, 9) הַחִידָה הדתה (Jud. 14, 16)
הַחִיִּיתֶם כל נקבה (Num. 31, 15) הֶהָיְתָה זאת (Joel 1, 2)
הַהֵמִיר גוי אלהים (Jer. 2, 11) הַאַתָּה האיש (Jud. 13, 11)
הָאִישׁ כמוני (Neh. 6, 11) הֶאָנֹכִי הריתי (Num. 11, 12)
ولم يقولوا הֲעוֹדֶנּוּ הֲעודים הֲחנם הֲחידה הֲחייתם הֲהִיה

הַהמיר הַאתה הַאיש הַאנכי على الاصل كما قالوا הֲשָׁלוֹם
לך (Gen. 29, 6) הֲשֹׁמֵר אחי אנכי (ib. 4, 9) הֲטוֹבִים מן
הממלכות האלה (Am. 6, 2) הֲטוֹבָה היא אם רעה
(Num. 13, 19) הֲקוֹלְךָ זה (I Sam. 24, 16) הֲמָאוֹס מאסת
(Jer. 14, 19) הֲשָׁמַע עם (Deut. 4, 33) הֲבַת תשעים שנה
(Gen. 17, 17) הֲגָנֹב ורצוח (Jer. 7, 9) הֲשֹׁמְרִים הם את
דרך ה׳ (Jud. 2, 22) هكذا هذه الها دائمة متحرّكة بلا
ساكن اذا سلمت من א ח ה ע واذا اتّصلت יָקִים
واصحابها بالمضمر المفعول سقط الساكن الذى بعد
الزوايد قيل יְקִימֶנּוּ יְשִׁיבֵנוּ יְמִיתֵנוּ יְסִירֵנוּ יְנִיפֵנוּ יְרִיצוּהוּ
וַיְעִידֵנִי וַיְעִידֵהוּ וַיְנִיעֵם יְסִיתְךָ وكذلك يسقط ايضا اذا
اتّصلت بالنون الزايدة بعد واو الجماعة יְקִימוּן יְשִׁיבוּן
יְנִיעוּן واذا جمعت מֵקִים واصحابه او اَضَفْتَه سقط
الساكن الذى بعد الميم اذ ليس هو اصله كما מְקִימִים
מְקִימֵי מְשִׁיבִים מְשִׁיבֵי מְרִיקִים מְמִיתִים ☼

باب

اعلم ان العبرانيين يقولون יָקִים بالחרק וַיָּקֶם بالצרי
في معنى واحد وكذلك יָסִיר וַיָּסַר יָפִיר וַיָּפֵר יָשִׁיב
וַיָּשֶׁב יָפִין וַיָּפֶן وكذلك القياس في كلّ ما ماثلها
وجرى مجراها وقد كنت قلت ان الياء في יקים
واصحابها هو اصل وكذلك اقول ايضا ان الساكن

اللين الذى فى יקים واصحابها بعد فاء الفعل هو اصل وهو الياء بعينها التى كانت فى יקים واصحابها فاذا زادوا على יקם ישב واخواتهما واو العطف المفتوحة اسقطوا منها السواكن الاصلية التى هى عينات الافعال استخفافا غير اليسير الحقير وحرّكوا فاءات الافعال بالסגול ليدلّ ذلك على الياء الساقطة فقالوا من יקם וַיָּקָם ومن ישב וַיֵּשֶׁב وكذلك וַיָּטֶל וַיָּלֶט וַיָּלֶן וַיָּמֶת וַיָּנָף וַיָּסֶת וַיָּפֶר וַיָּפֶץ וַיָּסֶךְ וַיָּצֶף וַיָּשֶׁת וַיָּשֶׂם וַיָּרֶב וַיָּרֶם וַיָּרֶק على الסגול جرى الباب كلّه الّا ان كان لام الفعل عينا او حاء او راء فانه مفتوح مثل וַתָּרַע לַעֲשׂוֹת (I Reg. 14, 9) וַיָּרַע הָעָם (Jos. 6 , 20) וַתָּגַח בְּנַהֲרוֹתֶיךָ (Ez. 32, 2) וַיָּנַח ה׳ לָהֶם (Jos. 21, 42) וַיָּרַח ה׳ (Gen. 8, 21) וַתָּסַר בִּגְדֵי אַלְמְנוּתָהּ (Gen. 38, 14) وقد جاءت كلمة واحدة بالكسر וַתָּרִץ אֶת גֻּלְגָּלְתּוֹ (Jud. 9, 53) لانّها תָּרִיץ فلمّا دخلت واو العطف عليه سقطت الياء للاستخفاف وبقيت الراء مكسورة كما كانت فان اتّصلت ויקם וישב واخواتهما بالمضمرات رجعت السواكن الى مواضعها على اصلها וַיְקִימוּ וַיֵּשִׁיבוּ וַיָּבִיאוּ ותהינו ויעידוהו ויעירני وكذلك كلّها ❋

باب

الامر من הקים והשב وامثالهما بקמצות الهاء وساكن مزيد بعدها تقول הָקִים וְהָקֵם הָשִׁיב וְהָשֵׁב הָבִין וְהָבֵן

هكذا هى كلّها بحرق צֵרִי واما اذا اتّصلت فالاطّراد على الحرق وحده הָקִימוּ שֹׁמְרִים (Jer. 51, 12) הָכִינוּ הָאֹרְבִים (ib.) הָסִירוּ הָמִיתוּ وربّما جاء الامر منها بغير هاء مثل שִׂים לְךָ אֹרֵב (Jos. 8, 2) לִין פֹּה (Jud. 19, 9) בִּינוּ בֹּעֲרִים (Ps. 94, 8) כִּי אִם שִׂישׂוּ וְגִילוּ (Jes. 65, 18) נִירוּ לָכֶם נִיר (Jer. 4, 3) שִׁירוּ לַה' (Ex. 15, 21) שִׁיתוּ לִבְּכֶם (Ps. 48, 14) וְהֹלְכֵי עַל דֶּרֶךְ שִׂיחוּ (Jud. 5, 10) דִּינוּ לַבֹּקֶר (Jer. 21, 12) واما المصدر فربّما جاء مثل الامر الاوّل بالوجهين جميعا وربّما جاء مثل الامر الثانى سوا وقد ينتظم الاسم على ما اصف תְּקוּמָה תְּשׁוּבָה תְּנוּפָה תְּרוּמָה תְּשׂוּמָה תְּרוּפָה תְּבוּסָה תְּשׁוּרָה תְּבוּנָה תְּכוּנָה תְּמוּרָה תְּבוּאָה תְּקוּפָה תְּמוּנָה תְּנוּבָה תְּמוּתָה תְּעוּדָה תְּפוּצָה תְּרוּעָה תְּשׁוּקָה תְּשׁוּעָה الواوات اصل والهاءات للتأنيث תְּשׁוּעָה من שׁוּעַ יְשׁוּעָה من יָשַׁע وقد ينتظم الاسم ايضا على ما اجرى مجرى[a] מְהוּמָה מְבוּסָה מְשׁוּבָה מְרוּצָה מְשׁוּרָה מְדוּרָה מְגוּרָה מְרוּשָׁה מְחוּגָה מְנוּחָה מְלוּנָה מְנוּסָה מְסוּבָּה מְצוּדָה هذه ايضا الواوات فيها اصلية والهاءات للتأنيث وقد ياتى بغير هاء التأنيث הַמֵּרוֹץ (Ecc. 9, 11) لمكان الراء מָקוֹר מָגוֹר מָנוֹחַ מָלוֹן מָנוֹס מָצוֹר ❋

---

a) Mss. אחבי מחבי.

باب

الفعل الذى لم يسمّ فاعله من هذه الافعال الثقيلة بردّ الساكن المزيد بعد اللواحق واوا لانضمام ما قبلها لان كل فعل لم يسمّ فاعله ماخوذ من הפְעִיל سالم من א"ח"ה"ע لا يكون الّا مضموم الهاء والزوايد وعين الفعل ساقطة من الماضى منه والمستقبل للاستخفاف فى اتّصال الكلام وادراجه خاصّة يقال הוּקַם הוּשַׁב הוּנַף הוּרַם הוּבָא יוּקַם יוּשַׁב יוּנַף יוּרַם יוּבָא מוּקָם מוּשָׁב מוּנָף מוּרָם מוּבָא وكذلك كلّها ولا يظنّ ظانّ ان هذه الواوات مثل الواوات التى فى וְהוּכַח בְּמַכְאוֹב (Job 33, 19) הוּרַד מִצְרָיְמָה (Gen. 39, 1) הַמּוּצָאִים (Ez. 14, 22) וּמוּדַעַת זֹאת (Jes. 12, 5) لان واوات הוכח והורד והמוצאים ומודעת [זאת]*a* هى فآءات الافعال وواوات הוכח והושב واصحابهما مزيدة على الوجه الذى ذكرت فى יקום ישוב واخواتهما יָקִים יָשִׁיב واصحابهما واصل הוקם יוקם מוקם وما ماثلها הֻקְיַם יֻקְיַם מֻקְיָם فافهم ❋

باب الانفعال

واما الانفعال من الافعال التى عينها حرف لين فبردّ حرف اللين الذى هو العين واوا ساكنة مضمومة ما قبلها

---

a) A om.

بחלם وتحريك نون الانفعال بالקמץ وبساكن مزيد بعدها على المذهب الذى ذكرنا فوق هذا يقال נָבוֹן אין נָבוֹן וחכם (Gen. 41, 39) النون الاولى للانفعال والساكن بعدها مزيد والباء فاء الفعل والواو عينه والنون لامه واصله נִבְוַן مثل נִשְׁבַּח נִשְׁמַר لكنّهم استثقلوا حركة الواو فاسكنوها ومثله נָכוֹן מוֹצָאוֹ (Hos. 6, 3) נָכוֹנוּ לַלֵּצִים שְׁפָטִים (Pr. 19, 29) נָמוֹטּוּ פְּעָמָי (Ps. 17, 5) וַיְהִי כָּל הָעָם נָדוֹן (II Sam. 19, 10) כִּי תוֹעֲבַת ה׳ נָלוֹז (Pr. 3, 32) וְנָרוֹץ הַגַּלְגַּל (Ecc. 12, 6) נָזוֹרוּ אָחוֹר (Jes. 1, 4) נָאוֹר אַתָּה אַדִּיר (Ps.76,5) וְנָדוֹשׁ מוֹאָב (Jes.25,10) נָפוֹשׁוּ עַמְּךָ (Nah. 3, 18) נָבוֹכוּ עֶדְרֵי בָקָר (Joel 1,18) וְהָעִיר שׁוּשָׁן נָבוֹכָה (Esth.3,15) וְנָקוֹטּוּ בִּפְנֵיהֶם (Ez. 6, 9) לֹא נָסוֹג אָחוֹר (Ps. 44, 19) וְהַהֵיכָל נָמוֹג (Nah. 2, 7) וְגַם נָמֹגוּ (Jos. 2, 24) וְאַחַר נָפֹצוּ (Gen. 10, 18) כִּי נֵעוֹר מִמְּעוֹן קָדְשׁוֹ (Zach. 2, 17)

واعلم ان علامة المنفعل التى هى القמץ وعلامة الانفعال التى هى الفتح ساقطة من נבון واصحابه بسقوط حركة عين الفعل وجاءت نون נעור مخالفة الحركة من اجل العين التى بعدها واذا جمعوا נבון الذى هو منفعل اسقطوا الساكن الذى بعد النون قالوا הֱיוּ נְכֹנִים (Ex. 19, 15) נְסֹגִים אָחוֹר (Pr. 2, 15) וּנְלוֹזִים בְּמַעְגְּלוֹתָם (Jer. 46,5) נְמֹגִים אֶרֶץ וְכָל יוֹשְׁבֶיהָ (Ps. 75, 4) واذا وصلوا

נָבוֹן الماضى واصحابه بضمير المنفعل اسقطوا ايضا الساكن
الذى بعد نون الانفعال وحرّكوا الاواخر بالضمّ وادخلوا
بعدها ساكنا كما فعلوا فى הֲקִימוֹתִי وامثاله فقالوا
ובחכמתי כי נְבֻנוֹתִי (Jes. 10, 13) אחור לא נְסוּגוֹתִי
נְפוּגוֹתִי ונדכיתי עד מאד (Ps. 38, 9) וּנְקֹטוֹתֶם (ib. 50, 5)
בפניכם (Ez. 20, 43) אשר נְפוֹצוֹתֶם בם (ib. 34) واذا ارادوا
تصريف الانفعال بالزوايد الاربع ادغموا نون الانفعال فى ما
بعدها فتصيّر شديدة لانّ كلّ حرف يكون بعد الزوايد
فى الانفعال فشديد لاندغام النون فيه ما لم يمنع من
التشديد مانع مثل عين او حاء او هاء او الف او راء
واما الواو التى هى عين الفعل فتركوها ساكنة كما كانت
وعوّلوا على شدّة ما بعد الزوايد الدالّة على الانفعال
فقالوا לא יִכּוֹן אדם ברשע (Pr. 12, 3) الكاف مشدّدة
تدلّ على ان معناه ينفعل والواو عين الفعل واصله יִכָּוֵן
مثل יִשָּׁבֵר יִכָּרֵת ومثل וְיִכֹּנוּ מחשבותיך (ib. 16, 3)
وكذلك ויחזקהו במסמרים לא יִמּוֹט (Jes. 41, 7) معناه
ينفعل لانه لو كان معناه יִפְעַל لقال לא יָמוּט مثل לעת
תָּמוּט רגלם (Deut. 32, 35) ولكنه ينفعل من נָמוֹטּוּ
פעמי (Ps. 17, 5) ولذلك اشتدّت الميم ومثله יִמּוֹטוּ עליהם
גחלים (Ps. 140, 11) ومثله יִסֹּגוּ אחור ויחפרו (Ps. 35, 4)
ومثله אם יִנּוֹעוּ ונפלו (Nah. 3, 12) ومثله هذه יֵעוֹרוּ

מירכתי ארץ (Jer. 50, 41) ينفعلون من נֵעוֹר (Zach. 2, 17)
בתפשם בך בכף תֵּרוֹץ (Ez. 29, 7) ينفعل من וְנָרוֹץ
הגלגל אל הבור (Ecc. 12, 6) וַיֵּאוֹר להם בחברון
(II Sam.2,32) معناه انفعال من נָאוֹר אתה אדיר (Ps.76,5)
وكان اصل יעורו תרוץ ויאור التشديد لولا انّها حروف لا
يسهل فيها التشديد وهكذا كلّ انفعال يكون فاؤه احد
هذه الخمسة احرف[a] وهى א״ח״ה״ע״ר بلا تشديد وان
كان التشديد هو الاصل مثل יֵאָמֵר יֵאָכֵל יֵחָקֵר יֵחָבֵא
יֵהָפֵךְ יֵהָרֵג יֵעָשֶׂה יֵעָתֵר יֵרָתֵק יֵרָדֵם יֵרָאֶה هذه كلّها
كان الاصل فيها التشديد مثل יִכָּבֵד יִכָּרֵת יִשָּׁבֵר יִדָּרֵשׁ
יִקָּבֵץ יִבָּנֶה יִמָּנֶה والامر من هذه الانفعال הִכּוֹן לקראת
אלוהיך (Am. 4, 12) הִכּוֹן והכן לך (Ez. 38, 7) معناه انفعل
ولذلك اشتدّت الكاف ولو اراد افعال أَفْعَلَ لقال הָכֵן
واصله הִכְּוֹן مثل הִכָּבֵד ושב בביתך (II Reg. 14, 10) ومثله
הִמּוֹלוּ לה' (Jer. 4, 4) والمصدر مثل الامر سوا ואם לא
תשמעו אלינו לְהִמּוֹל (Gen.34,17) ואחרי הִטּוֹחַ את הבית
(Lev. 14, 48) معناه انفعال ومثله כְּהִדּוֹשׁ מתבן (Jes. 25, 10)
معنى הדוש انفعال ولذلك شدّت الدال وقد يمكن ان
يكون من هذا الضرب הִבּוֹק תִּבּוֹק הארץ וְהִבּוֹז תִּבּוֹז
(Jes. 24, 3) *

---

a) B الاحرف.

باب اخر

وقد تتضاعف لامات هذه الافعال اللينة العين وتكون العينات فيها واوات لينة وربّما كان ذلك لاختلاف المعانى فقيل من קם הקים לאויב יְקוֹמֵם (Mic. 2, 8) الواو عين الفعل لانّه יפעלל מִתְקוֹמְמָה (Job 20, 27) מתפעללה מִמִּתְקוֹמְמִים (Ps. 17, 7) ממתפעללים وكذلك من שב השיב לְשׁוֹבֵב יעקב עליו (Jes. 49, 5) מְשׁוֹבֵב נתיבות (ib. 58, 12) לפעלל מפעלל [רש ירוש] כפירים רָשׁוּ ורעבו (Ps. 34, 11) יְרוֹשֵׁשׁ (Jer. 5, 17) מִתְרוֹשֵׁשׁ (Pr. 13, 7) יפעלל מתפעלל רם ירום רָמָה ידך (Jes. 26, 11) גדלתי וְרוֹמַמְתִּי (Jes. 1, 2) מֵרוֹמְמוּתֶךָ (ib. 33, 3) שָׁטוּ העם (Num. 11, 8) מְשׁוֹטֵט בארץ (Job 1, 7) שׁוֹטְטוּ (Jer. 5, 1) וְהִתְשׁוֹטַטְנָה (ib. 49, 3) והתפעללנה הפיץ יפיץ מֵפִיץ וחרב (Pr. 25, 18) יְפוֹצֵץ סלע (Jer. 23, 29) וַיִּתְפֹּצְצוּ הררי עד (Hab. 3, 6) נוד ינוד נוּדוּ מאד (Jer. 49, 30) וְהִתְנוֹדְדָה כמלונה (Jes. 24, 20) מִתְנוֹדֵד (Jer. 31, 17) ירוע תְּרֹעֵם (Ps. 2, 9) שן רֹעָה (Pr. 25, 19) הִתְרוֹעֲעָה הארץ (Jes. 24, 19) פר יפיר פּוֹר הִתְפּוֹרְרָה (ib.) אתה פוֹרַרְתָּ בעזך (Ps. 74, 13) מט ימוט מוט הִתְמוֹטְטָה (Jes. 24, 19) הריע וַיָּרִיעוּ כל בני אלהים (Job 38, 7) יִתְרוֹעֲעוּ (Ps. 65, 14) אֶתְרוֹעָע (Ps. 108, 10) זר יזור וְהַזּוּרֶה תבקע

אפעה (Jes. 59, 5) כי רגל תְּזוּרֶהָ (Job 39, 15) וַיְזוֹרֵר הנער (II Reg. 4, 35) בם [יבוס] תְּבוּס נופת (Pr. 27, 7) בּוֹסְסוּ מקדשך (Jes. 63,18) מִתְבּוֹסֶסֶת (Ez.16,6) מת ימות המית מות תְּמוֹתֵת (Ps.34,22) ימותת מְמוֹתֵת (I Sam.14,13) אנכי מוֹתַתִי (II Sam. 1, 16) פעללתי נב ינוב יְנוּבוּן בשיבה (Ps. 92, 15) ותירוש יְנוֹבֵב בתולות (Zach. 9, 17) הניף יניף תנופה יְנוֹפֵף ידו (Jes.10,32) עף יָעוּף השמים (Pr. 23,5) יְעוֹפֵף על הארץ (Gen. 1, 20) יִתְעוֹפֵף כבודם (Hos. 9, 11) רץ ירוץ תָּרִיץ ידיו (Ps. 68,32) כבקרים יְרוֹצֵצוּ (Nah.2,5) וְנָרוֹץ הגלגל (Ecc. 12,6) תרוץ וַיִּרְעֲצוּ וַיְרוֹצְצוּ (Jud.10,8) מל ימול לא מָלוּ אותם (Jos. 5,7) יְמוֹלֵל ויבש (Ps. 90, 6) וּבוֹשׁ מואב (Jer. 48, 13) בּוֹשָׁה אמכם (Jer. 50, 12) ולא יִתְבּוֹשָׁשׁוּ (Gen. 2,25) ויחילו עד בּוֹשׁ (Jud. 3, 25) כי בֹשֵׁשׁ מושה (Ex. 32, 1) בּוֹשֵׁשׁ רכבו (Jud. 5, 28) גר יגור יָגוּרוּ בך נדחי (Jes. 16, 4) אשר אני מִתְגּוֹרֵר עמה (I Reg.17,20) וְחָלָה חרב (Hos. 11,6) יָחוּלוּ על ראש יואב (II Sam. 3, 29) וסער מִתְחוֹלֵל (Jer. 23, 19) לן ילין מלונה בצל שדי יִתְלוֹנָן (Ps. 91, 1) הבין יבין בין תבין הִתְבּוֹנְנוּ (Jer.9,16) ולא יִתְבּוֹנָן (Job 11,11) כן יכון וַיְכוֹנְנוּ (ib.31,15) הכין יכין עד יְכוֹנֵן (Jes. 62, 7) וַתְּכוֹנֵן (II Sam.7,24) הליץ יָלִיץ אשם (Pr. 14, 9) ועתה אל תִּתְלוֹצָצוּ (Jes. 28, 22)

העיר יעיר הָעִירָה והקיצה (Ps. 35, 23) וְעוֹרֵר עליו
(Jes. 10, 26) ולבי עֵר (Cant. 5, 2) יֵעוֹר משנתו (Zach. 4, 1)
מִתְעוֹרֵר להחזיק בך (Jes. 64, 6) מג ימוג לָמוּג לב
(Ez. 21, 20) וַתְּמוּגֵנוּ ביד עונינו (Jes. 64, 6) וּתְמוֹגְגֵנִי
תושיה (Job 30,22) תִּתְמוֹגַגְנָה (Am.9,13) צד יצוד יָצוּדוּ
חרם (Mic. 7,2) מְצוֹדְדוֹת את נפשים (Ez.13,20) קוט קטתי
אָקוּט בדור (Ps. 95, 10) וָאֶתְקוֹטָטָה (Ps. 119, 158) קינה
היא וְקוֹנְנוּהָ (Ez. 32, 16) וַיְקוֹנֵן ירמיהו (II Chr. 35, 25)
שח ישוח השיח יָשִׂיחוּ בי (Ps. 69, 13) ואת דורו מי
יְשׂוֹחֵחַ (Jes. 53, 8) שר השירו ישיר ישירו מְשׁוֹרְרִים
וּמְשׁוֹרְרוֹת (Ezr. 2, 65) وقد يمكن ان يكون נִיחוֹחַ
(Ex. 29, 18) פעלול من נח ינוח מנוחה والله اعلم واما
יְסוֹבְבֻהָ על חומותיה (Ps. 55, 11) وليس من هذه لانّه
יפועל من וְסָבַב בית אל (I Sam. 7, 16) لا יפעלל الباء
الاولى عين الفعل وكذلك וַיִּתְהוֹלֵל (I Sam.21,14) ויתפועל
من אמרתי לַהוֹלְלִים אל תָּהֹלּוּ (Ps. 75, 5) הוללים
פועלים وكذلك מְשׁוֹמֵם وאֶשְׁתּוֹמֵם מפועל واתפועל
لانهما من לאמר שָׁמֵמוּ (Ez. 35, 12) وكذلك לְהִתְגּוֹלֵל
להתפועל من וְגָלְלוּ את האבן (Gen. 29, 3) وكذلك
וְיבוֹקְקוּ את ארצה (Jer. 51, 2) ויפועלו من כי בְקָקוּם
בּוֹקְקִים (Nah. 2, 3) وكذلك אֶשְׁתּוֹלְלוּ (Ps.76,6) אתפועלו

لانّه من שָׁלַל שְׁלָלָהּ (Ez. 29,19) اللام *a* الاولى فى هذه عين الفعل وقد تسقط عين الفعل من نوع اخر من التضعيف واحسب ذلك لاختلاف المعانى كما أُصِفُ וַיָּטִילוּ את הכלים (Jon. 1, 5) הנה ה׳ מְטַלְטֶלְךָ טַלְטֵלָה (Jes. 22, 17) אם מפני לא תָחִילוּ (Jer.5,22) וַתִּתְחַלְחַל המלכה (Esth.4,4) חַלְחָלָה (Ez. 30, 4) ועצמי חָרָה (Job 30, 30) חרו לְחַרְחַר ריב (Pr. 26, 21) פּוֹר הִתְפּוֹרְרָה (Jes. 24, 19) שָׁלֵו הייתי וַיְפַרְפְּרֵנִי (Job 16, 12) מֵפִיץ וחרב (Pr. 25, 18) יְפוֹצֵץ (Jer. 23, 29) ואחז בערפי וַיְפַצְפְּצֵנִי (Job 16, 12) זָע יָזוּע שֶׁיָּזוּעוּ (Ecc. 12, 3) ויקצו מְזַעְזְעֶיךָ (Hab.2,7) העיף יעיף התעיף לְעַפְעַפַּי תנומה (Ps. 132, 4) فالآن بعد تقديم هذه الجمل وتوطئة هذه الشروح أرى ان أُوّلف هذه الافعال واحدا واحدا واذكرها شخصا شخصا وان وجدت لاحدها نحوا يختصّه دون الاخر ذكرته ان شاء الله وليس غرضى فى تأليف هذه الافعال اللينة العين تمييز ذوات الواو من ذوات الياء اذ لا يمتاز ذلك فى جلّها لابتدال احدهما من الاخر فى التصريف واحتيازها موضعها فى التفعيل لٰكِنْ غرضى تعريف موضع الساكن اللين والتنبيه على انّه عين الفعل واذا كان ذلك الساكن او

---

a) B gloss ויקאל אלמתל.

ياء فانّى أدرى دراية صحيحة ان الساكن اللين الذى
فى קָם هو عين الفعل ولا أدرى دراية صحيحة ان كان
واوا فى الاصل او ياء أعنى ان كان اصل קָם קוּם او קִים
فسوا اثبت فى الاصل واوا او ياء وهذا حين أبتدى
بتأليفها ان شاء الله ❋

جملة الافعال التى عينها حرف لين

איב איב וְאָיַבְתִּי אֶת אוֹיְבֶיךָ (Ex. 23, 22) יאיב אאיב
איוב אויב استعمل هذا على الاصل הנה ראש איש בושת
בן שאול אוֹיִבְךָ (II Sam. 4, 8) الياء التى فى אוֹיִבְךָ محرّكة
بالكسر على زنة הנני אוֹסִפְךָ אל אבותיך (II Chr. 34, 28)
وذلك كلّ פּוֹעֶלְךָ محرّك العين الّا ان حركتها تختلف
والاسم بلين الياء וְאֵיבָה אשית (Gen. 3, 15)
איל כגבר אין אֱיָל (Ps. 88, 5) אֱיָלוּתִי לעזרתי חושה
(ib. 22, 20) ومن هذا الاصل יש לְאֵל ידי (Gen. 31, 29) כי
יש לְאֵל ידם (Mic. 2, 1) بين الالف واللام ساكن لين
وهو الياء التى فى איל אילותי وربّما كتبت الصفة بياء
אֵילֵי גבורים (Ez. 32, 21)
אים אים אימתי אָיֹם ונורא (Hab. 1,7) אֲיֻמָּה כנדגלות
(Cant. 6, 4) على زنة אָדוֹם אֲדֻמָּה עָרוֹם עֲרֻמָּה עז
עָבוֹת (Ez. 20, 28) אלה עֲבֻתָּה (Ez. 6, 13) עָקוֹב הלב
(Jer. 17,9) עֲקֻבָּה מדם (Hos. 6,8) والاسم بلين الياء נשאתי

אֵמֶיךָ (Ps. 88, 16) עליו אֵמִים (Job 20, 25) את אֵימָתִי (Ex. 23, 27)

אוץ ולא אָץ לבוא (Jos. 10, 13) לא אַצְתִּי מרעה אחריך (Jer. 17, 16) יאוץ والثقيل فى هذا الاصل بقلب الواو ياء ساكنة كما اعلمتك הֵאִיץ וַיָּאִיצוּ המלאכים (Gen. 19, 15) אל תָּאִיצוּ לנחמני (Jes. 22, 4)

אור אָוֹר אֹרְתִּי אורו עיני (I Sam. 14, 29) הבקר אור (Gen. 44, 3) תָּאוֹר יָאוֹר וַתָּאֹרְנָה עיניו (I Sam. 14, 27) واحسب ان اصل אור الماضى אָוֹור على زنة יָכוֹל יָקוֹשְׁתִּי קָטוֹנְתִּי فاسكنت الواو والقى ضمّها على الالف ليكن ذلك دليلا على اصله واسقطت واو المدّ لالتقاء السواكن ولذلك خالف اصحابه فى الماضى كما خالف יכולתי קטונתי وهكذا اقول فى בושו זורו טובו الماضية والاسم אור مثل الماضى אוֹרָה כחשיכה כָּאוֹרָה (Ps. 139, 12) وفى الاصل ثقيل تبدل فيه الواو ياء הֵאִירוּ ברקיו תבל (Ps. 97, 4) פתח דבריך יָאִיר (Ps. 119, 130) מֵאִיר מְאִירַת עינים (Ps. 19, 9) والانفعال נָאוֹר אתה אדיר (ib. 76, 5) וַיֵּאוֹר להם בחברון (II Sam. 2, 32) والامر والمصدر הָאוֹר وفى الاصل معنى ثانى לכו בְּאוּר אשכם (Jes. 50, 11) ومنه ולא תָאִירוּ מזבחי חנם (Mal. 1, 10) נשים באות מְאִירוֹת אותה (Jes. 27, 11)

בוא בָּא אחיך במרמה (Gen. 27, 35) הנה אנכי בָּא (Ex. 19, 9) בָּאנו באש ובמים (Ps. 66, 12) وربّما اسقطت الالف من الخطّ اتكالا على اللفظ כי על יום טוב בָּנוּ (I Sam. 25,8) ורחל בָּאָה (Gen.29,9) הנני אחריכם בָּאָה (I Sam.25,19) جعلوا صلحي *a* الالحان وقف באה التي معناها أَتَتْ في الباء ووقف באה التي معناها آتِيَةٌ في الالف יָבוא תבוא תָּבוֹאתָה לראש יוסף (Deut.33,16) וַתָּבוֹאת לקראתי (I Sam. 25, 34) لما رأيت التاء الاخيرة التي في תבאתה לראש יוסף محرّكة بالקמץ على شرط كلّ تاء للمذكّر ثم رأيت التاء الاخيرة التي في ותבאת לקראתי ساكنة على شرط كلّ تاء للمؤنّث اعتقدت التاء الاولى في תבאתה استقبالا مذكّرا والتاء الاولى في ותבאת استقبالا مؤنّثا ويكون تفسير תבאתה לראש יוסף امر على طريق الدعا لا اخبار كأنّه قال בוא לראש יוסף [واما التاء الثانية التي في תבאתה فهي للمخاطبة والهاء زايدة كما عادة العبرانيين يزيدون الهاء بعد التاء القמוצה او الالف]*b* فهاتان كلامتان شاذتان جاءتا على مثال תפעולתה للمذكّر תפעולת للمؤنّث وقد استعملوا תָּבֹאנָה ותבואינה فيجب ان تعلم ان תבאנה هو الاصل والقياس مثل

---

a) A جعل مصلح. *b*) A only.

תאורנה או תקצורנה תפולנה תעמודנה ותבואינה
علی غير القياس كما استعمل תשובנה علی القياس
وתשובינה علی غير القياس وكما استعمل וַתִּגְבַּהֶינָה والقياس
וַתִּגְבַּהְנָה مثل וַתִּקְרַבְנָה תִּכְרַעְנָה תִּשְׁלַחְנָה תִּשְׂבַּעְנָה
תשמענה תשמחנה תישמנה والفعل الثقيل فی الاصل
הֵבִיא יָבִיא הָבֵא امر ومصدر وقد استعملوا הֲבִיאוֹתִי
وהֵבֵאתִי والاصل والقياس הֲבִיאֹתִי كما استعملوا הֲבִינוֹתִי
הֵבַנְתִּי والاصل والقياس הבינותי . استعملوا יַהֲטִלֹתִי
والقياس והטילותי مثل הרימותי השיבותי הקימותי
הניפותי وقالوا فی الاسم מָבִיא ומוּבָא את מוצאך ואת
מוּבָאֶךָ (II Sam. 3, 25) ומוצאיו ומובאיו (Ez. 43, 11) والاصل
מבוא مثل اصحابه מָצוֹר מָקוֹר מָנוֹם מָנוֹחַ وقد يجوز
ان نقول ان מובא محمول علی لفظ מוצא الذی قبله
علی طريق الاشتراك لما اشترك مع מוצא قيل علی لفظه
وترك القياس فيه وقد جاء الاسم ايضا علی مثال פְּעֻלָּה
הקנאה הזה בַּבִּאָה (Ez. 8, 5) الياء اصل وامثاله שירה
גילה שיחה חידה

בוז בָּז בַּזֹּתִי לא יָבוּזוּ לַגַּנָּב (Pr. 6, 30) לא יָבוּזוּ לִי
(Cant. 8, 1) בּוֹז יָבוּזוּ לוֹ (Cant. 8, 7) בָּז לְדָבָר יֵחָבֶל לוֹ
(Pr. 13, 13) בָּזָה לְךָ לָעֲגָה לְךָ (Jes. 37, 22) واما כי דבר ה׳
בָּזָה (Num. 15, 31) וּבֹזַי יֵקָלּוּ (I Sam. 2, 30) מדוע בָּזִיתָ

(II Sam. 12, 9) עקב כי בְזִיתָנִי (ib. 10) واصل اخر

בין הָבִין תָּבִין הֲבִינוֹתִי בִּין תָּבִין את אשר לפניך

(Pr. 23, 1) والانفعال נָבוֹן ובחכמתי כי נְבוּנוֹתִי (Jes. 10, 13)

יִבּוֹן תִּבּוֹן הִבּוֹן امر ومصدر وثقيل اخر בּוֹנֵן בוננתי

יסובבנהו יְבוֹנְנֵהוּ (Deut. 32, 10) בּוֹנֵן امر ومصدر

בוס בָּס בַּסְתִּי תָּבוּס נופת (Pr. 27, 7) ועל הרי אֲבוּסֶנּוּ

(Jes. 14, 25) נָבוּס קמינו (Ps. 44, 6) כפגר מוּבָס (Jes. 14, 19)

وفى الاصل ثقيل בּוֹסֵס בּוֹסַסְתִּי אֲבוֹסֵס מְבוֹסֵס בּוֹסְסוּ

מקדשיך (Jes. 63, 18) מִתְבּוֹסֶסֶת בדמיך (Ez. 16, 6)

בוש בך בטחו ולא בושו (Ps. 22, 6) בּוֹשְׁנוּ כי שמענו

חרפה (Jer. 51, 51) כי בּוֹשְׁתִּי לשאול מאת המלך

(Ezr. 8, 22) ובשו מתבואתיכם (Jer. 12, 13) ואל כל

פנים בּוּשָׁה (Ez. 7, 18) הפנה ערף מואב בוש (Jer. 48, 39)

בחתיתם מגבורתם בּוֹשִׁים (Ez. 32, 30) ולא יִתְבֹּשָׁשׁוּ

(Gen. 2, 25) والثقيل הֵבִישׁ יָבִישׁ הֱבִישׁוֹתָה כי אלהים

מאסם (Ps. 53, 6) בן מֵבִישׁ ומחפיר (Pr. 19, 26) وليس

من هذا الاصل ויאמר הוֹבַשְׁתָּ היום (II Sam. 19, 6)

הוֹבִישׁוּ הכמים (Jer. 8, 9) כל הוֹבִישׁ (Jes. 30, 5) بل هى

من الافعال التى فاؤها حرف لين وقيل فيها انها مقلوبة

عين الفعل انقلبت فاء وكذلك قيل فى גם בּוֹשׁ לא

יֵבוֹשׁוּ (Jer. 6, 15) ان الساكن اللين الذى هو عين فى

בוש انقلب فاء في יבושו لأنّه بين ياء المستقبل والباء ساكنٌ هو فاء الفعل ولولا ذلك لكان יבושו بقמץ גדול مثل اصحابه وهذا قول ممكن جائز في اللغات وقد يمكن ان يكونا اصلين בוש יבש وانما قيلا معا لانّ لفظهما متقارب ومعناهما متّفق وفي الاصل معنى اخر ויחילו עד בוש (Jud. 3, 25) وفي هذا المعنى ثقيل כי בֹשֵׁשׁ משה (Ex.32,1) בֹּשַׁשְׁתִּי יְבֹשֵׁשׁוּ מַדוע בֹשֵׁשׁ רכבו (Jud.5,28) יְבֹשֲׁשׁוּ في الاتّصال יְבֹשֵׁשׁוּ في الوقف

גוז גָּז גַּזְתִּי כי גָז חיש ונעפה (Ps. 90, 10) יָגוּז אָגוּז וַיָּגָז שלוים (Num. 11, 31) ويمكن ان يكون من هذا المعنى אתה גוזי (Ps. 71, 6) والانفعال נָגוֹז נְגוֹזוֹתִי יִגּוֹז תִּגּוֹז הִגּוֹז

גיח הגִיחַ הֲגִיחוֹתִי אָגִיחַ כי יָגִיחַ ירדן אל פיהו (Job40,23) וַתָּגַח בנהרותיך (Ez. 32, 2) מֵגִיחַ ממקומו (Jud. 20, 33) ويمكن ان يكون من هذا الاصل כי אתה גוחי מבטן (Ps. 22, 10)

גול גָּל גַּלְתִּי וְגַלְתִּי בירושלם (Jes. 65, 19) יָגוּל אָגוּל والثقيل הֵגִיל הֲגִילוֹתִי אָגִיל עליו יָגִילוּ (Hos. 10, 5) גִּיל יָגִיל (Pr. 23, 24) וַיָּגֶל כבודי (Ps. 16, 9) كتب גיל יגיל גול יגול بواو النون لأنّ الفعلين معا استعمالا في الاصل

גור גָּר גַּרְתִּי עם לבן גַּרְתִּי (Gen. 32, 5) יָגִירוּ בך נדחי

מואב (Jes. 16,4) וַיָּגָר אברהם בארץ פלשתים (Gen. 21, 34)
גור בארץ הזאת (Gen. 26, 3) אשר אני מִתְגּוֹרֵר עמה
(I Reg. 17, 20) ومعنى ثاني في الاصل לא תָגוּרוּ מפני
איש (Deut. 1, 17) וַיָּגָר מואב (Num. 22, 3) גּוּרוּ לכם
(Job 19, 29) וּמְגוּרֹתָם אביא להם (Jes. 66,4) מְגוֹרַת רשע
היא תבואנו (Pr. 10, 24) واما כי יָגֹרְתִּי (Deut. 9, 19)
אשר אתה יָגוֹר (Jer. 22, 25) فأصل اخر

גיף הֵגִיף הֲגִיפוֹתִי יָגִיפוּ הדלתות (Neh. 7, 3) والامر
הָגֵף او גִּיף

דוג דָּג דַּגְתִּי יָדוּג والصفة דָּיָג او דַּוָּג بالواو بالتشديد
הנני שלח לְדַוָּגִים רבים (Jer. 16, 16) יעמדו עליו דַּוָּגִים
(Ez. 47, 10) والثقيل דִּיג יְדִיג מְדִיג הנני שלח לדיגים
רבים נאם ה׳ וְדִיגוּם (Jer. 16, 16) والاصل فيه וְדִיְּגוּם
بتشديد الياء فاسكنت استخفافا كما اسكنت قاف תְּבַקְשׁוּ
(Lev. 19, 31) استخفافا واصلها التشديد لانّه من בִּקֵּשׁ
יְבַקֵּשׁ وكما اسكنت سين יסעו וַיִּסְעוּ (Ex. 12,37) استخفافا
واصلها التشديد لانّه من נָסַע יִסַּע وكما اسكنت قاف יִקְחוּ
וַיִּקְחוּ استخفافا واصلها التشديد لانّه من לָקַח יִקַּח
וּמִקַּח־שֹׁחַד (II Chr. 19, 7) وكما اسكنت تشديد الميم في
הַמְשֹׁרְרִים הַמְהַלְלִים (II Chr. 23,12) وغيرهما استخفافا
والاصل التشديد

דוח דָּח דּוֹחְתִּי דּוֹחוּ ולא יכלו קום (Ps.36,13) יָדּוּחַ والثقيل
הִדִּיחַ הֲדִיחוֹתִי הֱדִיחָנִי (Jer. 51, 34) ואת דמי ירושלים
יָדִיחַ מקרבה (Jes.4,4) שם יָדִיחוּ את העולה (Ez. 40,38)

דן דָּן דַּנְתִּי אדון לא יָדוֹן רוחי באדם (Gen.6,3) יגרה
מָדוֹן (Pr. 29, 22) وقد حرّكت الواو وقلبت ياء في الاسم
מְדָיָנִים ישלח (Pr. 6, 14) ووزنه משפטים والامر דּוֹן او דִּין
والانفعال נָדוֹן ויהי כל העם נָדוֹן (II Sam. 19, 10) נְדוֹנוֹתָ
יִדּוֹן אֱדּוֹן הִדּוֹן مثل יִכּוֹן אכּוֹן הִכּוֹן وفي الاصل معنى
ثاني דָּן דַּנְתִּי דִּין לא דָנוּ (Jer.5,28) דָּנַנִּי אלהים (Gen.30,6)
الاصل فيه דינני אדון ידון דון والصفة דָּן אנכי (Gen.15,14)
وايضا לָדִין והיה ה׳ לְדַיָּן (I Sam. 24, 15) ومنه לְמַעַן
תדעון שַׁדּוּן (Job 19,29) ويكون דון على زنة בוז מול חום שוב
שומה לוטה والثقيل הֵדִין יָדִין בגוים (Ps. 110,6) ה׳ יָדִין
אפסי ארץ (I Sam.2,10) דִּין לא דָנוּ (Jer.5,28) כי יָדִין ה׳
עמו (Deut.32,36) ולא יוכל לָדִין (Ecc.6,10) والامر דִּין او הָדִין

דום שכנה דוּמָה נפשי (Ps. 94, 17) כְּדוּמָה בתוך הים
(Ez. 27, 32) ويمكن ان يكون منه גם מדמן תִּדּוֹמִּי
(Jer. 48, 2) واصله תִּתְדּוֹמְמִי תתפעללי

דוץ דָּץ דַּצְתִּי אָדוּץ דּוּץ *a* ולפניו תָּדוּץ דאבה (Job 41, 14)

---

a) A om.

דור דָּר דַּרְתִּי יָדוּר מִדּוּר באהלי רשע (Ps.84,11) ومعنى
ثانى דָּר יָדוּר וגם דוּר העצמים (Ez. 24, 5) אגדיל
הַמְּדוּרָה (ib. 9) מְדוּרָתָהּ אש ועצים (Jes. 30, 33)

דוש דָּשׁ דַּשְׁתִּי וְדַשְׁתִּי את בשרכם (Jud.8,7) דָּשׁ חטים
(I Chr. 21, 20) אָדוֹשׁ יְדוּשֶׁנּוּ (Jes. 28, 28) וחית השדה
תְּדוּשֶׁהָ (Job 39, 15) קוּמִי וְדוֹשִׁי בת ציון (Mic. 4, 13)
מְדֻשָׁתִי ובן גרני (Jes. 21, 10) الاسم והשיג לכם דַּיִשׁ
(Lev. 26, 5) والانفعال וְנָדוֹשׁ מואב (Jes. 25, 10) אֶדוֹשׁ יָדוּשׁ
والامر والمصدر הָדוֹשׁ او הָדוּשׁ כְּהִדּוֹשׁ מתבן (ib.)

הים הָם הַמֹּתִי וְהָמָם מְהוּמָה גדולה (Deut.7,23) פעלם
لأنّ الاصل فيه הומם ولذلك حركت الميم بالקמץ على
شرط كلّ פעלם ان تكون اللام קמוצה واما וְהָמַם גלגל
עגלתו (Jes. 28, 28) فليس من هذا الاصل لأنّه وפעל من
אכלני הֲמָמַנִי (Jer. 51, 34) כי אלהים הֲמָמָם בכל צרה
(II Chr. 15, 6) الميم الاخيرة فيه لام الفعل ولذلك حركت
الميم الاولى بالפתח على شرط كلّ פעל ان تكون العين
פתוחה فى الاتّصال ברק וַיָּהֹם (II Sam. 22, 15) וַיָּהָם ה'
את סיסרא (Jud. 4, 15) וַיָּהָם את מחנה מצרים (Ex. 14, 24)
כי יום מְהוּמָה (Jes. 22, 5) وفى هذا الاصل فعل ثقيل הֵהִים
הֲהִימוֹתִי بفتح الهاء كما اعلمتك من استعمالهم فى העידותי
העירותי אָהִים אריד בשיחי וְאָהִימָה (Ps.55,3) תְּהִימֶנָה

מאדם (Mic. 2, 12) والوجه תְּהִימֶנָה مثل הָקֵם תְּקִימֶנָּה מהים מהומים والانفعال נָהֹם נְהוֹמוֹתִי יֵהוֹם וַתֵּהוֹם כל העיר (Ruth 1, 19) مثل וַיֵּאוֹר להם (II Sam. 2, 32) יֵעֹורוּ (Joel 4, 12)

הין הֵהִין הֲהִינוֹתִי אָהִין וַתָּהִינוּ לעלות ההרה(Deut.1,41)

זוב זָב זַבְתִּי זָב עמקך (Jer. 49, 9) כי יָזוּב זוֹב דמה (Lev. 15, 25) וַיָּזוּבוּ מים (Ps. 78, 20) ארץ זָבַת חלב ודבש (Lev. 20, 24) וְהַזָּב את זובו (Lev. 15, 33)

זוד זָד זַדְתִּי אשר זָדוּ עליהם (Ex. 18, 11) כי אל ה' זָדָה (Jer. 50, 29) זֵד יהיר (Pr.21,24) אָזִיד המים הַזֵּידוֹנִים (Ps. 124, 5) פעלונים مثل זרעונים كتب بيود بين الزاى والدال على الاصل لانّها عين الفعل والثقيل כי הֵזִידוּ עליהם (Neh. 9, 10) וכי יָזִיד איש (Ex. 21, 14) מֵזִיד

זול זָל זַלְתִּי יָזוּל הַזָּלִים זהב מכים (Jes. 46,6) זוּל זולתי

זון זָן זַנְתִּי יָזוּן זוּן מפיקים מִזַּן אל־זן (Ps. 144,13) בר ולחם וּמָזוֹן (Gen. 45, 23)

זוע זַע זַעְתִּי ולא קם ולא זָע ממנו (Esth. 5, 9) ביום שֶׁיָּזוּעוּ שומרי הבית (Ecc. 12, 3) זִיעַ وقد حركت الواو فى الاسم והיה רק זְוָעָה (Jes. 28, 19) وقال قوم فى זועה انه منقلب זועה العين صارت لاما

זור זָר זַרְתִּי אָזוּר ותשכח כי רגל תְּזוּרֶהָ (Job 39,15)
וַיָּזַר את הגזה (Jud. 6, 38) والمفعول זור וְהַזּוּרֶה תבקע
אפעה (Jes. 59, 5) الهاء الاخيرة التى فى והזורה للتأنيث
مثل الهاء التى فى וְלָנֶה בתוך ביתו וכלתו (Zech. 5, 4)
وفى الاصل معنى ثانى זָר זַרְתִּי לא זָרוּ מתאותם (Ps.78,30)
רוחי זָרָה לאשתי (Job 19, 17) לאיש זָר (Lev. 22, 12)
וְזָרִים לא יעברו בה (Joel 4, 17) وقد استعمل ايضا فى
الماضى זור זורתי זורו רשעים מרחם (Ps.58,4) والانفعال
נזור נָזוֹרוּ אחור (Jes. 1, 4) יִזּוֹר תִּזּוֹר הִזּוֹר امر ومصدر

חוב חבולתו חוב ישיב (Ez. 18, 7) وجاء فى هذا الاصل
فعل ثقيل برد الواو الساكنة ياء شديدة חִיֵּב וְחִיַּבְתֶּם
את ראשי (Dan. 1, 10) יחיב מחיב חיב

חוג חק חָג על פני מים (Job 26,10) אָחוּג יָחוּג היושב
על חוג הארץ (Jes. 40, 22) בחוקו חוג (Pr.8,27) וּבַמְּחוּגָה
יתארהו (Jes. 44, 13)

חוד חָד חַדְתִּי הַחִידָה הַדְתָּה (Jud. 14, 16) אָחוּדָה נא
לכם חִידָה (Jud. 14, 12) חוד חִידָה (Ez. 17, 2) חוּדָה
חִידָתְךָ (Jud. 14, 13)

חול חָל חַלְתִּי לא חַלְתִּי ולא ילדתי (Jes.23,4) כי חָלָה
גם ילדה (Jes. 66, 8) הרינו חַלְנוּ (Jes. 26, 18) הכית
אותם ולא חָלוּ (Jer. 5, 3) אָחוּל יָחוּל חוּל תָּחוּל סין

(Ez. 30, 16) فى هذا المعنى فعل ثقيل הֵחִיל הַחִילוֹתִי
מפניו יָחִילוּ עמים (Joel 2,6) אם מפני לא תָחִילוּ (Jer. 5,22)
וַיָּחֶל מאד מן המורים (I Sam. 31, 3) חִיל כיולדה (Ps. 48, 7)
وفى هذا المعنى فعل ثقيل اخر تضاف فيه اللام חולל
חוֹלַלְתִּי קול ה׳ יְחוֹלֵל אילות (ib. 29, 9) מְחוֹלֶלֶת תנין
(Jes. 51, 9) وفى هذا الاصل معنى ثانى חָל חַלְתִּי על ראש
רשעים יָחוּל (Jer. 23, 19) וסער מִתְחוֹלֵל (ib.) ويمكن ان
يكون من هذا الاصل חוֹלְלָה ידו נחש בריח (Job 26, 13)
אל מְחוֹלְלֶךָ (Deut. 32, 18) וַתְּחוֹלֵל ארץ ותבל (Ps. 90, 2)
באין תהומות חוֹלָלְתִּי (Pr. 8, 24)

חוס חס אתה חַסְתָּ על הקיקיון (Jon. 4, 10) לא חָסָה
עליך עין (Ez. 16,5) אָחוּס יָחוּס על דל ואביון (Ps. 72, 13)
וַתָּחָס עליך (I Sam. 24, 10) חוּסָה ה׳ (Joel 2, 17)

חור חָר חָרְתִּי וְחָרָה נחושתה (Ez. 24, 11) ועצמי חָרָה
(Job 30, 30) חָרוּ יושבי ארץ (Jes. 24, 6) אָחִיר יָחִיר חוּר

חוש וְחָשׁ עתדות למו (Deut. 32, 35) חַשְׁתִּי ולא
התמהמהתי (Ps. 119, 60) יָחוּשׁ אָחוּשׁ חוּשָׁה לעזרתי
(ib. 38, 32) וַתַּחַשׁ על מרמה רגלי (Job 31, 5) والثقيل
הֵחִישׁ הֲחִישׁוֹתִי יָחִישׁ אָחִישָׁה מפלט לי (Ps. 55, 9)
אני ה׳ בעתה אֲחִישֶׁנָּה (Jes. 60, 22) כי גז חִישׁ ונעופה
(Ps. 90, 10)

טוח טָח כי טַח מראות עיניהם (Jes. 44, 18) אשר
טַחְתֶּם תפל (Ez. 13, 14) וְטָח את הבית (Lev. 14, 42)
אָטוּחַ איה הַטִּיחַ (Ez. 13, 12) والانفعال נָטוֹחַ נִטּוֹחוֹתִי
יִטּוֹחַ אחרי הִטּוֹחַ (Lev. 14, 43) مصدر وكذلك الامر

טוב טוב טובתי מה־טובו אהליך (Num. 24, 5) מה
טובו דודיך מיין (Cant. 4, 10) יטוב אטוב טוב وفي الاصل
فعل ثقيل הֱטִיב הֱטִיבוֹתָ כי היה עם לבבך (I Reg. 8,18)
יטיב תטיב وقيل ايضا فيه והיה הַטּוֹב ההוא אשר
יֵיטִיב ה׳ לנו (sic!) (Num.10,32) انّه مقلوب الساكن اللين
الذى في הטיב عين هو في ייטיב فاء ويمكن ان يكونا
اصلين טוב יטב وأنّما قيلا معا لتقارب لفظهما واتّفاق
معناهما

טיל וה׳ הֵטִיל רוח גדולה (Jon. 1, 4) הֲטִילוּתִי וְהֵטַלְתִּי
אותך (Jer. 22, 26) الاصل הֲטִילוֹתִי וַיָּטִילוּ את הכלים
(Jon.1,5) שאוני וַהֲטִילֻנִי אל הים (ib.12) כי יפל לא יוּטָל
(Ps. 37, 24) מדוע הוּטְלוּ (Jer. 22, 28) والانفعال נָטוֹל
נְטוּלוֹתִי אֶטּוֹל הן איים כדק יִטּוֹל[a] (Jes. 40, 15) הִטּוֹל
ويمكن ان يكون הן איים בדק יטול من غير هذا
الاصل

---

a) See Ganaḥ, Opuscules &c., p. 7. 349.

טוש טָשׁ טַשְׁתִּי אָטוּשׁ יָטוּשׁ עלי אכל (Job 9, 26)
טוּשׁ

כול וְכָל בשליש עפר הארץ (Jes. 40, 12) כַּלְתִּי אָכוּל
כוּל وفيه فعل ثقيل הֵכִיל הֲכִילוֹתִי אלפים בת יָכִיל
(I Reg. 7, 26) קטון מֵהָכִיל את העולה (ib. 8, 64)

כון כָּן כַּנְתִּי אָכוּן יָכוּן וַיְכוּנֶנּוּ ברחם אחד (Job 31, 15)
ويمكن ان يكون من هذا المعنى אם כֵּנִים אתם (Gen. 42, 19)
לא כֵן אנחנו עושים (II Reg. 7, 9) אבוא עד תְּכוּנָתוֹ
(Job 23, 3) وفى الاصل فعل ثقيل הֵכִין הֲכִינוֹתִי אָכִין יכין
والانفعال כשחר נָכוֹן מוצאו (Hos. 6, 3) נָכוֹנוּ ללצים
שפטים (Pr. 19, 29) יִכּוֹן תִּכּוֹן وفعل اخر ثقيل فى
الاصل כאשר כּוֹנֵן להשחית (Jes. 51, 13) כּוֹנְנוּ חצם על
יתר (Ps. 11, 2) כּוֹנְנָה עלינו (ib. 90, 17) עד־יְכוֹנֵן
(Jes. 62, 7)

לוז לָז לַזְתִּי יָלוּז אל יָלוּזוּ מעיניך (Pr. 3, 21) والانفعال
כי תועבת ה׳ נָלוֹז (Pr. 3, 32) וּנְלוֹזִים במעגלותם (ib. 2, 15)
יִלּוֹז הִלּוֹז

לוט לוּטָה[a] בשמלה (I Sam. 21, 10) פְּעוּלָה פני הַלּוֹט

---

a) B begins: לָאַט את פניו (II Sam. 19, 5) هذا من
ذوات الالف ولكنّها تتقلب واوا لينة فى التصريف وياء لينة
ايضا

הַלּוֹט (Jes.25,7) الثانى פָּעוֹל قياسا على והמסכה הנסוכה
كما قلت آنفا والثقيل بياء הֵלִיט יָלִיט וַיָּלֶט פניו באדרתו
(I Reg. 19, 13) والجهة اخر بالف من الصحيح לָאַט את.
פניו (II Sam. 19, 5) قد*a* قلبت الالف هاء اذ*b* قيل
בְּלַהֲטֵיהֶם (Ex. 7, 11) وقد يلينوها فى هذه الكلمة فيقولون
בְּלָטֵיהֶם ويمكن ان يكون من هذا الاصل على تصريف
الصحيح فى معنى ثانى לָאַט לָאַטְתִּי יִלְאַט לְאַט לי לנער
אבשלום (II Sam.18,5) والاسم مثله ההלכים לְאַט (Jes.8,6)
אתנהלה לְאִטִּי (Gen. 33, 14) وقد تلين هذه الالف דברו
אל דוד בַּלָּאט (*sic!*) (I Sam. 18, 22) وقد يقال ان هذه
اللام ملحقة ليست من الاصل على معنى ויהלך אַט
(I Reg. 21, 27)

לון לָן בלילה ההוא (Gen. 32, 22) לַנְתִּי וְלַנּוּ בגבעה
(Jud.19, 13) אָלוּן יָלוּן לוּן מלונה מלון والثقيل הֵלִין יָלִין
מֵלִין וַיָּלִינוּ שם (Jud. 18,2) וַיָּלֶן יהושוע (Jos. 8, 9) وفى
الاصل معنى اخر אשר הֲלִינוֹתֶם עלי (Num. 14, 29) וַיָּלֶן
העם על משה (Ex. 17, 3)

לוץ הֵלִיץ אם לַלֵּצִים הוא יָלִיץ (Pr.3,34) מֵלִיץ ועתה
אל תִּתְלוֹצָצוּ (Jes. 28, 22) وفيه معنى اخر כי הַמֵּלִיץ

---

a) B وربّما. *b*) B فقد.

בינותם (Gen. 42, 23) מלאך מֵלִיץ (Job 33, 23) יָלִיץ

לוש לָשׁ לַשְׁתִּי יָלוּשׁ ותקח קמח וַתָּלָשׁ (I Sam. 28, 24) לָשׁוּת בצק (Jer. 7, 18) לוּשִׁי ועשי עגות (Gen. 18, 6)

מוג מג מגתי הנוגע בארץ וַתָּמוֹג (Am. 9, 5) וַתְּמוּגֵנוּ ביד עונינו (Jes. 64, 6) والانفعال וההיכל נָמוֹג (Nah. 2, 7) נְמוֹגִים ארץ וכל יושביה (Ps. 74, 4) ימוג המוג وفى الاصل فعل ثقيل מוֹגֵג מוֹגַגְתִּי אֲמוֹגֵג יְמוֹגֵג מְמוֹגֵג ותְמוֹגְגֵנִי תושיה (Job 30, 22) תִּתְמוֹגַגְנָה (Am. 9, 13)

מוט מַט מַטְתִּי מָט לפני רשע (Pr. 25, 26) וּמָטִים להרג (Pr. 24, 11) אָמוּט לעת תָּמוּט רגלם (Deut. 32, 35) והגבעות תְּמוּטֶינָה (Jes. 54, 10) والقياس תָּמוּטְנָה לא יתן לעולם מוט לצדיק (Ps. 55, 23) والثقيل הֵמִיט יָמִיט כי יָמִיטוּ עלי און (ib. 4) والانفعال בל נָמוֹטוּ פעמי (ib. 17, 5) ויחזקהו במסמרים לא יִמּוֹט (Jes. 41, 7) יִמּוֹטוּ עליהם גחלים (Ps. 140, 11)

מול מָל מַלְתִּי וּמָל ה׳ אלהיך (Deut. 30, 6) וּמַלְתֶּם את ערלת לבבכם (Deut. 10, 16) אָמוֹל וַיָּמָל את בני ישראל (Jos. 5, 3) כי מוּלִים היו (ib. 5) والانفعال נָמוֹל הִמּוֹל יִמּוֹל יליד ביתך (Gen. 17, 13) הִמֹּלוּ לה׳ (Jer. 4, 4) ואם לא תשמעו אלינו לְהִמּוֹל (Gen. 34, 17) والثقيل הֵמִיל יָמִיל כי אֲמִילַם (Ps. 118, 12) وثقيل اخر מוֹלֵל מוֹלַלְתִּי יְמוֹלֵל

ויבש (ib. 90, 6) واما וַיִּמֹּלוּ כל זכר (Gen. 34, 24) כאשר הם נִמֹּלִים (ib. 22) فليس من هذا الاصل بل هما من נמל וּנְמַלְתֶּם (ib.17,11) النون مندغمة فى الميم ووزنهما ויפעלו נפעולים[a] נִמּוֹל אברהם (ib. 26) من נמל على زنة נִשְׁאוֹל (I Sam.20,6) נִשְׁלוֹחַ (Esth. 3,13) ونַחְתּוֹם (ib.8,8) وقد يمكن ان يكون הִמּוֹל יִמּוֹל من נמל على زنة כְּהִנְדֹּף עשן תִּנְדֹּף (Ps.68,3) وكذلك הִמּוֹלוּ לה׳ واם לא תשמעו אלינו לְהִמּוֹל من נמל وليس يكون معناهما انفعال اذا كان من נמל فافهم

מיר הֵמִיר כבודי (Jer.2,11) הֲמִירוֹתִי וַיָּמִירוּ את כבודם (Ps. 106, 20) והיה הוא וּתְמוּרָתוֹ (Lev. 27, 33)

מיץ כי מִיץ חלב (Pr. 30, 33) כי אפס הַמֵּץ (Jes. 16, 4)

מוש לא מָשׁוּ מקרב המחנה (Num. 14, 44) וּמַשְׁתִּי את עון הארץ ההיא (Zech. 3, 9) כי ההרים יָמוּשׁוּ (Jes. 54, 10) לא יָמוּשׁ (Jos. 1, 8) والثقيل הֵמִישׁ הֲמִישׁוֹתִי לא יָמִישׁ עמוד הענן (Ex. 13, 22) والامر הָמֵשׁ וַהֲמִישֵׁנִי את העמודים (Jud. 16, 26)

מות מֵת הילד (II Sam. 12, 18) واذا وصلوه بضمير الفاعل استثقلوا تحريك الميم بالצרי وقالوا פן תדבקני הרעה

---

a) C נפעולן.

וָמַתִּי (Gen. 19, 19) والتاء التى[a] هى لام الفعل مندغمة
فى تاء الفاعل الشديدة אָמוּת מָוֶת וחיים ביד לשון
(Pr. 18, 21) הַמָּוְתָה לחסידיו (Ps. 116, 15) בני תְמוּתָה
(ib. 79, 11) والثقيل הֵמִית יָמִית מֵמִית وثقيل اخر מוֹתֵת
אנכי מוֹתַתִּי את משיח ה׳ (II Sam. 1, 16) التاء الاخيرة
الساكنة اندغمت فى تاء المتكلّم ولذلك اشتدّت תְּמוֹתֵת
רשע רעה (Ps. 34, 22) מְמוֹתֵת אחריו (I Sam. 14, 13) אשר
לא מוֹתְתַנִי (Jer. 20, 17)

נוב נָב נַבְתִּי חיל כי יָנוּב (Ps. 62, 11) עוד יְנוּבוּן בשיבה
(ib. 92, 15) מְתְנוּבוֹת שדי (Lam. 4, 9) ويقرب من هذا
المعنى וְנִיבוֹ נבזה אכלו (Mal. 1, 12) والثقيل فى هذا
المعنى נוֹבֵב נוֹבַבְתִּי ותירש יְנוֹבֵב בתולות (Zach. 9, 17)

נוד נָד נַדְתִּי אָנוּד יָנוּד נודו מאד (Jer. 49, 30) נע וָנָד
(Gen. 4, 12) والثقيل הֵנִיד הֲנִידוֹתִי ויד רשעים אל תְּנִדֵנִי
(Ps. 36, 12)

נוה ולא נֹהַּ בהם (Ez. 7, 11) وقد قلبت ياء لينة ונשאו
אליך בְּנִיהֶם קינה (ib. 27, 32)

נוח נָח לא שקטתי ולא נָחְתִּי (Job 3, 26) וְנַחְנוּ עליו
(II Sam. 17, 12) אָנוּחַ ליום צרה (Hab. 3, 16) יָנוּחוּ על
משכבותיהם (Jes. 57, 2) וַתָּנַח התבה (Gen. 8, 4) מָנוֹחַ

---

a) A אלתא, B אלדי.

מְנוּחָה ويمكن ان يكون נִיחוֹחַ من هذا الاصل والثقيل

הֵנִיחַ וַהֲנִחֹתִי לָךְ (Ex.33,14) יסר בנך ויְנִיחֶךָ (Pr.29,17)

וַיָּנַח ה׳ להם (Jos.21,42) לְהָנִיחַ ברכה אל ביתך (Ez.44,30)

וַהֲנָחָה למדינות עשה (Esth. 2, 18)

נוּט נָט נַטְתִּי יושב כרובים תָּנוּט הארץ (Ps. 99,1)

נוּם נָם נַמְתִּי נָמוּ רועיך (Nah.3,18) נָמוּ שנתם (Ps.76,6)

הנה לא יָנוּם ולא ישן (ib.121,4) תלביש נוּמָה (Pr. 23,21)

לעפעפי תְּנוּמָה (Ps. 132, 4)

נוּס נָס נַסְתִּי על סוס נָנוּס על כן תְּנוּסוּן (Jes.30,16)

כי אם נוס נָנוּס (II Sam. 18,3) וַיָּנָס החוצה (Gen. 39, 13)

וְנַסְנוּ לפניהם (Jos. 8, 5) בְּנוּסָם מפני ישראל

(Jos. 10, 11) والثقيل הֵנִים את עבדיו (Ex. 9, 20)

הֲנִיסוֹתִי אָנִים

נוּעַ נָע נַעְתִּי נוֹעַ תָּנוּעַ הארץ (Jes. 24, 20) וַיָּנַע לבבו

(ib.7,2) כְּנוֹעַ עצי היער (ib.) والثقيل הֵנִיעַ וַהֲנִיעוֹתִי בכל

הגוים (Am.9,9) וַיְנִעֵם במדבר (Num. 32, 13) המה יְנִיעוּן

לאכל (Ps.59,16) والانفعال נָנוֹעַ נְנוֹעוֹתִי אֶנּוֹעַ יִנּוֹעַ אם

ינועו ונפלו על פי אוכל (Nah. 3, 12)

נוּף הֵנִיף הֲנִיפוֹתִי וַיְנִיפֵהוּ תְנוּפָה (Lev. 8, 29) לַהֲנָפָה

גוים (Jes. 30, 28) وثقيل اخر נוֹפֵף נוֹפַפְתִּי יְנוֹפֵף ידו

(Jes. 10, 32) מְנוֹפֵף

ביץ הֵנִיץ او הֵנֵץ הֲנִיצוֹתִי הֵנֵצוּ הרמונים (Cant. 6, 11)
مثل הֵפֵרוּ (Jer.31,31) אָנֵץ נָנֵץ וְיָנֵאץ השקד (Ecc. 12, 5)
מֵנֵץ مثل מֵפֵר او מֵנִיץ مثل מֵפִיר הָנֵץ امر ومصدر

ניר הֵנִיר הֲנִירוֹתִי יָנִיר נִירוּ לכם נִיר (Jer. 4, 3)
למען היות נִיר (I Reg. 11, 36) وفى الاصل معنى ثانى נֵר
לרגלי דבריך (Ps.119,105) וּמְנוֹרָה וְנֵירוֹתֶיהָ (I Chr. 28, 15)

סוג סָג סַגְתִּי כלו סָג יחדו נאלחו (Ps. 53, 4) אָסוּג
מדרכיו ישבע סוג לב (Pr. 14, 14) والانفعال נָסוֹג לא
נָסוֹג אחור לבנו (Ps. 44, 19) נְסוּגוֹתִי ואת הַנְּסוֹגִים
(Zeph. 1, 6) אֶסוֹג יִסֹּגוּ אחור ויחפרו (Ps. 35, 4) וְהֻסַּג
אחור משפט (Jes. 59, 14) ان كان من هذا الاصل فشدّة
السين للتعويض لانّهم قد يعوضون بالتشديد فى الافعال
المتعيّرة كما يعوضون فيها بالساكن اللين واكثر ما يظهر
تعويضهم بالتشديد بدلًا من الساكن اللين فى الافعال
ذوات المثلين على ما ذكرت فى التأليف الذى ألّفته فيها
ولو قال וְהוּסַג אחור משפט بساكن لين للتعويض
وتخفيف السين لكان حسنا وقد يمكن ان يكون וְהֻסַּג
אחור אל תַּסֵּג גבול עולם (Pr.22,28) מַסִּיג גבול רעהו
(Deut. 27, 17) اصل اخر وفى الاصل معنى ثانى סוּגָה
בשושנים (Cant. 7, 3)

סוף סָף סַפְתִּי סָפוּ תמו (Ps.73,19) אָסוּף יחדו יָסוּפוּ

נאם ה׳ (Jes. 66, 17) סוּף امر ومصدر وفى الاصل ثقيل הֵסִיף הֲסִיפוֹתִי אָסִיף او אָסֵף بصرى אָסוֹף אֲסִיפֵם (Jer. 8, 13) אָסֵף אדם ובהמה אָסֵף עוף השמים (Zeph. 1, 3) אָסוֹף هذا ليس من هذا الاصل بل من אָסַף אֲסַפְתִּי الذى تفسيره جَمَعَ والمعنى فيه جمعا اقطعهم واستاصلهم وقال قوم انّه من هذا الاصل كما ان אֲסִיפֵם منه ومعناه القطع والاستيصال وزيادة الالف فيه كزيادتها فى אָדוֹשׁ יְדוּשֶׁנּוּ (Jes. 28, 28)

סוּר סָר מעל האהל (Num. 12, 10) וְסַרְתֶּם מן הדרך (Deut. 31, 29) אָסוּר יָסוּר למיום סור אפרים (Jes.7,17) וְסוּרַי בארץ יכתבו (Jer. 17, 13) סוּרֵי הגפן נכריה (ib. 2, 21) גולה וְסוּרָה (Jes. 49, 21) والثقيل הֵסִיר הֲסִירוֹתִי וְהֵסִיר ה׳ ממך כל חולי (Deut.7,15) יָסִיר וַתָּסַר בגדי אלמנותה (Gen. 38, 14) מֵסִיר מירושלים (Jes. 3, 1) הָסֵר ממך עקשות פה (Pr. 4, 24) وفى الاصل معنى ثانى قريب من الاوّل וירא ה׳ כי סָר לראות (Ex. 3, 4) אָסוּרָה נא ואראה (ib. 3) יָסוּר שמה לאכל לחם (II Reg. 4, 8) וַיָּסַר אליה האהלה (Jud. 4, 18) סוּרָה אדני סוּרָה אלי (ib.)

סוּךְ סָךְ וְסוּךְ לא סָכְתִּי (Dan. 10, 3) ורחצת וָסַכְתְּ (Ruth 3, 3) אָסוּךְ יָסוּךְ ושמן לא תָסוּךְ (Deut. 28, 40) וַיְסוּכוּם (II Chr. 28, 15) סוּךְ فالثقيل فى معنى اخر הֵסִיךְ

הֲסִיכוֹתִי אָסִיךְ אַךְ מֵסִיךְ הוּא (Jud. 3, 24) ויבא שאול לְהָסֵךְ את רגליו (I Sam. 24, 3) הָסֵךְ

סות ואף הֲסִיתְךָ (Job 36, 16) הֲסִיתוֹתִי على الاصل وان استثقل قيل הֵסַתִּי بادغام التاء الاولى الساكنة فى الثانية واعلم ان تشديد التاء فى הֵסַתָּה אותו איזבל אשתו (I Reg. 21, 25) خارج عن القياس وكان التخفيف فيها هو القياس הֵסֵת للمذكر او הֵסִית הֵסַתָּה للمؤنث او הֲסִיתָה כי יְסִיתְךָ אחיך בן אמך (Deut. 13, 7) וַיָּסֶת את דוד בהם (II Sam. 24, 1) וַיְסִיתֵם אלהים ממנו (II Chr. 18, 31) וַתְּסִיתֵנִי בו (Job 2, 3) מֵסִית

עוב הֵעִיב הֲעִיבוֹתִי איכה יָעִיב באפו ה' (Lam. 2, 1) ويمكن ان يكون من עָבִים

עוג עָג עַגְתִּי אָעוּג תְּעוּגֶנָּה לעיניהם (Ez. 4, 12) עוּגָה קְטַנָּה (I Reg. 17, 13) אם יש לי מָעוֹג (ib. v. 12) עוג امر ومصدر

עוד יאכל עַד (Gen. 49, 27) אז חלק עַד שלל (Jes. 33, 23) وفى الفعل ثقيل بتشديد الواو עִוֵּד עִוַּדְתִּי אֲעַוֵּד חבלי רשעים עִוְּדֻנִי (Ps. 119, 61) وفى الاصل معنى ثانى הֵעִיד הַעִידוֹתִי בכם היום (Deut. 8, 19) הָעֵד הֵעִיד בו האיש לאמר (Gen. 43, 3) וִיעִידֻהוּ לאמר (I Reg. 21, 10) וַיָּעַד ה' בישראל (II Chr. 24, 19) וַיָּעִידוּ בם *a* (II Reg. 17, 13)

---

a) Mss. בהם.

וְהוּעַד בבעליו (Ex. 21, 29) עֵד ה׳ בכם וְעֵד משיחו
(I Sam. 12, 5) צור תְּעוּדָה (Jes. 8, 16) וזאת הַתְּעוּדָה
(Ruth 4, 7) ومعنى ثالث הָעֵד הַעִידֹתִי (Jer. 11, 7) אָעִיד
מה אֲעִידֵךְ מה אדמה לך*a* (Lam. 2, 13)

עוז הֵעִיז הַעִיזוּתִי יָעִיז הָעִיזוּ בני בנימין (Jer. 6, 1) הָעִיזוּ
אל תעמודו (ib. 4, 6) שלח הָעֵז את מקנך (Ex. 9, 19)
وكذلك المصدر הוּעַז יוּעַז מוּעָז

עול על עֲלֹתִי עָלוֹת עלי (Gen. 33, 13) עָלוֹת ינהל
(Jes. 40, 11) עוּל ימים וזקן (ib. 65, 20) פעוּל وقد اتى الاسم
بتحريك الواو على زنة פעיל יסגירני אֵל אל עֲוִיל
(Job 16, 11) גם עֲוִילִים מאסו בי (ib. 19, 18) ישלחו כצאן
עֲוִילֵיהֶם (ib. 21, 11) ويمكن ان يكون من هذا الاصل وهذا*b*
المعنى עוֹלָלִים שאלו לחם (Lam. 4, 4) מפי עוֹלְלִים ויונקים
(Ps. 8, 3) وفى الاصل معنى اخر עָוֶל עִוַּלְתִּי אֲעַוֵּל בארץ
נכוחות יְעַוֵּל (Jes. 26, 10) מכף מְעַוֵּל וחומץ (Ps. 71, 4)
والخفيف עָוֶל עָוַלְתִּי יַעֲוֹל עָוֶל ולא ידע עַוָּל בשת (Zeph. 3, 5)
والاسم المضاف בְּעֶוֶל רכולתך (Ez. 28, 18) والغير مضاف
לא תעשו עָוֶל (Lev. 19, 15) ולא יוסיפו בני עַוְלָה
(II Sam. 7, 10) ويمكن ان يكون من هذا المعنى יסגירני אל

---

a) B gloss في معنى قياس وتشبيه. *b*) A om. אלאצל והדא.

אל עֲוִיל (Job 16, 11) ويقال ان עלוה مقلوب עולה مثل שמלה وשלמה כשבה وכבשה[a] وقد تلين هذا الواو اف בלב עולות תפעלון (Ps. 58, 3) וְעוֹלָתָה קפצה פיה (Job 5, 16)

עיף עָיַפְתִּי כי עָיְפָה נפשי להורגים (Jer.4,31) استعمل هذا الاصل بتحريك عين الفعل وقيل ايضا فى هذا انّه مقلوب من יָעַף לשתות הַיָּעֵף (II Sam. 16, 2) לא יִיעַף ולא ייגע (Jes. 40, 28) וְיִעֲפוּ נערים (ib. v. 30) وفى الاصل הֵעִיף הֲעִיפוֹתִי הֲתָעִיף עיניך בו ואיננו (Pr. 23, 5) הוּעַף יוּעַף מוּעָף ويمكن ان يكون من هذا المعنى עושה שחר עֵיפָה (Am. 4, 13) ארץ עֵפָתָה כמו אופל (Job 10, 22) וַתּוֹפַע כמו אופל (ib.) ومعنى ثالث עָף עַפְתִּי מגלה עָפָה (Zach. 5, 1) כחלום יָעוּף (Job 20, 8) מחץ יָעוּף יומם (Ps. 91, 5) والثقيل فى هذا المعنى עוֹפֵף עוֹפַפְתִּי וְעוֹף יְעוֹפֵף על הארץ (Gen.1,20) כָּעוֹף יִתְעוֹפֵף כבודם (Hos.9,11) מִתְעוֹפֵף

עיק הֵעִיק הֲעִיקוֹתִי הנה אנכי מֵעִיק תחתיכם כאשר תָּעִיק העגלה (Am. 2,13) הוּעַק יוּעַק מוּעָק שמת מוּעָקָה במתנינו (Ps. 66, 11) מפני עָקַת רשע (ib. 55, 4)

---

a) Cf. Ganaḥ, Kit. al-lumaʿ, p. 337.

עוּר עָר עַרְתִּי אָעוּר לא אכזר כי יְעוּרֶנּוּ (Job 41, 2) אני ישנה ולבי עֵר (Cant.5,2) עוּרִי עוּרִי דבורה (Jud.5, 12) עוּרָה למה תישן ה׳ (Ps. 44, 24) والثقيل הֵעִיר ה׳ את רוח (Ezr. 1, 1) הַעִירוֹתִי מצפון (Jes. 41, 25) ולא יָעִיר כל חמתו (Ps. 78, 38) הָעִירָה והקיצה (ib. 35, 23) وثقيل اخر וְעוֹרֵר עליו ה׳ (Jes. 10, 26) וְעוֹרַרְתִּי בניך ציון על בניך (Zach. 9, 13) אם תָּעִירוּ ואם תְּעוֹרְרוּ (Cant. 2, 7) עוֹרְרָה את גבורתך (Ps.80,3) וְהִתְעוֹרַרְתִּי כי מצאו רע (Job 31, 29) מִתְעוֹרֵר להחזיק בך (Jes. 64, 6) والانفعال כי נֵעוֹר ממעון קדשו (Zach. 2, 17) נְעוּרוֹתִי יֵעוֹרוּ ויעלו הגוים (Joel 4, 12) העור ويمكن ان يكون من هذا الاصل . وهذا المعنى נשוא לשוא עָרֶיךָ (Ps. 139, 20) וה׳ סר מעליך ויהי עָרֶיךָ (I Sam. 28, 16) ומלאו פני תבל עָרִים (Jes. 14, 21)

עוּשׁ עָשׁ עַשְׁתִּי אָעוּשׁ יָעוּשׁ עוּשׁוּ ובאו כל הגוים (Joel 4, 11)

עוּת עָוַת עִוְּתָה ושתי המלכה (Esth. 1, 16) יְעַוֵּת עִוֵּת والثقيل לְעַוֵּת אדם בריבו (Lam. 3, 36) מְעֻוָּת לא יוכל לתקון (Ecc. 1, 15) وفى الاصل معنى اخر עָת עַתִּי بالادغام אָעוּת לָעוּת את יעף דבר (Jes. 50, 4)

פוּג פָּג פַּגְתִּי על כן תָּפוּג תורה (Hab.1,4) ידי לילה

נגרה ולא תָפוּג (Ps. 77, 3) וַיָּפָג לבו (Gen. 45, 26) אל
תתני פוּגַת לך (Lam. 2, 18) والانفعال נָפוֹג נְפוּגוֹתִי
ונדכיתי (Ps. 38, 9) אָפוּג הִפּוּג

פוּחַ פָּח פַּחְתִּי עד שֶׁיָּפוּחַ היום (Cant. 2, 17) פּוּחַ
وامّا מַפַּח נפש (Job 11, 20) וַיִּפַּח באפיו (Gen. 2, 7)
וְנָפַחְתִּי בו (Hag. 1, 9) נֹפֵחַ באש פחם (Jes. 54, 16)
فأصل اخر وفى الاصل معنى اخر הֵפִיחַ יָפִיחַ לו (Ps.12,6)
הָפֵחַ בחורים כולם (Jes. 42, 22) قيل ان هذا من הַפַּח
נשבר (Ps. 124, 8)

פּוּן פָּן פַּנְתִּי יָפוּן אָפוּן נשאתי אמיך אָפוּנָה (Ps.88,16)

פּוּץ פָּץ פַּצְתִּי פן נָפוּץ על פני הארץ (Gen.11,4) יָפוּצוּ
מעינותיך חוצה (Pr.5,16) וַתְּפוּצֶינָה מבלי רעה (Ez.34,5)
ויאמר שאול פוצו בעם (1 Sam. 14, 34) والثقيل منه הֵפִיץ
הֲפִיצוֹתִי הֱפִיצָם ה׳ (Gen. 11, 9) מאבדים וּמְפִיצִים
(Jer. 23, 1) מֵפִיץ וחרב (Pr. 25, 18) וַיָּפֶץ ה׳ אותם
(Gen. 11, 8) הָפֵץ עברות אפך (Job 40, 11) وثقيل
اخر פוֹצֵץ פּוֹצַצְתִּי וכפטיש יְפוֹצֵץ סלע (Jer. 23, 29)
וַיִּתְפּוֹצְצוּ הררי עד (Hab. 3, 6)

פּוּק פָּק פַּקְתִּי פָּקוּ פליליה (Jes.28,7) אָפִיק לְפוּקָה
ולמכשול לב (1 Sam. 25, 31) والثقيل הֵפִיק הֲפִיקוֹתִי
יחזקום ולא יָפִיק (Jer. 10, 4) וּפִיק ברכים (Nah. 2, 11)

ومعنى اخر הֵפִיק יָפִיק او יָפֵק וְתָפֵק לרעב נפשך (Jes. 58, 10) זממו אל תָּפֵק (Ps. 140, 9) וַיָּפֶק רצון מה׳ (Pr. 8, 35)

פיר ה׳ הֵפִיר עצת גוים (Ps.33,10) הֲפִירוֹתִי او הֵפַרְתִּי على غير الوجه אָפִיר יָפִיר او יֵפֵר ואם הָפֵר יָפֵר (Num.30,13) מֵפִיר او מֵפֵר מֵפֵר אותות בדים (Jes.44,25) גם בריתי תּוּפַר (Jer. 33, 21) לך הָפֵרָה (I Reg. 15, 19) ومعنى اخر פור הִתְפּוֹרְרָה (Jes. 24, 19) אתה פוֹרַרְתָּ בעזך ים (Ps. 74, 13) יְפוֹרֵר מְפוֹרֵר פּוֹרֵר امر ومصدر

פוש פָּשׁ פָּשְׁתִּי ויצאתם וּפִשְׁתֶּם (Mal. 3, 20) כי תָפוּשׁוּ כעגלה דשה (Jer. 50, 11) واعلم ان الفاء فى וּפִשְׁתֶּם مكسورة على خلاف اصحابها التى هى بفتح الاوّل ابدا واحسب ذلك لأن الاصل فيه וּפִישְׁתֶּם بكسر الياء التى هى عين الفعل مثل וִירִשְׁתֶּם (Jos. 1, 15) יְלִדְתִּיהוּ (Num. 11, 12) ולא שְׁאִלְתִּיהוּ (Jud. 13, 6) التى عين الفعل فيها مكسورة فلمّا اعتلّت الياء وسقطت أُلْقِىَ كسرُها على الفاء ليكون ذلك دليلا على اصله ولذلك خالف الاطّراد كما خالف ذلك יְרִשְׁתֶּם יְלִדְתִּיהוּ שְׁאִלְתִּיהוּ

צוד צָד צַדְתִּי צוד צָדוּנִי (Lam. 3, 52) אשר יָצוּד צֵיד חיה (Lev. 17, 13) אשלח לרבים צַיָּדִים וְצָדוּם (Jer. 16, 16) מְצוֹדִים וחרמים (Ecc. 7, 26) וְצוּדָה לי צָיִד (Gen. 27, 3)

وقد تضاعفت اللام צוֹדֵד צוֹדַדְתִּי לְצוֹדֵד נפשות (Ez. 13, 18)
מְצוֹדְדוֹת את נפשים (ib. 20) ومعنى اخر צֵידָה שלח לכם
לשבע (Ps. 78, 25) חם הִצְטַיַּדְנוּ אותו (Jos. 9, 12)

צוּר צר צרתי וְצַרְתָּ עליה (Deut. 20, 12) כי תָצוּר
אל עיר (ib.19) אל תְּצֻרֵם (ib. 2, 19) וַיָּצַר עליה (Dan. 1, 1)
והנם צָרִים עליה (Jud.9,31) עלי עילם צוּרִי מדי (Jes.21,2)
ובנית מָצוֹר (Deut. 20, 20) בְּמָצוֹר ובמצוק (ib. 28, 53)
והקימותי עליך מְצוּרוֹת (Jes. 29, 3) والثقيل הֵצִיר او
הֵצֵר וַהֲצֵרֹתִי לאדם (Zeph.1,17) יֵצַר וַיֵּצְרוּ וּכְהָצֵר
לו (II Chr. 33, 12) وقد استعملوا וְהֵצַר לך (Deut. 28, 52)
والاصل הֵצִיר او הֵצֵר واجروا عليه אל תָּצַר את מואב
(Deut. 2, 9) לא יֵצַר צעדך (Pr. 4, 12) יֵצְרוּ צעדי אונו
(Job 18, 7) وقد ذهبت عين الفعل من هذا التصريف وامّا
الساكن المزيد فثابت ليكون دليلا على الاصل ولذلك
وقفت الياء في יֵצְרוּ צעדי אונו وكذلك استعملوا הֵרַע
לעם הזה (Ex. 5, 23) والاصل הֵרַע او הֵרִיעַ واجروا عليه
ולא יֵרַע לבבך (Deut.15,10) לא אָרַע לך עוד (I Sam.26,21)
מדוע לא יֵרְעוּ פני (Neh. 2, 3) وعين الفعل ايضا ذاهبة
من هذا التصريف والساكن المزيد ثابت ليكون دليلا
على الاصل ولذلك وقفت الياء في יֵרְעוּ פני وهذا التصريف
الجاري على הֵצִיר او הֵצֵר وَהֵרַע شاذّ لا يقاس عليه

والتصريف الجارى على הַצִּיר او הַצִּר وהֵרִיעַ او הֵרֵעַ
هو الذى جاء على الوجه المعروف والقياس الصحيح
ويمكن ان يكون לֹא יֵצַר צעדיך (Pr. 4, 12) יֵצְרוּ צעדי
אונו (Job 18, 7) וַיֵּצֶר לאמנון (I Reg. 8, 37) יָצַר לו
(II Sam. 13, 2) اصلا اخر وفى هذا الاصل معنى ثانى וְצַרְתָּ
הכסף (Deut. 14, 25) וַיָּצֻרוּ וימנו (II Reg. 12, 11) וַיָּצַר
ככרים כסף (ib. 5, 23) צוֹר תעודה (Jes. 8, 16) وفيه معنى
ثالث וְצִיר בגוים שלוח (Jer. 49, 14) צִיר נאמן לשלחיו
(Pr. 25, 13) والافتعال וילכו וַיִּצְטַיָּרוּ (Jos. 9, 4) همزة الطاء
دخلت موضع التاء ليسهل الافصاح بالصاد وكذلك הִצְטַיַּדְנוּ
אותו (Jos. 9, 12) ומה נִּצְטַדָּק (Gen. 44, 16) وفيه معنى
رابع וְצוּרָם לבלות שאול (Ps. 49, 15) צוּרַת הבית (Ez. 43, 11)
וַיָּצַר אותו בחרט (Ex. 32, 4)

צום צָם צַמְתָּ יתבך (II Sam. 12, 21) לָמָּה צַּמְנוּ (Jes. 58, 3)
וַיָּצוּמוּ שבעת ימים (I Sam. 31, 13) וְצוּמוּ עלי (Esth. 4, 16)
הֲצוֹם צַמְתּוּנִי אני (Zech. 7, 5) عين الفعل ساقطة
من צַמְתּוּנִי واصله צִיַמְתּוּנִי

צוף צָף צָפְתִּי צָפוּ מים על ראשי (Lam. 3, 54) والثقيل
אשר הֵצִיף (Deut. 11, 4) אָצִיף וַיָּצֶף הברזל (II Reg. 6, 6)

ציץ צָץ המטה (Ez. 7, 10) צַצְתִּי אָצוּץ والثقيل הֵצִיץ
הֲצִיצוֹתִי وان استثقل قيل הֵצַצְתִּי וְיָצִיצוּ מעיר (Ps. 72, 16)

וַיָּצִיצוּ כל פֹּעֲלֵי און (Ps. 92, 8) יָצִיץ ופרח (Jes. 27, 6)
וַיָּצֵץ צִיץ (Num. 17, 23) הָצֵץ امر ومصدر ومعنى ثانى
הֵצִיץ יָצִיץ נזרו (Ps. 132, 18) ועשית צִיץ (Ex. 28, 36)

צוק הֵצִיק וַהֲצִיקוֹתִי לאריאל (Jes. 29, 2) הֱצִיקַתְנִי
רוח בטני (Job 32,18) יָצִיק לך אויבך (Deut.28,53) ואיה
חמת הַמֵּצִיק (Jes. 51, 13) במצור וּבְמָצוֹק (Deut. 28, 53)
צרה וּמְצוּקָה (Zeph. 1, 15)

קוא קָא קָאתִי مثل בָּא בָּאתִי יָקֻוא תָּקֻוא כאשר
קָאָה את הגוי (Lev. 18, 28) على زنة הנני אחריכם בָּאָה
(I Sam. 25, 19) والامر קִיא مثل בוא وقد اتى على غير
القياس שתו ושכרו וּקְיוּ (Jer. 25, 27) وكان الوجه فيه קוּאוּ
او קוֹאוּ فإمّا أن يكونوا اسقطوا الالف وحركوا الواو وقلبوها
ياء كما فعلوا فى יִרְאוּ את ה' קדושיו (Ps. 34, 10)
للاستخفاف او[a] يكونوا اسقطوا الواو وقلبوا الالف ياء وقد
يمكن ان يكون من اصل اخر اعنى קָיָה קָיִיתִי קְיֵה קְיוּ
والثقيل فى هذا الاصل הֵקִיא הֱקִיאוֹתִי واستعملوا וַהֲקֵאתוֹ
(Pr. 25,16) والاصل הֲקִאוֹתוֹ كما استعملوا וַהֲבֵאתָהּ אל תוך
ביתך (Deut. 21, 12) والاصل וַהֲבִיאוֹתָהּ واستعملوا וְהֵטַלְתִּי
אותך (Jer. 22,26) וְהֵצַר לך (Deut.28,52) הֵרַע לָעָם הזה

---

a) A وإما ان.

(Ex.5,23) والاصل וְהַטִּילוֹתִי וְהֵצִיר לָךְ הֵרִיעַ לָעָם הַזֶּה
וְלֹא תָקִיא הָאָרֶץ אֶתְכֶם (Lev. 18, 28) וַתָּקִיא הָאָרֶץ
(ib.25) וַיָּקֵא אֶת יוֹנָה (Jon. 2, 11) קִיא צוֹאָה (Jes. 28, 8)
כְּכֶלֶב שָׁב עַל קֵאוֹ (Pr. 26, 11) والامر הָקֵא مثل הָרֵם
הָבֵא

קוט קָט קַטְתִּי אָקוּט בְּדוֹר (Ps. 95, 10) אֲשֶׁר יָקוֹט
כִּסְלוֹ (Job 8,14) רָאִיתִי בוֹגְדִים וָאֶתְקוֹטָטָה (Ps. 119, 158)
וּבִתְקוֹמְמֶיךָ אֶתְקוֹטָט (Ps. 139, 21)

קוּם קָם קַמְתִּי אֲנִי (Cant. 5, 5) וְקָאם שָׁאוֹן בְּעַמֶּךָ
(Hos.10,14) עַתָּה אָקוּם יֹאמַר ה' (Jes.33,10) וַיָּקָם שְׂדֵה
עֶפְרוֹן (Gen.23, 17) קוּם הִתְהַלֵּךְ בָּאָרֶץ (ib. 13, 17) קוּמוּ
צְאוּ (ib. 19, 14) וְלֹא תִהְיֶה לָכֶם תְּקוּמָה (Lev. 26, 37)
קָמִים עָלָי (Ps. 3, 2) שְׁאוֹן קָמֶיךָ (ib. 74, 23) وقد قالوا
ايضا في الصفة קוּם הַקּוֹמִים (II Reg. 16, 7) على ما
ذكرت في בּוֹשִׁים, טוֹבִים والثقيل הֵקִים הֲקִימוֹתִי אֶת
דְּבַר ה' (I Sam. 15, 13) וַיְקִימֵנִי לוֹ לְמַטָּרָה (Job 16, 12)
הָקֵם תְּקִימֶנָה (Jer. 44, 25) יָקֵם סְעָרָה (Ps. 107, 29) וַיָּקֶם
עֵדוּת (Ps. 78, 5) הוּקַם עָל (II Sam. 23, 1) وثقيل اخر
تضاعفت فيه اللام קוֹמֵם קוֹמַמְתִּי וְחָרְבוֹתֶיהָ אֲקוֹמֵם
(Jes. 44, 26) קוֹמְמִיּוּת (Lev. 26, 13) מִמִּתְקוֹמְמִים בִּימִינֶךָ
(Ps. 17, 7) וּבִתְקוֹמְמֶיךָ (Ps. 139, 21) على زنة תְּהוֹלְלֵכֶם

(Jes. 52, 2) وثقيل اخر بتحريك عين الفعل وشدّتها ומאמר אסתר קִיַּם (Esth. 9, 32) קִיְּמוּ וקבלו (ib. 27) לְקַיֵּם דבר (Ez. 13, 6)

קין קִינָה היא ותהי לְקִינָה (Ez. 19, 14) שא קִינָה (ib. 1) والثقيل וְקוֹנְנוּהָ (Ez. 32, 16) וַיְקוֹנֵן ירמיהו (II Chr. 35, 25) תְּקוֹנֵנָּה אותה (Ez. 32, 16) النون الاخيرة الساكنة مندغمة فى النون التى بعدها الشديدة مثل תְּרַנֵּנָּה שפתי (Ps.71,23) הַאֲזֵנָּה אמרתי (Jes. 32, 9)

קוץ קָץ קַצְתִּי וְקָץ עליו העיט (Jes. 18, 6) יָקוּץ קַיִץ וחרף (Gen. 8, 22) ومعنى اخر קָץ קַצְתִּי בחיי (ib. 27, 46) תעזב האדמה אשר אתה קָץ מפני שני מלכיה (Jes.7,16) וַיָּקֻצוּ מפני בני ישראל (Ex.1,12) וַיָּקָץ מואב (Num. 22,3) ואל תָּקֹץ בתוכחתו (Pr. 3, 11) וָאָקוּץ בם (Lev. 20, 23) والثقيل فى هذا المعنى הֵקִיץ אָקִיץ נעלה ביהודה וּנְקִיצֶנָּה ונבקענה (Jes. 7, 6) ومعنى ثالث فى الاصل לא הֵקִיץ הנער (II Reg. 4, 31) על זאת הֲקִיצֹתִי ואראה (Jer. 31, 25) ואין יודע ואין מֵקִיץ (I Sam. 26, 12) העירה וְהָקִיצָה (Ps. 35, 23)

קור קָר קַרְתִּי אני קַרְתִּי ושתיתי מים (II Reg.19, 24) אָקוּר וְקוֹר וחם (Gen. 8, 22) מָקוֹר נפתח (Zech. 13, 1) מְקוֹר מים חיים (Jer. 2, 13) والثقيل فى هذا المعنى הֵקִיר

הֵשִׁיר הם המליכו ולא ממני הֵשִׁירוּ ולא ידעתי (Hos.8,4)
ومعنى ثانى במשקל ובַמְּשׂוּרָה (Lev. 19, 35)

שׂוּשׂ כאשר שָׂשׂ ה׳ (Deut. 28, 63) שָׂשׂ אנכי על
אמרתך (Ps. 119, 162) וגלתי בירושלים וְשַׂשְׂתִּי בעמי
(Jes.65,19) אָשׂוּשׂ יְשׂוּשׂוּם מדבר (ib. 35, 1) לָשׂוּשׂ עליך
לטוב (Deut.30,9) מָשׂוֹשׂ לכל הארץ (Lam. 2,15) والثقيل
הֵשִׂישׂ הֱשִׂישׂוֹתִי او הֵשַׂשְׂתִּי ان استثقل שׂוֹשׂ אָשִׂישׂ בה׳
(Jes. 61, 10) יָשִׂישׂוּ וישמחו בך (Ps. 40, 17) שִׂישׂוּ וגילו
(Jes. 65, 18) מְשִׂישׂ

שׂוּת כי שָׁת לי אלהים (Gen. 4, 25) ולא שָׁתָה לבה
(I Sam. 4, 20) שַׁתִּי (Ps. 73, 28) بالادغام وقد سقط عين
الفعل من שַׁתִּי בה׳ אלהים מחסי (Ps. 73, 28) אָשׁוּת
שׁוּת שָׁתוּ השערה (Jes.22,7) والثقيل הֵשִׁית הֲשִׁיתוֹתִי
وان استثقل قيل הֵשַׁתִּי بالادغام עֵינֵיהֶם יָשִׁיתוּ (Ps. 17, 11)
ולבך תָּשִׁית לדעתי (Pr. 22, 17) שִׁיתִי כליל צלך (Jes. 16, 3)
למען שִׁתִי אותותי (Ex. 10, 1) וְשִׁית לערפל (Jer. 13, 16)

תּוּר תָּר תַּרְתִּי בלבי (Ecc. 2, 3) אשר תָּרוּ אותה
(Num. 13, 32) וַיָּתוּרוּ את ארץ כנען (ib. 2) מן הַתָּרִים
את הארץ (Num.14,6) תּוּר מִתּוּר הארץ (Num. 13, 25)
والثقيل וַיָּתִירוּ בית יוסף (Jud. 1, 23) ✵

✵ تمّت المقالة الثانية والله المحمود على عونه ✵

ריח הֵרִיחַ ולא אָרִיחַ בְּרֵיחַ ניחוחכם (Lev.26,31) אַף להם ולא יְרִיחוּן (Ps. 115, 6) וַיָּרַח ה׳ את רֵיחַ הניחח (Gen. 8, 21) מֵרִיחַ

רום רָם ידנו רָמָה (Deut.32,27) רַמְּתִי וַיָּרָם כבוד ה׳ (Ez. 10, 4) אָרוּם בגוים (Ps. 46, 11) רוּמָה על השמים אלהים (ib. 57, 6) רום ידיהו נשא (Hab. 3, 10) הֵרִים הֲרִימוֹתִי וַיָּרֶם הטבח (I Sam. 9, 24) תָּרִימוּ תְרוּמָה (Num. 15, 20) כאשר יוּרָם (Lev. 4, 10) הוּרַם התמיד (Dan. 8, 11) מוּרָם وثقيل اخر רוֹמֵם גדלתי וְרוֹמַמְתִּי (Jes. 1, 2) אֲרוֹמִמְךָ ה׳ (Ps. 30, 2) واعلم ان עתה אֵרוֹמָם (Jes. 33, 10) مثل אֶתְרוֹמֵם والاصل فى الراء التشديد لاندغام التاء فيها وهكذا عادتهم التخفيف فى الراء التى اصله التشديد[a] وكثير[b] ما يدغمون تاء الافتعال فى غير مثلها مثل תבנה וְתִכּוֹנֵן (Num. 21, 27) الذى هو תִתְכּוֹנֵן وكذلك שמי מְנֹאָץ (Jes.52,5) מִתְנוֹאֵץ וישמע את הקול מִדַּבֵּר אליו (Num.7,89) מִתְדַּבֵּר למה תִשּׁוֹמֵם (Ecc.7,16) תִתְשׁוֹמֵם וְנִוַּסְּרוּ כל הנשים (Ez. 23, 48) וְנִתְוַסְּרוּ וְנִכַּפֵּר להם הדם (Deut 21,8) יִתְכַּפֵּר وهكذا اقول فى יִרַדֹּף אויב נפשי (Ps. 7, 6) انّه יִתְרַדֵּף والاصل فى الراء التشديد ومثله הַאִדָּרֹשׁ אִדָּרֵשׁ להם (Ez. 14, 3)

a) B adds فى غير مثله. *b)* Mss. وكثيرا.

مثل שָׁמַרְתִּי זָכַרְתִּי والمستقبل יִבְנֶה יִקְנֶה יַעֲשֶׂה יַעֲלֶה بالفتح لمكان العين والامر בְּנֵה קְנֵה עֲשֵׂה والفاعل בּוֹנֶה עוֹשֶׂה קוֹנֶה الهاء لام الفعل ويقلبوها فى المفعول ياء ظاهرة בָּנוּי פָּדוּי קָנוּי עָשׂוּי والانفعال נִבְנָה נִקְנָה נַעֲשָׂה נַעֲלָה بالفتح لمكان العين والمستقبل יִבָּנֶה יִקָּנֶה יֵעָשֶׂה יֵעָלֶה יֵרָאֶה بالتخفيف من طريق العين والراء هذا هو القياس الصحيح فى تصريف هذه الافعال والاصل الذى منه يقاس *a* البرهان على نقصان ما ياتى منها ناقصا فقد كثر حذفهم لهذا الهاء التى هى لام الفعل استثقالا لها واستعملوا الافعال دونها وربّما عوّضوا منها وربّما لم يعوّضوا فالمحذوف *b* المعوّض וַיִּבֶן الذى اصله וַיִּבְנֶה لانّه من בָּנָה בָּנִיתִי فاسقطوا لام الفعل وعوّضوا منها الساكن اللين الذى بعد ياء الاستقبال تكميلا لبنية الفعل كما ذكرت فى الافعال اللينة العين ومثله וַיִּקֶן אֶת חֶלְקַת (Gen. 33, 19) واصله וַיִּקְנֶה لانّه من קָנָה קָנִיתִי ومثله וַיִּבֶז עֵשָׂו (ib. 25, 34) اصله וַיִּבְזֶה لانّه من דְּבַר ה׳ בָּזָה (Num. 15, 31) מַדּוּעַ בָּזִיתָ (II Sam. 12, 9) ومثله וַיִּגֶל יְהוּדָה (Jer. 52, 27) اصله וַיִּגְלֶה لانّه من גָּלָה גָּלִיתִי ومثله וַתִּזֶן גַּם הִיא (Jer. 3, 8) اصله וַתִּזְנֶה لانّه من זָנָה זָנִיתִי ومثله וַיִּזֶר עַל פְּנֵי הַמַּיִם

---

a) B اسقاطهم.   *b*) B فالناقص.

(Ex.32,20) اصله וַיִּזֶרֶה لانّه من זָרָה זָרִיתִי תִּזֶרֶה לרוח
(Ez. 5, 2) ومثله יִכֶל בשרו מראי (Job 33, 21) اصله יִכְלֶה
لانّه من כָּלָה כָּלִיתִי ومثله וַיִּמֶץ טל (Jud. 6, 38) اصله
וַיִּמְצֶה لانّه من מָצָה מָצִיתִי וְשָׁתִית אותה וּמָצִית (Ez.23,34)
וְנִמְצָה דמו (Lev. 1, 15) ومثله וַיִּפֶן כה וכה (Ex. 2, 12)
اصله וַיִּפְנֶה لانّه من פָּנָה פָּנִיתִי ومثله וַיִּקֶר מקרה
(Ruth 2,3) اصله וַיִּקְרֶה لانّه من קָרָה קָרִיתִי יִקְרֶה מִקְרֶה
(Ecc. 9, 3) ومثله וַיִּקֶשׁ דבר איש יהודה (II Sam. 19, 44)
اصله וַיִּקְשֶׁה لانّه من קָשָׁה קָשִׁיתִי לא יִקְשֶׁה בעיניך
(Deut. 15, 18) ومثله וַיִּרֶף ממנו (Ex. 4, 26) اصله יִרְפֶּה
لانّه من רָפָה רָפִיתִי יִרְפֶּה ومثله ותלך וַתֵּתַע (Gen. 21, 14)
بالفتح لمكان العين واصله וַתִּתְעֶה لانّه من תָּעָה לבבי
(Jes. 21, 4) תָּעִיתִי ومثله וַתֵּכַהּ מכעש עיני (Job 17, 7)
بالفتح مكان الهاء واصله וַתִּכְהֶה لانّه من כָּהָה תִּכְהֶה
(Zech. 11, 17) ومثله كثير جدّا ونوع اخر من المحذوف a)
باسكان فاء الفعل كما كانت قبل النقصان لانّ هذه الذى
ذكرت بتحريكها مثل וַיִּשְׁבְּ ממנו שבי (Num. 21, 2) اصله
וַיִּשְׁבֶּה لانّه من שָׁבָה שָׁבִיתִי שְׁבִי (Ps.68,19) וַיִּפְתְּ בסתר
לבי (Job 31, 27) اصله וַיִּפְתֶּה لانّه من פָּתָה פָּתִיתִי פן

---

a) B الناقص.

רוץ הנער רָץ (I Sam. 20, 36) כי אם רַצְתִּי אחריו
וַיָּרָץ (II Reg. 5, 20) רָץ לקראת רָץ יָרוּץ (Jer. 51, 31)
עשו לקראתו (Gen. 33, 4) רוּץ מצא נא את החצים
(I Sam. 20, 36) לֹא לקלים הַמֵּרוֹץ (Ecc. 9, 11) כִּמְרוּצַת
אחימעץ (II Sam. 18, 27) والثقيل הֵרִיץ הֲרִיצוֹתִי כוש
תָּרִיץ ידיו לאלהים (Ps. 68, 32) וַיְרִיצֻהוּ מן הבור
(Gen. 41, 14) כי ארגיעה אֲרִיצֶנּוּ (Jer. 49, 19) וְהָרֵץ
המחנה (I Sam. 17, 17) وثقيل اخر في المعنى רוֹצֵץ רוֹצַצְתִּי
כברקים יְרוֹצֵצוּ (Nah. 2, 5) ومعنى ثانى הֵרִיץ וַתָּרִיץ
את גלגלתו (Jud. 9, 53) ועל העשק ועל הַמְּרוּצָה
(Jer. 22, 17) وفي هذا المعنى ثقيل اخر רוֹצֵץ וירעצו
וַיְרוֹצְצוּ (Jud. 10, 8) וַיִּתְרוֹצְצוּ הבנים (Gen. 25, 22) وليس
من هذا الاصل כי רִצַּץ עזב דלים (Job 20, 19) والانفعال
في هذا المعنى נָרוֹץ וְנָרוֹץ הגלגל (Ecc. 12, 6) בתפשם
בך בכף תֵּרוֹץ (Ez. 29, 7) הֵרוֹץ

ריק הֵרִיק יָרִיק חרמו (Hab. 1, 17) מְרִיקִים שקיהם
(Gen. 42, 35) וְרֵקָה נפשו (Jes. 29, 8) נעור וָרֵק *a*
(Neh. 5, 13) השבלים הָרֵקוֹת (Gen. 41, 27) כלי רִיק
(Jer. 51, 34) יהגו רִיק (Ps. 2, 1) وفيه معنى اخر וַהֲרִיקֹתִי
אחריכם חרב (Lev. 26, 33) וְהֵרִיקוּ חרבותם (Ez. 28, 7)

---

a) Mss. add. וישבע.

וחרב אָרִיק אחריהם (Ez. 5, 2) וַיָּרֶק את חניכיו (Gen. 14, 14) וְהָרֵק חנית וסגור (Ps. 35, 3) ومعنى ثالث قريب من الاوّل על הארץ יָרִיקוּ (Ecc. 11, 3) הַמְּרִיקִים מעליהם הזהב (Zech. 4, 12) ולא הוּרַק מכלי אל כלי (Jer. 48, 11) שמן תּוּרַק שמך (Cant. 1, 3)

ריר רָר בשרו (Lev. 15, 3) רִרְתִּי יָרוּר ויורד רִירוֹ אל זקנו (I Sam. 21, 14) בְּרִיר חלמות (Job 6, 6)

ריש רָשׁ רַשְׁתִּי כפירים רָשׁוּ ורעבו (Ps. 34, 11) רָשׁ (*sic!*) עשה כף רמיה (Pr. 10, 4) ואחד רָשׁ[a] (II Sam. 12, 1) ישבע רִישׁ (Pr. 28, 19) וישכח רִישׁוֹ (Pr. 31, 7) רֵשׁ (*sic!*) ועשר (Pr. 30, 8) ويمكن ان يكون יְרוֹשַּׁשׁ ערי מבצריך (Jer. 5, 17) מִתְרוֹשֵׁשׁ והון רב (Pr. 13, 7) من هذا الاصل ويمكن ان يكون من اصل اخر اعنى רָשַׁשׁ כי תאמר אדום רֻשַּׁשְׁנוּ (Mal. 1, 4) מוֹרִישׁ ומעשיר (I Sam. 2, 7) من اصل اخر او يمكن ان يكون معنى ואם לא תוֹרִישׁוּ את יושבי הארץ (Num. 33, 55) לְהוֹרִישׁ גוים גדולים ועצמים (Deut. 4, 38) ה' אלהיך מוֹרִישׁ אותם מפניך (ib. 18, 12)

שוב שָׁב שַׁבְתִּי וראה תחת השמש (Ecc. 9, 11) יָשׁוּבוּ לא על (Hos. 7, 16) וַיָּשָׁב שובו בנים שובבים (Jer. 3, 14)

---

[a] B ראש.

ויהי לִתְשׁוּבַת השנה (II Sam. 11, 1) הֵשִׁיב הֲשִׁיבוֹתִי הֲשִׁיבוּנוּ אליך (Gen. 44, 8) הֵשִׁיבוּ אשכרך (Ez. 27, 15) מנחה יָשִׁיבוּ (Ps. 72, 10) וַיָּשֶׁב את הכסף (Jud. 17, 4) وقيل ان יָשׁוֹב יְשִׁיבֵנִי ה' (II Sam. 15, 8) مقلوب الياء التى فى יְשִׁיבֵנִי عين قلبت[a] فى יָשׁוֹב فاء وفى المعنى ثقيل اخر נפשי יְשׁוֹבֵב (Ps. 23, 3) לְשׁוֹבֵב יעקב עלין (Jes. 49, 5) מְשׁוֹבֵב נתיבות (ib. 58, 12) ومعنى ثانى הנני שָׁב שְׁבוּת אהלי יעקב (Jer. 30, 18) וְשָׁב שְׁבוּתָם (Zeph. 2, 7) בְּשׁוּב ה' את שִׁיבַת ציון (Ps. 126, 1) בְּשׁוּבָה ונחת (Jes. 30, 15) ובנחה יאמר שׁוּבָה ה' רבבות (Num. 10, 36) והוא כלכל את המלך בְּשִׁיבָתוֹ במחנים (II Sam.19,33) ومعنى ثالث תיסרך רעתך וּמְשׁוּבוֹתַיִךְ תוכיחוך (Jer. 2, 19) כי מְשׁוּבַת פתים תהרגם (Pr. 1, 32) מְשׁוּבָה נצחת (Jer. 8, 5) وفى هذا المعنى ثقيل מדוע שׁוֹבְבָה העם הזה (ib.) וילך שׁוֹבָב בדרך לבו (Jes. 57, 17) שובו בנים שׁוֹבָבִים (Jer. 3, 14)

שׂיב שָׂב זקנתי וָשַׂבְתִּי (I Sam.12,2) גם שָׂב גם ישיש בנו (Job 15,10) אָשׁוּב גם שֵׂיבָה זרקה בו (Hos. 7,9) כי קמו עיניו מִשֵּׂיבוֹ (I Reg. 14, 4)

---

a) A قيلت.

שוד יָשׁוּד צהרים (Ps. 91, 6) שׁוֹד ושבר *a* (Jes. 60, 18)

שיד שָׂד וְשַׂדְתָּ אותם בַּשִּׂיד (Deut. 27, 2) אָשׂוּד יָשׂוּד שׂוּד

שוח שָׂח שַׂחְתִּי יָשׂוּחַ ויצא יצחק לָשׂוּחַ בשדה (Gen.24,63) שׂוּחַ والثقيل הֵשִׂיחַ אָשִׂיחַ בפקודיך (Ps.119,78)

תְּשִׂיחֶךָ (Pr. 6, 22) יָשִׂיחוּ בי (Ps. 69, 13) אריד בְּשִׂיחִי (ib.55,3) אוֹ שִׂיחַ לארץ (Job 12,8) וְהוֹלְכֵי עַל דרך שִׂיחוּ (Jud. 5, 10) وثقيل اخر שׂוֹחֵחַ שׂוֹחַחְתִּי במעשה ידיך אֲשׂוֹחֵחַ (Ps. 143, 5) ואת דורו מי יְשׂוֹחֵחַ (Jes. 53, 8)

שׂוֹחֵחַ امر ومصدر

שוט שָׁטוּ שָׁטוּ העם ולקטו (Num.11,8) וַיָּשֻׁטוּ בכל הארץ (II Sam.24,8) שׁוּט נא (ib. 2) מִשּׁוּט בארץ (Job 1, 7) אני שַׁטְתִּי (Jes.33,21) שׁוֹטֵט שׁוֹטְטוּ בחוצות ירושלים (Jer. 5, 1) עיני ה׳ המה מְשׁוֹטְטִים (Zech. 4, 10) ومعنى اخر שָׁט שַׁטְתִּי היו שָׁטִים לך במים רבים (Ez.27,8) הביאוך הַשָּׁאטִים (*sic!*) אותך (ib. 26) כל תופשי מָשׁוֹט (ib. 29) עשו מִשׁוֹטָיִךְ (ib. 6) ويمكن ان يكون אני שַׁיִט (Jes. 33, 21) من هذا

שוך שָׂךְ שַׂכְתִּי הנני שָׂךְ את דרכך בסירים (Hos.2,8) יָשׂוּךְ ישר מִמְּשׂוּכָה *b* (Mic. 7, 4)

---

a) Only B. *b*) Massor. Text מִמְּסוּכָה.

שׂוּם שָׂם שַׂמְתִּי או מי יָשׂוּם אלם (Ex. 4, 11) מטרם
שׂוּם אבן (Hag. 2, 15) לָשׂוּם את משא (Num. 11, 11)
כי על פי אבשלום היתה שׂוּמָה (II Sam. 13, 32) או
בִתְשׂוּמֶת יד (Lev. 5, 21) הֵשִׂים הֲשִׂימוֹתִי וַהֲשִׂימוֹתִיהוּ
לאות ולמשלים (Ez. 14, 8) נָשִׂימָה נא שקים (I Reg. 20, 31)
מבלי מֵשִׂים (Job 4, 20) שִׂים לך אורב (Jos. 8, 2) לבלתי
שִׂים לאישי (II Sam. 14, 7) وامّا וַיִּישֶׂם בארון במצרים
(Gen. 50, 26) فشاذّ خارج عن القياس وقيل فيه انّه مثل
וַיּוּשַׂם לפניו (Gen. 24, 33) الياء الساكنة المزيدة فيه
مبدلة من الواو الساكنة المزيدة فى וַיִּישַׂם לפניו وهو
فعل لم يسمّ فاعله وإنّ الסגול المحرّك به السين مثل
الפתח فإنّ גֶּשׁ הלאה וגַּשׁ פגע בו (II Sam. 1, 15)
واحد וַיִּיקֶץ נוח (Gen. 9, 24) וַיִּיקַץ יעקב משנתו
(Gen. 28, 16) واحد وهذا قول بعيد لانّ كلّ فعل لم يسمّ
فاعله لا بدّ فيه من الضمّ لانّه هو الدالّ عليه وقد سقط
هذا الدليل من וַיִּישֶׂם בארון ولذلك قلت انّه شاذّ
ويمكن ان يكون من اصل اخر اعنى יָשַׂם

שׁוּעַ אם בפידו להן שׁוּעַ (Job 30, 24) הנה קול שַׁוְעַת
בת עמי (Jer. 8, 19) הנותן תְּשׁוּעָה למלכים (Ps. 144, 10)
والثقيل שִׁוַּע שִׁוַּעְתִּי שמעת קולי (Jon. 2, 3) אֲשַׁוַּע אליך
(Job 30, 20) יְשַׁוְּעוּ ואין מושיע (Ps. 18, 42)

שוף שָׁף שַׁפְתִּי אָשׁוּף הוא יְשׁוּפְךָ ראש ואתה תְּשׁוּפֶנּוּ
עקב (Gen. 3, 15) אשר בסערה יְשׁוּפֵנִי (sic!) (Job 9, 17)
שוף ومعنى ثانى אך חשך יְשׁוּפֵנִי (Ps. 139, 11)
שוק ואל אישך תְּשׁוּקָתֵךְ (Gen. 3, 16) ועלי תְּשׁוּקָתוֹ
(Cant. 7, 11) ومعنى اخر וְהֵשִׁיקוּ היקבים תירוש ויצהר
(Joel 2, 24) הֵשִׁיקוּ היקבים (ib. 4, 13) אָשִׁיק הֵשֵׁק
שור שָׁר שַׁרְתִּי שָׁרִים וְשָׁרוֹת (Ecc. 2, 8) אשר שָׁר
לה׳ (Ps. 7, 1) والثقيل הֵשִׁיר הֲשִׁירוֹתִי אז יָשִׁיר משה
(Ex. 15, 1) אָשִׁירָה נא לידידי (Jes. 5, 1) וַתָּשַׁר דבורה
(Jud. 5, 1) שִׁירוּ לה׳ (Ex. 15, 21) שִׁיר הַשִּׁירִים (Cant. 1, 1)
שורר שׁוֹרַרְתִּי וְהַשִּׁיר מְשׁוֹרֵר (II Chr. 29, 28) מְשׁוֹרְרִים
וּמְשׁוֹרְרוֹת (Ezr. 2, 65) ويمكن ان يكون منه קוֹל יְשׁוֹרֵר
בחלון (Zeph. 2, 14) وفى الاصل معنى اخر שָׁר שַׁרְתִּי
כנמר על דרך אָשׁוּר (Hos. 13, 7) אֲשֻׁרֶנּוּ ולא קרוב
(Num. 24, 17) יָשׁוּר כשך יקושים (Jer. 5, 26) תָּשׁוּרִי
מראש אמנה (Cant. 4, 8) וַתָּשֻׁרִי למלך בשמן (Jes. 57, 9)
ومن هذا المعنى אשר שֹׁרְרוּ אנשים (Job 36, 24) ومعنى
ثالث וּתְשׁוּרָה אין להביא (I Sam. 9, 7)
שיר שָׂר שַׂרְתִּי שָׂרִים עצרו במלים (Job 29, 9) חכמות
שָׂרוֹתֶיהָ (Jud. 5, 29) בי שָׂרִים יָשׂוֹרוּ (Pr. 8, 16) וַיָּשַׂר
אבימלך (Jud. 9, 22) וַיָּשַׂר אל מלאך (Hos. 12, 5) والثقيل

הֵשִׂיר הם המליכו ולא ממני הֵשִׂירוּ ולא ידעתי (Hos.8,4)
ومعنى ثانى במשקל וּבַמְּשׂוּרָה (Lev. 19, 35)

שׂוש כאשר שָׂשׂ ה׳ (Deut. 28, 63) שָׂשׂ אנכי על אמרתך (Ps. 119, 162) וגלתי בירושלים וְשַׂשְׂתִּי בעמי (Jes.65,19) אָשׂוּשׂ יְשׂוּשׂוּם מדבר (ib. 35, 1) לָשׂוּשׂ עליך לטוב (Deut.30,9) מָשׂוֹשׂ לכל הארץ (Lam. 2,15) والثقيل הֵשִׂישׂ הֵשִׂישׂוֹתִי او הֵשַׂשְׂתִּי ان استثقل שׂוש אָשִׂישׂ בה׳ (Jes. 61, 10) יָשִׂישׂוּ וישמחו בך (Ps. 40, 17) שִׂישׂוּ וגילו (Jes. 65, 18) מֵשִׂישׂ

שׁות כי שָׁת לי אלהים (Gen. 4, 25) ולא שָׁתָה לבה (I Sam. 4, 20) שַׁתִּי (Ps. 73, 28) بالادغام وقد سقط عين الفعل من שַׁתִּי בה׳ אלהים מחסי (Ps. 73, 28) אָשׁוּת שׁות שָׁתוּ השערה (Jes.22,7) والثقيل הֵשִׁית הֵשִׁיתוֹתִי وان استثقل قيل הֵשַׁתִּי بالادغام עֵינֵיהם יָשִׁיתוּ (Ps. 17, 11) ולבך תָּשִׁית לדעתי (Pr. 22, 17) שִׁיתִי כליל צלך (Jes. 16, 3) למען שִׁתִי אותותי (Ex. 10, 1) וְשִׁית לערפל (Jer. 13, 16)

תּוּר תָּר תַּרְתִּי בלבי (Ecc. 2, 3) אשר תָּרוּ אותה מן הַתָּרִים (ib. 2) וַיָּתוּרוּ את ארץ כנען (Num. 13, 32) את הארץ (Num.14,6) תוּר מִתּוּר הארץ (Num. 13, 25) والثقيل וַיָּתִירוּ בית יוסף (Jud. 1, 23) ✵

✵ تمّت المقالة الثانية والله المحمود على عونه ✵

المقالة الثالثة من كتاب حروف اللين العبرانية

قال يحيى بن داود[a] قد مضت الافعال اللينة الفاء فى المقالة الاولى والافعال اللينة العين فى المقالة الثانية وافردت هذه المقالة فى الافعال اللينة اللام فانّها ايضا بعيدة الغور خفيّة التصريف لكثرة اعتلالها ونقصانها وربّما عوضت من ذلك النقصان وربّما لا تعوض منه واقامة الدليل والبرهان على ذلك الاعتلال والنقصان بردّ الفعل الى اصله وصرفه الى موضع اشتقاقه فحينئذ يتّضح نقصانه ويظهر اعتلاله ولهذا المذاهب ارى ان ابسّط لها قبل تأليفها جملا واقدّم بين يديها شروحا تسهل السبيل الى فهمها والوقف عليها على عادتى قبيلًا فى الافعال المتقدّمة الذكر وبالله المستعان على كلّ حال

القول فى الافعال التى لامها حرف لين

الافعال التى لامها حرف لين مثل בָּנָה קָנָה עָשָׂה חָלָה الهاء لام الفعل ومن عادة العبرانيين اذا قالوا منها פָּעַלְתִּי ان يقلبوا الهاء ياء ساكنة لينة مكسورة ما قبلها فقالوا בָּנִיתִי קָנִיתִי עָשִׂיתִי חָלִיתִי רָאִיתִי جميعها اطّرد على هذا المنهاج وجرى بهذا النظام لم يشذّ منها شاذّ والاصل فيها باظهار الياء التى هى لام الفعل קָנִיתִי בָּנִיתִי

a) B דוד.

مثل שָׁמַרְתִּי זָכַרְתִּי والمستقبل יִבְנֶה יִקְנֶה יַעֲשֶׂה יַעֲלֶה بالفتح لمكان العين والامر בְּנֵה קְנֵה עֲשֵׂה والفاعل בּוֹנֶה עוֹשֶׂה קוֹנֶה الهاء لام الفعل ويقلبوها فى المفعول ياء ظاهرة בָּנוּי פָּדוּי קָנוּי עָשׂוּי والانفعال נִבְנָה נִקְנָה נַעֲשָׂה נַעֲלָה بالفتح لمكان العين والمستقبل יִבָּנֶה יִקָּנֶה יֵעָשֶׂה יֵעָלֶה יֵרָאֶה بالتخفيف من طريق العين والراء هذا هو القياس الصحيح فى تصريف هذه الافعال والاصل الذى منه يقاس *a* البرهان على نقصان ما ياتى منها ناقصا فقد كثر حذفهم لهذا الهاء التى هى لام الفعل استثقالا لها واستعملوا الافعال دونها وربّما عوّضوا منها وربّما لم يعوّضوا فالمحذوف *b* المعوّض וַיִּבֶן الذى اصله וַיִּבְנֶה لانّه من בָּנָה בָּנִיתִי فاسقطوا لام الفعل وعوّضوا منها الساكن اللين الذى بعد ياء الاستقبال تكميلا لبنية الفعل كما ذكرت فى الافعال اللينة العين ومثله וַיִּקֶן את חלקת (Gen. 33, 19) واصله וַיִּקְנֶה لانّه من קָנָה קָנִיתִי ومثله וַיִּבֶז עשו (ib. 25, 34) اصله וַיִּבְזֶה لانّه من דבר ה׳ בָּזָה (Num. 15, 31) מדוע בָּזִיתָ (II Sam. 12, 9) ومثله וַיִּגֶל יהודה (Jer. 52, 27) اصله וַיִּגְלֶה لانّه من גָּלָה גָּלִיתִי ومثله וַתִּזֶן גם היא (Jer. 3, 8) اصله וַתִּזְנֶה لانّه من זָנָה זָנִיתִי ومثله וַיִּזֶר על פני המים

---

a) B اسقاطهم. *b*) B فالناقص.

(Ex.32,20) اصله וַיִּזֶר لانّه من זָרָה זָרִיתִי תִּזְרֶה לְרוּחַ
(Ez. 5, 2) ومثله יִכֶל בְּשָׂרוֹ מֵרֹאִי (Job 33, 21) اصله יִכְלֶה
لانّه من כָּלָה כָּלִיתִי ومثله וַיָּמֶץ טַל (Jud. 6, 38) اصله
וַיִּמְצֶה لانّه من מָצָה מָצִיתִי וְשָׁתִית אוֹתָהּ וּמָצִית (Ez.23,34)
וְנִמְצָה דָמוֹ (Lev. 1, 15) ومثله וַיִּפֶן כֹּה וָכֹה (Ex. 2, 12)
اصله וַיִּפְנֶה لانّه من פָּנָה פָּנִיתִי ومثله וַיִּקֶר מִקְרֶה
(Ruth 2,3) اصله וַיִּקְרֶה لانّه من קָרָה קָרִיתִי יִקְרֶה מִקְרֶה
(Ecc. 9, 3) ومثله וַיִּקֶשׁ דְּבַר אִישׁ יְהוּדָה (II Sam. 19, 44)
اصله וַיִּקְשֶׁה لانّه من קָשָׁה קָשִׁיתִי לֹא יִקְשֶׁה בְעֵינֶךָ
(Deut. 15, 18) ومثله וַיִּרֶף מִמֶּנּוּ (Ex. 4, 26) اصله יִרְפֶּה
لانّه من רָפָה רָפִיתִי יִרְפֶּה ومثله וַתֵּלֶךְ וַתֵּתַע (Gen. 21, 14)
بالفتح لمكان العين واصله וַתִּתְעֶה لانّه من תָּעָה לְבָבִי
(Jes. 21, 4) תָּעִיתִי ومثله וַתֵּכַהּ מִכַּעַשׂ עֵינִי (Job 17, 7)
بالفتح مكان الهاء واصله וַתִּכְהֶה لانّه من כָּהָה תִּכְהֶה
(Zech. 11, 17) ومثله كثير جدّا ونوع اخر من المحذوف[a]
باسكان فاء الفعل كما كانت قبل النقصان لانّ هذه الذى
ذكرت بتحريكها مثل וַיִּשְׁבְּ מִמֶּנּוּ שֶׁבִי (Num. 21, 2) اصله
וַיִּשְׁבֶּה لانّه من שָׁבָה שָׁבִיתִי שֶׁבִי (Ps.68,19) וַיִּפְתְּ בַּסֵּתֶר
לִבִּי (Job 31, 27) اصله וַיִּפְתֶּה لانّه من פָּתָה פָּתִיתִי פֶּן

---

a) B الناقص.

יְפְתֶּה לְבַבְכֶם (Deut. 11, 16) וַיֵּבְךְּ (Gen. 27, 38) اصله
וַיִּבְכֶּה لانّه من בָּכָה בָּכִיתִי וְיֵרְדְּ מִיַּעֲקֹב (Num. 24, 19)
اصله וְיִרְדֶּה لانّه من רָדָה רָדִיתִי אַל יֵשְׂטְ אֶל דְּרָכֶיהָ
לִבֶּךָ (Pr. 7, 25) اصله יִשְׂטֶה لانه من שָׂטָה שָׂטִיתִי וְאַתְּ כִּי
שָׂטִית (Num. 5, 20) וַיֵּשְׁתְּ (Gen. 9, 21) اصله יִשְׁתֶּה لانّه من שָׁתָה
שָׁתִיתִי واحسب هذا النوع غير معوّض وانما حدث الساكن
اللين بعد الياء من اجل اللحن فليس للحن فى هذه
الافعال موضع يرتب فيه غير الزوائد وامّا المحذوف[a] الغير
معوّض فمثل תִּגָּל עֶרְוָתֵךְ (Jes. 47, 3) الذى اصله תִּגָּלֶה
لانه من נִגְלָה ومثل וְגַם אִישׁ אַל יֵרָא (Ex. 34, 3) الذى
اصله יֵרָאֶה لانّه من נִרְאָה ومثل עַד חֲצִי הַמַּלְכוּת וְתֵעָשׂ
(Esth. 5, 6) الذى اصله וַתֵּעָשֶׂה لانه من נַעֲשָׂה والناقص
الغير معوّض ايضا مثل יִבְנוּ יִקְנוּ יִרְאוּ יַעֲשׂוּ والاصل فيها
יִבְנְיוּ יִקְנְיוּ יִרְאֲיוּ יַעֲשְׂיוּ على هذا يطّرد الباب كلّه اذا
ارادوا من هذه الافعال יִפְעֲלוּ اسقطوا لام الفعل ولم يعوّضوا
منه شيئًا وقد اتى منها الفاظ يسيرة على الاصل مثل מַר
יִבְכָּיוּן (Jes. 33, 7) וְיַחְדּוּ כֻּלָּם יִכְלָיוּן (ib. 31, 3) בְּצֵל כְּנָפֶיךָ
יֶחֱסָיוּן (Ps. 36, 8) יִרְוְיֻן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ (ib. 9) וּבְקָרְךָ וְצֹאנְךָ
יִרְבְּיֻן (Deut. 8, 13) כַּהֲמוֹת יַמִּים יֶהֱמָיוּן (Jes. 17, 12)

---

a) B الناقص.

אזכרה אלהים וְאֶהֱמָיָה (Ps. 77, 4) רמה ידך בל יֶחֱזָיוּן
(Jes. 26, 11) اليـاء هـى لام الفعل وقد اسقطوا اللام ايضا
بلا تعويض مـن פָּעֲלוּ فقالوا בָּנוּ קָנוּ זָנוּ רָאוּ עָשׂוּ חָסוּ
هذا هو الوجه المستعمل فيها واصلها בָּנְיוּ קָנְיוּ חָסְיוּ مثل
שָׁמְרוּ זָכְרוּ وربّما اتـى منها يسير على الاصل مثل דַּלְיוּ
שוקים (Pr. 26, 7) צור חָסָיוּ (Deut. 32, 37) נָטָיוּ רגלי
(Ps. 73, 2) والوجه المستعمل فى פֹּעֲלִים بإسقاط اللام ايضا
בּוֹכִים בּוֹנִים קוֹנִים רוֹאִים עוֹשִׂים واصله בּוֹנְיִים קוֹנְיִים
مثـل שׁוֹמְרִים זוֹכְרִים والـوجـه الـمـسـتـعـمـل فـى פּוֹעֲלָה
بإسقاط اللام ايضا قيل בּוֹנָה קוֹנָה רוֹאָה עוֹשָׂה والاصل
בּוֹנְיָה קוֹנְיָה רוֹאְיָה עוֹשְׂיָה مـثـل שׁוֹפְטָה יוֹשְׁבָה وقـد
جاءت واحدة على الاصل שַׁלָּמָה אהיה כְּעֹטְיָה (Cant. 1,7)
الياء لام الفعل فانهم واما פָּעֲלָה فلم يسقطوا اللام منها
لكنّهم ابدلوا منها تاء فقالوا من בָּנָה בָּנְתָה والاصل בָּנְיָה
ومن רָאָה רָאֲתָה ومن רָפָה רָפְתָה ومن עָשָׂה עָשְׂתָה
ومـن גָּלָה גָּלְתָה ومـن מָחָה מָחֲתָה الـتـاء مبدلـة مـن
الساكن اللين الذى هو لام الفعل فاحفظ هذا وقف عليه
متى مـا اردت ان تـقـول פָּעֲלָה مـن الافعال اللينة الـلام
فعلى ذلك اطّرد الباب وهو الوجه المعروف المستعمل فيها
وان كنت قـد حفظت كلمة واحدة شاذّة عن الباب اتت
على الاصل כי בך חָסָיָה נפשי (Ps. 57, 2) وكذلك الوجه

المستعمل ايضا فى נִפְעֲלָה بتاء مبدلة من اللام مثل נִבְנְתָה נִכְסְתָה נִרְאֲתָה وقد جاء المصدر بتاء مبدلة من اللام مثل בְּנוֹת רְאוֹת עֲשׂוֹת קְנוֹת ويقال ان هذا الواو هى اللام والتاء مزيدة كما تزاد فى سائر المصادر فى غير هذه الافعال والفعل الثقيل [a] من الافعال اللينة اللام مثل הִרְבָּה הֶרְאָה הֶרְוָה הִקְרָה הֶעֱלָה الهاء اللينة لام الفعل واذا ارادوا منها استعمال הִפְעַלְתִּי قلبوا الهاء ياء لينة محرّكة ما قبلها بالחרק كما فعلوا فى الافعال الخفيفة منها مثل הִרְבִּיתִי הֶרְאִיתִי הֶעֱלִיתִי او بالצרי مثل הִרְבֵּיתִי הִפְרֵיתִי הֶחֱלֵיתִי הכותך (Mic.6,13) والاصل فيها הִרְבַּיְתִי הִרְאַיְתִי مثل הִשְׁמַעְתִּי הִשְׁפַּלְתִּי والمستقبل יַרְאֶה יַרְבֶּה יַפְרֶה بفتح الياء والفاعل מַרְבֶּה מַעֲלֶה מַרְוֶה מַפְרֶה والامر הַרְבֵּה הַעֲלֵה הַרְאֵה والمفعول بتحريك الميم بالשרק تقول מֻעֲלֶה מֻרְבֶּה מֻקְרֶה او بالקמץ إن شئت مثل אשר אתה מָרְאֶה בהר (Ex. 25, 40) אשר מָפְנֶה צפונה (Ez. 9, 2) وكثير [b] ما اسقطوا [c] لام الفعل فى هذا النوع ايضا بتعويض وغير تعويض كما فعلوا فى النوع الاوّل مثل וַיֶּפֶן זנב אל זנב (Jud. 15, 4) الذى اصله וַיַּפְנֶה لانه من הִפְנָה הִפְנֵיתִי وجعلوا مذهب הכלל فى

---

a) A والافعال الثقيلة. b) B وكثيرا. c) A حذفوا.

וַיִּפֶן זנב اعنى الסגול المحرّك به الياء مثل مذهب الפתח فى וַיִּפְנֶה اعنى الפתח المحرّك بـه الياء فكما ان الפתח فى וַיִּפְנֶה دليل على انّه فعل ثقيل كذلك الסגול فى וַיִּפֶן זנב دليل علي انّه فعل ثقيل ماخوذ من הִפְנָה ومثله וַיֶּרֶב בבת יהודה (Lam. 2,5) اصله וַיַּרְבֶּה لانّه من הִרְבָּה הִרְבֵּיתִי ومثله וַיֶּזֶן את ישבי ירושלים[a] (II Chr. 21, 11) اصله וַיַּזְנֶה لانّه من הִזְנָה הִזְנֵיתִי ومثله וַיֶּקֶשׁ את ערפו (ib. 36, 13) اصله וַיַּקְשֶׁה لانّه من הִקְשָׁה הִקְשֵׁיתִי ومثله וַיֶּפֶר את עמו מאד (Ps. 105, 24) اصله וַיַּפְרֶה لانّه من הִפְרָה הִפְרֵיתִי مثلـه וַיֶּגֶל את ישראל (II Reg. 17, 6) اصله וַיַּגְלֶה لانّه من הִגְלָה הִגְלֵיתִי ونوع اخر من الناقص غير المعوّض بإسكان فاء الفعل وبترك الياء المفتوحة على حالها كما كان ذلك قبل النقصان וַיַּשְׁקְ את צאן לבן (Gen. 29, 10) الاصل فيه וַיַּשְׁקֶה لانّه من הִשְׁקָה הִשְׁקֵיתִי وكذلك القياس فى יַפְתְּ אלהים ליפת (Gen. 9, 27) ומלכים יַרְדְּ (Jes. 41, 2) ومن الناقص יַרְבִּי יַפְנוּ وهو الوجه المعروف ومن الناقص הִרְבּוּ הִפְנוּ הִזְנוּ لانّ اصلها הִרְבִּיוּ הִפְנִיוּ הִזְנִיוּ وكذلك الوجه فى جميعها ومن الناقص הוא יסוד הַמַּעֲלָה מבבל (Ezr. 7, 9) وهو الوجه فى جميعها[b] ومن

---

a) Mss. יהודה. b) A كلّها.

المحذوف *a* ايضا הֶרֶב כבסני מעוני (Ps. 51, 4) اصله הַרְבֵּה لانّه من הִרְבָּה הֶרֶף ממני ואשמידם (Deut.9,14) اصله הַרְפֵּה مثل הַרְפֵּה ממני שנים חדשים (Jud. 11, 37) لانّه من הִרְפָּה הִרְפֵּיתִי יַרְפֶּה [ومن الناقص מַרְבִּים מַעֲלִים وهو الوجه فى جميعها *b*] واما الوجه المستعمل فى הִפְעִילָה فبالتاء مبدلة من اللام مثل הִרְבְּתָה הִפְנְתָה وهو الوجه فى جميعها والمصدر قد يجئ بتاء مبدلة من اللام مثل הַרְבּוֹת הַפְּנוֹת הַרְאוֹת الّا ان قوما يقولون انّ الواو هى اللام والتاء زايدة والنوع الاخر من الفعل الثقيل من هذه الافعال اللينة اللام مثل עִנָּה שִׁנָּה סִלָּה נִקָּה נִסָּה צִוָּה קִוָּה כִּלָּה استعمل פִּעַלְתִּי منها بقلب الهاء ايضا ياء لينة محرّكة ما قبلها بالחרק مثل צִוִּיתִי נִסִּיתִי קִוִּיתִי עִנִּיתִי او بالצרי مثل צִוֵּיתִי קִוֵּיתִי נִקֵּיתִי الوجهان جائزان فيها والمستقبل יְצַוֶּה יְקַוֶּה יְנַקֶּה יְנַסֶּה والفاعل מְקַוֶּה מְצַוֶּה מְנַקֶּה מְנַסֶּה والمفعول מְצֻוֶּה מְנֻסֶּה מְשֻׁנֶּה والامر צַוֵּה קַוֵּה נַסֵּה עַנֵּה שַׁנֵּה والحذف *c* ايضا فى هذا الضرب كثير مثل יְצַו ה׳ אותך (Deut. 28, 8) الاصل فيه יְצַוֶּה لانّه من צִוָּה צִוִּיתִי ومثل יְקַו לאור (Job3,9) الاصل יְקַוֶּה لانّه من קִוָּה קִוִּיתִי وסוד

a) B الناقص. *b*) B only. *c*) والنقصان.

אחר אל תְּגַל (Pr. 25, 9) اصله תְּגַלֶּה لانه من גִּלָּה גִּלֵּיתִי
וַתְּכַל להשקותו (Gen. 24, 19) اصله וַתְּכַלֶּה لانه من כִּלָּה
כִּלֵּיתִי וַיְגַל את מסך יהודה (Jes.22,8) اصله וַיְגַלֶּה لانّه
من גִּלָּה גִּלֵּיתִי וַיְחַל משה את פני ה׳ (Ex. 32,11) اصله
וַיְחַלֶּה لانّه من חִלָּה את פני ה׳ (II Chr. 33, 12) وكذلك
القياس فى וַתְּקַשׁ בלדתה (Gen. 35, 16) וַיְתָו על דלתות
השער (I Sam. 21, 14) ومن الناقص יְצַוּ יְקַוּ وهو الوجه
فى كلّها ومن الناقص צַוּ קַוּ גַּלּוּ הַמּוּ هو الوجه فى
كلّها وربّما جاء الامر من هذا الضرب محذوفا [a] مثل צַו
את בני ישראל (Lev. 24, 2) الذى اصله צַוֵּה גַּל עיני
ואביטה (Ps.119,18) الذى اصله גַּלֵּה חַל נא את פני ה׳
(I Reg. 13, 6) الذى اصله חַלֵּה ومن الناقص מְנַדִּים מְחַכִּים
وهو الوجه فى جميعها ومن الناقص לאשר אני מְצַוָּה
אותך (Gen. 27, 8) وهو الوجه فى كلّها [b] ومثل هذا النقصان
كثير تعتبره فى الافعال التى استأنف تأليفها ان شاء الله
واما فعل الواحدة الماضى من هذا الضرب فبتاء مبدلة
من الهاء ايضا كما فعلوا فى الضربين الاوّلين قالوا גִּלְּתָה
רִבְּתָה כִּסְּתָה وهو الوجه فى الجميع والمصدر قد يكون
بتاء مبدلة منها יום עַנּוֹת אדם נפשו (Jes. 58, 5) ביום

---

a) B ناقصا. b) A الجميع.

צִוֹּתוֹ (Lev. 7, 38) לְנַסֹּותוֹ (I Reg. 10, 1) وقيل انّ الواو هى اللام والتاء مزيدة ❋

باب فى ما فاؤه ولامه حرف لين

الافعال التى فاؤها ولامها حرف لين مثل הוֹדָה הוֹרָה הוֹנָה הוֹנָה الواو فاء الفعل وهذه الافعال ثقيلة وذلك انهم اذا ارادوا استعمال فعل ثقيل ماضى من اصل اوّله حرف لين جعلوا ذلك الحرف اللين واوا وادخلوا عليها الهاء هى علامة الفعل الثقيل مثل الهاء التى فى הִרְאָה הִרְבָּה الدالّة على انّ הִרְבָּה הִרְאָה فعلان ثقيلان فالواو فى הוֹדָה واصحابه هى فى موضع الراء فى הִרְבָּה הִרְאָה فالهاء الاخيرة لام الفعل فاذا ارادوا تصريف הוֹדָה واصحابه مع الزوائد الاربع *a* اسقطوا الهاء الاولى وابقوا الواو ساكنة كما كانت وحرّكوا عين الفعل بالסגול فقالوا יוֹרֶה יוֹנֶה יוֹדֶה كما قالوا יַרְאֶה יַרְבֶּה باسقاط الهاء الاولى الّا انّ الذى يدلّ على ان יַרְאֶה יַרְבֶּה فعلان ثقيلان بعد اسقاط الهاء هو فتح الياء والذى يدلّ على ذلك فى יוֹרֶה ויוֹדֶה ויוֹנֶה هو تركهم الواو ساكنة لينة كما كانت قبل اسقاط الهاء ثمّ إنّهم استعملوها بنقصان الهاء التى هى لام الفعل كما استعملوا بالنقصان سائر الافعال ذوات الهاء

---

a) B الاربعة.

اعنى اللينة اللام فقالوا יוֹרוּ יוֹדוּ יוֹנוּ بإسقاط لام الفعل كما
قالوا יִרְבּוּ יִרְאוּ بإسقاط لام الفعل فقد بان الآن ان
יוֹרוּ יוֹדוּ יוֹנוּ יוֹגוּ نواقص كما ان יִרְבּוּ יִרְאוּ ناقصان
وامّا الواو الاولى ففاء الفعل والاصل فى יוֹרוּ יוֹדוּ יוֹנוּ יוֹגוּ
יוֹרְיוּ יוֹדְיוּ יוֹנְיוּ יוֹגְיוּ وقد جاءت كلمة واحدة على هذا
الاصل עַד אָנָה תּוֹגְיוּן נַפְשִׁי (Job 19, 2) الواو الاولى فى
תּוֹגְיוּן فاء الفعل والجيم عينه والياء لامه وأمّا נוּגֵי מִמּוֹעֵד
(Zeph. 3, 18) فهو נִפְעֲלֵי ماخوذ من כַּאֲשֶׁר הֹגָה מִן
הַמְסִלָּה (II Sam. 20,13) الواو فى נוּגֵי فاء الفعل والجيم عينه
وامّا اللام فساقطة וַיֹּאמֶר אֱלִישָׁע יְרֵה וַיּוֹר (II Reg. 13, 17)
וַיּוֹר ليس ماخوذا من יָרָה وذلك انّ هذا الاصل اعنى יָרָה
استعمل فيه فعلا خفيفا وثقيلا أمّا الخفيف فمثل יָרָה בַיָּם
(Ex. 15,4) والثقيل הוֹרָה הֹרָנִי לַחֹמֶר (Job 30, 19) צִדָּה
אוֹרֶה (I Sam. 20, 20) فأقول انّ וַיּוֹר هو ماخوذ من הוֹרָה
لا من יָרָה لكنّه ساقط اللام والاصل فيه וַיּוֹרֶה ولو أُخذ من
יָרָה لقيل וַיִּיר مثل וַיִּיף בְּגָדְלוֹ (Ez. 31, 7) الماخوذ من
מַה־יָּפִית וּמַה נָּעַמְתְּ (Cant. 7, 7) فقد بان مما ذكرت ان
וַיּוֹר ليس ماخوذا من יָרָה בַיָּם بل من הוֹרָה ولو قال
וַיֹּאמֶר יְרֵה וַיִּיר لكان حسنا اولو قيل וַיֹּאמֶר הוֹרֵה וַיּוֹר
لكان ايضا حسنا والفاعل الماخوذ من יָרָה בַיָּם יוֹרֶה
مثل עֹשֶׂה עוֹשֶׂה والجمع יוֹרִים بإسقاط لام الفعل مثل

עוֹשִׂים والفاعل الماخوذ من הוֹרָה מוֹרֶה مثل הִרְבָּה מַרְבֶּה لانّ كلّ فاعل ينبني من فعل ثقيل لا يقال الاّ بميم والجمع מוֹרִים مثل מַרְבִּים والواو في מוֹרִים فاء الفعل وأمّا اللام فساقطة فقد بان مما وصفت واوضحت ان הַיּוֹרִים من יָרָה בִּים (II Chr. 35, 23) وان וימצאהו הַמּוֹרִים (I Sam.31,3) من הֹרָנִי לַחוֹמֶר (Job 30,19) וַיֹּרֵם אֱלֹהִים חֵץ (Ps.64,8) وان الواو في הַיּוֹרִים ليس اصلا والواو في הַמּוֹרִים هي فاء الفعل وقد حرّكوا الواو التي في הוֹרָה יוֹרֶה اذا ارادوا الافتعال فقالوا וְהִתְוַדָּה אשר חטא עליה (Lev.5,5) والواو فاء الفعل والهاء الاخيرة لامه والاسم הוֹדָה יוֹדֶה תּוֹדָה وكذلك الاسم من הוֹרָה اعني אשר הוֹרָהוּ יהוידע הכהן (II Reg. 12, 3) תּוֹרָה وأمّا الاسم من אשר הוֹגָה ה׳ (Lam. 1, 12) תּוּגָה بالשרק الواوات في هذه الاسماء فاءات الافعال والهاءات للتأنيث واللامات ساقطة وقد جاء الاسم ايضا من הוֹגָה יי (Lam.1,12) יָגוֹן الياء فاء الفعل والجيم عينه واللام ساقطة والواو والنون لاحقتان على عادتهم ان يلحقوا واوا ونونا بالاسماء مثل גָּאוֹן וְשָׁאוֹן וְעִוָּרוֹן וְשִׁבָּרוֹן ❋

باب في ما فاؤه نون ولامه حرف لين

כי יואב נָטָה אחרי אדניה ואחרי אבשלום לא נָטָה (I Reg. 2, 28) נְטֵה ידך על ארץ מצרים (Ex. 10, 12) הנני

נוֹטֶה אֵלֶיהָ (Jes. 66, 12) النون فاء الفعل والهاء لامه وقد استعملوه ايضا بنقصان الهاء على عادتهم فى سائر الافعال ذوات الهاء فإنّهم اذا ارادوا تصريف נָטָה مع الزوائد ادغموا النون فى الطاء فاشتدّت[a] فقالوا יִטֶּה תִּטֶּה אֶטֶּה נִטֶּה النون مندغمة فى الطاء ولذلك اشتدّت والاصل יִנְטֶה תִּנְטֶה אֶנְטֶה נִנְטֶה مثل יִרְאֶה תִּרְאֶה נִרְאֶה وكذلك וַיִּטּוּ אַחֲרֵי הַבֶּצַע (I Sam. 8, 3) واصله וַיִּנְטוּ وأما اللام فساقطة على ما اعلمتك والكامل וַיִּנְטְיוּ ثم كثر استعمالهم لهذا الفعل حتى ذهبت النون كما ذهبت الهاء وحدث مكانها ساكن لين فقيل אַל תֵּט יָמִין וּשְׂמֹאל (Pr. 4, 27) واصله תִּנְטֶה بلا ادغام او תִּטֶּה بالإدغام ومثله וַיֵּט מֹשֶׁה (Ex. 9, 23) واصله וַיִּנְטֶה بلا ادغام او וַיִּטֶּה بالادغام כִּנְחָלִים נִטָּיוּ (Num. 24, 6) נִפְעָלוּ من נָטָה الطاء شديدة لاندغام فاء الفعل فيها وهى النون والاصل נִנְטְיוּ مثل נִשְׁבְּרוּ والياء لام الفعل والفعل الثقيل فى هذا الاصل הִטָּה וְעָלַי הִטָּה חֶסֶד (Ezr. 7, 28) הִטִּיתִי النون مندغمة فى الطاء الشديدة والاصل הִנְטָה والمستقبل יַטֶּה תַּטֶּה بفتح الزوائد الدالّ على الفعل الثقيل والنون مندغمة والاصل יַנְטֶה תַּנְטֶה مثل יַרְבֶּה תַּרְבֶּה وكذلك וַיַּטּוּ מִשְׁפָּט (I Sam. 8, 3) الاصل

---

a) A فاشتدّ.

וַיִּנָּטוּ مثل וַיִּרְבּוּ واللام ساقطة وقد ذهبت النون ايضا مع كثرة الاستعمال كما ذهبت الهاء فقيل אַל תַּט לִבִּי (Ps.141,4) التاء مفتوحة كما كانت قبل الاسقاط واصله תַּנְטֶה او תַּטֶּה بادغام ومثله וַיַּט עָלֵינוּ חֶסֶד (Ezr. 9, 9) الاصل וַיַּנְטֶה او וַיַּטֶּה فافهم والفاعل من هذا الفعل الثقيل מַטֶּה אָרוּר מַטֶּה מִשְׁפַּט גֵּר וְיָתוֹם (Deut.27,19) الطاء شديدة لاندغام النون فيها واصله מַנְטֶה مثل מַרְבֶּה والجمع מַטִּים וְהַמַּטִּים עֲקַלְקַלּוֹתָם (Ps. 125,5) אַלְמָנָה וְיָתוֹם וּמַטֵּי גֵר (Mal. 3, 5) الطاء شديدة لانّ اصله וְהַמַּנְטִים עֲקַלְקַלּוֹתָם וּמַנְטֵי גֵר وأمّا וּמָטִים לַהֶרֶג (Pr. 24, 11) فليس من هذا الاصل وإنّما هو من מָט יָמוּט الميم فاء الفعل ولذلك كانت الطاء خفيفة وقد مضى ذكره في الافعال اللينة العين ومثل هذه الافعال הַכֶּה הִכִּית יַכֶּה תַּכֶּה הַאַכֶּה אַכֶּה (II Reg.6,21) هذه ايضا افعال ثقيلة وفي الكاف الشديدة نون مندغمة والدليل عليها והפשתה והשעורה נֻכָּתָה (Ex. 9, 31) והחטה והכסמת לא נֻכּוּ (Ex. 9, 32) والاصل הִנְכָּה הִנְכִּית הַאַנְכֶּה אַנְכֶּה النون فاء الفعل والهاء لامه وكذلك הִכּוּ וַיַּכּוּ النون مندغمة ولام الفعل ساقطة وقد ذهب ايضا كثرة الاستعمال بالنون الساكنة وحدث موضعها ساكن لين فقيل יַךְ וְיַחְבְּשֵׁנוּ (Hos. 6, 1) والاصل יַנְךְ على مذهب יִשְׁקְ יִפְתְּ الناقصين وإمّا على مذهب الكمال والسلامة من

الاعتلال فأصله יִנְכֶּה او יַכֶּה بالادغام وكذلك וַיַּךְ הַבָּרָד (Ex. 9, 25) וַתַּךְ הַשֶּׁמֶשׁ (Jon. 4, 8) وكذلك מַכֶּה מַכֶּה מַכּוֹת הַכּוֹת النون التى هى فاء الفعل مندغمة فى الكاف الشديدة וְנִכָּה וָמֵת (II Sam. 11, 15) النون نون الانفعال والنون التى هى فاء الفعل مندغمة فى الكاف الشديدة واصله נִנְכָּה مثل נִבְנָה נִגְלָה ومثل هذا الافعال الثقيلة ايضا הִצָּה הִצֵּיתִי אֲשֶׁר הִצּוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן (Num. 26, 9) בְּהַצֹּתָם עַל ה׳ (ib.) בְּהַצּוֹתוֹ אֶת אֲרַם נַהֲרַיִם (Ps. 60, 2) אֹהֵב פֶּשַׁע אֹהֵב מַצָּה (Pr. 17, 19) النون مندغمة فى الصاد الشديدة وهى فاء الفعل والبرهان عليها כִּי יִנָּצוּ אֲנָשִׁים וְנָגְפוּ (Ex. 21, 22) וַיִּנָּצוּ שְׁנֵיהֶם בַּשָּׂדֶה (II Sam. 14, 6) والاصل فيها אֲשֶׁר הִנְצוּ בְּהַנְצוֹתָם בְּהַנְצֵיתוֹ מַנְצָה مثل הִרְאוּ בְּהַרְאֹתָם בְּהַרְאוֹתִי מַרְאֶה ولام الفاعل ساقطة من הִצִּי מַצָּה واصلهما הִנְצִיו מַנְצִיה שְׁנֵי אֲנָשִׁים עִבְרִים נִצִּים (Ex. 2, 13) هذه [a] النون المكتوبة هى نون الانفعال وأمّا النون التى هى فاء الفعل فهى مندغمة فى الصاد الشديدة والاصل נִנְצִים مثل נִרְפִּים נִרְאִים ولام الفعل ساقطة والاصل على الكمال والسلامة من الاعتلال נִנְצָיִים مثل נִמְצָאִים נִשְׁבָּרִים فافهم מַסָּה וּמְרִיבָה

---

a) B هذا

(Ex. 17, 7) فـى السين الشديدة نـون مندغمة لانّه مـن
נִסָּה את אברהם (Gen.22,1) אשר נִסּוּנִי אבותיכם (Ps.95,9)
לא תְנַסּוּ (Deut. 6, 16) والهاء للتأنيث واللام ساقطة قال
واضع الكتاب وكذلك וְהִזָּה מן השמן באצבעו (Lev. 4, 6)
יַזֶּה שבע פעמים (ib.16,14) וּמַזֵּה מי הנדה (Num. 19,21)
فعل ثقيل وفى الزاى الشديدة حرف مندغم هو فاء الفعل
والاقرب ان يكون نونا قياسا على هذه الافعال التى شرحت
والهاء لام الفعل وانّما قلت والاقرب ان يكون ذلك الحرف
نونا من غير قطع ولا حتم لانّه يتّفق ان ياتى فى ما بين
ايدينا مـن اوصاف المקרא كـلـمة واحدة تـدلّ على اوّل
اصله ان كان نـونـا او غيرها مـن الحروف اذ لـم يـكـن
الـغـرض فـى حكايات المקרא تثقيف اللغة وتحديدها
واقرب القياسات فيها ان يكون اصلها הִנְזָה יַנְזֶה מַנְזֶה
وقد يسقطون الحرف المندغمة ايضا الذى هو فاء الفعل
استخفافا كما اسقطوا الهاء التى هى لام الفعل فقالوا וַיַּז
ממנו (Lev. 8, 11) بفتح الياء الدالّ على انّه فعل ثقيل
كـما كـان قـبـل الاسقاط واصله יְיַנְזֶה بـلا ادغام او יְיַזֶּה
بإدغـام وأمّا יִזֶּה ואשר יִזֶּה מדמה על הבגד אשר יִזֶּה
עָלֶיהָ (Lev. 6, 20) فإنّه وان كان من هذا *a* الاصل فليس هو

a) A هذه.

فعل ثقيل ماخوذ من הִנְזָה لكنّه فعل خفيف ماخوذ من נָזָה وكسر الياء يدلّ عليها فاندغمت النون فى الزاى الشديدة وربّما اسقطوها مع الهاء استخفافا فقالوا וַיִּז מדמה אל הקיר (II Reg. 9, 33) بكسر الياء الدالّ على انّه فعل خفيف كما كان ذلك قبل الاسقاط وأصله וַיִּנְזֶה بلا ادغام او וַיִּזֶּה بإدغام وقد ارى فصل الكلام ههنا وقطعه والاقبال على انجاز ما وعدت به من تأليف هذه الافعال وتنظيمها أوّلًا فأوّلًا وذكر ما وجدت لبعضها دون بعض من مذاهب وخواصّ اذ فى ما اتيت به لها وقدّمته بين يديها من الشرح والبيان ما ارجو فيه الكفاية فى فهم انحائها وتصاريفها ان شاء الله ❋

كلّيّة الافعال اللينة اللام الموجودة فى המקרא

אבה ולא אָבָה ה׳ אלהיך (Deut. 23, 6) וְלֹא אָבִיתִי לִשְׁמוֹעַ לְבִלְעָם (Jos. 24, 10) אָבִינוּ وفعل الجمع الماضى بنقصان اللام على الوجه المعروف אָבוּ واصله אָבְיוּ واعلم ان افعال الجمع الماضية الماخوذة من هذا النوع اعنى الافعال اللينة اللام قد تساوت فى اللفظ مع افعال الجمع الماضية الماخوذة من نوع اخر اعنى الافعال اللينة العين لاستعمالهم لها بالنقصان قيل من الافعال اللينة اللام אָבוּ בָּנוּ עָשׂוּ בָּכוּ وقيل من الافعال اللينة العين

على هذا اللفظ نفسه בָּאוּ קָמוּ סָרוּ נָמוּ ولكن اذا رُدّ كلّ واحد من النوعين الى اصله وموضع اشتقاقه عُلم ان אָבוּ בָּנוּ עָשׂוּ وأصحابها نواقص وأصلها אָבְיוּ עָשְׂיוּ בָּנְיוּ בָּכְיוּ وأن בָּאוּ קָמוּ סָרוּ נָמוּ وأصحابها ليست نواقص لكنّها لينة العين وأن اصلها בָּיְאוּ קָיְמוּ סָיְרוּ נָיְמוּ وربّما جعلوا مصلحو الالحان وقف الماخوذة من النوع اللين اللام فى عيناتها ووقف الماخوذة من النوع اللين العين فى فاءاتها ويكون ذلك بالفرق بينهما אָבְתָה فى الاتّصال אָבָתָה فى الانفصال אוֹבָה נוֹבָה תּוֹבָה بلين الالف على ما اوضحت هنّاك فى الافعال التى فاؤها الف תֹּאבוּ יֹאבוּ بنقصان اللام תֹּאבֶינָה والامر אֱבֶה אֱבוּ واصله אביו وللمؤنّث אֱבִי واصله אביי אֱבֶינָה لجمع المؤنّث وربما تساوت اوامر الجمع المذكّر والواحدة من النوع اللين اللام مع اوامر الجمع المذكّر والواحدة من النوع اللين الفاء فى اللفظ قيل من هذا النوع רְאִי עֲשׂוּ בְּנוּ רְאִי עֲשִׂי בְּנִי ومن ذلك النوع צְאִי דְּעִי רְדוּ צְאִי דְּעִי רְדִי واذا رُدّت الى الاصل عُلم ان هذه ناقصة اللام وتلك ناقصة الفاء وهذه فى انقطاع الكلام لا تتغيّر عمّا كانت عليه فى اتّصاله اعنى انّه يقال בְּנוּ רְאִי עֲשִׂי فى انقطاع الكلام واتّصاله وتلك قد تتغيّر وتزول فى انقطاع الكلام عمّا كانت عليه فى اتّصاله اعنى انّه يقال فى اتّصال الكلام לְכוּ שְׁבוּ

נָאווּ وفى انقطاعه לְכִי שְׁבִי נָאִי بالצֵּרִי אוֹבֶה כִּי אֵינָם
אוֹבִים (Ez. 3, 7) ناقص والفاعلة ايضا بنقصان אוֹבֶה
אוֹבוֹת والاصل אוֹבְיָה אוֹבִיוֹת والمصدر بردّ اللام واوا فى
اللفظ هاء فى الخطّ ان شئت او واوا كما فى اللفظ تقول
אֲבֹה וְאָבוֹ[a] او بردّ اللام تاء אֲבִית وفى هذا الاصل معنى
ثانى לְמִי אוֹי לְמִי אֲבוֹי (Pr. 23, 29) ويقال ان אֶבְיוֹן
منه وأمّا النون فلاحقة كلحاقها بזֵרְעֹנִים וְהַזֵּידוֹנִים
זֵידוֹן וְאֶבְיוֹן على زنة واحدة لان الساكن اللين الذى
بين الزاى والدال فى זֵידוֹן هو فى موضع الבית الساكنة
فى אֶבְיוֹן

אוה الثقيل هو الذى معنا من هذا الاصل אִוָּה אִוִּיתִי
נַפְשִׁי אִוִּיתִיךָ (Jes. 26, 9) וְנַפְשׁוֹ אִוְּתָה וַיָּעַשׂ (Job 23, 13)
אֶתְאַוֶּה יִתְאַוֶּה אוּה אוֹי للمؤنّث والاصل אוּיִי אוּי والاصل
אוּוּ والمصدر אַוֵּה مثل الامر او אַוּוֹת والاسم תַּאֲוָה الهاء
للتأنيث واللام ساقطة وأصله תַּאֲוִיָה وقيل מַאֲוַיִּים مثل
מַמְתַּקִּים מַרְבַדִּים אַל תִּתֵּן ה׳ מַאֲוַיֵּי רָשָׁע (Ps. 140, 9)
وقد ينطق נַאֲוָה קֹדֶשׁ (Ps. 93, 5) ويصرح بانه من هذا الاصل
فى معنى اخر والنون نون الانفعال ونقيس عليه הַנָּוָה
וְהַמְּעֻנָּגָה (Jer. 6, 2) לֹא נָאוָה לְנָבָל שְׂפַת יֶתֶר (Pr. 17, 7)
נָאווּ לְחָיַיִךְ (Cant. 1, 10) على ان تكون نواقص اللام

a) Cf. Ganâḥ, Opuscules, &c., p. 307.

אנה אָנָה אָנִיתִי וְאָנוּ הַדַּיָּגִים (Jes.19,8) וְאָנוּ ואבלו פתחיה (Jes.3,26) اصله אָנְיוּ אָנָה אָנוּ אָנִי אָנִינָה وقيل في الاسم منه תַּאֲנִיָּה וַאֲנִיָּה ومعنى ثاني في هذا الاصل והאלהים אִנָּה לידו (Ex. 21, 13) אניתי אאנה מאנה מאנים אַנֵּה אַנּוּ אַנִּי אַנֵּינָה כי מִתְאַנֶּה הוא לי (II Reg. 5,7) ومن هذا المعنى כִּי תֹאֲנָה הוּא מְבַקֵּשׁ (Jud.14,4) واصله תַּאֲנִיָּה

אלה אָלָה אָלִיתִי ואת אָלִית (Jud.17,2) אאלה יאלה אלה אלו אֱלִי او אֱלִי بالتبديل אֱלֶינָה אילה אולים אולָה אולות والاسم קיל אָלָה (Lev. 5, 1) واصله אָלְיָה والمصدر אָלֹה וְכַחֵשׁ (Hos. 4, 2) او אֱלִית والثقيل הֶאֱלָה הֶאֱלִיתִי אאלה יאלה מאלה מאלים הַאֲלֵה הַאֲלִי הַאֲלִי والمصدر הַאֲלוֹת וְנָשָׁא בוֹ אָלָה לְהַאֲלֹתוֹ (I Reg. 8, 31) ومعنى اخر في الاصل على الإمكان لا على القطع والحتم אֱלִי כִּבְתוּלָה חֲגֻרַת שַׂק (Joel 1,8) اصله אֱלִיִי وانّما قلت على الإمكان لأنّي لم اجد في هذا المعنى غير אֱלִי כִּבְתוּלָה الذي هو امر وقد كنت اعلمتك ان الاوامر يتساوى لفظها[a] في النوعين اعني النوع اللين الفاء والنوع اللين اللام فقد يمكن ان يكون אֱלִי כִּבְתוּלָה ناقص الفاء والله اعلم

---

a) A لفاظها.

אפה ומצות אָפָה (Gen 19,3) אָפִיתִי עַל גחליו (Jes.44,19)
אֶפְתָּה יֹאפֶה תֹּאפֶה אוֹפֶה וַתֹּפֵהוּ מַצּוֹת (I Sam.28,24)
וַיֹּאפוּ את הבצק (Ex. 12, 39) بلين الالف وقلبها واوا فى
اللفظ وأمّا فى الخطّ فتكتب واوا مرّة وألفا مرة والامر على
القياس אֱפֵה אֱפוּ אֱפִי אֱפֶינָה ولكنّه جاء على غير القياس
את אשר תאפו אֵפוּ (Ex. 16, 23) واحسب ذلك لعلّة
الالف فربّما خولف بها القياس الصحيح בְּאֵפֶה תנור
(Lev. 2, 4) אֹפֶה אֹפוֹת

ארה אָרָה אָרִיתִי מוֹרִי (Cant.5,1) וְאָרוּהָ כל עוברי
דרך (Ps.80,13) אָרְתָה נֹאָרָה אָרָה אָרוֹ مصدر امر אֱרוּ
אֱרִי والاصل אֱרִיו אֱרִיי אוֹרֶה אוֹרִים אֹרָה אוֹרוֹת

אתה וְאָתָה מרבבות קדש (Deut. 33, 2) אֹתָה בֹקֶר
(Jes.21,12) אֲתָיוּ אֵתָיוּ وان استثقل قيل אֵתָיוּ على الاصل
مثل הֱוָוָה נפשׁי (Ps 57, 2) יֶאֱתֶה وقد استعمل الاستقبال
بلين الالف استخفافا فقيل עָדֶיךָ תֵּאתֶה (Mic. 4, 8) וַיֵּתֵא
ראשׁי עם (Deut.33,21) الساكن بين الياء والتاء فى וַיֵּתֵא
هو فاء الفعل والالف لام الفعل مبدلة فى الخط من الهاء
وقد جاء וַיְּבְעֲלֵנִי יְבִעָל من هذا الاصل كاملا بتحريك
لام الفعل على خلاف الوجه الجارى فى פחד פחדתי
וַיֶּאֱתָיֵנִי (Job 3,25) יֶאֱתָיוּ חשמנים (Ps. 68, 32) כפרץ רחב
יֶאֱתָיוּ (Job 30, 14) קרבו וַיֶּאֱתָיוּן (Jes. 41, 5) والامر على

القياس אֶתֶה אֶתוּ אֶתִי ولكنّه قد جاء على غير القياس والوجه المعروف אֵתָיוּ אקחה יין (Jes. 56, 12) שׁובו אֵתָיוּ (ib. 21, 12) كما جاء אֵפוּ (Ex. 16, 23) على غير القياس والوجه المعروف وكذلك اقول ان الاصل فى אֵפוּ אֵפָיוּ قياسا على אֵתָיוּ غير انّه ناقص وְאֵתָיוּ كامل وقد ابدلت هذه الالف من الهاء فقيل הֵתָיוּ לאכלה (Jer. 12, 9)

בדה אשר בָּדָה (sic!) מלבו (I Reg. 12,33) בָּדִיתִי יבדה בְּדֵה בדו בדי בדינה בּוֹדֶה בודים وقد كتب الساكن الذى هو لام الفعل فى כי מלבך אתה בּוֹדָאם (Neh. 6, 8) على الاصل لانّهم ربّما كتبوا الاشياء على اصلها او ان (sic!) منهم مَن كان يقول אתה בוֹדְאם ومنهم مَن كان يقول אתה בּוֹדָם فجعل احد القولين مكتوبا والاخر مقروءا لئلّا يسقط شىء مما كانوا يستعملون בָּדָה בָּדוֹת او בְּדוֹת

בזה כי דבר ה׳ בָּזָה (Num.15,31) מדוע בָּזִיתָ (II Sam.12,9) עקב כי בְזִיתָנִי (ib.10) בזתה אבוה וַיִּבֶז עשו את הבכורה (Gen.25,34) اصله וַיִּבְזֶה בְּזֵה בְּזוּ בְּזִי בְּזֶינָה בּוֹזֶה דרכיו ימות (Pr. 19, 16) ובוזי יקלו (I Sam. 2, 30) وامّا בוז יָבוּזוּ לו (Cant.8,7) בָּז לדבר יחבל לו (Pr.13,13) ובוז משפחות יחתני (Job 31, 34) בָּזָה לך לעגה לך (Jes. 37, 22) فليس من هذا الاصل والهاء فى בָּזָה לך للتأنيث كالهاء فى

בָּאָה ولو كان من هذا الاصل لقيل[a] בָּזְתָה לך فاعلمه
בכה אם לא בָכִיתִי (Job 30, 25) וּבָכְתָה את אביה ואת
אמה (Deut. 21, 13) בכה (sic!) תִבְכֶּה (Lam. 1, 2) בְּכֵה
בְּכִי والاسم הרבה בֶּכֶה (Ezr. 10, 1) والاسم ايضا בְּכִי
متّصلا בֶּכִי منفصلا وأمّا אלון בָּכוּת (Gen. 35, 8) فاسم
ناقص اللام لانّ الواو والتاء فيه مثلها[b] فى עַבְדוּת וּמַרְדוּת
وفى المعنى ثقيل בִּכָּה בִּכִּיתִי אבכה רחל מְבַכָּה על
בניה (Jer. 31, 14) מְבַכּוֹת את התמוז (Ez. 8, 14) בַּכֵּה
בַּכּוּ בַכִּי בַּבְּכִיָּה وفى الاصل معنى اخر מִבְּכִי נהרות
חבש (Job 28, 11) עברי בעמק הַבָּכָא (Ps. 84, 7) والمنفعل
הבאת עד נִבְכֵי ים (Job 38, 16) لام الفاعل ناقص من
נִבְכֵי ים كما نقصت من נִרְאִים נִרְפִּים وأُما נָבֹכוּ עדרי
בקר (Joel 1,18) נְבֻכִים הם בארץ (Ex.14,3) והעיר שושן
נָבוֹכָה (Esth. 3,15) עתה תהיה מְבוּכָתָם (Mic. 7,4) فأُصل
اخر فى معنى اخر

בלה בָּלָה בָּלִיתִי לא בָלְתָה מעליך (Deut.8,4) לא בָלוּ
שלמותיכם (ib.29,4) והארץ כבגד תִּבְלֶה (Jes.51,6) בּוֹלֶה
בּוֹלִים والنعت ايضا בָּלֶה مثل דָּוֶה רָוֶה والجمع בָּלִים
ויקחו שקים בָּלִים (Jos. 9, 4) وكذلك جمع דָּוֶה רָוֶה على

---

a) A لقال. b) B كالواو والتاء; so also Ibn Ezra.

القياس דְוִים רָוִים والمؤنث בָּלָה مثل דָּוָה רָוָה ואמר
לַבָּלָה נאופים (Ez. 23, 43) واعلم ان בָּלִים וְדָוִים וְרָוִים
وما اشبهها قد تساوت في اللفظ لنقصانها مع שָׁבִים וְקָמִים
וּבָאִים וְרָמִים وما اشبهها *a* ولكن اذا رُدّت الى اصلهما
علم ان בָּלִים וְדָוִים וְרָוִים من النوع اللين اللام وانّها
نواقص اللامات وكان اصلها בָּלְיִים דָּוְיִים רָוְיִים وعلم ان
שָׁבִים וּבָאִים וְקָמִים וְרָמִים من النوع اللين العين وانّها
ليست نواقص لكنّها لينة العين وكان اصلها שׁוֹבְבִים קוֹמְמִים
בוֹאִים רוֹמְמִים אחרי בְלֹתִי (Gen.18,12) בְּלוֹיֵי סחבות
(Jer. 38, 11) בְּלוֹאֵי (ib. 12) وربّما قلبت الياء الفا ويمكن
ان يكون من هذا الاصل وهذا المعنى ואפי על תַּבְלִיתָם
(Jes. 10, 25) مثل תַּבְלִית من בָּלָה בָּלִיתִי וְתַבְנִית من
בָּנָה בָּנִיתִי وفي المعنى فعل ثقيل בִּלָּה בשרי ועורי (Lam. 3,4)
בִּלִּיתִי ומעשה ידיהם יְבַלּוּ בחירי (Jes. 65, 22) מְבַלֶּה
מְבַלִּים מְבַלָּה מְבַלּוֹת מְבוּלֶּה מְבוּלִּים מְבוּלָּה מְבוּלּוֹת
مثل מְגוּלֶּה בַּלֵּה בַּלּוּ בַּלֵּי בַּלֶּינָה וצורם לְבַלּוֹת שאול
(Ps. 49, 15)

בנה כי בָנָה ה' ציון (Ps. 102, 17) בָּנָה בָּנִיתִי
(I Reg.8,13) אֶבְנֶה וַיִּבֶן מזבח (Ex.24,4) اصله וַיִּבְנֶה كما

---

a) B only.

اعلمتك وقد اتى الاسم على مثال פעלע בִּנְיָן ومثله מִנְיָן
مـن מָנָה وקִנְיָן مـن קָנָה وעִנְיָן من עָנָה לַעֲנוֹת בּוֹ
(Ecc.3,10) הוא עִנְיַן רע נתן אלהים לבני האדם לַעֲנוֹת בּוֹ
(ib. 1, 13)

בעה בָּעָה בָּעִיתִי אֶבְעֶה תִּבְעוּ وقد اتى كاملا على الاصل
אם תִּבְעָיוּן בְּעָיוּ (Jes. 21, 12) والامر على الوجه المعروف
בְּעֵה בְּעוּ او בעיו على الاصل ولكنّه قد جاء على غير
الوجه المعروف אם תִּבְעָיוּן בְּעָיוּ (ib.) والانفعال איך נחפשו
עשו נִבְעוּ מצפוניו (Ob. v. 6) اصله נִבְעֲיוּ وفي هذا
الاصل معنى اخر מים תִּבְעֶה אש (Jes. 64, 1) נִבְעֶה בחומה
נשגבה (ib. 30, 13)

ברה ולא בָרָה אתם לחם (II Sam. 12, 17) בָּרִיתִי
וְאֶבְרֶה מידה (ib. 13, 6) ויתנו בְּבָרוּתִי ראש (Ps. 69, 22)
مثل בָּכוּת הביאי הַבִּרְיָה (II Sam.13,10) وأمّا שה בִּרְיָה
(Ez. 34, 20) فمعنى اخر وفي الاصل ثقيل הִבְרָה הִבְרֵיתִי יַבְרֶה
מַבְרֶה הַבְרֵה הַבְרִי הַבְרוֹת לְהַבְרוֹת את דוד (II Sam.3,35)
وأظنّ בְּרוּ לכם איש (I Sam.17,8) من اصل اخر اعني ויד
בָּרֵא (Ez.21,24) וּבֵרֵאתָ לך (Jos.17,15) وان كان בָּרוּ خفيفا
وهذان ثقيلان الاصل فيه בִּרְאוּ فأسقطت الالف استخفافا
فكتب على اللفظ

גאה כי גָאֹה גָּאָה (Ex.15,1) גָּאִיתִי כי גָאוּ המים

(Ez.47,5) הֲיִגְאֶה גמא (Job 8,11) ראה כל גֵּאֶה והשפילהו
(ib. 40, 12) وقد قيل النعت ايضا بإسقاط لام الفعل
استثقالا لها مع الالف שמענו גאון מואב גֵּא מאד (Jes.16,6)
وأصله גֵּאֶה والجمع على لفظه בית גֵּאִים (Pr. 15, 25)
والاصل גאיים דברו בְגֵאוּת (Ps.17,10) على مذهب בָּכוּת
בָּרוּת والاسم ايضا גַּאֲוָה او גֵּאָה ناقصا مثل גֵּאָה וְגָאוֹן
(Pr. 8, 13) وגָאוֹן ايضا ناقص على مذهب שִׁבָּרוֹן ועִוָּרוֹן
ועִצָּבוֹן وقد يقال ان هذه الالف التى هى عين الفعل ابدل
منها واوا فى גֵּוָה اعنى במסתרים תבכה נפשי מפני
גֵּוָה (Jer. 13, 17) כי השפילו ותאמר גֵּוָה (Job 22, 29)
واتى ايضا مع الابدال ناقصا وأصله גְּוִיָּה

גלה גָּלָה כבוד מישראל (I Sam. 4, 21) על כבודו כי
גָלָה ממנו (Hos. 10, 5) גָּלְתָה יהודה מעוני (Lam. 1, 3)
[כי הגלגל גָּלֹה יִגְלֶה (Am. 5,5) עתה יִגְלוּ בראש גוֹלִים
(ib.6,7) וַיִּגֶל יהודה (II Reg.25,21) *a*] יִגֶל יבול ביתו (Job20,28)
וגם גוֹלֶה אתה למקומך (II Sam. 15, 19) כלי גוֹלָה
עשי לך (Jer. 46, 19) נסע וְנִגְלָה (Jes. 38, 12) לְגָלוּתֵנוּ
(Ez. 40, 1) والثقيل אשר הִגְלֵיתִי מירושלים (Jer. 29, 4)
אשר הָגְלָה מירושלים (Esth. 2, 6) אשר הָגְלְתָה [אשר

---

a) B only.

הִגְלָה אַגְלֶה וַיֶּגֶל את ישראל אשורה (II Reg. 17, 6) [a
הַמֻּגְלִים בבלה (Jer. 40,1) הָגְלוֹת وفى الاصل معنى آخر גָּלָה
את אזן שמואל (I Sam. 9, 15) וְגָלִיתִי את אזנך (ib. 20, 12)
גּוֹלֶה סוד (Pr. 20,19) גָּלוּי לכל העמים (Esth. 3,14) والانفعال
וְנִגְלָה יסודו (Ez. 13, 14) וְנִגְלִינוּ אליהם (I Sam. 14, 8)
תִּגָּלֶה רעתו בקהל (Pr. 26, 26) תִּגָּל ערותך (Jes. 47, 3)
וְיִגַּל כמים משפט (Am. 5, 24) والافتعال כי אם בְּהִתְגַּלּוֹת
לבו (Pr. 18, 2) וישת מן יין וישכר וַיִּתְגַּל (Gen. 9, 21)
ناقص وأصله וַיִּתְגַּלֶּה وكذلك וַתִּתְכַּס (ib. 24, 65) اصله
וַתִּתְכַּסֶּה וַיִּתְחָל (II Sam. 13, 6) اصله וַיִּתְחַלֶּה وفى هذا
المعنى فعل ثقيل גִּלֵּיתִי את מסתריו (Jer. 49, 10) גִּלִּית
ותעלי (Jes. 57, 8) גִּלְּתָה את מקור דמיה (Lev. 20, 18)
לא תְגַלֵּה את ערותה (ib. 18, 7) נודד אל תְּגַלִּי (Jes. 16, 3)
וַיְגַל ה׳ את עיני בלעם (Num. 22, 31) וסיד אחר אל
תְּגָל (Pr. 25, 9) גַּלֵּה גַּלִּי צמתך (Jes. 47, 2) גַּל עיני
ואביטה (Ps. 119, 18) גַּל מעלי חרפה ובוז (ib. 22) اصلهما
גַּלֵּה كما اعلمتك מְגַלֶּה עמוקות (Job 12,22) טובה תוכחת
מְגֻלָּה (Pr. 27, 5) ويمكن ان يكون גַּלּוֹתִי את חרפת
מצרים (Jos. 5, 9) من هذا الاصل وهذا المعنى ويكون

---

a) Belongs properly after הגליתי מירושלים.

مصدرا وانّما قلت يمكن بلا قطع لانّ اللحن فى اللام لا[a] فى التاء وإذا لم يكن فى التاء فهو فى اكثر الاحوال يدلّ على الفعل الماضى فإن كان גְּלוֹתִי ماضيا فليس من هذا الاصل فافهم

גמה מְגַמַּת פניהם קדימה (Hab. 1, 9) لعلّ יְגַמֶּא ארץ (Job 39, 24) منه بوجه من الوجه وان كان بالف

געה גָּעָה גָּעִיתִי אם יִגְעֶה שור על בלילו (Job 6, 5) הלכו הלוך וְגָעוֹ (I Sam. 6, 12)

גרה גֵּרָה גֵּרִיתִי גֵּרְתָה איש חמה יְגָרֶה מדון (Pr.15,18) هذا فعل ثقيل ولولا مكان الراء لكان مشدّدا مثل גִּלֵּיתִי גִּלָּה גִּלְּתָה יְגַלֶּה والامر גָּרֵה גָּרוּ גָּרִי مثل גַּלֵּה גַּלּוּ גַּלִּי والمصدر גָּרֹה مثل קַוֹּה קִוִּיתִי ה׳ (Ps. 40, 2) او גָּרֵה مثل אם עַנֵּה תענה (Ex. 22, 22) او גָּרוֹת مثل יום עַנּוֹת אדם נפשו (Jes. 58, 5) والافتعال כי בה׳ הִתְגָּרִית (Jer. 50, 24) למה תִתְגָּרֶה ברעה (II Chr. 25, 19) אל תִּתְגָּרוּ בם (Deut.2,5) اصله תִתְגָּרֵיוּ ואל תִּתְגָּר בם מלחמה (ib. 9) ناقص ايضا واصله תִּתְגָּרֶה كما اعلمتك فى וַיִּתְגַּל וַיִּתְחַל וַתִּתְכַּס واما יָגוּרוּ מלחמות (Ps. 140, 3) فأصل اخر

דאה דָּאָה דָּאִיתִי כאשר יִדְאֶה הנשר (Deut. 28, 49) וַיֵּדֶא על כנפי רוח (Ps. 18, 11) اصله וַיִּדְאֶה

---

a) A ليس.

דוה דָּוָה דָּוִיתִי דָּוְתָה אֶדְוֶה דְּוֵה דְּוִי والمصدر כימי נדת דְּוֹתָהּ (Lev. 12, 2) والنعت על זה היה דָוֶה לבנו (Lam. 5, 17) وللمؤنّث תזרם כמו דָוָה (Jes. 30, 22) وجمع דָּוֶה דָּוִים ناقصا وإضافة דָּוִים המה כִּדְוֵי לחמי (Job 6, 7) ويمكن أن يكون כדוי לחמי اسما وأمّا עלי לבי דַוָּי (Jer. 8, 18) فهو نعت على زنة גַּנָּב וסַלָּח וקַשָּׁת ولذلك كان شديد الواو وقد قيل في الاسم ה' יסעדנו על ערש דְּוָי (Ps. 41, 4) مثل סְבָךְ والاسم ايضا והשיב בך את כל מַדְוֵה מצרים (Deut. 28, 60) וכל מַדְוֵי מצרים הרעים (ib. 7, 15) ناقص وأصله מַדְוֵיֵי

דחה דָּחָה דָּחֹה דְּחִיתַנִי לנפל (Ps. 118, 13) אֶדְחֶה ומלאך ה' דּוֹחֶה (Ps. 35, 5) לִדְחוֹת פעמי (ib. 140, 5) גדר הַדְּחוּיָה (ib. 62, 4) יעשה מִדְחֶה (Pr. 26, 28) הלא רגלי מִדֶּחִי (Ps. 56, 14) وأمّا דחו ולא יכלו קום (ib. 36, 13) יָדִיחוּ את העולה (Ez. 40, 38) יָדִיחַ מקרבה (Jes. 4, 4) فأصل اخر وكذلك ايضا משאת שוא ומַדּוּחִים (Lam. 2, 14) اصل اخر من נָדַח יַדַּח נִדְחֵי ישראל יכנס (Ps. 147, 2)

דכה דָּכָה דָּכִיתִי יִדְכֶּה ישוח (Ps. 10, 10) לב נשבר וְנִדְכֶּה (ib. 51, 19) ישאו נהרות דָּכְיָם (ib. 93, 3) وفي هذا الاصل فعل ثقيل דִּכָּא לארץ (ib. 143, 3) כי דִכִּיתָנוּ במקום תנים (ib. 44, 20) עצמות דִּכִּיתָ (ib. 51, 10) יְדַכֶּה מְדוּכָה

מְדַכָּה وأمّا מְדֻכָּא a מעונותינו (Jes. 53,5) וה׳ חפץ דַכְּאוֹ
החלי (ib. 10) לא דֻכְּאוּ (Jer. 44, 10) ואת דַכְּאֵי רוח
יושיע (Ps.34,19) תשב אנוש עד דַכָּא b (ib. 90, 3) فأصل
اخر من ذوات الالف الّا ان قيل ان الالف فيه مبدلة من
الهاء واستعمل كثيرا معها حتى صار اصلا من ذوات الالف c
وانّما قلت ان מְדֻכָּא מעונותינו (Jes. 53, 5) من ذوات
الالف لانّه لو كان من ذوات الهاء لقيل מְדֻכֶּא بالסגול
على الوجه المعروف ولو كتب بألف وكذلك ايضا אל ישוב
דַּךְ נכלם עני (Ps. 74, 21) או דָכוּ בַּמְּדוֹכָה (Num. 11, 8)

اصل اخر

דלה וגם דָלֹה דָלָה לנו (Ex. 2, 19) דִּלִּיתִי דָלוּ او דַּלְיוֹ
שוקים (Pr.26,7) ואיש תבונה יִדְלֶנָּה (ib. 20, 5) ותבאנה
וַתִּדְלֶנָה (Ex. 2, 16) הן גוים כמר מִדְּלִי (Jes. 40, 15)
والثقيل דִּלָּה ארוממך ה׳ כי דִלִּיתָנִי (Ps. 30, 2) יְדַלֶּה
דמה לא דָמָה אליו ביפיו (Ez. 31, 8) דָּמִיתִי לקאת
מדבר (Ps. 102, 7) אל מי דָמִיתָ ככה (Ez. 31, 18) וזאת
קומתך דָּמְתָה לתמר (Cant. 7, 8) יִדְמֶה לה׳ (Ps. 89, 7)
סב דְּמֵה לך דודי (Cant. 2,17) דְּמוֹ דְּמִי דְּמִינָה וּדְמוּת
החיות (Ez.1,13) נעשה אדם בצלמנו כִּדְמוּתֵנוּ (Gen.1,26)

a) Cf. Ganâḥ, Opuscules, &c., p. 298. b) B דכה. c) B الهاء.

اصله כדמותינו على مذهب עֲבָדוֹת ומַרְדּוּת נִדְמֶה שֹׁמְרוֹן מַלְכָּהּ כְּקֶצֶף (Hos. 10, 7) والثقيل מָה אֲעִידֵךְ מָה אֲדַמֶּה לָּךְ (Lam. 2, 13) וּבְיַד הַנְּבִיאִים אֲדַמֶּה (Hos. 12, 11) ومعنى اخر في الاصل וְדָמִיתִי אִמֶּךָ (ib. 4, 5) والاسم בִּדְמִי יָמַי אֵלֵכָה (Jes. 38, 10) כִּי נִדְמָה כָּל עַם כְּנַעַן (Zeph. 1, 11) אֵיךְ נִדְמְתָה אַשְׁקְלוֹן (Jer. 47, 5) וָאֹמַר אוֹי לִי כִּי נִדְמֵיתִי (Jes. 6, 5) אֲדַמֶּה יְדַמֶּה وثقيل فى هذا المعنى הָאִישׁ אֲשֶׁר כִּלָּנוּ וַאֲשֶׁר דִּמָּה לָנוּ (II Sam. 21, 5) واما וְנִדְּמָה שָׁם כִּי ה׳ אֱלֹהֵינוּ הֲדִמָּנוּ (Jer. 8, 14) فليس من هذا الاصل ومعنى ثالث في هذا الاصل وهو כַּאֲשֶׁר דִּמִּיתִי לַעֲשׂוֹת לָהֶם (Num. 33, 56) וְהוּא לֹא כֵן יְדַמֶּה (Jes. 10, 7) אַל תְּדַמִּי בְנַפְשֵׁךְ (Esth. 4, 13) דִּמִּינוּ אֱלֹהִים חַסְדֶּךָ (Ps. 48, 10)

הגה הָגָה בְּרוּחוֹ הַקָּשָׁה (Jes. 27, 8) וְהָגִיתִי בְכָל פָּעֳלֶךָ (Ps. 77, 13) כַּאֲשֶׁר יֶהְגֶּה הָאַרְיֵה (Jes. 31, 4) יֶהְגּוּ רִיק (Ps. 2, 1) הֶגֶה הֶגִי הֲגוּ כִּלִּינוּ שָׁנֵינוּ כְמוֹ הֶגֶה (Ps. 90, 9) וְהֶגֶה מִפִּיו יֵצֵא (Job 37, 2) הִגָּיוֹן مثل עִצָּבוֹן שִׁבָּרוֹן שִׁגָּעוֹן ويقال ان הֲגִיגִי (Ps. 5, 2) من هذا الاصل الجيم الثانية عين الفعل مكرّرة على مذهب קִנְיָן וּבִנְיָן וּמִנְיָן וְעִנְיָן

הדה הָדָה הָדִיתִי גָּמוּל יָדוֹ הָדָה (Jes. 11, 8)

הזה הָזָה הָזִיתִי הוֹזִים שוכבים (Jes. 56, 10)
היה הָיָה הָיִיתִי אֶהְיֶה לו לאב (II Sam. 7, 14) הוֹיָה
הנה יד ה׳ הוֹיָה (Ex. 9, 3) הֱיֵה הֱיוּ הֱיִי والاصل הֲיִיוּ הֲיִיִי
وقد قالوا וָאֶהִי וַנֶּהִי וַתֶּהִי والوجه فيها וָאֶהִי וַנֶּהִי וַתֶּהִי
بסגול وربّما جاء بعضها في الوقف والفصل على هذا
الوجه מי זה אמר וַתֶּהִי (Lam.3,37) وقالوا וַיְּהִי بتخفيف
الياء استثقالا لشدّتها مع كثرة الاستعمال وكان الوجه
فيها التشديد مثل וַנֶּהִי וַתֶּהִי وربّما ردّ الى الوجه المعروف
في الوقف والفصل כי הוא אמר וַיֶּהִי (Ps. 33, 9) לו יֶהִי
(Ez. 16, 15) والاصل فيها على الكمال والسلامة من الاعتلال
וָאֶהְיֶה וַנִּהְיֶה וַתִּהְיֶה וַיִּהְיֶה وقد استعمل هذا الاصل بواو في
هذا المعنى הָוָה הָוִיתִי ואתה הוֶה להם למלך (Neh.6,6)
הֱוֵה גביר לאחיך (Gen. 27, 29) כי לשלג יאמר הֱוֵא
ארץ (Job 37, 6) ويمكن ان يكون من هذا المعنى הֹוָה
על הוָה (Ez. 7, 26) واعلم ان مَن قال הָיָה הָיִיתִי قال منه
תְּהִי יְהִי لانّه من ذوات الياء ومنهم مَن قال הָוָה הָוִיתִי
قال תְּהוּ יְהוּ מקום שיפול העץ שם יְהוּא (Ecc. 11, 3)
لانّه من ذوات الواو ومنهم مَن كان يقول שם יְהוּא على
الاصل والكمال ولذلك كتب بالف والالف هي الهاء ألا ترى
كيف كتب הֱוֵא ארץ (Job 37, 6) بالف وأنت لا تشكّ انّه
مثل הֱוֵה גביר (Gen. 27, 29) المكتوب بهاء ومعنى اخر في

هذا الاصل اعني הָיָה وهو انفعال נִהְיָה ואני דניאל נִהְיֵיתִי ונחליתי (Dan. 8, 27)

המה הָמִיתִי כַּהֲמוֹת ימים יֶהֱמָיוּן (Jes.17,12) אזכרה אלהים וְאֶהֱמָיָה (Ps.77,4) יֶהֱמוּ יחמרו מימיו (ib. 46, 4) מדוע קול הקריה הוֹמָה (I Reg. 1, 41) הֶמְיַת נבליך (Jes. 14, 11) עיר הוֹמִיָּה (ib. 22, 2) مثل בּוֹכִיָּה احسب הוֹמִיָּה نسبة الى הוֹמָה وكذلك בּוֹכִיָּה الى בּוֹכָה אב הֲמוֹן גוים (Gen. 17, 5) וַהֲמוֹן לאמים (Ps. 65, 8)

הרה הָרָה עמל וילד און (Ps.7,15) (*sic!*) האנכי הָרִיתִי (Num. 11, 12) וְהָרִית וילדת בן (Jud. 13, 3) ותרא כי הָרָתָה (Gen.16,4) הָרִינוּ חלנו (Jes. 26, 18) וַתַּהֲרֶיןָ שתי בנות לוט (Gen. 19, 36) תַּהֲרוּ חשש (Jes 33, 11) اصله תַּהְרְיוּ וַתַּהַר ותלד בן (Gen.30,23) واصله וַתַּהֲרֶה הנך הָרָה (ib.16,11) וְהָרוֹתֵיהֶם תבקע (II Reg. 8, 12) את כל הֶהָרוֹתֶיהָ בקע (ib. 15, 16) והלילה אמר הֹרָה גבר (Job 3, 3) فعل لم يسمّ فاعله مثل הֻרַג שׁוֹרֵק ولولا الراء لكان مشدّدا ويمكن ان يكون صفة مثل הוֹבִישָׁה הוֹרָתָם (Hos. 2, 7) واللام ساقطة עִצְּבוֹנֵךְ וְהֵרֹנֵךְ (Gen. 3, 16) اسم ناقص הֵרָיוֹן (Ruth 4, 13) كامل

זכה זָכָה זָכִיתִי מה יִזְכֶּה ילוד אשה (Job 25,4) والتقيل זִכָּה מי יאמר זִכִּיתִי לבי (Pr. 20, 9) במה יְזַכֶּה נער

(Ps. 119, 9) وأمّا זַךְ לִקְחִי (Job 11, 4) לֹא זַכּוּ בעיניו (Job 25, 5) וַהֲזִכּוֹתִי בבור כפי (Job 9, 30) فليس من هذا الاصل

זנה וְזָנָה אחרי אלהי נֵכַר הארץ (Deut. 31, 16) כי זָנְתָה אמם (Hos. 2, 7) זָנְתָה תמר כלתך (Gen. 38, 24) עתה יִזְנוּ תַזְנוּתֶיה (Ez.23,43) ותלך וַתִּזֶן גם היא (Jer.3,8) מרוב זְנוּנֵי זוֹנָה (Nah. 3, 4) يقال ان النون الثانية فى זְנוּנֵי عين الفعل مكرّرة على ما ذكرت فى הֲגִיגִי (Ps. 5, 2) وفى בִּנְיָן ,מִנְיָן ,קִנְיָן ,עִנְיָן זְנוּת יין ותירוש (Hos. 4, 11) ואחריך לא זוּנָּה (Ez.16,34) יִזְנֶה والثقيل הִזְנָה הִזְנוּ ולא יפרצו (Hos.4,10) וַיֶּזֶן את ישבי ירושלים *a* (II Chr.21,11)

זרה זָרָה זָרִיתִי תִּזְרֶה לרוח (Ez.5,2) אשר זֹרֶה ברחת ובַמִּזְרֶה (Jes. 30, 24) וָאֶזְרֵם בְּמִזְרֶה (Jer. 15, 7) וַיִּזֶר על פני המים (Ex.32,20) לא לִזְרוֹת ולא להבר (Jer. 4, 11) والثقيل זֵרָה וְזֵרִיתִי את כל שאריתיך (Ez.5,10) וְזֵרִיתִים לכל רוח (Jer. 49, 32) אשר זֵרוּ את יהודה (Zech. 2, 2) וְזֵרָם מעבר לנהר (I Reg. 14, 15) ואתכם אֱזָרֶה בגוים (Lev.26,33) מְזוֹרָה הרשת (Pr. 1, 17) יְזָרוּ דעת (Pr. 15, 7) ולְזָרוֹתָם בארצות (Ps. 106, 27) ولولا الراء لكان مشدّدا ואתכם אֱזָרֶה בגוים (Lev.26,33) מְזָרֵה ישראל יקבצנו

a) Mss. יהודה.

(Jer. 31, 9) ويمكن ان يكون من هذا المعنى וּמִמְּזָרִים
קָרָה (Job 37, 9) ومعنى اخر فى الاصل זָרָה ארחי ורבעי
זֵרִיתָ (Ps. 139, 3) وثقيل اخر فى هذا المعنى הִזָּרָה הִזֵּרִיתִי
وתזרה ותְּאַזְּרֵנִי חיל למלחמה (II Sam. 22, 40)

חבה חֲבִי כמעט רגע (Jes. 26, 20) مثل דְּמִי שְׁבִי ושם
חֶבְיוֹן עזו (Hab. 3, 4) اسم [a] وقيل ان בצל ידו הֶחְבִּיאָנִי
(Jes.49,2) הנה הוא נֶחְבָּא (I Sam. 10, 22) וַיִּתְחַבֵּא האדם
(Gen. 3, 8) מכל הַמַּחֲבוֹאִים (I Sam. 23, 23) من هذا
الاصل ولكن الالف ابدلت من الهاء[b] وجرى الاستعمال بها
واعلم ان כי הֶחְבְּאָתָה (Jos. 6, 17) خارج عن القياس
وكان الوجه فيه والقياس כי הֶחֱבִיאָה ان كان من ذوات
الالف او כי הֶחְבָּה ان كان من ذوات الهاء التاء مبدلة
من لام الفعل وأمّا הֶחְבְּאָתָה فلام الفعل بعينها مثبتة
فيه ملفوظ بها فما أدرى للتاء معنى فلذلك قلتُ انّه
شاذّ خارج عن القياس والله اعلم

חדה חָדָה חָדִיתִי וַיִּחַדְּ יתרו (Ex. 18, 9) اصله וַיֶּחֱדֶה
والثقيل חִדָּה חִדֵּיתִי תְּחַדֵּהוּ בשמחה את פניך (Ps.21,7)
ويقال ان עוז וְחֶדְוָה במקומו (I Chr. 16, 27) כי חֶדְוַת ה׳

---

a) In Mss. before مثل of preceding line an error on the part of H. to which Gikatilia (p. 76, ed. Nutt) in his translation calls attention. b) A الياء.

היא מעוזכם (Neh. 8, 10) من هذا الاصل ابدلت الواو من الهاء

חוה חָוָה חִוִּיתִי יְחַוֶּה דעת (Ps. 19, 3) אֲחַוֶּה דעי אף אני (Job 32, 10) כתר לי זעיר וַאֲחַוֶּךָּ (Job 36, 2) אֲחַוְּךָ שמע לי (ib. 15, 17) מֵחַוּוֹת דעי אתכם (ib. 32, 6) واعلم ان וְאַחְוָתִי באזניכם (ib. 13, 17) مثل וְהַחֲוָתִי באזניכם الالف نطق بها في موضع الهاء كما اعلمتك في اوّل الكتاب وهو ثقيل مثل הַרְבָּה אַרְבֶּה מֵהַרְבַּת (II Sam. 14, 11) والقياس عليه הַחְוֵה הֶחְוֵיתִי יַחְוֶה מַחְוֶה ولام الفعل ساقطة من אַחְוָתִי وقد يقال انّه ليس من هذا الاصل وتجعل الالف فيها اصلا

חזה כי חָזָה נקם (Ps. 58, 11) וזה חָזִיתִי ואספרה (Job 15, 17) הן אתם כלכם חֲזִיתֶם (ib. 27, 12) אשר אני אֶחֱזֶה לי (ib. 19, 27) רמה ידך בל יֶחֱזָיוּן (Jes. 26, 11) וְתַחַז בציון עינינו (Mic. 4, 11) بالفتح لمكان الحاء فكثيرا[a] ما يخالف بها الوجه المعروف وكذلك שמאל בעשותו ולא אָחַז (Job 23, 9) لولا ما هو אתנח لكانت الالف פתוחה وهما ناقصان وأصلهما וְתֶחֱזֶה בציון ולא אֶחֱזֶה חֶזְיוֹן לילה (ib. 33, 15) בַּמַּחֲזֶה לאמר (Gen. 15, 1) חָזוֹן

a) Mss. فكثيرا.

נראה אלי (Dan. 8, 1) וּבַחֲזוֹת יעדו הַחוֹזֶה (II Chr. 9, 29)
חָזוּת קשה (Jes. 21, 2) ومعنى اخر בית אבנים יֶחֱזֶה
(Job 8, 17) ועם שאל עשינו חוֹזֶה (Jes. 28, 15) وأمّا מְחוֹז
חפצם (Ps. 107, 30) فليس من هذا الاصل كما ظنّ قوم
חיה וְחָיָה בהם (Neh. 9, 29) וְחָיִיתָ ורבית (Deut. 30, 16)
וְחָיִתָה אתה וביתך (Jer. 38, 17) וְחָיְתָה נפשי בגללך
(Gen. 12, 13) חָיוּ מן האנשים (Num. 14, 38) לא אמות כי
אֶחְיֶה (Ps. 118, 17) אלמנות חַיּוּת (II Sam. 20, 3) وقد
جرى قولهم فى هذا الاصل باسقاط الهاء مع كثرة الاستعمال
فقالوا כל ימי אדם אשר חַי (Gen. 5, 5) וָחַי בהם (Lev. 18, 5)
وأصلهما אשר חָיָה וְחָיָה בהם وقالوا ואם בת היא וְחָיָה
(Ex. 1, 16) والاصل וְחָיְתָה لكن لما قالوا فى ماضى المذكّر
باسقاط لام الفعل قالوا فى ماضى المؤنّث ايضا باسقاطها
والمذهب فى וַתְּחִי וַיְחִי كالمذهب الذى اعلمتك فى וַתְּהִי
וַיְהִי فاعلمه والنعت ناقص כי אין נבות חַי (I Reg. 21, 15)
وقد جاء الاسم ايضا ناقصا חֵי פרעה (Gen. 42, 15. 16) واعلم
ان واحد העודים חַיִּים (Ex. 4, 18) כי אין נבות חַי وواحد
מות וְחַיִּים (Pr. 18, 21) חֵי פרעה ويجب ان تعلم ايضا
ان חַיִּים كامل لتشديد الياء [وان לנפש חַיָּה (Gen. 2, 7)
كامل لتشديد الياء][a] وفى العبرانى احاد من الافعال ناقصة

a) B only.

يظهر حكم اصلها فى جمعها او اذا اتّصلت بحرف وذلك
يكون اذا اجتمع فيه مثلان فيسقط احدهما ويقوم الواحد
مقام اثنين فإذا جمع او وصل بحرف ردّ الى اصله بإدغام
المثل الواحد فى الثانى المشدّد مثل חַי וְחַיִּים الذى فى
اصله حرفان من حروف اللين ومثل רַךְ רַכִּים רֻכְּכָה الذى
هو من ולא רֻכְּכָה בשמן (Jes. 1, 6) פַּת פִּתִּים פִּתֵּי من
פָּתוֹת אתה (Lev. 2, 6) וּבְפִתּוֹתֵי לחם (Ez. 13, 19) קֵן
קִנִּים קִנֵּי من קִנְּנָה קפוז (Jes. 34, 15) עַם עַמִּים עַמֵּי
من בַּעֲמָמֶיךָ (Jud. 5, 14) עַמְמֵי הארץ (Neh. 9, 24) סַף
סִפִּים סִפֵּי من הִסְתּוֹפֵף בבית אלהי (Ps. 84, 11) דַּל
דַּלִּים من דָּלְלוּ וחרבו (Jes. 19, 6) חַג חַגִּים من המון חוֹגֵג
(Ps.42,5) וְחוֹגְגִים (I Sam.30,16) חָם הצטידנו אותו (Jos.9,12)
אשר בגדיך חַמִּים (Job 37, 17) من יִתְחַמָּם (Job 31, 20)
חוֹק חֻקִּים من הַחוֹקְקִים חִקְקֵי און (Jes. 10, 1) חַת
מרדך (Jer. 50,2) המה חַתִּים (Jer. 46, 5) من תראו חֲתַת
(Job 6,21) לֵב לִבִּי من לֵבָב צֵל צִלָּם من ונסו הַצְּלָלִים
(Cant. 4, 6) תֵּל עולם (Deut. 13, 17) על תִּלָּם (Jos. 11, 13)
من הר גבה וְתָלוּל (Ez. 17, 22) תָּם ורשע (Job 9, 22)
יונתי תַמָּתִי (Cant. 5, 2) יהיו תַמִּים (Ex. 26, 24) من
תְּמִימָה وأمّا תָּמִים المخفّف فهو פעיל من תְּמִימָה
وكذلك ובר לבב (Ps. 24, 4) לְבָרֵי לבב (Ps. 73, 1) בָּרָה

כחמה (Cant. 6, 10) من هذا الضرب لانّه من בָּרוּר
מִלֵּלוּ (Job 33, 3) יִתְבָּרְרוּ (Dan. 12, 10) وكذلك הַר הָרִים
لانّه من הַרְרֵי עַד (Hab. 3, 6) ومنه מַר מָרִים لانّه من
מְרוֹרִים (Num. 9, 11) וַיְמָרְרוּ (Ex. 1, 14) الّا ان الراء لا
تشدّد ويمكن ان يكون ايضا من هذا الضرب שַׂר שָׂרִים
من כי תִשְׂתָּרֵר עלינו גם הִשְׂתָּרֵר (Num. 16, 13) وشبيه
بهذا דום לה' (Ps. 37, 7) يظهر انّه من דְּמָמָה فى דומו
עד הגיענו (I Sam. 14, 9) لتشديد الميم סוב דמה לך
דודי (Cant. 2, 17) يظهر انّه من וְסָבַב בית אל (I Sam. 7, 16)
]فى סבו ציון (Ps. 48, 13) יָסֹב אותו (I Reg. 7, 23) يظهر
انّه من וְסָבַב בית אל (I Sam. 7, 16) a[فى יָסֹבּוּ עלי רביו
(Job 16, 13) וְתָרֹן לשון אלם (Jes. 35, 6) يظهر انّه من רַנֵּן
יְרַנֵּנוּ (Ps. 132, 16) فى יָרֹנּוּ ישבי סלע (Jes. 42, 11) יָלֹק בלשונו
(Jud. 7, 5) يظهر انّه من הַמְלַקְקִים (Jud. 7, 6) فى יָלֹקּוּ הכלבים
(I Reg. 21, 19) المشدّد ومثل هذا كثير فى العبرانىّ من
بَحَثَ ذوات المثلين بَحْثًا مُسْتَقْصًا وَجَدَها صحيحة على
ما ذكرتُ فلهذا قلت חַי ناقص חַיִּים كامل وامّا جمع אדם
אשר חַי (Gen. 5, 5) וְהַחַי יתן אל לבו (Ecc. 7, 2) فتخفيف ناقص
على الوجه المعروف فى النوع اللين اللام تقول חַיִּים בי

(a) B only.

חָיוֹת הנה (Ex. 1, 19) مخفّفا ناقصا واحدها חָיֶה خفيفا ناقصا والثقيل הנה הֶחֱיָה ה׳ אותי (Jos. 14, 10) ואותה הֶחֱיֵיתִי (Num. 22, 33) הַחֲיִתֶם אותם (Jud. 8, 19) וְהַחֲיֵה אותם (Jos. 9, 20) אַחַיֶּה מְחַיֶּה לְהַחֲיוֹת רוח שפלים ולְהַחֲיוֹת לב נדכאים (Jes. 57, 15) (ib.) وثقيل اخر ונפשו לא חִיָּה (Ps. 22,30) הַחִיִּיתֶם כל נקבה (Num. 31, 15) אשר חִיּוּ מנשי יבש גלעד (Jud. 21, 14) מכשפה לא תְחַיֶּה (Ex. 22, 17) ממית וּמְחַיֶּה (I Sam. 2, 6) לְחַיּוֹת זרע (Gen. 7, 3) וּלְחַיּוֹתָם ברעב (Ps. 33, 19)

חכה הָכָה חִכִּיתִי אֲחַכֶּה אשרי כל חוֹכֵי לו (Jes. 30, 18) والثقيل חִכָּה את איוב (Job 32, 4) וְחִכֵּיתִי לה׳ (Jes. 8, 17) ולכן יְחַכֶּה ה׳ לחננכם (ib. 30, 18) אשרי הַמְחַכֶּה ויגיע (Dan. 12, 12) הַמְחַכִּים למות ואיננו (Job 3, 21)

חלה כי חָלָה ויחזק (Jes. 39, 1) כי חָלִיתִי היום שלשה (I Sam. 30, 13) וְחָלִיתִי והייתי כאחד האדם (Jud. 16, 7) יֶחֱלֶה וַיֶּחֱלֶא אסא (II Chr. 16, 12) הנה אביך חוֹלֶה (Gen. 48, 1) ואין חוֹלֶה מכם עלי (I Sam. 22, 8) כי חוֹלַת אהבה אני (Cant. 2, 5) גם כל חֳלִי (Deut. 28, 61) אכן חֳלָיֵנוּ הוא נשא (Jes. 53, 4) וירא אפרים את חָלְיוֹ (Hos. 5, 13) נהייתי וְנֶחֱלֵיתִי (Dan. 8, 27) ולא נֶחְלוּ על שבר יוסף (Am. 6, 6) ואתה בָּחֳלָיִים רבים בְּמַחֲלֵה מעיך

(II Chr. 21, 15) וְאֵת תַּחֲלֻאֶיהָ (Deut. 29, 21) ואני
בַּחֲלוֹתָם לבושי שק (Ps. 35, 13) ויצר לאמנון לְהִתְחַלּוֹת
(II Sam. 13, 2) שכב על משכבך וְהִתְחָל (ib. 5) וַיִּתְחָל (ib. 6)
والثقيل הֶחֱלָה הֶחֱלֵיתִי הַכּוֹתֶךָ (Mic. 6, 13) יַחֲלֶה מחלה
הַחֲלֵה החלי הַחֲלוֹת כי הָחֳלֵיתִי[a] (II Chr. 35, 23) فعل
لم يسمّ فاعله ولولا مكان الحاء لكانت ضمّتها فى الهاء
على الوجه المعروف יְחֻלֶּה מחלה החלו הָחֳלְתָה وثقيل
اخر חִלָּה אשר חִלָּה ה׳ בה (Deut. 29, 21) גם אתה חֻלֵּיתָ
כמנו (Jes. 14, 10) יְחַלֶּה מחלה وفى الاصل معنى اخر חַל־נא את
פני ה׳ (I Reg. 13, 6) ופני ה׳ לא חִלִּיתִי (I Sam. 13, 12)
חַלּוּ־נא פני אל (Mal. 1, 9) רבים יְחַלּוּ פני נדיב (Pr. 19, 6)
וַיְחַל משה (Ex. 32, 11) وأصله יְיַחַלֶּה وكذلك חל־נא
את פני ה׳ (I Reg. 13, 6) اصله חַלֵּה

חנה קרית חָנָה דוד (Jes. 29, 1) וְחָנִיתִי כַדּוּר עליך
(ib. 3) אם תַּחֲנֶה עלי מַחֲנֶה (Ps. 27, 3) וַיִּחַן שם ישראל
(Ex. 19, 2) וַחֲנֵה על העיר (II Sam. 12, 28) חֹנֶה מלאך
ה׳ (Ps. 34, 8) פזר עצמות חֹנָךְ (ib. 53, 6) وأمّا מה־נֵּחַנְתְּ
(Jer. 22, 23) فبعيد من هذا الاصل فاعله اذ لم يقل
מה נחנת مثل נִלְאֵת נִבְנֵת

---

a) C החליתי.

חסה וְחָסָה בו (Ps. 64, 11) אֶחֱסֶה בסתר כנפיך סלה
(ib. 61, 5) בצל כנפך יֶחֱסָיוּן (ib. 36, 8) צור חָסָיוּ בו
(Deut. 32, 37) כי בך חָסָיָה נפשי (Ps. 57, 2) באו חֲסוּ
בצלי (Jud. 9, 15) מַחְסֶה מזרם (Jes. 25, 4) לַחֲסוֹת תחת
כנפיו (Ruth 2, 12) וישמחו כל חוֹסֵי בך (Ps. 5, 12)
מושיע חוֹסִים (ib. 17, 7)

חפה חָפָה חפיתי אֶחֱפֶּה וְחָפוּ ראשם (Jer. 14, 3) וראש
לו חָפוּי (II Sam. 15, 30) אבל וַחֲפוּי ראש (Esth. 6, 12)
والثقيل חִפָּה עצי ברושים (II Chr. 3, 5) וַיְחַפֵּהוּ זהב טוב
(ib. 5) וַיְחַף את הבית (ib. 7) والانفعال נֶחְפָּה נחפיתי
נֶחְפּוּ יחפה כנפי יונה נֶחְפָּה בכסף (Ps. 68, 14) مثل
المذكّر سوا الّا ان الهاء فى المذكّر لام الفعل وفى
المؤنّث هاء التأنيث وأصل נֶחְפָּה בכסף נֶחְפְּיָה وإن اردتَ
المنفعل قلت נֶחְפֶּה בסגול נֶחְפִּים

חצה אשר חָצָה משה (Num. 31, 42) וְחָצִיתָ את מלקוח
(ib. 27) עד צואר יֶחֱצֶה (Jes. 30, 28) לא יֶחֱצוּ ימיהם
(Ps. 55, 24) יֶחֱצוּהוּ בין כנענים (Job 40, 30) וְחָצוּ את
כספו (Ex. 21, 35) וַיַּחַץ את הילדים (Gen. 33, 1) اصله
וַיֶּחֱצֶה وكان الوجه וַיִּחֶץ لولا الحاء ותהי הַמֶּחֱצָה
(Num. 31, 36) מַחֲצִיתָהּ בבקר וּמַחֲצִיתָהּ בערב (Lev. 6, 13)
חֲצִי הירעה העודפת (Ex. 26, 12) חֲצִית לילה (Ps. 119, 62)

والانفعال נֶחְצָה נחציתי יֵחָצֶה וְתֵחָץ לארבע רוחות השמים (Dan. 11, 4) اصله וְתֵחָצֶה فافهم

חקה חָקָה חקיתי מְחֻקֶּה חֻקָּה ماضى חֻקֵּיתִי יְחֻקֶּה מְחֻקֶּה בית ישראל[a] מְחֻקֶּה על הקיר (Ez. 8, 10) על שרשי רגלי תִּתְחַקֶּה (Job 13, 27) فليس من هذا الاصل וְחַקּוֹתָ עליה (Ez. 4, 1) ועל ספר חֻקָּה (Jes. 30, 8) חֻקַּת התורה (Num. 19, 2) فاعلمه

חרה וְחָרָה אפי (Deut. 31, 17) פן יֶחֱרֶה אף ה' אלהיך (ib. 6, 15) וַיִּחַר אף ה' (Ex. 4, 14) והעצמות יֵחָרוּ (Ez. 24, 10) انفعال وأحسب וַיִּחַר עלי אפו (Job 19, 11) لمخالفته וַיִּחַר אף ה' (Ex. 4, 14) יֶחֱרֶה אפי בהם (ib. 32, 10) وغيرهما[b] فعلا ثقيلا فى هذا المعنى من הֶחֱרָה החריתי واصله וַיְּחָרֶה وكان الوجه فيه וַיְּחָר مثل וַיֶּפֶר את עמו מאד (Ps. 105, 24) وأصحابه ويمكن ان يكون אל תִּתְחַר במרעים (Ps. 37,1) من هذا المعنى ويكون اصله תִּתְחָרֶה مثل תִּתְגָּרֶה (II Reg. 14, 10) ويمكن ان يكون من ואיך תְּתַחֲרֶה את הסוסים (Jer. 12, 5) כי אתה מְתַחֲרֶה בארז (Jer. 22, 15) وهذا الاصل من اربعة[c] احرف תחרה فإن كان منه فهو ناقص الحرف الرابع وأمّا וְחָרָה נחשתה (Ez. 24, 11) ועצמי

---

a) A, B and C אנשי. *b*) C وغيرها. *c*) B اربع.

חָרָה (Job 30, 30) فليس من هذا الاصل اعنى חרה فاعلمه

חשה חָשָׁה חשיתי אֶחֱשֶׁה פן תֶּחֱשֶׁה ממני (Ps. 28, 1) עת לַחֲשׁוֹת ועת לדבר (Ecc. 3, 7) والثقيل הֶחֱשֵׁיתִי מעולם (Jes. 42, 14) אַחֲשֶׁה הלא אני מַחְשֶׁה (Jes. 57, 11) ואתם מַחְשִׁים (Jud. 18, 9) גם אני ידעתי הֶחֱשׁוּ (II Reg. 2, 3)

חתה חָתָה חתיתי הֲיַחְתֶּה איש אש בחיקו (Pr. 6, 27) כי גחלים אתה חוֹתֶה על ראשו (Pr. 25, 22) לַחְתּוֹת אש מיקוד (Jes. 30, 14) לקח מלא הַמַּחְתָּה (Lev. 16, 12) ومعنى ثانى فى الاصل הֶחֱתָה החתיתי יַחְתְּךָ ויסחך מאהל (Ps. 52, 7) على مثل יַפְרְךָ אַשְׁקְךָ ومنه תֵּחַת גערה במבין (Pr. 17, 10) اصله תחתה خفيف وليس هاتان كلمتان من חָתַת וּמְחִתָּה كما ظنّ قوم

טוה טָוָה טויתי אֶטְוֶה יטוה טְוֵה טוָֹה טְווֹת טָווּה טְווּ טוי טְוִיָּה טָווּ את העזים (Ex. 35, 26) ויביאו מַטְוֶה (ib. 25)

טחה הרחק כִּמְטַחֲוֵי קשת (Gen. 21, 16) يمكن ان تكون هذه الواو مبدلة من الهاء على سائر عادتهم فى حروف اللين وهو ثقيل والقياس عليه טִחָה טחיתי אטחה מטחי מטחוים כִּמְטַחֲוֵי קשת (Gen. 21, 16)

טעה הִטְעָה הטעיתי מַטְעֶה הִטְעוּ את עמי (Ez. 13, 10)

[טרה טְרִיָּה (Jes. 1, 6)][a]

יגה استعمل هذا الاصل ثقيلا بواو مبدلة من الياء على
ما اعلمتك آنفا הוֹגָה הוגיתי אשר הוֹגָה ה׳ (Lam. 1, 12)
כי ה׳ הוֹגָהּ על רוב פשעיה (ib. 1, 5) ناقص وأصله
הוגיה אוֹגֶה תוגה עד אנה תּוֹגְיוּן נפשי (Job 19, 2)
كامل הוֹגֶה امر הוגו הוגי הוגינה מוֹגֶה מוגים מוֹגָה
מוגות יָגוֹן ואנחה (Jes. 35, 10) תּוּגַת אמו (Pr. 10, 1)
والمنفعل נוֹגֶה נוגים ناقص נוֹגָה נוגים ناقصان
בתולותיה נוגות (Lam. 1, 4) وأصله נוגיות والذى معناه
انفعال[b] נוֹגָה ماضيا كاملا נוגיתי נוגיו او נוגו على
النُّقصان الجارى נוֹגַת נוּגָתָה والانفعال المستقبل אֶוָּגֶה
יוגה יוגו תוגינה הִוָּגֵה امر ومصدر היגו הוגי היגינה
ويمكن ان يكون וַיַּגֶּה בני איש (Lam. 3, 33) من هذا
الاصل وهذا المعنى الّا انّه نوع اخر من الفعل الثقيل
والقياس عليه יַגֶּה יגיתי איגה יַגֶּה וַיַּגֶּה בני איש ياء
الاستقبال الساكنة مندغمة فى الياء التى هى فاء الفعل
كما اعلمتك هناك فى וַיַּבְּשֵׁהוּ (Nah. 1, 4) וַיָּחֶל עוד
(Gen. 8, 10) ومعنى اخر فى هذا الاصل הוֹגָה הוגיתי والفعل
الذى لم يسمّ فاعله مثله سوا כאשר הוֹגָה מן המסלה

---

a) B only. b) A and B انفعل.

(Zeph. 3, 18) ومن هذا المعنى נוּגֵי מִמּוֹעֵד (II Sam. 20, 13)
נִפְעַל وقيل ان הָגָה בְּרוּחוֹ הַקָּשָׁה (Jes. 27, 8) فعل
خفيف من هذا المعنى ابدلت فيه الهاء الاولى
من الياء

ידה יָדָה ידיתי יַיַדֶּה יְדוּ אֵלֶיהָ (Jer. 50, 14) ويمكن
ان يكون גָּמוּל ידו הָדָה (Jes. 11, 8) من هذا المعنى
بهاء مبدلة من الياء وفي هذا المعنى فعل ثقيل יִדָּה
ידיתי אִיַדֶּה לְיַדּוֹת אֶת קַרְנוֹת הַגּוֹיִם (Zech. 2, 4) واعلم
ان יַדּוּ גוֹרָל (Joel 4, 3) ليس من هذا الاصل اذ لم يقل
יְדוּ بكسر الياء على الوجه الصحيح المعروف وفي الاصل
فعل اخر ثقيل في معنى اخر قلبت فيه الياء واوا ساكنة
הוֹדָה הוֹדִיתִי וְגַם אֲנִי אוֹדֶךָּ (Job 40, 14) וּמוֹדֶה וְעֹזֵב
יְרֻחָם (Pr. 28, 13) זְבַח לֵאלֹהִים תּוֹדָה (Ps. 50, 14)
والافتعال بواو متحركة וְהִתְוַדָּה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ (Lev. 5, 5)
וְהִתְוַדּוּ אֶת חַטָּאתָם (Num. 5, 7) ومعنى ثالث הוֹדָה
הוֹדִינוּ לְּךָ אֱלֹהִים (Ps. 75, 2) אוֹדְךָ בִכְלִי נֶבֶל (ib. 71, 22)
יוֹדוּ שִׁמְךָ גָּדוֹל (ib. 99, 3) וּמִשִּׁירִי אֲהוֹדֶנּוּ (ib. 28, 7)
עַל כֵּן עַמִּים יְהוֹדֻךָ (ib. 45, 18) יְהוֹדֶה לַתְּפִלָּה (Neh. 11, 17)
הוֹדוּ לַה׳ כִּי טוֹב (I Chr. 16, 34) ومعنى رابع וָאַעֲמִידָה
שְׁתֵּי תוֹדוֹת גְּדוֹלֹת (Neh. 12, 31) וְהַתּוֹדָה הַשֵּׁנִית
(ib. 38)

יְנה استعماله[a] بالفعل الثقيل הוֹנָה הוֹנתי ואיש לא יוֹנֶה (Ez. 18, 7) ולא תוֹנוּ איש את עמיתו (Lev. 25, 17) הוֹנוּ בך (Ez. 22, 7) לְהוֹנוֹתָם (ib. 46, 18) وقيل ان יהיה מָנוֹן (Pr. 29, 21) من هذا الاصل وهذا المعنى على ان يكون الساكن اللين الذى بين الميم والنون فاء الفعل والنون الاخيرة لاحقة وقيل ايضا ان העיר הַיּוֹנָה (Zeph. 3, 1) חרב הַיּוֹנָה (Jer. 46, 16) من هذا المعنى

יעה יָעָה יעיתי וְיָעָה ברד (Jes. 28, 17) ייעה ويقال ان הַיָּעִים (Ex. 38, 3) منه

יפה יָפָה יפיתי מה יָּפִית ומה נעמת (Cant. 7, 7) מה יָּפוּ פעמיך (ib. 2) אִיפֶה יִיפֶה וַיִּיף בגדלו (Ez. 31, 7) ناقص على مذهب וַיִּשְׁבְּ ממנו שבי (Num. 21, 1) וַיִּפְתְּ בסתר לבי (Job 31, 27) وأصله וַיִּפֶּה الساكن الذى بين الياء والفاء هو فاء الفعل وهو فى موضع الشين فى וַיִּשְׁבְּ ממנו (Num. 21, 1) וַתִּיפִי במאד מאד (Ez. 16, 13) ناقص مثل וַתִּבְנִי (ib. 24) وأصله ותיפיי מציון מכלל יופי (Ps. 50, 2) יָפָה עשיתיו (Ez. 31, 9) יָפָה את רעיתי (Cant. 6, 4) לשוא תִּתְיַפִּי (Jer. 4, 30) ومن هذا יָפְיָפִיתָ מבני אדם (Ps. 45, 3) ولكنّه مكرّر على مذهب تكرير אדמדם סחרחר הפכפך

---

a) A and B استعمله.

الياء الاولى فاء الفعل والفاء بعدها [a] عينه والياء بعدها
لامه والفاء الثانية عينه ايضا مكرّرة والياء بعدها لامه
مكرّرة فافهم والثقيل יִפָּה יפיתי נִיפֶּה אֲיַפֶּה ייפה תיפה
בכסף ובזהב יְיַפֵּהוּ (Jer. 10, 4)

ירה יָרָה בים (Ex. 15, 4) אשר יָרִיתִי (Gen. 31, 51)
אִירֶה יִירֶה אוֹרָרה יִוָּרֶה (Ex. 19, 13) לִירוֹת במו אופל
(Ps. 11, 2) הַיּוֹרִים (II Chr. 35, 23) ויאמר אלישע יְרֵה וַיּוֹר
(II Reg. 13, 17) والثقيل הוֹרַנִי לחומר (Job 30, 19) ואני
שלשת החצים צדה אוֹרֶה (I Sam. 20, 20) ויאמר
אלישע יְרֵה וַיּוֹר (II Reg. 13, 17) וַיֹּרֵם אלהים חץ
(Ps. 64, 8) וַיֹּרוּ הַיּוֹרִים (II Chr. 35, 23) וימצאוהו
הַמּוֹרִים (I Sam. 31, 3) ومعنى اخر אשר הוֹרֻהוּ יהוידע
הכהן (II Reg. 12, 3) וַיֹּרֵנִי ויאמר לי (Pr. 4, 4) הוֹרוּנִי
ואני אחריש (Job 6, 24) ולא שמעתי לקול מוֹרָי (Pr. 5, 13)
לְהוֹרוֹת ביום הטמא (Lev. 14, 57) وليس يبعد من هذا
المعنى הורו והגו מלב דברי שקר (Jes. 59, 13) ومعنى
ثالث יוֹרֶה ומלקוש (Deut. 11, 14) ومن معناه את הַמּוֹרֶה
לצדקה (Joel. 2, 23)

באה הֵבָאָה הבאיתי יָבְאֶה יען הַבְאוֹת לב צדיק

---

[a]) B الثانية.

(Ez. 13, 22) וְנִכְאֵה לֵבָב לְמוֹתֵת (Ps. 109, 16) צִיִּים
כִּתִּים וְנִכְאָה (Dan. 11,30) واعلم ان חֵלְכָּאִים (Ps. 10,10)
كلمتان *a* فى المكتوب فيمكن لذلك ان يكون من هذا
الاصل على زنة דַּלִּים דלים דוים רוים יפים واحدها כָּאֶה
مثل כָּלֶה דוה רוה יפה

כבה כָּבִיתִי כפשתה כָּבוּ (Jes. 43, 17) לֹא תִכְבֶּה
(Lev. 6, 5) والثقيل כִּבָּה ולא תְכַבֶּה את נר ישראל
(II Sam. 21, 17) וְכִבּוּ את גחלתי (II Sam. 14, 7) לְכַבּוֹת
את האהבה (Cant. 8, 7)

כהה כָּהָה כהיתי כָּהֹה תִכְהֶה (Zech. 11, 17) לֹא כָהֲתָה
עינו (Deut. 34, 7) וַתִּכְהֶיןָ עיניו (Gen. 27, 1) וַתֵּכַהּ מכעס
(sic!) עיני (Job 17, 7) اصله וַתִּכְהֶה כֵּהָה הנגע (Lev. 13,6)
כֵּהוֹת לבנות (ib. 39) ومعنى اخر ולא כִהָה בם (I Sam. 3, 13)
סֵהֵיתִי אכהה מְכַהֶה

כוה כי תלך במו אש לא תִכָּוֶה (Jes. 43, 2) ורגליו
לא תִכָּוֶינָה (Pr. 6, 28) מִכְוַת אש (Lev. 13, 24) כְּוִיָּה
תחת כְּוִיָּה (Ex. 21, 25)

כלה فى هذا الاصل ثلث معانى الاوّل כָּלָה ואתם בני
יעקב לא כְלִיתֶם (Mal. 3, 6) כי לא כָלוּ רחמיו (Lam. 3, 22)

---

a) C كلمتين.

ויחדו כלם יִכְלָיוּן (Jes. 31, 3) יִכֶל בשרו מראי (Job 33, 21) כִּלָּיוֹן חרוץ (Jes. 10, 22) כָּלָה אתה עושה (Ez. 11, 13) כָּלְתָה לתשועתך נפשי (Ps. 119, 81) נכספה וגם כָּלְתָה נפשי (Ps. 84, 3) ومن هذا المعنى וַתְּכַל דוד המלך (II Sam. 13, 39) لكنّه على بنية الثقيل ולא כִלִּיתִי את בני ישראל (Num. 25, 11) וָאֲכַל אותם באפי (Ez. 43, 8) ויחר אפי בהם וַאֲכַלֵּם (Ex. 32, 10) מְכַלּוֹת עינים (Lev. 26, 16) לְכַלּוֹת את עיניך (I Sam. 2, 33) والثاني כָּלָה כליתי וַתֵּכֶל כל עבדת (Ex. 39, 32) اصله וַתִּכְלֶה וַיְכַל אלהים ביום השבת (Gen. 2, 2) וַתְּכַל להשקותו (ib. 24, 19) ויבן שלמה את הבית וַיְכַלֵּהוּ (I Reg. 6, 14) ביום כַּלּוֹת משה (Num. 7, 1) כי תְכַלֶּה לעשר (Deut. 26, 12) والذي لم يسمّ فاعله כֻּלָּה כליתי יְכֻלֶּה כָּלוּ תפלות דוד בן ישי (Ps. 72, 20) والمعنى الثالث *a* استعمل فيه هذا الاصل على لغتين بهاء وبالف لابتدال احداهما من الاخرى على ما اعلمتك فمنهم مَن قال כְּלִיתִי (*sic!*) רגלי (Ps. 119, 101) אשר כְּלִתְנִי היום הזה (I Sam. 25, 33) לא יִכְלֶה ממך (Gen. 23, 6) ويمكن ان يكون من هذا ואת בניהם כָּלוּ בבית (I Sam. 6, 10) فهذا مذهب

---

a) A الثالثة.

ذوات الهاء ومنهم مَن قال על כן עליכם כָּלְאוּ שמים מטל והארץ כָּלְאָה יבולה (Hag. 1, 10) אדני משה כְּלָאֵם (Num. 11, 28) מִמִּכְלָה צאן גזר מִמִּכְלָה צאן (Hab. 3, 17) מִמִּכְלְאוֹת צאן (Ps. 78, 70) לא תִכְלָא רחמיך ממני (ib. 40, 12) وهذا مذهب ذوات الالف الهاء التى فى ממכלה ليست للتأنيث بل هى لام الفعل كتبت فى موضع الالف والجمع ממכלאות צאן ومن هذا כָּלִי (sic!) ולא אצא (Ps. 88,9) الواو كتبت موضع الالف التى هى لام الفعل فافهم

כנה כִּנָּה כניתי כי לא ידעתי אֲכַנֶּה (Job 32, 22) אֲכַנְּךָ ולא ידעתני (Jes. 45, 4)

כסה כסה כסיתי אכסה אדם ערום כֹּסֶה דעת (Pr. 12, 23) וְכִיסָּה קלון ערום (ib. 16) כְּסוּי עור תחש (Num. 4, 6) ועשית מִכְסֶה (Ex. 26, 14) ותקח הצעיף וַתִּתְכָּס (Gen. 24, 65) וְכִסָּה ענן הקטרת (Lev. 16, 13) אל תְּכַס על עונם (Neh. 3, 37) וַיְכַס הענן (Ex. 24, 15) וְכִסָּהוּ בעפר (Lev. 17, 13) ואמרו להרים כַּסּוּנוּ (Hos. 10, 8) תהומות יְכַסְיֻמוּ (Ex. 15, 5) جاء على الاصل بالياء التى هى لام الفعل والاصل فى السين التشديد فأسقط استخفافا وأظنّهم كرهوا الخروج فى هذه الكلمة من השרק الى החלם فقالوا יְכַסְיֻמוּ وليس يقولوا (sic!) יְכַסּיוּמוּ على العادة فى الواو التى ربّما أتت بعد ميم الجمع

مثل יְכַסֵּימוֹ (Ps. 140, 10) שִׁיתֵמוֹ נְדִיבֵמוֹ (ib. 83, 12)
والفعل الذى لم يسمّ فاعله כֻּסּוּ הרים צלה (ib. 80, 11)
ובחשך שמו יְכֻסֶּה (Ecc. 6, 4)

כפה כָּפָה כפיתי אֶכְפֶּה מתן בסתר יִכְפֶּה אף (Pr. 21,14)
والانفعال נִכְפָּה נכפיתי יִכָּפֶה אכפה אִכַּף לאלהי מרום
(Mic. 6, 6) ناقص واصله אֶכָּפֶה مثل תִּגַּל (Jes. 47, 3)
الذى اصله תִּגָּלֶה فافهم

כרה בור כָּרָה ויחפרהו (Ps. 7, 16) אזנים כָּרִיתָ לי
(ib. 40, 7) אשר כָּרִיתִי לי (Gen. 50, 5) כי יִכְרֶה איש בור
(Ex. 21, 33) כֹּרֶה שחת (Pr. 26, 27) וּמִכְרֵה מלח (Zeph. 2, 9)
ومعنى ثانى כָּרָה כריתי ויִּכְרֶה להם כֵּרָה גדולה
(II Reg. 6, 23) יִכְרוּ עליו חברים (Job 40, 30) לְהַבְרוֹת
את דוד (II Sam. 3, 35) يكتب לְהַכְרוֹת את דוד فالمكتوب
من هذا المعنى والقياس عليه הַכְרָה הכריתי מַכְרֶה
לְהַכְרוֹת

כשה כָּשָׂה כשיתי אֶכְשֶׂה עבית כָּשִׂיתָ (Deut. 32, 15)

לאה לָאִיתִי הנסה דבר אליך תִּלְאֶה (Job 4, 2) וַיִּלְאוּ
למצא הפתח (Gen. 19, 11) תבא אליך וַתֵּלֶא (Job 4, 5)
اصله וַתִּלְאֶה וְנִלְאוּ מצרים (Ex. 7, 18) את כל הַתְּלָאָה
(ib. 18, 8) הַלְאָה ומה הֶלְאֵתִיךָ (Mic. 6, 3) אך עתה
הֶלְאָנִי (Job 16, 7) מַלְאָה

לָהָה לָהִיתִי יִלְהֶה וַתֵּלַהּ ארץ מצרים (Gen. 47, 13) ناقص وأصله ותלהה

לוה לָוִיתִי לָוִינוּ כסף (Neh. 5, 4) ואתה לא תִלְוֶה (Deut. 28, 12) לֹוֶה רשע ולא ישלם (Ps. 37, 21) הִלְוָה הלויתי וְהִלְוִיתָ גוים רבים (Deut. 28, 12) אם כסף תַּלְוֶה את עמי (Ex. 22, 24) הוא יַלְוְךָ ואתה לא תַלְוֶנּוּ (Deut. 28, 44) מַלְוֵה ה׳ חונן דל (Pr. 19, 17) כַּמַּלְוֶה כלוה (Jes. 24, 2) ومعنى ثانى וְנִלְוָה הגר עליהם (Jes. 14, 1) הַנִּלְוִים על ה׳ (Jes. 56, 6) והוא יִלְוֶנּוּ בעמלו (Ecc. 8, 15) יִלָּוֶה אישי אלי (Gen. 29, 34) לִוְיַת חן (Pr. 1, 9) وقيل ان לֹיוֹת (I Reg. 7, 36) من هذا الاصل وهذا المعنى

מחה וּמָחָה אל מי המרים (Num. 5, 23) מָחִיתִי כעב פשעיך (Jes. 44, 22) כי מָחֹה אֶמְחֶה (Ex. 17, 14) וַיִּמַח את כל היקום (Gen. 7, 23) ואל תֶּמַח חסדי (Neh. 13, 14) וחטאתם מלפניך אל תֶּמְחִי (Jer. 18, 23) جعلوا لام الفعل فيه ياء لينة مكسورة ما قبلها على خلاف الوجه וַיִּמָּחוּ מן הארץ (Gen. 7, 23) יִמָּחוּ מספר החיים (Ps. 69, 29) ולא דבר ה׳ לִמְחוֹת (II Reg. 14, 27) ومن هذا المعنى אכלה וּמָחֲתָה פיה (Pr. 30, 20) כאשר יִמְחֶה את הצלחת מָחֹה (II Reg. 21, 13) ومعنى ثانى וּמָחָה על כתף ים כנרת (Num. 34, 11) וּמְחִי קָבָלּוֹ (Ez. 26, 9) وقد قيل بألف

יִמְחֲאוּ כַף (Jes. 55, 12) ومعنى ثالث מחה מחיתי ימחה
מְמֻחֶה שמנים מְמֻחָיִם (ib. 25, 6) على الاصل والكمال
מלה قد علمت انّهم يبدلوا (*sic!*) الالف من الهاء في هذه
الافعال ثمّ يكثر استعمالهم بها حتى تصير كأصل موصل
غير مبدل وهذا الاصل قليلا (*sic!*) ما جاء تصريفه على مذهب
ذوات الهاء مثل מָלוּ תוכך (Ez. 28, 16) وأمّا تصريفه على
مذهب ذوات الالف فكثير مثل וּמָלֵא ברכת ה׳ (Deut. 33, 23)
מָלְאוּ מתני (Jes. 21, 3) وفيه فعل ثقيل מִלֵּא ציון משפט
(ib. 33, 5) עד יְמַלֵּא שחוק פיך (Job 8, 21) واعلم ان מַלְאוּ
ארבעה כדים (I Reg. 18, 34) امر من מלא ברכת ה׳
מלאו מתני وأن קראו מַלְאוּ (Jer. 4, 5) امر من מִלֵּא
מִלֵּאתִי יְמַלֵּא وكان اصله קראו מַלְּאוּ بالتشديد
فأسقطوه استخفافا כי מִלְאוּ אחרי ה׳ (Num. 32, 12)
فعل ماضي من מִלֵּא מלאתי יְמַלֵּא وأصله التشدّد
فأسقطوه ايضا استخفافا كما اسقطوا ذلك من הרחב
פיך וַאֲמַלְאֵהוּ (Ps. 81, 11) الذى هو من מִלֵּא מלאתי
יְמַלֵּא وكما اسقطوا من בַּקְשׁוּ (*sic!*) (Jer. 5, 1) الذى هو
من בִּקֵּשׁ יְבַקֵּשׁ ومن שִׁלְחוּ באש מקדשך (Ps. 74, 7)
الذى هو من שִׁלַּח ישלח ومن וַיְהַלְלוּ את ה׳ (Neh. 5, 13)
الذى هو من הִלֵּל יְהַלֵּל ويمكن ان يكون מִלְאוּ ידכם
היום לה׳ (Ex. 32, 29) ماضي واسقط التشديد منه

استخفافا واعلم ان וּבִמְלוֹאת הימים האלה (Esth. 1, 5)
يُكتَب بألف ويقرأ بواو فيمكن لذلك ان يكون المكتوب
من ذوات الالف والمقروء من ذوات الهاء لأنّا وجدناهم
استعملوا اللغتَيْن جميعا فى هذا الاصل كمَن قال منهم
מָלֵא מלאתי מלאו قال ובמלואת הימים האלה بتحريك
الالف إمّا ان يكون וּבִמְלֹאת وإمّا וּבִמְלְאַת ومَن قال
מָלָה מליתי מָלוּ תוכך (Ez. 28, 16) قال וּבִמְלוֹת فجعل
الاوايل احدى اللغتين مكتوبة والاخرى مقروءة ليلّا يسقط
شىء من الاستعمال القديم وهكذا يمكن ان يكون ביום
חֲטאתו (Ez. 33, 12) לבלתי קְראת לנו (Jud. 8, 1) יראת ה׳
שְׂנאת רע (Pr. 8, 13) لأنّ هذه التاء لم تأت على هذا
المثل الّا فى الافعال ذوات الهاء مثل עשות ראות בנות
فالمكتوب فى ביום חֲטאתו ביום חֶטְאָתוֹ والمكتوب فى
לבלתי קְראת לנו לבלתי קְרַאת לנו والمكتوب فى שְׂנאת
רע שְׂנְאַת רע وكذلك يمكن ان يكون ايضا חוטאים
לה׳ (I Sam. 14, 33) קֹרְאים אל ה׳ (Ps. 99, 6) المكتوب
חֹטְאִים بتحريك الالف من חָטָא חטאתי קֹרְאִים بتحريك
الالف من קָרָא קראתי والمقروء من اللغة الاخرى ويمكن
ان يكون فى ובמלאת הימים ביום חטאתו
לבלתי קראת לנו שנאת רע وجه اخر على أنّا نجعل
فيها استعمالَيْن بأن نقول ان الالف هى لام الفعل قلبت

واوا فى اللفظ على عادتهم فى حروف اللين ان يُنطَق ببعضها فى موضع بعض والتاء بعدها لاحقة كما تلحق بسائر المصادر من غير هذه الافعال وبهذا الوجه يكون ובמלאת חטאתו קראת לנו שנאת רע من ذوات الالف إلّا أنّهم ربّما رأوا اسقاط الالف من اللفظ استخفافا وإثباتها فى الخطّ للدلالة على انّها من الاصل كما فعلوا فى חטאים ליי קראים אל ה׳ وأمّا مَن قال ان الواو فى עשות ראות בנית لام الفعل والتاء لاحقة فإنّه يجعل ובמלאת הימים ביום חטאתו לבלתי קראת לנו שנאת רע من ذوات الهاء ويقول ان الالف كتبت موضع الواو فى עשות ראות בנות على عادتهم أن يكتبوا بعض حروف فى موضع بعض

מנה מָנִיתִי וּמָנִיתִי אתכם לחרב (Jes. 65, 12) ואתה תִּמְנֶה לך חיל (I Reg. 20, 25) מוֹנֶה מספר לככבים (Ps. 147, 4) גם זרעך יִמָּנֶה (Gen. 13, 16) לא יספרו ולא יִמָּנוּ (II Chr. 5, 6) הַמָּנֶה יהיה לכם (Ez. 45, 12) לַמְנִי ממסך (Jes. 65, 11) ومعنى اخر אשר מִנָּה את מאכלכם (Dan. 1, 10) ולילות עמל מִנּוּ לי (Job 7, 3) וַיְמַן להם המלך (Dan. 1, 5) וַיְמַן ה׳ דג גדול (Jon. 2, 1) מְמֻנִּים

מסה הִמְסָה המסיתי ערשי אַמְסֶה (Ps. 6, 7) וַתֶּמֶס

כעש חמודו (ib. 39, 12) הִמְסִיו את לב העם הזה (sic!) (Jos. 14, 8) كان الوجه فيه הִמְסוּ باسقاط الياء والاصل فيه הִמְסִיוּ فخالف الوجه والاصل ولذلك قال قوم ان هذه الكلمة خرجت على مخرج اللفظ السريانّى مثل אִשְׁתִּיו חמרא (Dan. 5, 4) وكذلك قال ايضا فى תַּגְמוּלוֹהִי (Ps. 116, 12) على أنّها على اللفظ السريانّى مثل עֲלוֹהִי יְדוֹהִי وأمّا הִמֵּס יִמַּס (II Sam. 17, 10) ולא יִמַּס את לבב אחיו (Deut. 20, 8) فأصل اخر وكذلك הֵמַסּוּ את לבבנו (ib. 1, 28) اصل اخر فافهم

מצה מָצָה מציתי ושתית אותה וּמָצִית (Ez. 23, 34) אך שמריה יִמְצוּ ישתו (Ps. 75, 9) וַיִּמֶץ טל (Jud. 6, 38) וְנִמְצָה דמו (Lev. 1, 15) יִמָּצֵה אל יסוד המזבח (ib. 5, 9) ويمكن ان يكون من هذا الاصل فى معنى اخر ולא הִמְצֵיתִיךָ (II Sam. 3, 8) فافهم

מרה אשר מָרָה את פי ה׳ (I Reg. 13, 26) כי מָרָה מָרִיתִי (Lam. 1, 20) כי אנכי ידעתי את מֶרְיְךָ (Deut. 31, 27) גם היום מְרִי שיחי (Job 23, 2) כי בית מְרִי המה (Ez. 2, 5) סורר ומוֹרֶה (Deut. 21, 18) שמעו נא הַמֹּרִים (Num. 20, 10) מוֹרֶה מאד (II Reg. 14, 26) הַמְרֵה המריתי כי הִמְרוּ את רוחו (Ps. 106, 33) אשר יַמְרֶה את פיך (Jos. 1, 18) וַתֶּמֶר את משפטי לרשעה (Ez. 5, 6) מַמְרִים הייתם

(Deut. 9, 7) לַמְרוֹת עיני כבודו (Jes. 3, 8) فتح اللام
فى למרות يدلّ عليه أنّه فعل ثقيل وأصله לְהַמְרוֹת
فجاز إسقاط الهاء وأُلقِيَ حركتُها على اللام للدلالة على
الاصل ومثله לַשְׁמִיעַ (Ps. 26, 7) וְלַשְׁבִּית (Am. 8, 4)
לַנְחוֹתָם הדרך (Ex. 13, 21) לַצְבּוֹת (Num. 5, 22) לַנְפִּל
(ib.) اصلها לְהַשְׁמִיעַ לְהַשְׁבִּית להנחות להצבות
להנפיל وأمّا אל תַּמֵּר בו (Ex. 23, 21) فأصل اخر
فافهم

משה כי מן המים מְשִׁיתִיהוּ (Ex. 2, 10) אַמְשֶׁה. הִמְשָׁה
המשיתי יַמְשֵׁנִי ממים רבים (Ps. 18, 17)

נדה נָדָּה נדיתי אֲנַדֶּה הַמְנַדִּים ליום רע (Am. 6, 3)
אמרו אחיכם שנאיכם מְנַדֵּיכֶם (Jes. 66, 5)

נהה נָהִיתִי נְהִי נִהְיָה (Mic. 2, 4) נהייתי אנהה נְהֵה
על המון מצרים (Ez. 32, 18) אל יודעי נֶהִי (Am. 5, 16)
ويقرب من هذا المعنى וַיִּנָּהוּ כל בית ישראל (I Sam. 7, 2)
وليس من هذا الاصل ונשאו עליך בְּנִיהֶם (Ez. 27, 32)
קינה ולא נֹהַּ בהם (ib. 7, 11)

נוה נָוָה נויתי גבר יהיר ולא יִנְוֶה (Hab. 2, 5)

נזה נָזָה נזיתי ואשר יִזֶּה מדמה על הבגד אשר יִזֶּה
עליה (Lev. 6, 20) וַיִּז מדמה (II Reg. 9, 33) والثقيل הִזָּה
بإدغام النون וְהִזָּה מן השמן (Lev. 14, 16) כן יַזֶּה גוים

רבים (Jes. 52, 15) יַזֶּה שבע פעמים (Lev. 16, 14) הַזֵּה עליהם מי חטאת (Num. 8, 7) וַיַּז ממנו (Lev. 8, 11) וּמַזֵּה מי הנדה (Num. 19, 21)

נחה נָחָה נָחִיתָ כצאן עמך (Ps. 77, 21) מי נָחַנִי עד אדום (ib. 60, 11) לך נְחֵה את העם (Ex. 32, 34) וּנְחֵנִי בדרך עולם (Ps. 139, 24) הַנְחָה תַּנְחֶה אותך (Pr. 6, 22) יַנְחֵנִי במעגלי צדק (Ps. 23, 3) לְהַנְחוֹתָם בהדרך (Neh. 9, 19)

נטה כי יואב נָטָה אחרי אדניה ואחרי אבשלום לא נָטָה (I Reg. 2, 28) נְטֵה לך על ימינך (II Sam. 2, 21) נָטָיו רגלי (Ps. 73, 2) אם תִּטֶּה אשורי (Job 31, 7) לא נִטֶּה ימין ושמאל (Num. 20, 17) אל תֵּט ימין ושמאל (Pr. 4, 27) וַיִּטּוּ אחרי הבצע (I Sam. 8, 3) وفي المعنى فعل خفيف مُعَدًّا נְטֵה את־מַטְּךָ (Ex. 8, 12) הנני נוֹטֶה אליה כנהר שלום (Jes. 66, 12) נָטִיתִי לבי לעשות חקיך (Ps. 119, 112) וַיֵּט משה את ידו (Ex. 10, 22) כִּנְטוֹת ידו (Jos. 8, 19) وفي المعنى ثقيل ועלי הִטָּה חסד (Ezr. 7, 28) וַיַּטּוּ משפט (I Sam. 8, 3) לא תַטֶּה משפט (Ex. 23, 6) לְהַטּוֹת משפט גבר (Lam. 3, 35) וַיַּט עלינו חסד (Ezr. 9, 9) אל תַּט לבי לדבר רע (Ps. 141, 4) דרכו שמרתי ולא אָט (Job 23, 11) הַט אזנך לי (Ps. 17, 6) اصله הַטֵּה وفي

الاصل معنى اخر נוֹטֶה שמים כיריעה (Ps. 104, 2) וַיֵּט
אהלה (Gen. 35, 21) נוֹטֶה צפון על תהו (Job 26, 7) כנחלים
נִטָּיוּ (Num. 24, 6)

נכה הִכָּה הכיתי וְהִכִּיתָ את כל זכורה (Deut. 20, 13)
וַיַּךְ הברד בכל ארץ מצרים (Ex. 9, 25) ואת כל עשב
השדה הִכָּה הברד (ib.) הַכֵּה תַכֶּה (Deut. 13, 16) יַךְ ויחבשנו
(Hos. 6, 1) וָאַךְ אותך ואת עמך (Ex. 9, 15) וְהַךְ
את עפר הארץ (ib. 8, 12) מֻכֵּי חרב (Jer. 18, 21) ושם
איש ישראל הַמֻּכֶּה אשר הֻכָּה את המדינית (Num. 25, 14)
ושם האשה הַמֻּכָּה (ib. 15) מַכַּת חרב (Esth. 9, 5) על מה
תֻכּוּ (Jes. 1, 5) והפשתה והשערה נֻכָּתָה (Ex. 9, 31)
והחטה והכסמת לא נֻכּוּ (ib. 32) على زنة וְשֻׁפּוּ עצמותיו
לא רֻאוּ (Job 33, 21) وفى الاصل معنى اخر او قريب من
الاوّل נְכֵה רגלים (II Sam. 4, 4) אך נְכָאִים (Jes. 16, 7)
נִכְּאוּ מן הארץ (Job 30, 8) النون فى נכאו للانفعال
والنون الاخرى مندغمة فى الكاف الشديدة

נצה נָצָה נציתי כי נָצוּ גם נעו (Lam. 4, 15) והסיר את
מראתו בְּנֹצָתָהּ (Lev. 1, 16) כי נָצָה (*sic!*) תֵּצֵא (Jer. 48, 9)
ومعنى اخر אשר הִצּוּ על משה ועל אהרן (Num. 26, 9)
בְּהַצֹּתָם על ה' (ib.) בְּהַצּוֹתוֹ את ארם נהרים (Ps. 60, 2)
אנשי מַצֻּתֶךָ (Jes. 41, 12) אוהב מַצָּה (Pr. 17, 19) שני

אנשים עברים נִצִּים (Ex. 2, 13) כי יִנָּצוּ אנשים (Deut. 25, 11)
וַיִּנָּצוּ שניהם בשדה (II Sam. 14, 6)

נשה جرى تصريف هذا الاصل ايضا على ضربين بهاء وبالف فتصريف الهاء וְנָשׂוּ את כלמתם (Ez. 39, 26) נָשׂוּא לשוא עריך (Ps. 139, 20) נָשׂוֹא יִנָּשׂוּ אשרי נְשׂוּי פשע (Ps. 32, 1) כי נִשֵּׂא ממלכתו (II Sam. 5, 12) اصله נִנְשָׂא الالف كتبت موضع الهاء ولو انّه من ذوات الالف لَقال נשאת فافهم وتصريف الالف נָשָׂא נשאתי אֶשָּׂא وישא אל נְשָׂא ידך (Ps. 10, 12) נְשׂוּא עון (Jes. 33, 24) וְתִנַּשֵּׂא מלכותו (Num. 24, 7) וכארי יִתְנַשָּׂא (Num. 23, 24) נְשִׂיאִים (Gen. 17, 20) וכי נִשֵּׂאת למעלה מלכותו (I Chr. 14, 2) ويمكن ان يكون נְסָה עלינו אור פניך ה׳ (Ps. 4, 7) من هذا وكتب بسين على اللفظ وبهاء على عادتهم أن يكتبوا هاء موضع الف لأنّه قيل נְסָה עלינו אור פניך ה׳ (ib.) ولم يُقَل נְסֵה على الوجه المعروف في أوامر الافعال ذوات الهاء ويكون معناه مثل معنى יִשָּׂא ה׳ פניו אליך (Num. 6, 26) والثقيل נִשֵּׂא ינשא מְנַשֵּׂא וכי נִשֵּׂא ממלכתו (II Sam. 5, 12)

נסה נִסָּה את אברהם (Gen. 22, 1) כי לא נִסִּיתִי (I Sam. 17, 39) אשר נִסּוּנִי אבותיכם (Ps. 95, 9) לא תְנַסּוּ (Deut. 6, 16) מַסָּה ומריבה (Ex. 17, 7)

נקה וְנִקֵּיתִי דמם לא נִקֵּיתִי (Joel 4, 21) כי לא יְנַקֶּה ה׳ (Ex. 20, 7) וְנַקֵּה לא אֲנַקֶּךָּ (Jer. 30, 11) מנסתרות נַקֵּנִי (Ps. 19, 13) לא יוכלון נִקָּיוֹן (Hos. 8, 5) נִקְיוֹן שנים (Am. 4, 6) דם נָקִי (Deut. 19, 10) נְקִי כפים ובר לבב (Ps. 24, 4) إن شئت قل ان هذه الياء هى لام الفعل وياء المدّ ساقطة لأنّه على زنة פְּעוֹל وإن شئت قل ان الساكنَيْن اللينين اذا التقيا هما فى اللفظ واحد فكتب بساكن واحد على ما فى اللفظ وأمّا נָקִיא (Joel 4, 19) المكتوب بألف فهو على اصله الياء للمدّ والالف لام الفعل وهى الهاء التى فى נקה والانفعال וְנִקָּה האיש מעון (Num. 5, 31) וְנִקִּיתָ משבועתי זאת (Gen. 24, 8) וְנִקְּתָה ונזרעה זרע (Num. 5, 28) וְנִקָּתָה לארץ תשב (Jes. 3, 26) النون مندغمة לא יִנָּקֶה כל הנוגע בה (Pr. 6, 29) אז תִּנָּקֶה מאלתי (Gen. 24, 41) הִנָּקֵה תִנָּקוּ (Jer. 25, 29)

נשה נָשִׁיתִי טובה (Lam. 3, 17) לא תִנָּשֵׁנִי (Jes. 44, 21) צור ילדך תֶּשִׁי (Deut. 32, 18) ذهبت النون وصار موضعها ساكن لين وهو على مثال תֶּמֶחִי (Jer. 18, 23) وقد يقال أنّه من اصل اخر وهو ناقص والاصل فيه תִּשְׁיֶה مثل תְּהִי תִּהְיֶה תחי תחיה والثقيل הִשָּׁה השיתי כי הִשָּׁה אלה חכמה (Job 39, 17) כי יַשֶּׁה לך אלוה מעונך

(ib. 11, 6) وأحسب ان כי נַשַּׁנִי אלהים את כל עמלי
(Gen. 41, 51) بالفتح ليس من هذا الاصل لما قيل
נַשַּׁנִי بالفتح ولم يُقل נִשַּׁנִי بالكسر وفى الاصل معنى اخر
לא נָשִׁיתִי ולא נָשׁוּ בִי (Jer. 15, 10) וְנָשָׁא בוֹ אלה
(I Reg. 8, 13) וְהַנּוֹשֶׁה בא (II Reg. 4, 7) ושלמי את נִשְׁיֵךְ
לקחת (ib. 1) כַּנֹּשֶׁה כאשר נֹשֶׁא בוֹ (Jes. 24, 2) والثقيل
הַשָּׁה הִשִּׁיתִי כי תַשֶּׁה ברעך מַשַּׁאת מאומה (Deut. 24, 10)
الاصل فيهما תְנַשֶּׁה מַנְשַׁאת ولذلك كتب משאת بألف
على الاصل فافهم

סוה ויתן על פניו מַסְוֶה (Ex. 34, 33)

סחה סָחָה סחיתי וְסִחֵיתִי עפרה (Ez. 26, 4) لولا مكان
الحاء لكان مشددا مثل קִוִּיתִי צִוִּיתִי אֲסַחֶה מְסַחֶה

סלה סָלִיתִי אֶסְלֶה סוֹלֶה סָלִיתָ כל שוגים מחקיך
(Ps. 119, 118) والثقيل סִלָּה כל אבירי ה׳ (Lam. 1, 15)
אֲסַלֶּה מְסַלֶּה ومعنى اخر فى الاصل לא תְסֻלֶּה בכתם
אופר (Job 28, 16) הַמְסֻלָּאִים (sic!) בפז (Lam. 4, 2) كامل
على الاصل

סעה סָעִיתִי אֶסְעֶה מרוח סֹעָה מסער (Ps. 55, 9)

ספה סָפָה סָפִיתִי האף תִּסְפֶּה (Gen. 18, 23) סָפְתָה
בהמות ועוף (Jer. 12, 4) מבקשי נפשי לִסְפּוֹתָהּ (Ps. 40, 15)
ויש נִסְפֶּה בלא משפט (Pr. 13, 23) ירד וְנִסְפָּה

(I Sam. 26, 10) ومعنى اخر סְפוֹת הרוה את הצמאה
(Deut. 29, 18) סְפוֹת חטאת על חטאת (Jes. 30, 1) לִסְפּוֹת
עוד על חרון אף ה׳ (Num. 32, 14)

עבה קטני עָבָה (I Reg. 12, 10) שמנת עָבִיתָ כשית
(Deut. 32, 15) אעבה בְּמַעֲבֵי האדמה (I Reg. 7, 46) בַּעֲבִי
גבי מגניו (Job 15, 26) וְעָבְיוֹ טפח (I Reg. 7, 26)

עגה נֶעֱגָה נעגיתי יֵעָגֶה הלהן תֵּעָגֵנָה (Ruth 1, 13)

עדה עָדָה עדיתי וְעָדִית עֶדִי (Ez. 23, 40) וָאֶעְדֵּךְ עֶדִי
(ib. 16, 11) וַתַּעַד נזמה (Hos. 2,15) بالفتح من طريق العين
וַתַּעְדִי זהב וכסף (Ez. 16, 13) וצבי עֶדְיוֹ (ib. 7, 20)
ותבאי בַּעֲדִי עֲדָיִים (ib. 16, 7) ومعنى ثانى לא עָדָה עליו
שחל (Job 28, 8) ويمكن من هذا מַעֲדֶה בגד ביום קרה
(Pr. 25, 20)

עוה עָוָה עָוִיתִי עוינו עִוְּתָה ושתי המלכה (Esth. 1, 16)
وليس يبعد ان يكون منه עָוֹן والثقيل הֶעֱוָה את אשר
הֶעֱוָה עבדך (II Sam. 19, 20) הֶעֱוִינוּ הרשענו (Ps. 106, 6)
אֶעֱוֶה מעוה ومعنى اخر וְעִוָּה פניה (Jes. 24, 1) אַעֲוֶה
מעוה עַוָּה עַוָּה עַוָּה אשימנה (Ez. 21, 32)

עטה וְעָטָה את ארץ מצרים כאשר יַעְטֶה הרועה
את בגדו (Jer. 43, 12) עֹטֶה אור כשלמה (Ps. 104, 2)
כבגד יַעְטֶה (ib. 109, 19) ועל שפם יַעְטֶה (Lev. 13, 45)

מַעֲטֵה תהלה (Jes. 61, 3) וְעוֹטְךָ עָטֹה (ib. 22, 17) ومعنى
اخر שלמה אהיה כְּעֹטְיָה (Cant. 1, 7) على الاصل
עלה ומשה עָלָה אל האלהים (Ex. 19, 3) עָלִיתָ למרום
(Ps. 68, 19) עָלֹה נַעֲלֶה (Num. 13, 30) ממדבר עֹלֶה
(Hos. 13, 15) עֹלִים אל האלהים (I Sam. 10, 3) מי זאת
עֹלָה (Cant. 3, 6) וַיַּעַל אלהים מעל אברהם (Gen. 17, 22)
וַיַּעַל משה (Ex. 19, 20) بالفتح من طريق العين وكان الوجه
فيه וַיַּעַל للفرق بينه وبين וַיַּעַל עולות ושלמים
(I Chr. 21, 26) الثقيل المعدى وكذلك المستقبل كلّه من
هذا الخفيف كان الوجه فيه بكسر الياء لولا العين ومن
هذا المعنى עֲלִיָּה עֶלְיוֹן עֲלִיּוֹת שש מַעֲלוֹת לכסא
(I Reg. 10, 19) والثقيل הֶעֱלָה דוד (II Sam. 2, 3) אשר
הֶעֱלָנוּ מארץ מצרים (Ex. 32, 1) הֶעֱלִיתָ מן שאול נפשי
(Ps. 30, 4) סלה בחכה הֶעֱלָה (Hab. 1, 15) מַעֲלִים את ארון
ה׳ (II Sam. 6, 15) אלף עולות יַעֲלֶה שלמה (I Reg. 3, 4)
וַיַּעַל עולות (Gen. 8, 20) למה זה הֶעֱלִיתָנוּ ממצרים
(Ex. 17, 3) אל תַּעֲלֵנִי בחצי ימי (Ps. 102, 25) בְּהַעֲלוֹת
ה׳ את אליהו (II Reg. 2, 1) הוא הַמַּעֲלֶה אותנו (Jos. 24, 17)
וְהַעַל את הצפרדעים (Ex. 8, 1) הַעַל את העם הזה
(ib. 33, 12) ناقص والاصل הַעֲלֵה واحسب בְּהַעֲלֹתְךָ את
הנרות (Num. 8, 2) הֶעֱלָה את נרותיה (ib. 3) معنى اخر

ענה עָנִיתִי מאד (Ps. 116,10) וְעָנִיתָ ואמרת (Deut. 26, 5)

וַיַּעַן כל העם (I Reg. 18, 24) וַיַּעֲנוּ כָל־הָעָם (Ex. 19, 8)

ويقرب من هذا المعنى שקר עָנָה באחיו (Deut. 19, 18)

לא תַעֲנֶה ברעך (Ex. 20,16) וְעָנְתָה בי צדקתי (Gen. 30, 33)

וכפים מעץ יַעֲנֶנָּה (Hab. 2, 11) עֲנֵנִי ה' (I Reg. 18, 37)

עֲנֵה בי (Mic. 6, 3) וה' עָנָה בי (Ruth 1, 21) וְעָנָה גאון

ישראל בפניו (Hos. 5, 5) والثقيل הֶעֱנָה העניתי אֶעֱנֶה

אף אני חלקי (Job 32, 17) כי אין מַעֲנֵה אלהים (Mic. 3, 7)

ومعنى آخر עֱנוּ לה' בתודה (Ps. 147, 7) עלי באר עֱנוּ

לה (Num. 21, 17) וַתַּעַן להם (Ex. 15, 21) وقريب منه

וְעָנָה איים באלמנותיו (Jes. 13, 22) וְעָנְתָה שמה כימי

נעוריה (Hos. 2, 17) والثقيل למנצח על מחלת לְעַנּוֹת

(Ps. 88, 1) קול עַנּוֹת אנכי שומע (Ex. 32, 18) כרם

חמר עַנּוּ לה (Jes. 27, 2) ومعنى ثالث עִנָּה בדרך כחי

(Ps. 102, 24) עִנֵּיתִי בצום נפשי (ib. 35, 13) וַיְעַנְּךָ וירעיבך

(Deut. 8, 3) אם עַנֵּה תְעַנֶּה (Ex. 22, 22) ונפש נַעֲנָה

(Jes. 58, 10) נגש והוא נַעֲנֶה (ib. 53, 7) الهاء في נפש

נענה هاء التأنيث واللام ساقطة לֵעָנוֹת מפני (Ex. 10, 3)

עֱנוּת עָנִי (Ps. 22, 25) הָעֲנִיִּים והאביונים (Jes. 41, 17)

עצה עָצָה עציתי אֶעֱצֶה עוֹצֶה עיניו מראות ברע (*sic!*)

(Pr. 16, 30)

עקה ועשית מַעֲקֶה לגגך (Deut. 22, 8)

ערה جمع هذا الاصل اربع معانى (sic!) الاول[a] הֶעֱרָה למות נפשו (Jes. 53, 12) הֶעֱרִיתִי אַעֲרֶה وفيه ثقيل اخر עֵרָה עריתי אל תְּעַר נפשי (Ps. 141, 8) וַתְּעַר כדה (Gen. 24, 20) والمعنى الثانى את מקורה הֶעֱרָה (Lev. 20, 18) ערום וְעֶרְיָה (Ez. 16, 7) وفيه ثقيل اخر עֵרָה ויהוה פתהן יְעָרֶה (Jes. 3, 17) עָרוֹת יסוד עד צואר (Hab. 3, 13) والامر עָרוּ ערו עד היסוד בה (Ps. 137, 7) ولولا مكان الراء لكان مشددا مثل יְצַוֶּה צַוּוֹת יְצַוּוּ والثالث וקיר עֵרָה מגן (Jes. 22, 6) والانفعال נֶעֱרָה נעריתי אֵעָרֶה אערה עד יֵעָרֶה עלינו רוח ממרום (Jes. 32, 15) والرابع עָרוֹת על יאור (Jes. 19, 7) مصدر من فعل ثقيل ويمكن ان يكون جمع ناقص اللام واحده עָרֶה مثل בָּלֶה בָּלוֹת والافتعال וּמִתְעָרֶה כאזרח רענן (Ps. 37, 35)

עשה עָשָׂה ה׳ אשר זמם (Lam. 2, 17) עָשִׂיתִי ארץ (Jes. 45, 12) הוא עָשְׂךָ ויכוננך (Deut. 32, 6) הָעֲשֻׂיָה בהר סיני (Num. 28, 6) כי עָשֹׂה יַעֲשֶׂה לו כנפים (Pr. 23, 5) נַעֲשֶׂה עֲשֵׂה לך (Gen. 6, 14) מַעֲשֶׂה וַיַּעַשׂ بالفتح من طريق العين אין נַעֲשָׂה פתגם (Ecc. 8, 11)

---

a) A الاولى.

לא יֵעָשֶׂה כן (Gen. 29,26) עד חצי המלכות וְתֵעָשׂ (Esth. 5,6)
اصله וְתֵעָשֶׂה ومعنى اخر עָשָׂה עשיתי הנני עוֹשֶׂה את
כל מענִיך (Zeph. 3,19) בַּעֲשׂוֹת ממצרים דדיך (Ez. 23,21)
وفى هذا ثقيل עִשָּׂה עשית שם עִשּׂוּ דדי בתוליהן (ib. 3)
אשר עֻשֵּׂיתִי בסתר (Ps. 139, 15) وليس من هذا الاصل
וְעַסּוֹתֶם רשעים (Mal. 3,21) كما ظنّ بعض الناس

פאה הפאה הפאיתי יַפְאֶה מַפְאֶה אמרתי אַפְאֵיהֶם
(Deut. 32, 26)

פדה פָּדָה בשלום נפשי (Ps. 55, 19) פָּדִיתָה אותי ה׳
(ib. 31, 6) פִּדְיוֹן פְּדֻיִם פְּדוּיִים והוא יִפְדֶּה את ישראל
(ib. 130, 8) פֹּדֶה ה׳ נפש עבדיו (ib. 34, 23) וְהַפֹּדְךָ
מבית עבדים (Deut. 13, 6) ناقص ولو وقف لقال פּוֹדְךָ
والثقيل הפדה הִפְדֵּיתִי יַפְדֶּה מַפְדֶּה אשר לא יעדה
וְהֶפְדָּהּ (Ex. 21, 8) וְהָפְדֵּה לא נִפְדָּתָה (Lev. 19, 20)

פכה פִּכָּה פִּכּוּ והנה מים מְפַכִּים (Ez. 47, 2)

פלה וְהִפְלָה (*sic!*) ה׳ את מכותך (Deut. 28, 59) וְהִפְלֵיתִי
ביום ההוא (Ex. 8,18) אשר יַפְלֶה ה׳ (ib. 11, 7) הַפְלֵה
חסדיך (Ps. 17, 7) وقد جرى تصريفهم فى هذا الاصل ايضا
على مذهب الالف

פנה כי פָנָה אל אלהים אחרים (Deut. 31, 18) וּפָנִיתָ
בבקר (ib. 16,7) וּפָנִיתִי אליכם (Lev. 26, 9) ובכל אשר

יִפְנֶה ירשיע (I Sam. 14, 47) פְּנֵה אלי וחנני (Ps. 25, 16)
אשר לבבו פֹנֶה היום (Deut. 29, 17) וַיִּפֶן וירד משה
(Ex. 32, 15) اصله וַיִּפְנֶה, الثقيل הִפְנָה ערף מואב
(Jer. 48, 39) יַפְנֶה וַיֶּפֶן זנב אל זנב (Jud. 15, 4) اصله
וַיִּפְנֶה עמדו ואן מַפְנֶה (Nah. 2, 9) והיה כְּהַפְנוֹתוֹ שכמו
(I Sam. 10, 9) والمفعول אשר מָפְנֶה צפונה (Ez. 9, 2)
وفى الاصل معنى اخر וּפִנָּה דרך (Mal. 3, 1) ואנכי פִּנִּיתִי
הבית (Gen. 24, 31) פַּנּוּ דרך (Jes. 40, 3) יְפַנֶּה מְפַנֶּה

פעה פָּעָה פעיתי יִפְעֶה כיולדה אֶפְעֶה (Jes. 42, 14)

פצה פָּצָה פציתי ואנכי פָּצִיתִי פי אל ה׳ (Jud. 11, 35)
אשר פָּצוּ שפתי (Ps. 66, 14) הבל יִפְצֶה פיהו (Job 35, 16)
פְּצֵה פיך (Ez. 2, 8) ופוצה פה ומצפצף (Jes. 10, 14)
ومعنى اخر הַפּוֹצֶה את דוד עבדו (Ps. 144, 10) פְּצֵנִי
והצילני (ib. 11)

פרה פָּרָה פריתי כי תרבו וּפְרִיתֶם בארץ (Jer. 3, 16)
וּפָרִינוּ בארץ (Gen. 26, 22) יִפְרוּ ורבו (ib. 8, 17) פְּרוּ
ורבו (ib. 1, 22) פֹּרֶה ראש (Deut. 29, 17) בן פֹּרָת יוסף
(Gen. 49, 22) פֹּארֹתָיו *a* (Ez. 31, 5) אשתך כגפן פֹּרִיָּה
(Ps. 128, 3) כי עץ נשא פִרְיוֹ (Joel 2, 22) עץ פְּרִי (Gen. 1, 11)

---

a) Mss. פורותיו.

والثقيل הִפְרָה כִּי הִפְרַנִי אֱלֹהִים (Gen. 41, 52) וְהִפְרֵתִי
אוֹתְךָ (ib. 17, 6) יַפְרֶה וַיֶּפֶר אֶת עַמּוֹ מְאֹד (Ps. 105, 24)
מַפְרֶה הַפְרֵה

פשה כִּי פָשָׂה הַנֶּגַע (Lev. 13, 51) לֹא פָשְׂתָה בָעוֹר
(ib. 28) פָּשִׂיתִי וְאִם פָּשֹׂה יִפְשֶׂה (ib. 35)

פתה פָּתִיתִי פֶּן יִפְתֶּה (Deut. 11, 16) וַיִּפְתְּ בַּסֵּתֶר לִבִּי
(Job 31, 27) וּפוֹתֶה תָמִית קִנְאָה (ib. 5, 2) כְּיוֹנָה פוֹתָה
אֵין לֵב (Hos. 7, 11) פֶּתִי יַאֲמִין לְכָל דָּבָר (Pr. 14, 15)
פְּתַיּוּת וּבַל יָדְעָה מָּה (ib. 9, 13) والثقيل المعدى פִּתָּה
פִּתִּיתַנִי ה׳ וָאֶפָּת (Jer. 20, 7) אֲנִי ה׳ פִּתֵּיתִי (Ez. 14, 9)
מִי יְפַתֶּה אֶת אַחְאָב (I Reg. 22, 20) פַּתִּי אוֹתוֹ (Jud. 16, 5)
הִנֵּה אָנֹכִי מְפַתֶּיהָ (Hos. 2, 16) وليس من هذا الاصل
וַהֲפִתִּיתָ בִּשְׂפָתֶיךָ (Pr. 24, 28) والانفعال אִם נִפְתָּה לִבִּי
עַל אִשָּׁה (Job 31, 9) יִפְתֶּה אֶפָּתֶה פתיתני ה׳ וָאֶפָּת
(Jer. 20, 7) اصله וָאֶפָּתֶה مثل אִכַּף לֵאלֹהֵי מָרוֹם (Mic. 6, 6)
اصله אֶכָּפֶה תִּגָּל עֶרְוָתֵךְ (Jes. 47, 3) اصله תִּגָּלֶה كما
اعلمتك فافهم وفى الاصل معنى ثانى הפתה הפתיתי יפתה
יַפְתְּ אֱלֹהִים לְיֶפֶת (Gen. 9, 27) اصله יַפְתֶּה

צבה צָבָה צביתי וְצָבְתָה בִטְנָהּ (Num. 5, 27) וְאֶת בִּטְנֵךְ
צָבָה (ib. 21) والثقيل הִצְבָּה הצביתי יַצְבֶּה לַצְבּוֹת בֶּטֶן
(ib. 22) فتح اللام يدلّ على انّه ثقيل فقد يقوم فتحها

مقام الهاء الساقطة منه واصله לְהַצְבּוֹת وكذلك וְלַנְפִּיל (ib.) اصله לְהַנְפִּיל לַמְרוֹת עיני כבודו (Jes. 3, 8) اصله לְהַמְרוֹת לַשְׁמִיעַ בקול תודה (Ps. 26, 7) اصله לְהַשְׁמִיעַ לַמְחוֹת מלכין (Pr. 31, 3) اصله לְהַמְחוֹת وليس من هذا الاصل הַנִּצָּבָה לא יכלכל (Zach. 11, 16) كما ظنّ قوم فانهم ومعنى اخر וכל צֹבֶיהָ ומצודתה (Jes. 29, 7) احسب اصله צובאיה ومذهبه مذهب חוטאים לה׳ (I Sam. 14, 33) קוֹרְאִים אל ה׳ (Ps. 99, 6) في الوجه الواحد الذى ذكرت فيهما الّا ان חוטאים קיראים كتبا على الاصل وكتب هذا على اللفظ

צדה ואשר לא צָדָה (Ex. 21, 13) צדיתי צֹדֶה את נפשי (Sam. 24, 12) עליו בִּצְדִיָּה (Num. 35, 20) ومعنى اخر צָדוּ צעדינו (Lam. 4, 18) واحسب נִצְדּוּ עריהם (Zeph. 3, 6) من هذا الاصل وهذا المعنى وهو انفعال يقال נִצְדָּה נצדיתי נִצְדּוּ עריהם (Zeph. l. c.) יִצָּדֶה אצדה

צוה ואותי צִוָּה ה׳ (Deut. 4, 14) וְצִוִּיתִי את ברכתי (Lev. 25, 21) אני צִוִּיתִי למקדשי (Jes. 13, 3) וַיְצַו את אשר על ביתו (Gen. 44, 1) צַו את בני ישראל (Lev. 24, 2) יְצַו ה׳ אתך (Deut. 28, 8) כי כן צֻוֵּיתִי (Lev. 8, 35) את אשר יְצֻוֶּה (Ex. 34, 34) ביום צַוֹּתוֹ (Lev. 7, 38) שומר מִצְוָה (Ecc. 8, 5) כי צַו לָצָו (Jes. 28, 10)

צלה צלה צליתי אצלה יצלה צלי כי אם צְלִי אש
(Ex. 12, 9) לִצְלוֹת לכהן (I Sam. 2, 15)

צעה צעיתי יצעה אצעה צוֹעֶה ברוב כחו (Jes. 63, 1)
מהר צוֹעֶה להפתח (Jes. 51, 14) ושלחתי לו צוֹעים
(Jer. 48, 12) وأمّا וְצֵעוּהוּ (ib.) فهو فعل ثقيل ولولا
العين لكان مشدّدا يقال צִעָה צִעִיתִי יצעה מצעה

צפה צפה צפית יצפה עיניו בגוים תִּצְפֶּינָה (Ps. 66, 7)
יִצֶף ה' ביני ובינך (Gen. 31, 49) اصله יצפה צוֹפֶה
נתתיך (Ez. 3, 17) צוֹפָיו עורים כלם (Jes. 56, 10)
والثقيل בְּצִפִּיָּתֵנוּ צִפִּינוּ (Lam. 4, 17) בקר אערך לך
וַאֲצַפֶּה (Ps. 5, 4) צַפֵּה דרך (Nah. 2, 2) אל דרך עמדי
וְצַפִּי (Jer. 48, 19) ومعنى اخر וְצִפָּה ראשיהם (Ex. 36, 38)
וְצִפִּיתָ אותם (ib. 25, 13) וַיְצַף את הבית (II Chr. 3, 6)
צִפּוּי למזבח (Num. 17, 4) מְצוּפֶּה על חרש (Pr. 26, 23)

קהה קהה קהיתי אקהה האוכל הבוסר תִּקְהֶינָה
שניו (Jer. 31, 30) קְהֵה קהי קוהה والثقيل אם קֵהָה
הברזל (Ecc. 10, 10) קֵהִיתִי אקהה מקהה

קוה קוה קויתי אקוה וְקֹוֵי ה' (Ps. 37, 9) אשר לא
יבושו קֹוָי (Jes. 49, 23) מִקְוֵה ישראל (Jer. 14, 8) والثقيل
קַוֹּה קִוִּיתִי ה' (Ps. 40, 2) קִוְּתָה נפשי (Ps. 130, 5) וַיְקַו
לעשות ענבים (Jes. 5, 2) יְקַו לאור ואין (Job 3, 9)

קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל יהוה (Ps. 27, 14)
ومعنى ثاني [a] נקוה יקוה ונקוו אליה כל הגוים
(Jer. 3, 17) יקוו המים (Gen. 1, 9) מקוה מים (Lev. 11, 36)
קלה קלה קליתי אשר קלם מלך בבל באש (Jer. 29, 22)
קלוי באש (Lev. 2, 14) ومعنى اخر הקלה הקליתי יקלה
מקלה אביו ואמו (Deut. 27, 16) والانفعال ונקלה כבוד
מואב (Jes. 16, 14) איש רש ונקלה (I Sam. 18, 23) وأمّا
הקילותני (II Sam. 19, 44) הן קלותי (Job 40, 4) ותקל
גבירתה (Gen. 16, 4) ואקל בעיניה (ib. 5) ובוזי יקלו
(I Sam. 2, 30) فليس من هذا الاصل فافهم وكذلك יקלו
רודפיהם (Jes. 30, 16) ليس من هذا الاصل ايضا فافهم
קנה קנה קניתי איש את ה' (Gen. 4, 1) זכר עדתך
קנית קדם (Ps. 74, 2) ה' קנני (Pr. 8, 22) קונה שמים
וארץ (Gen. 14, 19) הלא הוא אביך קנך (Deut. 32, 6)
في الوقف קנך في الوصل والاندراج [b] وكذلك הוא עשך
ויכוננך (ib.) ومعنى ثاني אשר קנה אברהם (Gen. 25, 10)
כי תקנה עבד עברי (Ex. 21, 2) ויקן את חלקת השדה
(Gen. 33, 19) או קנה מיד עמיתך (Lev. 25, 14) וכהן
כי יקנה נפש קנין כספו (ib. 22, 11) לאברהם למקנה

---

a) A only. *b*) A والادراج.

(Gen. 23, 18) ومعنى ثالث הקנה הקניתי הִקְנַנִי מנעורי (Zech. 13, 5) يقال انه من וּמִקְנֶה רב היה לבני ראובן (Num. 32, 1) ארץ מִקְנֶה היא (Gen. 32, 4)

קצה קָצָה קָצִיתִי אקצה יקצה מְקַצֶּה רגלים (Pr. 26, 6) לְקַצּוֹת בישראל (II Reg. 10, 32)

קרה קרה קריתי המה קֵרוּהוּ (Neh. 3, 3) אקרה הַמְקָרֶה במים עליותיו (Ps. 104, 3) ימך הַמְּקָרֶה (Ecc. 10, 18) וּלְקָרוֹת את הבתים (II Chr. 34, 11) ومعنى ثانى הקרה הקריתי וְהִקְרִיתֶם לכם ערים (Num. 35, 11) وليس ببعيد ان يكون من קִרְיַת מלך רב (Ps. 48, 3) קִרְיַת חנה דוד (Jes. 29, 1) ومعنى ثالث קרה קריתי וְקָרָהוּ אסון (Gen. 42, 38) אשר קָרְךָ (Deut. 25, 18) הֲיִקְרְךָ דברי (Num. 11, 23) כְּמִקְרֵה הכסיל גם אני יִקְרֵנִי (Ecc. 2, 15) וַיִּקֶר מִקְרֶהָ (Ruth 2, 3) اصله ויקרה את כל הַקּוֹרוֹת (Gen. 42, 29) والثقيل כ׳ הִקְרָה ה׳ אלהיך (Gen. 27, 20) אקרה מקרה הַקְרֵה נא לפני (ib. 24, 12) ويمكن ان يكون וְהִקְרִיתֶם לכם ערים (Num. 35, 11) من هذا والانفعال فى هذا المعنى נקרה נקריתי יקרה אולי יִקָּרֶה (Num. 23, 3) ואנכי אִקָּרֶה כה (ib. 15) וַיִּקָּר אלהים (ib. 4) اصله ויקרה ويقال ان יִקְּרְךָ עון (I Sam. 28, 10) انفعال ولذلك اشتدّت القاف وذلك

بعيد اذ لم يكن יִקְרְךָ بקמצות القاف وما اظنّه من
هذا الاصل بوجه واحسب شدّة القاف فى מִקְּרֶה לילה
(Deut. 23, 11) لانّ الميم مقام מן وقيل انه مثل מִקְּדָשׁ
ה׳ כוננו ידיך (Ex. 15, 17) השבת מִטְּהָרוֹ (Ps. 89, 45)
المشدّد الاوّل وقد جرى تصريف هذا الاصل فى هذا
المعنى بألف وذهبوا فى استعماله مذهبها فقيل וּקְרָאָהוּ (sic)
אסון (Gen. 44, 29) כי יִקָּרֵא קן צפור (Deut. 22, 6)
שתים הנה קֹרְאֹתַיִךְ (Jes. 51, 19) מדוע קְרָאֻנִי אלה
(Jer. 13, 22) וַתִּקְרֶא אותם (ib. 32, 23) הנה הוא יוצא
לִקְרָאתֶךָ (Ex. 4, 14) اسكنت الالف فى לקראתיך
استخفافا واظنّ ותקרא אותם כי יקרא קן צפור من
الاصل الاوّل الّا ان الالف كتبت فى موضع الهاء على العادة
קשה קשה קשיתי לא יִקְשֶׁה בעיניך (Deut. 15, 18)
וַיִּקֶשׁ דבר איש יהודה (II Sam. 19, 14) اصله ויקשה
אדנים קָשֶׁה (Jes. 19, 4) אל קְשִׁי העם הזה (Deut. 9, 27)
والثقيل כ׳ הִקְשָׁה ה׳ אלהיך (ib. 2, 30) וַיְקַשׁ את ערפו
(II Chr. 36, 13) ויהי בְּהַקְשֹׁתָהּ בלדתה (Gen. 35, 17)
וּמַקְשֶׁה לבו (Pr. 28, 14) وثقيل اخر קִשָּׁה קשיתי אקשה
תקשה וַתְּקַשׁ בלדתה (Gen. 35, 16) اصله ותקשה *a*

---

a) B.

ראה ראה כי ראה ה׳ בעניי (Gen. 29, 32) רָאֹה רָאִיתִי
את עני עמי (Ex. 3, 7) ואם יִרְאֶה הכהן (Lev. 13, 31)
אסורה נא וְאֶרְאֶה (Ex. 3, 3) וַתֵּרֶא האשה (Gen. 3, 6)
וָאֵרֶא כעין חשמל (Ez. 1, 27) וַיַּרְא ה׳ כי סר לראות
(Ex. 3, 4) רוֹאֶה אנכי (Gen. 31, 5) אמרתי אין רוֹאֶנִי
(Jes. 47, 10) אתה אל רֳאִי (Gen. 16, 13) ويمكن ان
يكون רָאוֹת רבות ולא תשמר (Jes. 42, 20) مصدرا
ويمكن ان يكون من هذا المعنى לְרַאֲוָה בך (Ez. 28, 17)
واعلم انهم قالوا וַיַּרְא ولم يقولوا וַתַּרְא ولا וָאַרְא وكان
الوجه فيه וַיֵּרֶא مثل וַתֵּרֶא וָאֵרֶא واظنّهم ذهبوا به
مذهب וַיִּשְׁבְּ ישמעאל (Jer. 41, 10) וַיֵּבְךְּ (Gen. 27, 38)
الّا انهم اختاروا فى الياء الفتح لانه اخفّ الحركات
والثقيل אשר הֶרְאָה ה׳ (Num. 8, 4) הֶרְאִיתִיךָ בעיניך
(Deut. 34, 4) אַרְאֶנּוּ נפלאות (Mic. 7, 15) ונחת זרועו
יַרְאֶה (Jes. 30, 30) וַיַּרְא אותם את בן המלך (II Reg. 11,4)
جاء على الوجه المعروف واصله ויראה فلمّا نقصت الهاء
بقيت الياء مفتوحة كما كانت وهو على زنة וַיַּשְׁקְ את בנ׳
ישראל (Ex. 32, 20) יַפְתְּ אלהים (Gen. 9, 27) וְהָרְאָה
את הכן (Lev. 13, 49) אשר אתה מָרְאֶה בהר (Ex. 25, 40)
مفعول ولذلك حركت الميم بالקמץ والانفعال נִרְאָה
אלי (Gen. 48, 3) נראיתי לא נהייתה ולא נִרְאֲתָה

(Lev. 16, 2) כ׳ בענן אֵרָאֶה על הכפרת (Jud. 19, 30)
ולא יֵרָאֶה לך שאר (Ex. 13, 7) וגם איש אל יֵרָא
(Ex. 34, 3) اصله יראה والمنفعل נִרְאֶה بِסגול والمنفعلة
נִרְאָה بِקמץ גדול ناقصا وما لم يسمّ فاعله רֻאָה
ראיתי יראה מֵרְאֶה ושפו עצמותיו לא רֻאוּ (Job 33, 21)
لولا الالف لكان هذا التصريف مشدّدا فافهم

רבה جمع هذا الاصل اربعة من المعاني الاوّل רבה רביתי
וחיית וְרָבִיתָ (Deut. 30, 16) יִרְבּוּ עַצְּבוֹתָם (Ps. 16, 4)
כי יִרְבֶּה הדרך (Deut. 14, 24) וַיִּרֶב העם (Ex. 1, 20)
פן תִּרְבֶּה עליך חית השדה (Deut. 7, 22) ובקרך וצאנך
יִרְבְּיֻן (Deut. 8, 13) פרה יִרְבֵה (Gen. 35, 11) למען
רְבוֹת מופתי (Ex. 11, 9) وامّا לָרֹב על פני האדמה
(Gen. 6, 1) רַב לך (Deut. 3, 26) רַבּוּ משערות ראשי
(Ps. 69, 5) רִבֵּי תורתי (Hos. 8, 12) רַבִּים אומרים
(Ps. 3, 3) فليس من هذا الاصل فافهم والثقيل הַרְבָּה
אשמה (II Chr. 33, 23) וְהִרְבֵּיתִי אותם (Ez. 37, 26) לא
יַרְבֶּה לו נשים (Deut. 17, 17) הַרְבָּה אַרְבֶּה (Gen. 3, 16)
וַיֶּרֶב בבת יהודה (Lam. 2, 5) מֵהַרְבַּת גואל הדם
(II Sam. 14, 11) הִרְבִּיתָ הגוי (Jes. 9, 2) הַרְבּוּ לפשוע
(Am. 4, 4) הֶרֶב כבסני מעוני (Ps. 51, 4) ناقص הוי
הַמַּרְבֶּה לא לו (Hab. 2, 6) לְהַרְבּוֹת לו (Pr. 22, 16)

وثقيل اخر רִבָּה רביתי ארבה ירבה רַבֵּה צאנך וצאה (Jud. 9, 29) والمعنى الثانى אשר טפחתי וְרִבִּיתִי (Lam. 2, 22) רִבְּתָה גוריה (Ez. 19, 2) תַּרְבּוּת אנשים חטאים (Num. 32, 14) والثالث רבה ולא רִבִּיתָ במחיריהם (Ps. 44, 13) וּבְמַרְבִּית לא תתן אכלך (Lev. 25, 37) נשך וְתַרְבִּית (ib. 36) والرابع רָבָה רביתי ויהי רוֹבֶה קשת (Gen. 21, 20) وأمّا וימררהו וָרֹבּוּ (Gen. 49, 23) השמיעו אל בבל רַבִּים (Jer. 50, 29) יסבו עלי רַבָּיו (Job 16, 13) فليس من هذا الاصل كما ظنّ قوم

רדה רדה רדיתי רְדִיתֶם אותם (Ez. 34, 4) לא תִרְדֶּה בו (Lev. 25, 43) שלח אש בעצמותי וַיִּרְדֶּנָּה (Lam. 1, 13) וַיֵּרְדְּ מיעקב (Num. 24, 19) וְיֵרְדְּ מים עד ים (Ps. 72, 8) والثقيل הִרְדָּה הרדיתי ירדה ומלכים יַרְדְּ (Jes. 41, 2) اصله ירדה مثل יַשְׁקְ اصله ישקה وثقيل اخر רִדָּה רדיתי ירדה אז יְרַד שריד לאדירים עם ה׳ יְרַד לי בגבורים (Jud. 5, 13) اصله ירדה مثل יְצַו יצוה יְקַו יקוה תְּגַל תגלה ومعنى ثانى רָדָה הדבש (Jud. 14, 9) וַיִּרְדֵּהוּ אל כפיו (ib.)

רהה רהיתי ירהה אל תפחדו ואל תִּרְהוּ (Jes. 44, 8)

רוה רוה רויתי ירוה יִרְוְיֻן מדשן ביתיך (Ps. 36, 9) והיית כגן רָוֶה (Jes. 58, 11) ספות הָרָוָה את הצמאה

(Deut. 29, 18) כוסי רְוָיָה (Ps. 23, 5) ותוציאני לָרְוָיָה
(ib. 66, 12) والثقيل כי אם הִרְוָה את הארץ (Jes. 55, 10)
כ׳ הִרְוֵיתִי נפש עיפה (Jer. 31, 25) הִרְוַנִי לַעֲנָה (Lam. 3, 15)
ירוה וּמַרְוֶה גם הוא יורה (Pr. 11, 25) وثقيل اخر רַוֵּה
וְרִוֵּיתִי נפש הכהנים דשן (Jer. 31, 14) תלמיה רַוֵּה
(Ps. 65, 11)

רזה כי רזה את כל [אלהי] הארץ (Zeph. 2, 11) רזיתי
השמנה היא אם רָזָה (Num. 13, 20) ואיפת רָזוֹן
(Mic. 6, 10) والانفعال נִרְזָה נרזיתי ארזה ומשמן בשרו
יֵרָזֶה (Jes. 17, 4)

רמה רָמָה בים (Ex. 15, 1) רמיתי ארמה רמה רומה
מקול פרש וְרוֹמֵה קשת (Jer. 4, 29) נושקי רוֹמֵי קשת
(Ps. 78, 9) ومعنى ثانى כן איש רִמָּה את רעהו (Pr. 26, 19)
ולמה רִמִּיתָנִי (Gen. 29, 25) עבדי רִמָּנִי (II Sam. 19, 27)
המה רִמּוּנִי (Lam. 1, 19) מִרְמָה בלב חורשי רע
(Pr. 12, 20) תַּרְמִית [בְּ]תָרְמָה (Jud. 9, 31)

רנה רנה רניתי ארנה עליו תִּרְנֶה אשפה (Job 39, 23)

רעה וְרָעָה הכרמל (Jer. 50, 19) אני אֶרְעֶה צאני
(Ez. 34, 15) הצאן לא תִרְעוּ (ib. 3) רְעֵה את צאן
ההרגה (Zech. 11, 4) רוֹעֵה ישראל האזינה (Ps. 80, 2)
לִרְעוֹת בגנים (Cant. 6, 2) מִרְעֶה שמן (I Chr. 4, 40)

כְּמַרְעִיתָם וישבעו (Hos. 13, 6) ومعنى ثانى רעה רעיתי
לְמֵרֵעֵהוּ אשר רָעָה לו (Jud. 14, 20) רֵעֶה דוד
(II Sam. 16, 16) רַעְיָתִי יפתי (Cant. 2, 10) אשה רְעוּתָהּ
(Jes. 34, 16) אל תִּתְרַע את בעל אף (Pr. 22, 24) اصله
אל תתרעה مثل תִּתְכַּם תתכסה תִּתְגַּר תתגרה وامّا
איש רעים לְהִתְרוֹעֵעַ (ib. 18, 24) למה תָרִיעִי רע
(Mic. 4, 9) فليس من هذا الاصل فافهم ومعنى ثالث
וּבְרַעְיוֹן לבו (Eccl. 2, 22) וּרְעוּת רוח *a* (Ecc. 1, 14)
רפה הנה נא רָפָה היום לצרוב (Jud. 19, 9) רפיתי
אז רָפְתָה רוחם (ib. 8, 3) והשש להבה יִרְפֶּה ציון
(Jes. 5, 24) אל יִרְפּוּ ידיך (Zeph. 3, 16) מֵרִפְיוֹן ידים (*sic*)
(Jer. 47, 3) ידים רָפוֹת (Job 4, 3) נִרְפִּים אתם נִרְפִּים
(Ex. 5, 17) ירפה والثقيل רִפָּה ומזיח אפיקים רִפָּה
(Job 12, 21) תְּרַפֶּינָה כנפיהן (Ez. 1, 24) כי על כן הוא
מְרַפֵּה (Jer. 38, 4) ومعنى اخر רָפָה רפיתי ירפה וַיִּרֶף
ממנו (Ex. 4, 26) وفيه ثقيل הרפה הרפיתי הַרְפֵּה
ממנו (Jud. 11, 37) הֶרֶף ממני ואשמידם (Deut. 9, 14)
הֶרֶף מאף ועזוב חמה (Ps. 37, 8) ومعنى ثالث וַיְרַפּוּ
את שבר בת עמי (Jer. 8, 11) רִפָּאנוּ את בבל ולא

---

a) B.

נִרְפָּתָה (ib. 51, 9) والانفعال נרפה ירפה וַיֵּרָפוּ המים
(II Reg. 2, 22) وقد استعمل فى هذا المعنى بألف مثل
וַיְרַפְּאוּ את שבר בת עמי (Jer. 6, 14) רְפָאֵנִי ה׳ וְאֵרָפֵא
(ib. 17, 14) ולא יֵרָפְאוּ למלח נתנו (Ez. 47, 11) רְפָא
נא לה (Num. 12, 13) وغيره كثير

רצה רצה רציתי ה׳ לא רָצָם (Hos. 8, 13) כי רָצוּ
עבדיך את אבניה (Ps. 102, 15) וְאֶרְצֶה בו ואכבדה
(Hag. 1, 8) רְצֵה ה׳ להצילני (Ps. 40, 14) יהי רְצוּי
אחיו (Deut. 33, 24) לִרְצוֹת עוד (Ps. 77, 8) רוֹצֶה ה׳
את יראיו[a] (ib. 147, 11) וְנִרְצָה לו לכפר עליו (Lev. 1, 4)
פיגול הוא לא יֵרָצֶה (ib. 19, 7) ومعنى اخر עד רָצְתָה
הארץ את שבתותיה (II Chr. 36, 21) והם יִרְצוּ את
עונם (Lev. 26, 43) אז תִּרְצֶה הארץ את שבתותיה
(ib. 34) וְתִרֶץ את שבתותיה (ib. 43) כי נִרְצָה עונה
(Jes. 40, 2) وفى هذا المعنى ثقيل הרצה הרציתי וְהִרְצָת
את שבתותיה (Lev. 26, 34) وكان الوجه فيه והרצתה
وكذلك וְעָשָׂת את התבואה (ib. 25, 21) الوجه فيه ועשתה
ومعنى ثالث فى الاصل רָצָה רציתי אם ראית גנב
וַתִּרֶץ עמו (Ps. 50, 18) ناقص وأصله ותרצה והחיות

a) A.

רָצוֹא ושוב (Ez. 1, 14) الألف لام الفعل كتبت موضع الهاء والواو مزيدة ותרץ עמו لو كان من רץ ירוץ او من וַיְרִיצוּהוּ מן הבור (Gen. 41, 14) כוש תָּרִיץ ידיו (Ps. 68, 32) لكان וַתָּרָץ بقמצות التاء والراء او וַתֶּרֶץ بقמצות التاء وتحريك الراء بסגול فافهم

רשה כְּרִשְׁיוֹן כורש מלך פרס (Ezr. 3, 7)

שאה שאיתי עד אשר אם שָׁאוּ ערים מאין יושב ישאה שואה תשאה וּשְׁאִיָּה יכת שער (Jes. 6, 11) والانفعال נשאה נשאתי ישאה והאדמה תִּשָּׁאֶה שממה (Jes. 24, 12) ومن هذا المعنى והאיש מִשְׁתָּאֵה לה (ib. 6, 11) ويمكن ان يكون من هذا الاصل وهذا المعنى בבוא כְּשׁוֹאָה פחדכם (Gen. 24, 21) להשביע שׁוֹאָה (Pr. 1, 27) وأمّا וּמְשׁוֹאָה (Job 38, 27) فيبعد (ib.) عندى ان يكون منه ومعنى اخر כִּשְׁאוֹן מים כבירים יִשָּׁאוּן (Jes. 17, 12) שְׁאוֹן גליהם (ib. 65, 8) وأمّا תְּשֻׁאוֹת מלאה (ib. 22, 2) فليس من هذا الاصل

שבה אשר שָׁבָה ישמעאל (Jer. 41, 14) האשר שָׁבִיתָ (II Reg. 6, 22) וְשָׁבִיתָ שִׁבְיוֹ (Deut. 21, 10) וַיִּשְׁבְּ ממנו שֶׁבִי (Num. 21, 1) וּשֲׁבֵה שֶׁבְיְךָ בן אבינעם (Jud. 5, 12) שׁוֹבֵים לְשֹׁבֵיהֶם (Jes. 14, 2) כִּשְׁבֻיוֹת חרב (Gen. 31, 26) וְשָׁב שְׁבוּתָם (Zeph. 2, 7) וּשְׁבוּת שְׁבִיתַיִךְ (Ez. 16, 53)

שׁוּבָה ה׳ את שְׁבִיתֵנוּ (Ps. 126, 4) כ׳ נִשְׁבָּה אחיו (Gen. 14, 14) נִשְׁבּוּ (I Sam. 30, 3)

שגה שגה ומה שָׁגִיתִי (Job 6, 24) באהבתה תִּשְׁגֶּה תמיד (Pr. 5, 19) ואם כל עדת ישראל יִשְׁגּוּ (Lev. 4, 13) מאיש שׁוֹגֶה ומפתי (Ez. 45, 20) לִשְׁגּוֹת מאמרי דעת (Pr. 19, 27) שְׁגִיאוֹת מי יבין (Ps. 19, 13) الثقيل השגה השגיתי מַשְׁגֶּה עור (Deut. 27, 18) מַשְׁגֶּה ישרים (Prov. 28, 10), ومعنى اخر שִׁגָּיוֹן לדוד (Ps. 7, 1) על שִׁגְיֹנוֹת (Hab. 3, 1)

שגה שגה שגיתי ואחריתך יִשְׂגֶּה מאד (Job 8, 7) יִשְׂגֶּה אחו בלי מים (Job 8, 11), الثقيل השגה ושלוי עולם הִשְׂגּוּ חיל (Ps. 73, 12) משגה, وقد استعمل بألف מַשְׂגִּיא לגוים (Job 12, 23) הן אל שַׂגִּיא ולא נדע (Job 36, 26)

שוה في هذا الاصل ثلثة *a* معانى الاول פן תִּשְׁוֶה לו גם אתה (Pr. 26, 4) וכל חפציך לא יִשְׁווּ בה (ib. 3, 15) ואשת מדינים נִשְׁתָּוָה (ib. 27, 15), ويقرب منه כי אין הצר שֹׁוֶה בנזק המלך (Esth. 7, 4), الثقيل הלא אם שִׁוָּה פניה (Jes. 28, 25), الثانى אם לא שִׁוִּיתִי ודוממתי

a) B ثلث.

נפשי כגמול (Ps. 131, 2) שִׁוִּיתִי ה׳ לנגדי תמיד (ib. 16, 8)
שִׁוִּיתִי עזר על גבור (ib. 89, 20) הוד והדר תְּשַׁוֶּה עליו
(ib. 21, 6) מְשַׁוֶּה רגלי (ib. 18, 34) والثالث ולא שָׁוָה
לי (Job 33, 27) וכל זה איננו שֹׁוֶה לי (Esth. 5, 13)
ולמלך אין שֹׁוֶה להניחם (ib. 3, 8)

שחה שחה שחיתי ישחה כאשר יפרש הַשֹּׂחֶה לִשְׂחוֹת
(Jes. 25, 11) כי גאו המים מי שָׂחוּ (Ez. 47, 5) والثقيل
השחה אַשְׂחֶה בכל לילה מטתי (Ps. 6, 7)

שטה שטה שטיתי ואת כי שָׂטִית (Num. 5, 20) תִּשְׂטֶה
אשתו (ib. 12) אל יֵשְׂטְ אל דרכיה לבך (Pr. 7, 25)
שְׂטֵה מעליו ועבר (ib. 4, 15)

שכה שכה שְׂכִיּוֹת החמדה (Jes. 2, 16) מַשְׂכִּיּוֹתָם
(Num. 33, 52) בְּמַשְׂכִּיּוֹת כסף (Pr. 25, 11)

שלה שלה שליתי שָׁלוּ כל בוגדי בגד (Jer. 12, 1)
אויביה שָׁלוּ (Lam. 1, 4) יִשְׁלָיוּ אהלים (Job 12, 6) على
الاصل وقد استعمل بواو לא שָׁלַוְתִּי ולא שקטתי (ib. 3, 26)
שְׁלֵו הייתי (ib. 16, 12) וְשַׁלְוַת השקט (Ez. 16, 49)
יושבת וּשְׁלֵוָה (Zech. 7, 7) וְשַׁלְוֵי עולם (Ps. 73, 12)
ومعنى اخر فى الاصل השלה ישלה הלא אמרתי לא
תַשְׁלֶה אותי (II Reg. 4, 28) נשלה נשליתי בני עתה אל
תִּשָּׁלוּ (II Chr. 29, 11)

שנה שנה לא שָׁנִיתִי (Mal. 3, 6) יְשֻׁנֶּא[a] הכתם הטוב (Lam. 4, 1) עם שׁוֹנִים אל תתערב (Pr. 24, 21) ודתיהם שׁונות מכל עם (Esth. 3, 8) والثقيل וְשִׁנָּה[b] את בגדי כלאו (Jer. 52, 33) מְשַׁנֶּה פניו (Job 14, 20) ועוז פניו יְשֻׁנֶּא (Ecc. 8, 1) וַיְשַׁנּוֹ את טעמו (I Sam. 21, 14) ومعنى ثانى ולא שָׁנָה לו (II Sam. 20, 10) ולא אֶשְׁנֶה לו (I Sam. 26, 8) אם תִּשְׁנוּ יד אשלח בכם (Neh. 13, 21) ויאמר שְׁנוּ וַיִּשְׁנוּ (I Reg. 18, 34) וּמִשְׁנֶה כסף (Gen. 43, 15) נשנה ישנה ועל הִשָּׁנוֹת החלום (ib. 41, 32)

שסה שסה הוא יִשְׁסֶה (Hos. 13, 15) שׁוֹסִים את הגרנות (I Sam. 23, 1) זה חלק שׁוֹסֵינוּ (Jes. 17, 14) ועתודותיהם שׁוֹסֵיתִי (sic!) (ib. 10, 13) ומשנאינו שָׁסוּ למו (Ps. 44, 11) وامّا שַׁסֻּהוּ כל עוברי דרך (ib. 89, 42) فما احسبه من هذا الاصل ان لم يكون שְׁסָהוּ بكسر الشين

שעה جمع هذا الاصل اربعة[c] معانى اوّلها ואל קין ואל מנחתו לא שָׁעָה (Gen. 4, 5) וַיִּשַׁע ה׳ אל הבל ואל מנחתו (ib. 4) والثانى יִשְׁעֶה האדם על עושהו (Jes. 17, 7) ולא יִשְׁעֶה אל המזבחות (ib. 8) ולא שָׁעוּ אל קדוש ישראל (ib. 31, 1) ואל יִשְׁעוּ בדברי שקר

---

a) A ישנא. b) A ושנא. c) B اربع.

(Ex. 5, 9) والثالث a ולא תִשְׁעֶינָה עיני רואים (Jes. 32, 3)
يمكن ان يكون منه אל תִּשְׁתָּע כי אני אתך (sic!) (ib. 41, 10)
ويكون اصله תשתעה كما اعلمتك في תִּתְכַּם תִּתְגַּר .
وامّا عينه הָשַׁע (ib. 6, 10) فليس من هذا الاصل والرابع
שעה שעיתי שְׁעֵה מעליו ויחדל (Job 14, 6) שְׁעוּ מני
אמרר בבכי (Jes. 22, 4) فليس من هذا الاصل הָשַׁע
ממני ואבליגה (Ps. 39, 14) وليس من هذا الاصل ايضا
في شي ואֶשְׁעָה בחקיך תמיד (Ps. 119, 117) لانّه على
مثال וְאֶקְחָה פת לחם (Gen. 18, 5) נִסְעָה ונלכה (ib. 33, 12)
فاحسبه من לשע او من נשע وسقط الادغام من الشين
استخفافا كما سقط ذلك من אקחה ونסעה استخفافا

שפה שפה שפיתי שופה וְשֻׁפּוּ עצמותיו (Job. 33, 21)
ويقرب منه וילך שֶׁפִי (Num. 23, 3)

שקה וְהִשְׁקָה את נחל השטים (Jo. 4, 18) וְהִשְׁקָה את
מי המרים (Num. 5, 27) וְהִשְׁקֵיתִי ארץ צפתך (Ez. 32, 6)
וגם הגמלים הִשְׁקָתָה (Gen. 24, 46) וַיַּשְׁקְ את צאן לבן
(ib. 29, 10) וְהַשְׁקוֹת בכלי זהב (Esth. 1, 7) הייתי מַשְׁקֶה
למלך (Neh. 1, 11) וכל מַשְׁקֶה אשר ישתה (Lev. 11, 34)
שקה שקיתי ישקה ומוח עצמותיו יְשֻׁקֶּה (Job 21, 24)

---

a) B والثالثة.

וְשִׁקּוּי לְעַצְמוֹתֶיךָ (Pr. 3, 8) שַׁמְנִי וְשִׁקּוּיָי (Hos. 2, 7)
وقد ابدلت هذه الياء بواو[a] וְשִׁקֻּוַי בִּבְכִי מָסָכְתִּי
(Ps. 102, 10) وتشديد هذه الواو لاندغام واو المدّ فيها
فافهم.

שרה שֵׁרָה שריתי אם לא שֵׁרִיתִךָ לְטוֹב (Jer. 15, 11)
لولا الراء لشدّد فافهم שרה ישרה משרה

שׂרה ובאונו שָׂרָה את האלהים (Hos. 12, 4) כי שָׂרִיתָ
אם אלהים (Gen. 32, 29) לְמַרְבֵּה הַמִּשְׂרָה (Jes. 9, 6)

ששה שִׁשָּׁה ששיתי וְשִׁשִּׁיתֶם את האיפה (Ez. 45, 13)
אששה מששה ששה ששו ששי יששה נששה מששה
وفى الاصل معنى اخر ושובבתיך וְשִׁשֵּׁאתִיךָ (ib. 39, 2)

שתה שתה אשתה ומים לא שָׁתִיתִי (Deut. 9, 9) אשר
יִשְׁתֶּה אדני בו (Gen. 44, 5) וַיֵּשְׁתְּ מן היין (ib. 9, 21) בל
יִשְׁתָּיוּן (Ps. 78, 44) على الكمال מִשְׁתֶּה ושמחה (Esth. 9, 17)
والانفعال נשתה אשתה וכל משקה אשר יִשָּׁתֶה (Lev. 11, 34)

תוה התוה וְהִתְוִיתָ תָּו (Ez. 9, 4) וקדוש ישראל הִתְווּ
(Ps. 78, 41) אתוה מתוה התוה התוי وثقيل اخر תִּוָּה
תויתי יתוה וַיְתָו על דלתות השער (I Sam. 21, 14) اصله
ויתוה واظنّ منه תְּתָאוּ לכם (Num. 34, 4) الّا الالف ابدلت

---

a) A واوا.

من الواو وهو ثقيل والقياس عليه תְּאָה תְּאִיתִי יְתָאֶה תתאוה ولولا الالف لشدّد وقيل ان וְהִתְאַוִּיתֶם לכם לגבול קדמה (ib. 10) من هذا الاصل وذلك بعيد جدّا من اجل الياء لانّى لم اجد והפעליתם فى شىء من المקרא وما اظنّه الّا اصل اخر

תכה תְּכָה תכיתי יתכה מתכה והם תֻּכּוּ לרגליך (Deut. 33, 3) على مثال וְשֻׁפּוּ (Job 33, 21)

תלה וְתָלָה אותך על עץ (Gen. 40, 19) וְתָלִיתָ אותו (Deut. 21, 22) כי קללת אלהים (Job 26, 7) תּוֹלֶה ארץ (Deut.21,23) תָּלוּי (ib. 28,66) לך (*sic!*) תְּלוּיִם ועמי תְּלוּאִים (Hos. 11, 7) والثقيل תִּלָּה תליתי יתלה שלטיהם תִּלּוּ על חומותיך (Ez. 27, 11)

תנה תנה תניתי יתנה גם כי יִתְנוּ בגוים עתה אקבצם (Hos. 8, 10) والثقيل תִּנָּה תניתי שם יְתַנּוּ צדקות ה׳ (Jud. 5, 11) לְתַנּוֹת לבת יפתח (ib. 11, 40) وثقيل اخر فى معنى اخر התנה התניתי אפרים הִתְנוּ אהבים (Hos. 8, 9)

תעה תָּעָה לבבי (Jes.21,4) תָּעִיתִי כשה אובד (Ps.119,176) ובשכר תָּעוּ (Jes. 28, 7) יתעה והנה תוֹעֶה בשדה (Gen. 37, 15) ותלך וַתֵּתַע (21, 14) اصله ותתעה ולדבר אל ה׳ תּוֹעָה (Jes. 32, 6) בִּתְעוֹת בני ישראל (Ez. 44, 15) נתעה נתעיתי יתעה כְּהִתָּעוֹת שכור (Jes. 19, 14) والثقيل

כי רוח זנונים הִתְעָה (Hos.4,12) כי הִתְעֵיתֶם בנפשותיכם
(Jer. 42, 20) יַתְעֶה וַיֶּתַע מנשה את יהודה (II Chr. 33,9)
اصله ויתעה ורסן מַתְעֶה (Jes. 30, 28) עמי מאשריך
מַתְעִים (ib. 3, 12) ✱

تمّت المقالة الثالثة وتمّ بتمامها جميع الكتاب والحمد
لله على عونه وتأييده [وبقى جزؤ ذوات المثلين ان شاء
الله نبتدى باثباته][a] ✱

---

a) B.

قال يحيى بن داود *a* لقد تأمّلت *b* الافعال ذوات المثلين العبرانية فوجدت لها انحاء وخواصّ رأيت وضعها وتقييدها فى كتاب ثمّ جمعها وتاليف ما وجدت منها اوّلا فاوّلا تصرّيا *c* لانتفاع الناس بها والاخذ بمذاهب القدماء فيها فقد تجهل ويظنّ ان اصل الكلمة *d* منها لا اكثر من حرفين فتستعمل بغير وجوهها ويسلق بها غير سبيلها ❋

القول فى الافعال ذوات المثلين

قال يحيى الافعال ذوات المثلين مثل וְסָבַב בית אל (I Sam. 7, 16) וְשָׁלַל שְׁלָלָהּ (Ez. 29, 19) וּבָזַז בִּזָּהּ (ib.) וְהָמַם גַּלְגַּל עֶגְלָתוֹ (Jes. 28, 28) וְדָלְלוּ וחרבו (19, 6) وغيرها كثير وجدت جلّ تصريفها فى الفعل الثقيل والخفيف والانفعال وغير ذلك من اسبابها على غير الاصل פָּעַלְתִּי منها او פעלת او פעלנו بادغام المثل الواحد فى الاخر وتحريك فاء الفعل بالفتح ابدًا وايصال الفعل الى الضمير بواو لينة قيل من סבב סַבּוֹתִי ومن בזז בַּזּוֹתִי בַּזּוֹנוּ לָנוּ (Deut. 3, 7)

---

a) A דאוד B דויד. *b*) A תמתלת. *c*) A and B. *d*) B الكلامة.

ومن שלל כי אתה שַׁלּוֹתָ גוים רבים (Hab. 2, 8) ومن
המם וְהַמֹּתִי את כל העם (Ex.23,27) ومن דלל דַּלּוֹתִי
ולי יהושיע (Ps. 116, 6) כי דַלּוֹנוּ מאד (ib. 79, 8) ومثلها
קַלּוֹתִי חַמּוֹתִי ولولا انها من ذوات المثلين لم تشدّد a
وأصلها סבבתי בזזתי שללתי הממתי דללתי קללתי
חממתי وقيل ايضا من סבב סַבּוּנִי כמים (Ps. 88, 18)
ومن שדד זו שַׁדּוּנִי (ib.17,9) ومن חנן כי חַנַּנִי אלהים
(Gen. 33, 11) بادغام المثل الواحد وفتح الأوّل وأصلها
סבבוני שדדוני חננוני وكلّ فعل ماضى خفيف من סבב
واصحابه اذا اتى بانادغام b لا تكون فاء الفعل منه الّا
פתוחה ابدًا فافهم وقد وجدت افعال c منها بمثل واحد
يقوم مقام اثنين فاذا اتّصل ردّ الى اصله بانادغام b المثل
الواحد فى الاخر רַךְ לבבך (II Reg. 22, 19) اصله רכך
لانّه من רֻכְּכָה בשמן (Jes. 1, 6) فاذا اتّصل رجع الى
اصله بالتشديد רַכּוּ דבריו משמן (Ps. 55, 22) مشدّدا d
والحرف المشدّد e هو حرفان f وأصله רככו ومثله חַת
מרודך (Jer. 50, 2) اصله חתת لانّه من תראו חֲתַת
(Job 6, 21) فاذا اتّصل بواو رجع الى اصله بالتشديد חַתּוּ
ובושו (Jes. 37, 27) وأصله חתתו بتحريك المثلين الّا انّهم

---

a) A تكون مشدّدة. b) B بادغام. c) A فعل.
d) B مشدّدة. e) A المشدود. f) A חרפין.

ربّما استثقلوا تحريكهما فاسكنوا احدهما وادغموه فى الثانى وكذلك القياس فى קַלּוּ מִנְּשָׁרִים (Jer. 4, 13) וְחַדּוּ מִזְּאֵבֵי עֶרֶב (Hab. 1, 8) זַכּוּ נְזִירֶיהָ מִשֶּׁלֶג (Lam. 4, 7) רַבּוּ מִשַּׂעֲרוֹת רֹאשִׁי (Ps. 69, 5) اصلها קללו חדדו זככו רבבו لفتح اوايلها وكثير مثلها ووجدت المستقبل باسقاط المثل الواحد ويقوم الثانى *a* مقام اثنين وتحريك فاء الفعل بالضمّ وادخال ساكن لين بعد الزوايد عوضا لِمَا نقص من الكلمة وتكميلا لبنيتها كما فعل ذلك فى الافعال اللينة العين وبالافعال اللينة اللام ايضا عند سقوط اللام من الفعل على ما بيّنت فى كتاب حروف اللين قيل יָסוֹב אוֹתוֹ סָבִיב (I Reg. 7, 23) فالساكن بعد الياء مزيد لما وصفت والسين فاء الفعل والواو للمدّ والباء مقام العين واللام لانّه استثقل اظهار المثلين فجعل الواحد مقام اثنين ومثله תָּבוֹז לָךְ (Deut. 20, 14) אַף יָחוֹם וְיֹאמַר הֶאָח (Jes. 44, 16) וְתָרֹן לְשׁוֹן אִלֵּם (35, 6) وكثير مثلها وأصلها יסבוב תבזוז יחמום תרנון وقد يسقط واو المدّ من יסוב وامثالها اذا لحقت بها واو العطف المفتوحة الدالّة على الفعل الماضى ويبقى ما قبلها مضموما دالّة على سقوطها וַנָּסָב אֶת הַר שֵׂעִיר (Deut. 2, 1) וַיָּחָם בְּשַׂר

a) A الاخر.

הולך (II Reg. 4, 34) וַיָּבֵל לְהַמּוֹרִים (Jud. 19, 21) فإنْ انقطع الكلام ووقف به رجعت واو المدّ فاذا اتّصل יסוב وامثاله بواو الجماعة ولم يكن بعدها حرف اخر ردّ المثل الساقط مندغما[a] وبقى الساكنان الساكن الذى بعد الزوايد وواو المدّ كما كانت قبل اتّصاله قبل יָסֹבּוּ יָבֹזּוּ יָשֹׁמּוּ יָרֹנּוּ بتشديد الاواخر لاندغام عين الفعل فيها واصلها יסבבו יבזזו ישממו ירננו واذا اتّصل بها واو וַיָּסָב واصحابه ردّ المثل ايضا مندغما[a] وردّت واو المدّ وبقى الساكن بعد الزوايد كما كان וַיָּסֹבּוּ וַיָּרֹנּוּ וַיָּסֹלּוּ فإنْ اتّصل יסוב יסב واصحابه بالمفعول الضمير ردّ المثل الساقط ايضا مندغما[a] وسقط الساكنان وترك ما قبل واو المدّ مضموما إمّا بالשרק مثل יְסֻבֻּנִי יְסֻבּוּהוּ יְסֻבּוּהוּ ופרשיו לא יְדֻקֶּנּוּ (Jes. 28, 28) וַיְהֻמֵּם ה׳ (Jos. 10, 10) וִיחֻנֶּךָּ (Num. 6, 25) וַיְחֻנֶּנּוּ ויאמר פדעהו (Job 33, 24) او بالקמץ مثل שארית עמי יְבָזּוּם (Zeph. 2, 9) וסלף בוגדים וְשַׁדֵּם (Pr. 11, 3) אלהים יְחָנֵּנוּ ויברכנו (Ps. 67, 2) وقد تشتبه יָסוּב יָחוּם وامثالهما יָקִים וְיָשִׁיב وامثالهما ولكن اذا ردّ יסוב יחום وامثالهما الى الاصل علم انّها ناقصة اللام واذا ردّ יקום ישיב وامثالهما الى

---

a) B مندغمة.

الاصل علم انّها لينة العين وكذلك וַיָּסָב ויחם وامثالهما تشتبه بוַיָּקָם וישב وامثالهما واذا رُدّ كلّ واحد من النوعين الى اصله علم ان ויסב ויחם وامثالهما ناقصة اللام وأنّ וישב ויקם وامثالهما ناقصة العين وعلم ايضا اذا رُدّ كلّ واحد من هذين النوعين الى اصله أنّ יָסוֹב וַיָּסָב وامثالهما اذا اتّصلت كانت مشدّدة وأنّ יָקוּם וַיָּקָם وامثالهما اذا اتّصلت كانت مخفّفة وهكذا قياس كلّما ورد عليك من هذا الاشباه السالمة من א"ח"ה"ע"ר إنّ وجدته عند اتّصاله بالمضمرات مشدّدا علمت علما يقينا انّه من ذوات المثلين وان وجدته مخفّفا علمت علما يقينا انّه من اللينة العين فافهم ووجدت الامر بمثل واحد وواو المدّ גּוֹל אל ה' דרכך (Ps. 37, 5) اصله גְּלוֹל بلامين لانّه من וְגָלֲלוּ את האבן (Gen. 29, 3) דום לה' (Ps. 37, 7) اصله דמום لانّه من דְּמָמָה (I Reg. 19, 12) סוב דמה לך דודי (Cant. 2, 17) اصله סבוב لانّه من וְסָבַב בית אל (I Sam. 7, 16) فاذا اتّصل *a* بواو الجماعة او بياء التأنيث رُدّ الى اصله بالتشديد وبقى واو المدّ مثل גֹּלּוּ אלי היום (ib. 14, 33) مشدّد لاندغام المثل الواحد فى الاخر דומו עד הגיענו אליכם (ib. 9) סבו ציון והקיפוה

---

a) A واتّصلت.

(Ps. 48, 13) הרגעי וָדֹמִּי (Jer. 47, 6) צהלי וָרֹנִּי (Jes. 12,6)
קומי רֹנִּי בלילה (Lam. 2, 19) وربّما لم يبق واو المدّ مثل
רָנּוּ שמים (Jes. 44, 23) רָנּוּ ליעקב (Jer. 31, 7) רָנִּי ושמחי
בת ציון (Zech. 2, 14) وأُصلها גללו דממו סבבו רננו
דממי רנני فإنْ اتّصلت بمفعول مضمر ردّت الى اصلها
ايضا الّا ان واو المدّ تسقط ويبقى ما قبلها مضموما بالשרק
مثل על ספר חֻקָּהּ (Jes. 30, 8) او بالקמץ مثل ה' חָנֵּנוּ
(Ps. 123, 3) חָנֻּנִי חָנֻּנִי אתם רעי (Job 19, 21) חָנּוּנוּ
אותם (Jud. 21, 22) סָלּוּהָ כמו ערמים (Jer. 50, 26)
ووجدت ايضا الواحد يقوم بمثل واحد פַּת اصله פתת
لانّه من פָּתוֹת אותה פִּתִּים (Lev. 2, 6) וּבְפִתּוֹתֵי לחם
(Ez.13,19) עָם اصله עמם لانّه من עַמְמֵי ארץ (Neh.9,24)
לֵב اصله לבב لانّه من תעה לְבָבִי *a* (Jes. 21, 4) קֵן اصله
קנן لانّه من יְקַנֵּנוּ (Ps. 104, 17) תֹּף اصله תפף لانّه من
מְתוֹפְפוֹת (Nah. 2, 8) רַךְ اصله רכך لانّه من רִכְּכָה
בשמן (Jes. 1, 6) وكثير مثل هذا فاذا جمعت او اتّصلت
ردّت الى اصلها بالتشديد פַּת פִּתִּי פִּתְּךָ פִּתִּים עָם עַמִּי
עַמִּים לֵב לִבִּי وكذلك קֵן קִנִּי קִנִּים תֹּף תֻּפִּים רַךְ רַכָּה
רַכִּים

---

a) A וּלְבָבוֹ יבין (Jes. 6, 10).

باب

ووجدت الفعل الثقيل الذى على مثال הפעיל من ذوات
المثلين بمثل واحد يقوم مقام اثنين وبساكن مزيد بعد
الهاء وتحريك فاء الفعل بالצרי او بالפתח قيل הֵסֵב
اوהֵסַב הֵחֵל הנגף (Num. 17, 12) הֵקַל ארצה זבולון
(Jes. 8,23) הֵמַר נפשי *a* (Job 27, 2) הֵדֵק לעפר (II Reg. 23, 15)
وأصلها הִסְבִּיב החליל הקליל המריר הדקיק واذا اتّصلت
بواو الجماعة ولم يكن بعدها حرف اخر او بهاء التأنيث
ردّ المثل الساقط مندغما وتثبت الساكنان الساكن الذى
بعد الهاء وساكن المدّ الذى بعد فاء الفعل قيل אחרי
הֵסַבּוּ אותו (I Sam. 5, 9) ואת נוהו הֵשַׁמּוּ (Ps. 79, 7)
החלו והמשאת הֵחֵלָּה (Jud. 20, 40) واما اذا اتّصلت
بغيرهما فالمثل مردود بالتشديد والساكنان ساقطان
بتحريك فاء الفعل بالكسر *b* ابدًا قيل הֲסִבּוֹתָ את לבם
(I Reg. 18, 37) הֲשִׁמּוֹתָ כל עדתי (Job 16, 4) וַהֲדִיקוֹת
עמים רבים (Mic. 4, 13) ומדוע הֱקִלֹּתַנִי (II Sam. 19, 44)
אתה הַחִלּוֹתָ (Deut. 3, 24) הַחִתֹּתָ כיום מדין (Jes. 9, 3)
بمدّ الهاء من اجل الحاء وقد بيّنت ذلك فى كتاب حروف

---

a) Mss. רוחי. *b*) A באלמד.

السين כי ה׳ אלהינו הֲדִמָּנוּ (Jer. 8, 14) وإنْ تأمّلت هذه الافعال الموصلة الى تاء الفاعل وجدتها لا تصل اليها الّا بواو لينة وكذلك القياس اذا اردت ايصالها[a] الى النون والواو التين (sic!) هما علامة الفاعلِين تقول הֲסִבּוֹנוּ הֲשִׁמּוֹנוּ הֲדִקּוֹנוּ הֲקִלּוֹנִי הֲחִלּוֹנִי הֲחִתּוֹנִי بمدّ الهاء من اجل الحاء وقد وصل فعل واحد الى تاء الفاعل بياء لينة على غير القياس וַהֲפִתִּיתָ בִּשְׂפָתֶיךָ (Pr.24,28) والمستقبل بمثل واحد وساكنين اعنى الساكن الذى بعد الزوايد وساكن المدّ الذى بعد فاء الفعل المحرّكة بالצרי יָסֵב יָקֵל את ידו (I Sam.6,5) אָחֵל תת פחדך (Deut. 2,25) وأصلها יַסְבִּיב او יַסְבֵּב יקליל او יקלל אחליל او אחלל وقد يسقط ساكن المدّ الذى بعد فاء الفعل من יסוב واصحابه اذا لحقت بها واو العطف المفتوحة يقال וַיָּסֶב וַיָּסֶךְ בדלתים ים (Job 38, 8) וַיָּגֶל את האבן (Gen. 29, 10) محرّكة بالסגול ابدًا فإن اتّصل יָסֵב واصحابه بواو الجماعة وحدها او بالهاء التى يرى العبرانيون زيادتها على الافعال ردّ المثل الساقط مندغما[b] وبقى الساكنان كما كانا قبل الاتّصال יָסֵבּוּ וְנָסֵבָּה את ארון אלהינו (I Chr. 13, 3) וממקדשי תָּחֵלּוּ (Ez. 9, 6) وأصلها יסביבו ונסביבה החלילו والقياس اذا اتّصل بهما ייסב ויגל واصحابهما

a) A الفاعل. b) Mss. مندغمة.

أنْ يردّوا المثل الساقط مندغما *a* والساكن الساقط ايضا
וַיָּסֹבּוּ ויגלו וַיָּחֵלּוּ להכות מהעם חללים (Jud. 20, 31)
واذا اتّصلت *b* יסב ויסב واصحابهما بضمير المفعول فالمثل
الساقط مندغم *c* والساكنان معا ساقطان وتحريك فاء الفعل
بالكسر ابدا וַיְסִבֵּנִי (Ez. 47, 2) כטיט חוצות אֲדִקֵּם
(II Sam. 22, 43) וַיְשִׁמֵּם (I Sam. 5, 6) ומתבל יְנִדֻּהוּ
(Job 18, 18) بالتشديد لاندغام المثل الواحد فى الاخر والامر
הָסֵב بمثل واحد وساكنين واذا اتّصل *d* بواو وحدها ليس
بعدها غيرها او بياء التأنيث ردّ المثل وبقى الساكنان
اللينان הָסֵבּוּ הָסֵבִּי עיניך (Cant. 6, 5) والقياس اذا
اتّصل הסב وامثاله من اوامر ذوات المثلين بمفعول مضمر
ان يردّ المثل بالتشديد وتسقط الساكنان معا ويحرّك
فاء الفعل بالكسر ابدًا نحو הֲסִבֵּהוּ הֲסִבּוּהוּ השימהו
השימוהו والفاعل ايضا بمثل واحد وساكنين הנני מֵסֵב
(Jer. 21, 4) מֵחֵל להרע (ib. 25, 29) والجمع بردّ المثل
الساقط مندغما وإسقاط الساكنين معا وتحريك فاء الفعل
بالكسر ابدًا على القياس الصحيح מְסִבִּים מחילים وفى
هذه الافعال الثقيلة ما يتساوى *e* لفظه ايضا بلفظ الافعال

a) B مندغمة. *b*) A اتّصل. *c*) A مردود.
d) B اتّصلت. *e*) Mss. יתסאוא.

الثقيلة اللينة العين فاعتبر ذلك بالاتّصال تجد بينها بونا بعيدا وما لم يسمّ فاعله بساكنين لينين ومثل واحد قائم مقام حرفين הודק לחם יוּדָק (Jes. 28,28) والقياس اذا اتّصل הודק יודק واصحابهما بواو الجماعة او بياء التانيث أن يثبت الساكنان معا ويرجع المثل مندغما على العادة הוּדְקוּ יודקו תודקו بشدّة[a] القاف הוסבו יוסבו תוסבו والمفعول מוּדָק מוּסָב والجمع او المتّصل بهاء التأنيث او المضاف الى اسم مبنى بردّ المثل مندغما وسقوط الساكن اللين الذى بعد فاء الفعل מוּדָקִים מוּסַבִּים מוּסַבּוֹת משבצות זהב (Ex. 39, 13) מודקה מוסבה מודקי מוסבי ✱

باب الانفعال

لمّا وجدت וכן נָגֹזּוּ ועבר (Nah. 1, 12) וְנָגֹלּוּ כספר השמים (Jes. 34,4) הרים נָזֹלּוּ (ib. 64, 2) مشدّدة علمت انها انفعال من ذوات المثلين والواحد الغير متّصل على القياس الصحيح נָגֹז נזול נגול الساكن الذى بعد النون فى נגוז مزيد على المذهب الذى ذكرت فوق هذا والجيم فاء الفعل والواو للمدّ ليست اصلا والزاى فى موضع زايين هما عين الفعل ولامه وكذلك נגוז נגול ונזול وأصلها נגלל נזלל נגזז فاذا اتّصلت بواو الجماعة ردّ المثل

a) Mss. بشدّ

قال يحيى بن داود *a* لقد تأمّلت *b* الافعال ذوات المثلين العبرانية فوجدت لها انحاء وخواصّ رأيت وضعها وتقييدها فى كتاب ثمّ جمعها وتاليف ما وجدت منها اوّلا فاوّلا تصرّيا *c* لانتفاع الناس بها والاخذ بمذاهب القدماء فيها فقد تجهل ويظنّ ان اصل الكلمة *d* منها لا اكثر من حرفين فتستعمل بغير وجوهها ويسلق بها غير سبيلها ❋

القول فى الافعال ذوات المثلين

قال يحيى الافعال ذوات المثلين مثل וְסָבַב בית אל (I Sam. 7, 16) וְשָׁלַל שְׁלָלָהּ (Ez. 29, 19) וּבָזַז בִּזָּהּ (ib.) וְהָמַם גַּלְגַּל עֶגְלָתוֹ (Jes. 28, 28) וְדַלְלוּ וחרבו (19, 6) وغيرها كثير وجدت جلّ تصريفها فى الفعل الثقيل والخفيف والانفعال وغير ذلك من اسبابها على غير الاصل פְּעַלְתִּי منها او פעלת او פעלנו بادغام المثل الواحد فى الاخر وتحريك فاء الفعل بالفتح ابدًا وايصال الفعل الى الضمير بواو لينة قيل من סבב סַבּוֹתִי ومن בזז בַּזּוֹתִי בַּזּוֹנוּ לָנוּ (Deut.3,7)

a) A דאוד B דויד. *b*) A תמתלת. *c*) A and B.
d) B الكلامة.

ومن שלל כי אתה שַׁלּוֹתָ גוים רבים (Hab. 2, 8) ومن
המם וְהַמֹּתִי את כל העם (Ex.23,27) ومن דלל דַּלּוֹתִי
ולי יהושיע (Ps. 116, 6) כי דַלּוֹנוּ מאד (ib. 79, 8) ومثلها
קַלּוֹתִי חַמּוֹתִי ولولا انها من ذوات المثلين لم تشدّد[a]
وأصلها סבבתי בזזתי שללתי הממתי דללתי קללתי
חממתי وقيل ايضا من סבב סַבּוּנִי כמים (Ps. 88, 18)
ومن שדד זו שַׁדּוּנִי (ib.17,9) ومن חנן כי חַנַּנִי אלהים
(Gen. 33, 11) بادغام المثل الواحد وفتح الأوّل وأصلها
סבבוני שדדוני חננוני وكلّ فعل ماضى خفيف من בבב
واصحابه اذا اتى باندغام[b] لا تكون فاء الفعل منه الّا
פתוחה ابدًا فافهم وقد وجدت افعال[c] منها بمثل واحد
يقوم مقام اثنين فاذا اتّصل ردّ الى اصله باندغام[b] المثل
الواحد فى الاخر רַךְ לְבָבְךָ (II Reg. 22, 19) اصله רכך
لانّه من רֻכְּכָה בשמן (Jes. 1, 6) فاذا اتّصل رجع الى
اصله بالتشديد רַכּוּ דבריו משמן (Ps. 55, 22) مشدّدا[d]
والحرف المشدّد[e] هو حرفان[f] وأصله רככו ومثله חַת
מְרוֹדָךְ (Jer. 50, 2) اصله חתת لانّه من תראו חֲתַת
(Job 6, 21) فاذا اتّصل بواو رجع الى اصله بالتشديد חַתּוּ
יבשו (Jes. 37, 27) وأصله חתתו بتحريك المثلين الّا انّهم

a) A تكون مشدّدة. b) B بادغام. c) A فعل.
d) B مشدّدة. e) A المشدود. f) A חרפין.

ربّما استثقلوا تحريكهما فاسكنوا احدهما وادغموه فى الثاني وكذلك القياس فى קַלּוּ מִנְּשָׁרִים (Jer. 4, 13) וְחַדּוּ מִזְּאֵבֵי עֶרֶב (Hab. 1, 8) זַכּוּ נְזִירֶיהָ מִשֶּׁלֶג (Lam. 4, 7) רַבּוּ מִשַּׂעֲרוֹת רֹאשִׁי (Ps. 69, 5) اصلها קָלְלוּ חדדו זככו רבבו لفتح اوايلها وكثير مثلها ووجدت المستقبل باسقاط المثل الواحد ويقوم الثاني *a* مقام اثنين وتحريك فاء الفعل بالضمّ وادخال ساكن لين بعد الزوايد عوضا لِمَا نقص من الكلمة وتكميلا لبنيتها كما فعل ذلك فى الافعال اللينة العين وبالافعال اللينة اللام ايضا عند سقوط اللام من الفعل على ما بيّنت فى كتاب حروف اللين قيل יָסוֹב אוֹתוֹ סָבִיב (I Reg. 7, 23) فالساكن بعد الياء مزيد لما وصفت والسين فاء الفعل والواو للمدّ والباء مقام العين واللام لانّه استثقل اظهار المثلين فجعل الواحد مقام اثنين ومثله תָּבוֹז לָךְ (Deut. 20, 14) אַף יָחוֹם וְיֹאמַר הֶאָח (Jes. 44, 16) וְתָרֹן לְשׁוֹן אִלֵּם (35, 6) وكثير مثلها واصلها יסבב תבזז יחמם תרנן وقد يسقط واو المدّ من יסֹב وامثالها اذا لحقت بها واو العطف المفتوحة الدالّة على الفعل الماضي ويبقى ما قبلها مضموما دالّة على سقوطها וַנָּסָב אֶת הַר שֵׂעִיר (Deut. 2, 1) וַיִּחַם בְּשַׂר

---

a) A الاخر.

הַיָּלֶד (II Reg. 4, 34) וַיָּבָל לַחֲמוֹרִים (Jud. 19, 21) فإنْ
انقطع الكلام ووقف به رجعت واو المدّ فاذا اتّصل
יָסוֹב وامثاله بواو الجماعة ولم يكن بعدها حرف اخر ردّ
المثل الساقط مندغما[a] وبقى الساكنان الساكن الذى بعد
الزوايد وواو المدّ كما كانت قبل اتّصاله قبل יָסֹבּוּ יָבֹזּוּ
יָשֹׁמּוּ יָרֹנּוּ بتشديد الاواخر لاندغام عين الفعل فيها
وأصلها יסבבו יבזזו ישממו ירננו واذا اتّصل بها واو
וַיָּסָב واصحابه ردّ المثل ايضا مندغما[a] وردّت واو المدّ
وبقى الساكن بعد الزوايد كما كان וַיָּסֹבּוּ וַיָּרֹנּוּ
וַיָּסֹלּוּ فإنْ اتّصل יסוב ויסב واصحابه بالمفعول الضمير
ردّ المثل الساقط ايضا مندغما[a] وسقط الساكنان وترك
ما قبل واو المدّ مضموما إمّا بالשרק مثل יְסֻבֻּנוּ יְסֻבּוּהוּ
יְסֻבּוּהוּ ופרשיו לא יְדֻקֶּנּוּ (Jes. 28, 28) וַיְהֻמֵּם ה׳
(Jos. 10, 10) וִיחֻנֶּךָּ (Num. 6, 25) וַיְחֻנֶּנּוּ ויאמר פדעהו
(Job 33, 24) او بالקמץ مثل שארית עמי יְבָזּוּם (Zeph. 2, 9)
וסלף בוגדים וְשָׁדֵּם (Pr. 11, 3) אלהים יְחָנֵּנוּ ויברכנו
(Ps. 67, 2) وقد تشتبه יָסוֹב וְחוּם وامثالهما בְּקוּם וְשׁוּב
وامثالهما ولكن اذا ردّ יסוב יחום وامثالهما الى الاصل
علم انّها ناقصة اللام واذا ردّ יקום ישוב وامثالهما الى

---

a) B مندغمة.

الاصل علم انّها لينة العين وكذلك וַיָּסָב ויחם وامثالهما تشتبه בְּוַיָּקָם וישב وامثالهما واذا ردّ كلّ واحد من النوعين الى اصله علم ان ויסב ויחם وامثالهما ناقصة اللام وأنّ וישב ויקם وامثالهما ناقصة العين وعلم ايضا اذا ردّ كلّ واحد من هذين النوعين الى اصله أنّ יָסוֹב וַיָּסָב وامثالهما اذا اتّصلت كانت مشدّدة وأنّ יָקוּם וַיָּקָם وامثالهما اذا اتّصلت كانت مخفّفة وهكذا قياس كلّما ورد عليك من هذا الاشباه السالمة من א״ח״ה״ע״ר إنّ وجدته عند اتّصاله بالمضمرات مشدّدا علمت علما يقينا انّه من ذوات المثلين وان وجدته مخفّفا علمت علما يقينا انّه من اللينة العين فافهم ووجدت الامر بمثل واحد وواو المدّ גּוֹל אל ה׳ דרכך (Ps. 37, 5) اصله גְּלוֹל بلامين لانّه من וְגָלֲלוּ את האבן (Gen. 29, 3) דּוֹם לה׳ (Ps. 37, 7) اصله דמום لانّه من דְּמָמָה (I Reg. 19, 12) סוֹב דמה לך דודי (Cant. 2, 17) اصله סבוב لانّه من וְסָבַב בית אל (I Sam. 7, 16) فاذا اتّصل *a* بواو الجماعة او بياء التأنيث ردّ الى اصله بالتشديد وبقي واو المدّ مثل גֹּלּוּ אלי היום (ib. 14, 33) مشدّد لاندغام المثل الواحد في الاخر דּוֹמּוּ עד הגיענו אליכם (ib. 9) סֹבּוּ ציון והקיפוה

---

a) A واتّصلت.

(Ps. 48, 13) הרגעי וָדֹמִּי (Jer. 47, 6) צהלי וָרֹנִּי (Jes. 12, 6)
קוּמִי רֹנִּי בלילה (Lam. 2, 19) وربّما لم يبق واو المدّ مثل
רָנּוּ שמים (Jes. 44, 23) רָנּוּ ליעקב (Jer. 31, 7) רָנִּי ושמחי
בת ציון (Zech. 2, 14) وأُصلها גללו דממו סבבו רננו
דממי רנני فإنْ اتّصلت بمفعول مضمر ردّت الى اصلها
ايضا الّا ان واو المدّ تسقط ويبقى ما قبلها مضموما بالשרק
مثل עַל ספר חֻקָּהּ (Jes. 30, 8) او بالקמץ مثل ה׳ חָנֵּנוּ
(Ps. 123, 3) חָנֻּנִי חָנֻּנִי אתם רעי (Job 19, 21) חָנוּנוּ
אותם (Jud. 21, 22) סָלּוּהָ כמו ערמים (Jer. 50, 26)
ووجدت ايضا الواحد يقوم بمثل واحد פַּת اصله פתת
لانّه من פָּתוֹת אותה פִּתִּים (Lev. 2, 6) וּבִפְתוֹתֵי לחם
(Ez. 13, 19) עָם اصله עמם لانّه من עַמְמֵי ארץ (Neh. 9, 24)
לֵב اصله לבב لانّه من תעה לְבָבִי[a] (Jes. 21, 4) קֵן اصله
קנן لانّه من יְקַנֵּנוּ (Ps. 104, 17) תֹּף اصله תפף لانّه من
מְתוֹפְפוֹת (Nah. 2, 8) רַךְ اصله רכך لانّه من רֻכְּכָה
בשמן (Jes. 1, 6) وكثير مثل هذا فاذا جمعت او اتّصلت
ردّت الى اصلها بالتشديد פַּת פִּתִּי פִּתֵּךְ פִּתִּים עָם עַמִּי
עַמִּים לֵב לִבִּי وكذلك קֵן קִנִּי קִנִּים תֹּף תֻּפִּים רַךְ רַכָּה
רַכִּים

---

a) A וּלְבָבוֹ יָבִין (Jes. 6, 10).

باب

ووجدت الفعل الثقيل الذى على مثال הפעיל من ذوات
المثلين بمثل واحد يقوم مقام اثنين وبساكن مزيد بعد
الهاء وتحريك فاء الفعل بالצרי او بالפתח قيل הֵסֵב
وהֵסַב הֵחֵל הנגף (Num. 17, 12) הֵקַל ארצה זבולון
(Jes. 8,23) הֵמַר נפשי *a*) (Job 27, 2) הֵדַק לעפר (II Reg. 23,15)
وأصلها הַסְבִיב החליל הקליל המריר הדקיק واذا اتّصلت
بواو الجماعة ولم يكن بعدها حرف اخر او بهاء التأنيث
ردّ المثل الساقط مندغما وتثبت الساكنان الساكن الذى
بعد الهاء وساكن المدّ الذى بعد فاء الفعل قيل אחרי
הֵסַבּוּ אותו (I Sam. 5, 9) ואת נוהו הֵשַׁמּוּ (Ps. 79, 7)
החלו והמשאת הֵחֵלָּה (Jud. 20, 40) واما اذا اتّصلت
بغيرهما فالمثل مردود بالتشديد والساكنان ساقطان
بتحريك فاء الفعل بالكسر *b*) ابدًا قيل הֲסִבּוֹתָ את לבם
(I Reg. 18, 37) הֲשִׁמּוֹתָ כל עדתי (Job 16, 4) וַהֲדִיקוֹת
עמים רבים (Mic. 4, 13) ומדוע הֱקִלֹּתַנִי (II Sam. 19, 44)
אתה הַחִלּוֹתָ (Deut. 3, 24) הֲחִתּוֹתָ כיום מדין (Jes. 9, 3)
بمدّ الهاء من اجل الحاء وقد بيّنت ذلك فى كتاب حروف

---

a) Mss. רוחי. *b*) A באלמד.

الـلـيـن כי ה׳ אלהינו הֲדִמָּנוּ (Jer. 8, 14) وإنّ تأمّلت هذه الافعال الموصلة الى تاء الفاعل وجدتها لا تصل اليها الّا بواو لينة وكذلك القياس اذا اردت ايصالها *a* الى النون والواو التين (*sic!* هما علامة الفاعلين تقول הֲסִבּוֹנוּ הֲשִׁמּוֹנוּ הֲדִקּוֹנוּ הֲקִלּוֹנוּ הַחִלּוֹנוּ הַחִתּוֹנוּ بـمـدّ الـهـاء من اجل الحاء وقد وصل فعل واحد الى تاء الفاعل بياء لينة على غير القياس וַהֲפִתִּיתָ בִּשְׂפָתֶיךָ (Pr.24,28) والمستقبل بمثل واحد وساكنين اعنى الساكن الذى بعد الزوايد وساكن المدّ الـذى بعد فـاء الفعـل المحـرّكـة بـالصّيرי יָסֹב יָקֵל את ידו (I Sam.6,5) אָחֵל תת פחדך (Deut. 2,25) وأصلها יַסְבִיב او יַסְבֵּב יקליל او יקלל אחליל او אחלל وقـد يسقط ساكن المدّ الذى بعد فاء الفعل من יסוב واصحابه اذا لحقت بـهـا واو الـعـطـف المفتوحـة يقال וַיָּסֹב וַיָּסֶךְ בדלתים ים (Job 38, 8) וַיָּגֶל את האבן (Gen. 29, 10) محرّكة بالصّגול ابدًا فإن اتّصل יָסֹב واصحابه بواو الجماعة وحدها او بالهاء التى ترى العبرانيون زيادتها على الافعال ردّ المثل الساقط مندغما *b* وبقى الساكنان كما كانـا قبـل الاتّـصـال יָסֹבּוּ וְנָסֵבָּה את ארון אלהינו (I Chr. 13, 3) וממקדשי תָּחֵלּוּ (Ez. 9, 6) وأصـلـهـا יסביבו ונסביבה תחלילו والقيـاس اذا اتّصـل بهـا ייסב ייגל واصحابهما

a) A الفاعل. *b*) Mss. مندغمة.

أنْ يردّوا المثل الساقط مندغما *a* والساكن الساقط ايضا
נָסַבּוּ ויגלו וַיָּחֵלּוּ להכות מהעם חללים (Jud. 20, 31)
واذا اتّصلت *b* יסב ויסב واصحابهما بضمير المفعول فالمثل
الساقط مندغم *c* والساكنان معا ساقطان وتحريك فاء الفعل
بالكسر ابدا וַיְסִבֵּנִי (Ez. 47, 2) כטיט חוצות אֲדִקֵּם
(II Sam. 22, 43) וַיְשִׁמֵּם (I Sam. 5, 6) ומתבל יְנִדֻּהוּ
(Job 18, 18) بالتشديد لاندغام المثل الواحد في الاخر والامر
הָסֵב بمثل واحد وساكنين واذا اتّصل *d* بواو وحدها ليس
بعدها غيرها او بياء التأنيث ردّ المثل وبقي الساكنان
اللينان הָסֵבּוּ הָסֵבִּי עיניך (Cant. 6, 5) والقياس اذا
اتّصل הסב وامثاله من اوامر ذوات المثلين بمفعول مضمر
ان يردّ المثل بالتشديد وتسقط الساكنان معا ويحرّك
فاء الفعل بالكسر ابدًا نحو הֲסִבֵּהוּ הֲסִבּוּהוּ השימהו
השימוהו والفاعل ايضا بمثل واحد وساكنين הנני מֵסֵב
(Jer. 21, 4) מֵחֵל להרע (ib. 25, 29) والجمع بردّ المثل
الساقط مندغما وإسقاط الساكنين معا وتحريك فاء الفعل
بالكسر ابدًا على القياس الصحيح מְסִבִּים מחילים وفي
هذه الافعال الثقيلة ما يتساوى *e* لفظه ايضا بلفظ الافعال

---

a) B مندغمة. *b*) A اتّصل. *c*) A مردود.
d) B اتّصلت. *e*) Mss. יתסאוא.

الثقيلة اللينة العين فاعتبر ذلك بالاتّصال تجد بينها بونا بعيدا وما لم يسمّ فاعله بساكنين لينين ومثل واحد قائم مقام حرفين הוּדַק לֶחֶם יוּדָק (Jes. 28,28) والقياس اذا اتّصل הודק יודק واصحابهما بواو الجماعة او بياء التانيث أن يثبت الساكنان معا ويرجع المثل مندغما على العادة הוּדְקוּ יודקו תודקו بشدّة *a* القاف הוּסַבּוּ יוסבו תוסבו والمفعول מוּדָק מוּסָב والجمع او المتّصل بهاء التأنيث او المضاف الى اسم مبنى بردّ المثل مندغما وسقوط الساكن اللين الذى بعد فاء الفعل מוּדָקִּים מוּסַבִּים מוּסַבּוֹת משבצות זהב (Ex. 39, 13) מודקה מוסבה מודקי מוסבי ❊

باب الانفعال

لمّا وجدت וכן נָגוֹזוּ ועבר (Nah. 1, 12) וְנָגוֹלוּ כספר השמים (Jes. 34,4) הרים נָזוֹלוּ (ib. 64, 2) مشدّدة علمت انها انفعال من ذوات المثلين والواحد الغبر متّصل على القياس الصحيح נָגוֹז נזול נגול الساكن الذى بعد النون فى נגוז مزيد على المذهب الذى ذكرت فوق هذا والجيم فاء الفعل والواو للمدّ ليست اصلا والزاى فى موضع زايين هما عين الفعل ولامه وكذلك נגוז נגול ונזול وأصلها נגלל נזלל נגזז فاذا اتّصلت بواو الجماعة ردّ المثل

a) Mss. بشدّ.

بالتشديد وبقى الساكنان الليّنان اعنى الساكن الذى
بعد النون وواو المدّ الساكنة التى بعد فاء الفعل كما كانا
قبل الاتّصال قيل נָגֹזּוּ נגלו נזלו واذا اردت נפעלתי
او נפעלנו وغيرهما اسقطت الساكنين الليّنين معا ووصلت
اللام المشدّدة بواو ليّنة يصل بها الانفعال الى ضمير المنفعل
وحرّكت فاء الفعل بالضمّ ابدًا تقول נְגֻזּוֹתִי נגלותי נזלותי
נגזונו נגלונו נזלונו נזלותם נגזותם נגלותם وقد سقطت
علامة انفعال ومنفعل من נגזז واصحابه لسقوط احد
المثلين وتغيّر البنية والمستقبل יגז יגל יזל بتشديد
فاء الفعل لاندغام نون الانفعال فيها ويمكن ان يكون
مثلها וַיִּדֹּם אהרן (Lev. 10, 3) וַתִּתֹּם השנה ההיא
(Gen. 47, 18) فاذا وصلتَها شدّدت الاواخر لرجوع المثل
الساقط عند الاتّصال وحرّكت ما بعد الزوايد مشدّدا كما
كان قبل تقول יִגַּזּוּ יזלו יגלו واحسب ان גם מדמן
תִּדֹּמִּי (Jer. 48, 2) من هذا الضرب من الانفعال هذا هو
الوجه والقياس الّا انّهم قد قالوا יִדְּמוּ כאבן (Ex. 15, 16)
بتخفيف الميم وعدّها معد اثنين واسقاط واو المدّ وعوّلوا
على شدّة الدال الدالّة على الانفعال ومثله וַיִּתְּמוּ ימי
בכי (Deut. 34, 8) والامر הִגַּז הגל הזל والمتّصل הִגַּזּוּ
הגלו הזלו הגזי הזלי بشدّتين وواو المدّ وفى
هذا الانفعال ما يشبه الانفعال الليّن العين فابصره عند

الاتّصال تجد الفرق بينهما ووجدت لذوات المثلين ضربا اخر من الانفعال وهو اكثر فى המקרא من الضرب الاوّل وهو ناقص ايضا بمثل واحد قائم مقام اثنين وعلامة منفعل التى هى הקמץ وعلامة انفعل التى هى הפתח ثابتتان فيه الّا ان هاتين العلامتين فى فاء الفعل منه لسقوط عين الفعل وتغيّر البنية فأمّا منفعل فمثل עם נָבָר תתברר (Ps. 18, 27) النون نون الانفعال والساكن بعدها مزيد على الوجه الذى ذكرت فوق والباء فاء الفعل وهى קמוצה لانّ المعنى منفعل والراء فى موضع راءين هما عين الفعل ولامه وأصله נברר لانّه من בָּרוּר מִלְּלוּ (Job 33, 3) תִּתְבָּרָר (Ps. 18, 27) وبקמיצת الراء لانّه منفعل كما وصفت فى كتاب حروف اللين من ان נפעל الذى معناه[a] منفعل بקמץ العين فلمّا سقط احد المثلين من נבר جعلت العلامة فى الباء التى هى فاء الفعل وأمّا انفعل فمثل נָסַב וְנָקַל זאת (II Reg. 3, 18) السين والقاف مفتوحتان لانّ المعنى انفعل وأصلهما נִסְבַּב נִקְלַל بالفتح فلمّا سقط احد المثلين نقلت العلامة الى فاء الفعل ومثل هذا וחם השמש וְנָמָס (Ex. 16, 21) وانّما صار קמץ من اجل انّه فى סוף פסוק على ما وصفت ايضا فى كتاب

---

a) B هو.

حروف اللين فاحفظ هذا متى اردت من هذا الضرب منفعلا اجعل فاء الفعل קמוצה ومتى اردت انفعل اجعلها פתוחה وإنّ *(sic!)* كانوا ربّما يسقطون هذا الشرط مثل וְנָמֵס כָל לֵב (Ez. 21, 12) נָמֵס בתוך מעי (Ps. 22, 15) נָקֵל מהיותך לי עבד (Jes. 49, 6) وإنْ جمعت נסב الذى معناه منفعل وأصحابه رددتَ المثل الساقط بالتشديد واسقطتَ الساكنين اللينين وحرّكت فاء الفعل بالفتح ابدًا נְסַבִּים נקלים נשמים ובם אנחנו נְמַקִּים (Ez. 33, 10) נְבָרִים بالتخفيف وקמצות الباء من اجل الراء وأصله التشديد وأصل هذا נסבבים נקללים נשממים נמקקים נבררים وكذلك ايضا اذا وصلتَها بهاء التأنيث او جمعتها جمع التأنيث נְסַבָּה נְסַבּוֹת נקלה נקלות הַנְּשַׁמָּה הַנְּשַׁמּוֹת נמקה נמקות وأمّا נְבָרָה נְבָרוֹת فبالتخفيف وكذلك اذا اضفتها الى مكنّيات נְסַבֵּי נסבו נסבוך נסבותיך وكذلك جميعها واذا اتّصل *a* נָסַב الذى معناه انفعل بواو الجماعة او بهاء التأنيث ردّ المثل الساقط مندغما وحرّكت فاء الفعل بالفتح كما كانت وبقى الساكنان اللينان كما كانا נָסַבּוּ על הבית (Gen. 19, 4) اصله נסבבו וְנָדַמּוּ נאות השלום (Jer.25,37) اصله נדממו וְנָמַסּוּ הרים (Jes. 34, 3)

---

a) A اتّصلت.

اصله נמססו וְנָמַקּוּ (ib. 4) اصله נמקקו וְנָשַׁמּוּ במות
(Am. 7,9) اصله ונשממו נָשַׁמָּה כל הארץ (Jer. 12, 11)
נשממה هذا هو الوجه الصحيح والقياس الحقّ الّا انّهم
ربّما قالوا انفعلت على لفظ انفعل اعنى بمثل واحد
ורחבה וְנָסְבָה (Ez. 41, 7) וְנָבְלָה שם שפתם (Gen. 11, 7)
والوجه فيهما וְנָסַבָּה וְנָבַלָּה لانه من בָּלַל ה׳ (Gen. 11, 9)
وقد يمكن ان يكون ונסבה ונבלה اصلا اخر اوّله نون
ولا تكون انفعالا فإن اردت נפעלתי او נפעלנו وغيرهما
شدّدت الاواخر للاندغام ووصلتها بواو لينة وحرّكت فاء
الفعل بالفتح ابدًا واسقطت الساكنين اللينين تقول
נְסַבּוֹתִי נדמותי נמסותי נמקותי וּנְמַקּוֹתֶם בעונותיכם
(Ez. 24, 23) וּנְקַלּוֹתִי עוד מזאת (II Sam. 6, 22) وكذلك
נסבונו נדמונו נמסונו נסבות ومخاطبة المؤنّث נסבות
נדמות נמסות وكذلك كلّها وقد تساوى[a] لفظ נסב واصحابه
بلفظ ذوات النون اعنى נפל נדר فإذا اتّصلت ظهر
بينهما بون بعيد وعلم ان نون נסב واصحابه للانفعال
ونون נפל واصحابه هو فاء الفعل والمستقبل من هذا الانفعال
بتشديد فاء الفعل لاندغام نون الانفعال فيها وبمثل واحد
يقوم مقام اثنين יִסַּב اصله יסבב יִדַּם اصله ידמם ולא

---

a) Mss. תסאוא.

יָמַּס את לבב אחיו (Deut. 20, 8) اصله ימסס וימסס
תִּמַּקְנָה בחריהן ולשונו תִּמַּק בפיהם (Zach. 14, 12)
اصلهما תמקקנה תמקק יֵקַל اصله יקלל יָדַר اصله ידרר
יֵשַׁם اصله ישמם واذا اتّصلت بواو الجماعة اجتمع شدّتان
شدّة فاء الفعل لاندغام نون الانفعال فيها وشدّة عين
الفعل لاندغام المثل فيها وساكن المدّ ثابت اعنى الساكن
اللين الذى بعد فاء الفعل לא יִסַּבּוּ בלכתם (Ez. 10, 11)
اصله יסבבו כל אנשי המלחמה יִדַּמּוּ (Jer. 49, 26) אל
תִּדַּמּוּ בעונה (ib. 51, 6) اصله ידממו תדממו וַיִּמַּסּוּ
אסוריו (Jud.15,14) اصله וימססו יִמַּקּוּ בעונם (Lev.26,39)
اصله ימקקו יִקַּלּוּ רדפיכם (Jes. 30, 16) اصله יקללו
יֵשַׁמּוּ בתיהם (ib. 13, 16) اصله ישממו وكذلك القياس اذا
اتّصلت بياء التأنيث תסבי תדמי وقد يشتبه יסב ימק
וימס بالافعال المعتلّة *a* اللام اعنى תִּגָּל ערותך (ib. 47, 3)
וַיִּקָּר אלהים (Num. 23, 4) الذى اصلهما תגלה ויקרה
على ما بيّنت فى حروف اللين فإذا اتّصلت ظهر بينها
بون بعيد لانّ יסב וימק וימס وامثالها عند الاتّصال
مشدّدة كاملة وתגל ויקר وامثالهما عند الاتّصال مخفّفة
ناقصة وايضا יסב וימק וימס وامثالها פתוחין فى ادراج
الكلام واتّصاله وانفصاله فقط وتلك קמוצין ابدًا فى

a) Mss. المعتلّ.

ادراج الكلام واتّصاله فافهم والامر من هذا الانفعال على القياس الصحيح הֵסַב הדם הבר والاصل הסבב הדמם הברר واذا اتّصلت بواو الجماعة او بياء التأنيث قيل הֵסַבּוּ הדמו بشدّتين وساكن المدّ הִבָּרוּ נשאי כלי ה' (Jes. 52, 11) بتخفيف الراء وأصلها التشديد הֵסַבִּי הדמי بشدّتين وساكن المدّ הִבָּרִי بتخفيف الراء والاصل הסבבו הדממו הבררו הסבבי הדממי הבררי وبعد هذه المقدّمات ارى ان أُولّف جملة الافعال ذوات المثلين اوّلا فاوّلا واذكر ما وجدت من الخواصّ لبعضها دون بعض ليتمّ بذلك ما اردته من بيانها وانتفاع المتعلمين بها ان شاء الله ✱

جملة الافعال ذوات المثلين الموجودة فى המקרא

אפף אפפתי כי אָפְפוּ (Ps.40,13) אֲפָפוּנִי מים (Jon.2,6) اتى هذا باظهار المثلين على الاصل

אשש לַאֲשִׁישֵׁי קיר חרשת (Jes. 16, 7) قيل ان منه זכרו זאת וְהִתְאוֹשָׁשׁוּ (ib. 46, 8) ومعنى اخر אֲשִׁישֵׁי ענבים (Hos. 3, 1) בָּאֲשִׁישׁוֹת (Cant. 2, 5) וַאֲשִׁישָׁה (II Sam. 6, 19)

ארר אררתי على الاصل او ארותי וְאָרוֹתִי את ברכותיכם

ונם אֲרוּתִיהָ (Mal. 2, 2) ומקלּלך אָאֹר (Gen. 12, 3) الاصل فيه אארור فقام المثل الواحد فيه مقام اثنين אֹרְרֶיךָ אָרוּר אוֹרוּ מרוז (Jud.5,23) الاصل فيه التشديد لاندغام المثل الّا ان الراء لا تشدّد وكذلك מְאֵרַת ה׳ בבית רשע (Pr. 3, 33) الاصل التشديد وأمّا אתם נֵאָרִים (Mal. 3, 9) فليس من هذا الاصل بل من נֵאֵר מקדשו (Lam. 2, 7) ولولا مكان الالف لكان مشدّدا لاندغام نون الانفال وأصله ננארים فافهم وفى الاصل فعل ثقيل אֵרֵר אררתי אשר אֵרְרָהּ ה׳ (Gen. 5, 29) המים הַמְאָרְרִים (Num. 5, 27) والاصل فى الراء الاولى التشديد לְכָה אָרָה לי יעקב (Num. 23, 7) اصله *a* ארדה براءين خفيفتين على تصريف بنية ארר אררתי فقامت الراء الواحدة مقام اثنتين

בדד בָּדָד ישב (Lev.13,46) ישבה בָדָד (Lam.1,1) ונשיהם לְבָד (Zach.12,12) והוא לְבַדּוֹ נשאר (Gen.42,38) נשארתי לְבַדִּי (Jes. 49, 21) ويقرب منه כצפור בּוֹדֵד על גג (Ps. 102, 8) ואין בּוֹדֵד במועדיו (Jes. 14, 31)

בזז בזותי בַּזוֹנוּ לנו (Deut. 3, 7) او בזותי בזזנו على الاصل וּבָזַז בִּזָּהּ (Ez. 29, 19) תָּבוֹז לך (Deut. 20, 14) שארית עמי יְבָזּוּם (Zeph. 2, 9) וְנָבֹזָּה בהם עד אור הבקר

---

a) B هذا امر واصله.

(I Sam. 14, 36) الاصل فيه التشديد فاسقط استخفافا וּבִזָּה
לא שלחו את ידם (Esth. 9, 16) יֶתֶר הַבָּז (Num. 31, 32)
والجمع בִּזִּים بالتشديد

בלל על כן קרא שמה בָּבֶל כי שם בָּלַל ה׳ שפת (Gen. 11, 9) ويمكن ان يكون الاصل في בבל كلمتين בא בל فجمعتا وجعلوا منها اسما واحدا ولذلك كتب بلا الف واللفظ ايضا يؤدّي الالف فاستغنى عنها في الخطّ وهذا مثل בָּגָד (ib. 30, 11) التي كتبوه كلمة واحدة بلا الف والاصل كلمتان בא גד بهذا الوجه يصحّ ان בבל من בלל فافهم ومعنى اخر في الاصل בַּלֹּתִי בשמן רענן (Ps. 92, 11) او בללתי على الاصل בָּלוּל בשמן (Lev. 14, 21) בְּלוּלָה בשמן (Lev. 2, 5) وقيل ان תְּבַלּוּל בעינו (ib. 21, 20) من هذا المعنى ومعنى ثالث בלותי او בללתי יבול וַיָּבָל לחמורים (Jud. 19, 21) וַיָּבֹלּוּ بالتشديد בְּלִיל חמיץ (Jes. 30, 24)

בקק כי בְקָקוּם בוֹקְקִים (Nah. 2, 3) גפן בוֹקֵק (Hos. 10, 1) וּבַקֹּתִי את עצת (Jer. 19, 7) ويمكن ان يكون הִבּוֹק תִּבּוֹק הארץ (Jes. 24, 3) انفعالا من هذا الاصل وهذا المعنى وثقيل וּבוֹקְקוּ את ארצה (Jer. 51, 2)

ברר וּבָרוֹתִי מכם (Ez. 20, 38) الاصل فيه التشديد لولا الراء וּבַר לבב (Ps. 24, 4) בָּרָה כחמה (Cant. 6, 10) اصله

التشديد בָּרוּר מללו (Job. 33, 3) כלם הַבְּרוּרִים (I Chr. 9, 22) יִתְבָּרְרוּ (Dan. 12, 10) والثقيل הבר לא לזרות ולא לְהָבַר (Jer. 4, 11) הָבֵרוּ החצים (ib. 51,11) اصله التشديد, والانفعال עם נָבָר (II Sam. 22,27) נְבָרִים بلا تشديد ايضا لمكان الراء a

גדד גְּדוּדִים (II Sam. 4,2) גדותי יָגוֹדּוּ על נפש צדיק (Ps. 94, 21)

גזז לִגְזוֹז את צאנו (Gen. 31, 19) גּוֹזְזִים (I Sam. 25, 7) גֵּזַּת הצמר (Jud. 6, 37) גֵּז צאנך (Deut. 18, 4) גזים بالتشديد וַיָּגָז את ראשו (Job 1, 20) וַיָּגוזו بالتشديد وفي الاصل معنى اخر وكن נָגוֹזוּ (Nah. 1, 12) נגזותי

גלל וְגָלֲלוּ את האבן (Gen. 29, 3) וַיָּגֶל את האבן (Gen. 29, 10) גלותי גלים גֹּל על ה' דרכך (Ps. 37, 5) גֹּלּוּ אלי היום (I Sam. 14, 33) ويحسن ان يكون من هذا الاصل, وهذا المعنى גַּלּוֹתִי את חרפת מצרים (Jos. 5, 9) والانفعال נגול וְנָגֹלּוּ כספר השמים (Jes. 34, 4) יגול יגולו ومن هذا المعنى מְגִלַּת ספר (Ez. 2, 9)

גנן וְגַנּוֹתִי יגון יגונו גָּנוֹן והציל (Jes. 31, 5) والثقيل

---

a) B adds on margin: (Jes.52,11) הִבָּרוּ נושאי כלי ה' بلا تشديد ايضا لمكان الراء.

הגן יי צבאות יָגֵן עליהם (Zach. 9, 15) יגנו بالتشديد ومعنى اخر מְגִנַּת לב (Lam. 3, 65) مثل מְחִתַּת (Pr. 10,15)

גרר גרר גרותי او גררתי على الاصل מְגוֹרָרוֹת בַּמְּגֵרָה (I Reg. 7, 9) اصله מגרה بالتشديد لولا الراء ويمكن ان يكون من هذا الاصل فى معنى اخر יָגוּרוּ מלחמות (Ps. 140, 3) שוד רשעים יְגוֹרֵם (Pr. 21, 7) יָגוּרוּ יצפונו (Ps. 56, 7)

גשש נְגַשְׁשָׁה כעורים קיר וכאין עינים נְגַשֵּׁשָׁה (Jes. 59, 10)

דבב דּוֹבֵב שפתי ישנים (Cant. 7, 10) דִּבָּה (Pr. 10, 18)

דלל דַּלּוֹתִי ולי יהושיע (Ps. 116, 6) דָּלְלוּ וחרבו (Jes. 19,6) דַּל דלים דַּלּוּ מאנוש נעו (Job 28, 4) والانفعال יִדַּל כבוד יעקב (Jes. 17, 4) اصله ידלל יִדַּלּוּ بتشديد الدال واللام ومعنى اخر דַּלּוּ עיני למרום (ib. 38, 14)

דמם דמותי او דממתי דום לה׳ (Ps. 37, 7) דומו עד הגיענו אליכם (I Sam. 14, 9) דְּמָמָה דקה (I Reg. 19, 12) אבן דוּמָם (Hab. 2, 19) ويمكن ان يكون וַיִּדֹּם אהרן (Lev. 10, 3) וְיִדְּמוּ למו עצתי (Job 29, 21) انفعالا شدّة الدال فى ידמו لاندغام نون الانفعال فيها وقامت الميم الواحدة فى موضع ميمين والوجه فيه ידמו بالتشديد ومعنى اخر وهو انفعال וְנָדַמּוּ נאות השלום (Jer. 25, 37) וכל

אנשי המלחמה יִדַּמּוּ (Jer. 49, 26) אל[a] תִּדַּמּוּ בעונה
(ib. 51, 6) וְנִדְּמָה שם (ib. 8, 14) شدّة الدال فى ונדמה
שם لاندغام نون الانفعال فيها وقامت الميم الواحدة مقام
ميمين والتثقيل فى هذا المعنى הֵדֵם او הֵדַם כי ה׳ אלהינו
הֲדִמָּנוּ (ib.) الاصل הדמימנו הדמותי הדמנו הדמו הדמה
הדם הדמו הדמי

דקק כאבק דַּק (Jes. 29, 5) עד אשר דַּק (Deut. 9, 21)
דממה דַקָּה (I Reg. 19, 12) השבלים הַדַּקּוֹת (Gen. 41, 7)
والتثقيل הֵדַק לעפר (II Reg. 23, 15) اصله הדקיק וַהֲדִקּוֹת
עמים רבים (Mic. 4, 13) כטיט חוצות אֲדִקֵּם (II Sam. 22, 43)
ושחקת ממנה הָדֵק (Ex. 30, 36) وما لم يسمّ فاعله הוּדַק
לחם יוּדָק (Jes. 28, 28) תודק הודק הודקה הודקו יודקו
תודקו بالتشديد واثبات الساكنين معا מוּדָק מודקה
מודקים بالتشديد واسقاط الواحد اللين الذى بعد الدال

הלל שבע ביום הִלַּלְתִּיךָ (Ps. 119, 164) תְּהַלֵּל יה
(ib. 150, 6) الاصل فى הַלְלוּיָהּ מְהַלְלִים التشديد فاسقط
استخفافا לא הוּלָּלוּ (ib. 78, 63) תְּהִלַּת ה׳ ידבר פי
(ib. 145, 21) ومعنى اخر הלותי او הוללתי على الاصل יהול
אמרתי לַהוֹלְלִים אל תָּהֹלּוּ (ib. 75, 5) הול הולו ومعنى

---

a) Mss. פן.

ثالث ההל ההלותי כי יָהֵל (Job 31, 26) תָּהֶל אור (ib. 41, 10) לא יָהֵלּוּ אורם (Jes. 13, 10) ההל ההלו ההלי בְּהִלּוֹ נרו (Job 29, 3) ومن هذا الاصل הֵילֵל בן שחר (Jes. 14, 12)

המם וְהַמֹּתִי את כל העם (Ex. 23, 27) او והממתי כי אלהים הֲמָמָם (II Chr. 15, 6) וְהָמַם גלגל עגלתו (Jes. 28, 28) مفتوح الميم الاولى لانّها عين الفعل יהם ויהם וַיְהֻמֵּם ה' (Jos. 10, 10)

הרר הֲרָרֵי בשדה (Jer. 17, 3) כְּהַרְרֵי אל (Ps. 36, 7) וּמֵהֲרָרֶיהָ תחצב נחשת (Deut. 8, 9) הרים הרי بلا تشديد لمكان الراء والاصل تشديد فافهم

התת إمّا ان يكون תְּהוֹתְתוּ על איש (Ps. 62, 4) على زنة תפועלו فيكون اصله התת مثل תסובבו الذى اصله סבב وإمّا ان يكون على زنة תפעללו فيكون اصله הות مثل ימותת الذى اصله מות ومثل אקומם الذى اصله קום وليس فى תהותתו ما يستدلّ به على اكثر من هذين الاصلين فاعلمه

זכך זכותי זַכּוּ נזיריה (Lam. 4, 7) לא זַכּוּ בעיניו (Job 25, 5) אם זַךְ וישר (ib. 8, 6) والجمع זַכִּים بالتشديد وقيل ان זְכוּכִית (ib. 28, 17) من هذا المعنى والثقيل הזך וַהֲזִכּוֹתִי בבור כפי (ib. 9, 30) אזך יזך יזכו

זלל כי הייתי זוללה (Lam. 1, 11) זולל וסובא (Deut. 21, 20)
ومعنى ثاني هو انفعال נזול הרים נָזוֹלוּ (Jes. 64, 2)
נזלותי יזול יזולו הזול הזולו הזולי

זמם זַמּוֹתִי בל יעבר פי (Ps. 17, 3) او זממתי على الاصل
כן שבתי זָמַמְתִּי (Zach. 8, 15) على الاصل גם זָמַם ה׳
(Jer. 51, 12) זְמָמוֹ אל תפק (Ps. 140, 9) זַמּוֹתִי נתקו
(Job 17, 11) מְזִמָּה תשמר עליך (Pr. 2, 11) ومعنى ثاني
כי זִמָּה עשו (Hos. 6, 9)

זקק זקותי זקו יזק יָזוֹקּוּ מטר לאדו (Job 36, 27) ومقوم
לזהב יָזוֹקּוּ (Job 25, 1) والثقيل וְזִקַּק אותם (Mal. 3, 3)
מְזוּקָּק שבעתים (Ps. 12, 7)

חבב חבותי او חבבתי אף חוֹבֵב עמים (Deut. 33, 3)
לטמון בְּחֻבִּי עוני (Job 31, 33) ويمكن ان يكون من
هذا المعنى חבולתו חוב ישיב (Ez. 18, 7)

חגג חגותי וְחַגּוֹתֶם (Ex. 12, 14) המון חוגג (Ps. 42, 5)
חַג לה׳ (Ex. 12, 14) וּבַחַגִּים ובמועדים (Ez. 46, 11) יחוג
יחוגו חוג חָגִּי יהודה חַגַּיִךְ (Nah. 2, 1) ومعنى ثاني هو
قريب من هذا יָחוֹגּוּ וינועו כשכור (Ps. 107, 27) אדמת
יהודה למצרים לְחָגָּא (Jes. 19, 17) كتبت الالف في موضع
الهاء على العادة في حروف اللين

חדד חדותי וְחַדּוּ מזאיבי ערב (Hab. 1, 8) חרב חַדָּה

(Ez. 5, 1) وقيل ان منه חַדּוּדֵי חרש (Job 41, 22)

חיי חַי אני (Num. 14, 21) חַיִּים כלכם היום (Deut. 4, 4)

חֵי פרעה (Gen. 42, 16) מות וְחַיִּים (Pr. 18, 21) נפש חַיָּה

(Gen. 1, 20) الاصل חויים *a* נפש חויה الّا ان الهاء اللينة

انقلبت ياء على العادة في حروف اللين فاندغمت الياء التي

هي عين الفعل في الياء التي هي لامه فاشتدّت *b* ففي חיים

ثلث ياءات الياء الساكنة التي هي عين الفعل المندغمة

والياء التي هي لام الفعل والياء الثالثة التي هي للجمع

חלל חלותי او חללתי ולבי חָלַל בקרבי (Ps. 109, 22)

مفتوح اللام الاولى لانّه فعل ماضي חלל חללים חַלְלֵי

חרב (Jer. 14, 18) ومعنى اخر في الاصل وهو الثقيل היום

הַחִלּוֹתִי (I Sam. 22, 15) הָחֵל הנגף (Num. 17, 11) אָחֵל

תת פחדך (Deut. 2, 25) והמשאת הֵחֵלָּה (Jud. 20, 40)

וַיָּחֵלּוּ להכות מהעם (ib. 31) בַּתְּחִלָּה (Gen. 13, 3) תְּחִלַּת

חכמה (Pr. 9, 10) ومعنى ثالث דום לה' וְהִתְחוֹלֵל לו

(Ps. 37, 7) לִי שמעו וְיִחֵלּוּ (Job 29, 21) ومعنى رابع

וּבִמְחִלּוֹת עפר (Jes. 2, 19) ومعنى خامس מְחַלְּלִים

בַּחֲלִילִים (I Reg. 1, 40) תֹף וְחָלִיל (Jes. 5, 12)

חמם חַמּוֹתִי ראיתי אור (Jes. 44, 16) אַף יָחוֹם (ib.)

וְחַם להם (Ecc. 4, 11) חַם לבי בקרבי (Ps. 39, 4) זה

---

a) B חיים. *b*) A فاشتدّا.

לחמנו חַם הצטידנו (Jos. 9, 12) אשר בגדיךָ חַמִּים
(Job 37, 17) קֹר וָחֹם (Gen. 8, 22) בְּחֻמָּם אשית את
משתיהם (Jer. 51, 39) בְּחֻמּוֹ נדעכו ממקומם (Job 6, 17)
ומנז כבשי יִתְחַמָּם (ib. 31, 20) والثقيل חמם חממת
ועל עפר תְּחַמֵּם (Job 39, 14) والانفعال נחם נחמותי
איך יֵחָם (Ecc. 4, 11) כלם יֵחַמּוּ (Hos. 7, 7) الاصل فيهما
יחמם יחממו ومن هذا المعنى ברה כַּחַמָּה (Cant. 6, 10)
ואין נסתר מֵחַמָּתוֹ (Ps. 19, 7) وقيل ان גחלת לַחְמָם
(Jes. 47, 14) من هذا المعنى

חנן וְחַנֹּתִי את אשר אָחֹן (Ex. 33, 19) כי חַנֵּנִי
אלהים (Gen. 33, 11) יחן יחנו חלו נא פני אל וִיחָנֵּנוּ
(Mal. 1, 9) וַיְחֻנֶּנּוּ ויאמר פדעהו (Job 33, 24) וִיחֻנֶּךָּ
(Num. 6, 25) חָנֻּנִי חָנֻּנִי (Job 19, 21) ה׳ חָנֵּנִי (Ps. 41, 5)
חֹון חונו او חָנּוּ חָנִּי او חוני תחנה وعلى الاصل
אשר חָנַן אלהים את עבדך (Gen. 33, 5) אולי יֶחֱנַן
ה׳ אלהי צבאות (Am. 5, 15) חָנוֹן יָחְנְךָ (Jes. 30, 19)
بانّ الوجه فيه יָחָנְךָ بتشديد النون وקמצות الحاء
فخفّفت النون وقامت مقام نونين واسكنت الحاء
وألقيت حركتها على الياء תַּחֲנוּנִים (Pr. 18, 23) ومن هذا
المعنى חֵן וחסד (Esth. 2, 17) ויתן חִנּוֹ (Gen. 39, 21)
والثقيل כי יְחַנֵּן קולו (Pr. 26, 25) חָנְנֵנִי ה׳ (Ps. 9, 14)

والاصل فيه تشديد النون الاولى فاسقط استخفافا وكذلك
בְּהִתְחַנְנוֹ אלינו (Gen. 42, 21) بتخفيف النون الاولى
والاصل التشديد وثقيل اخر חונן חוננתי מחונן والفعل
الذى لم يسمّ فاعله יוּחַן רשע (Jes. 26, 10) بمثل واحد
قائم مقام مثلين *a* والمتّصل بالتشديد وساكنين יוחנו

חפף חפף חפפתי חוֹפֵף עליו (Deut. 33, 12) ويمكن
ان يكون منه לְחוֹף ימים (Gen. 49, 13)

חצץ מקול מְחַצְּצִים (Jud. 5, 11) بالتخفيف والاصل
التشديد ويمكن ان يكون منه חֵץ שחוט לשונם (Jer. 9, 7)
וישלח חִצָּיו (Ps. 18, 15) חִצִּים ومعنى اخر ויצא חוֹצֵץ
כלו (Pr.30,27) وقد يجعل מחצצים و חוצץ معنى واحد (*sic!*)
وחץ وחצים شيًا اخر ومعنى ثالث ומספר חדשיו חֻצָּצוּ
(Job 21, 21) وقد يجعل מחצצים و חוצצו معنى واحد (*sic!*)

חקק חקק חקותי וְחַקּוֹתָ עליה (Ez. 4, 1) יחוק יחוקו
הוי הַחוֹקְקִים חִקְקֵי און (Jes. 10, 1) חִקְקֵי לב (Jud. 5, 15)
לבלי חק (Jes. 5, 14) כי חָקְךָ וְחָק בניך (Lev. 10, 13)
לחם חֻקִּי (Pr. 30, 8) חֻקָּה אחת (Num. 9, 14) חֻקִּים
ומשפטים (Deut. 4, 8) אם בְּחֻקּוֹתַי (Lev. 26, 3) والامر
חק او חוק וישכח מְחֻקָּק (Pr. 31, 5) מחוקק

חרר חרותי יחור יחורו ושכן חֲרֵרִים במדבר (Jer. 17, 6)

---

a) B اثنين.

ويمكن ان يكون من هذا الاصل وهذا المعنى נִחַר מפוח (ib. 6, 29) ויחר והעצמות יֵחָרוּ (Ez. 24, 10) على ان يكون انفعالا ويكون الاصل فى יחרו التشديد لمكان المثلين ويمكن ايضا ان يكون منه חָרוּ ישבי ארץ (Jes. 24, 6) والاصل فيه التشديد

חתת חתותי חַתּוּ לא ענו עוד (Job 32, 15) חַת מרודך (Jer. 50, 2) המה חַתִּים (ib. 46, 5) יחות יחותו חות חותו התאזרו וָחֹתּוּ (Jes. 8, 9) מְחִתַּת דלים (Pr. 10, 15) תראו חֲתַת (Job 6, 21) ויהי חִתַּת אלהים (Gen. 35, 5) والتاء الاخيرة للتأنيث والتاء التى هى عين الفعل مندغمة فى التاء الشديدة والانفعال נחת אל תירא ואל תֵּחָת (Deut. 1, 21) יֵחַת אפרים מעם (Jes. 7, 8) ולא יראו עוד ולא יֵחַתּוּ (Jer. 23, 4) الاصل فى الحاء التشديد واصلها נחתת תחתת יחתת יחתתו والثقيل חתת הַחִתֹּתָ כיום מדין (Jes. 9, 3) بمدّ الهاء والاصل הַחְתּוֹת مثل הֲסִבּוֹתָ יחת אחת ובוז משפחות יְחִתֵּנִי (Job. 31, 34) פן אֲחִתְּךָ לפניהם (Jer. 1, 17) החת החתו החתי وقد جاء على الاصل החתות והחתית بدلالة וְהַחִתֵּתִי את עילם (ib. 49, 37) التاء الساكنة التى هى لام *a* الفعل مندغمة فى تاء الفاعل الشديدة وكان الوجه فى الهاء

a) A عين.

الكسر او حرّكت الסגול ولكنّهم ربّما اختاروا فى ما قبل
الحاء الפתח الذى هو اخفّ الحركات وأمّا יַחְתְּךָ ויסחך
מאהל (Ps. 52, 7) תֵּחַת גערה במבין (Pr. 17, 10) فليس
من هذا الاصل

טלל טללתי יטלל הוא יבננו וִיטַלְלֶנּוּ (Neh. 3, 15)
ثقيل والاصل التشديد فاسقط استخفافا ومعنى اخر כי
טַל אורות טַלֶּךָ (Jes. 26, 19) יתנו טַלָּם (Zach. 8, 12)
والجمع טַלִּים بالتشديد او טללים

טפף הלך וְטָפוֹף תלכנה (Jes. 3, 16)

יבב יבבתי בעד החלון נשקפה וַתְּיַבֵּב (Jud. 5, 28) איבב

ידד ידותי ועל נכבדיה יַדּוּ גורל (Nah. 3, 10) فتح
الياء يدلّ على انّه من ذوات المثلين איוד תיוד תיודו
יוד יודו יודי وأمّا יְדוּ אליה (Jer. 50, 14) לְיַדּוֹת את
קרנות הגוים (Zach. 2, 4) فليس من هذا الاصل

ילל הֵילִילוּ תילילו ייליל הֵילֵל ברוש (Zach. 11, 2)
עד אגלים יִלְלָתָהּ ובאר אלים יִלְלָתָהּ (Jes. 15, 8)
ومعنى اخر יְלֵל ישימון (Deut. 32, 10)

ישש בִּישִׁישִׁים חכמה (Job 12, 12) זקן וְיָשֵׁשׁ (II Chr. 36, 17)
גם שב גם יָשִׁישׁ בנו (Job 15, 10)

כלל כלותי او כללתי אני כְּלִילַת יופי (Thr. 2, 15)
מִכְלַל יופי (Ps. 50, 2) בְּמַכְלוּלִים (Ez. 27, 24) ومعنى

ثانى אהבת כְּלוּלֹתָיִךְ (Jer. 2,2) כַּלָּה קִשֻּׁרֶיהָ (ib. 32)

כסס כסות יכוס תכוס תָּכֹסּוּ על השה (Ex. 12, 4)
ومنه בְּמִכְסַת נפשות (ib.) ויהי הַמֶּכֶס לה׳ (Num. 31,37)
على ان تكون السين فى موضع سينين والاصل מכססת
מכסס .

כפף כָּפַף נפשי (Ps. 57, 7) כפפתי זוקף כְּפוּפִים
(ib. 146, 8) הֲלָכֹף כאגמון (Jes. 58, 5) الفاء فى موضع
فاءين

כתת וְכַתּוֹתִי מפניו צריו (Ps. 89,24) יכות יכותו וָאֶכּוֹת
אותו טחון (Deut. 9, 21) شدّة الكاف فى ואכות بدلا من
الساكن اللين المزيد فكما ان الساكن اللين المزيد
عوض من النقصان فى الكلمة *a* وتكميلا لها كما اعلمتك مرارا
كذلك التشديد عوض من نقصانها وتكميل *(sic!)* لها وأصل
ואכות ואכתות כות כותו אתיכם (Joel 4, 10) ומעוך
וְכָתוּת (Lev. 22, 24) שמן כָּתִית (I Reg. 5, 25) לא ימצא
בִּמְכִתָּתוֹ (Jes. 30, 14) والثقيل כתת וְכִתַּת נחש הנחשת
(II Reg. 18,4) אכתת מכתת وما لم يسمّ فاعله بمثل واحد
قائم مقام مثلين وشدّة الكاف تعويضا من النقصان יֻכַּת
שער (Jes. 24, 12) سقط الساكن اللين الذى بين الكاف

---

a) A نقصان الكلمة.

والتاء لاندراج الكلام واذا اتّصل יֻכַּת بواو الجماعة رُدّ
المثل الساقط مندغما على العادة فى الاتّصال ورُدّ الساكن
اللين الساقط فى الادراج وبقيت شدّة الكاف كما كانت
قبل الاتّصال וכל פסיליה יֻכַּתּוּ (Mic. 1, 7) وامّا ויכום
וַיַּכְּתוּם (Num. 14, 45) فليس من هذا الاصل والله اعلم

לבב · לבב לבבתי ותְלַבֵּב לעיני שתי לְבִבוֹת (II Sam. 13,6)
ومعنى اخر לב לבי לבבי לבבית ׳מה אמולה לִבָּתֵךְ
(Ez. 16, 30) ويمكن ان يكون منه ואיש נבוב יִלָּבֵב
(Job 11, 12) وقيل ان منه ايضا לִבַּבְתִּנִי אחותי כלה
(Cant. 4, 9) على معنى زوال القلب

לקק לקותי ילוקו او לקקתי على الاصل לקקו כל אשר יָלֹק
בלשונו מן המים (Jud. 7, 5) וַיָּלֹקּוּ הכלבים (I Reg. 22, 38)
والثقيل לקק לקקתי ילקק מלקק הַמְלַקְקִים בידם
(Jud. 7,6) الاصل فى القاف الاولى التشديد فاسقط استخفافا

מדד ומַדּוֹתִי פעלתם (Jes. 65, 7) וּמַדּוֹתֶם מחוץ לעיר
(Num. 35, 5) ימוד וַיָּמָד אלף (Ez. 47, 3) בקנה הַמִּדָּה
(ib. 42,16) والثقيل וַיְמַדְּדֵם בחבל (II Sam. 8,2) וַיְמַדֵּד שני
חבלים (ib.) وثقيل اخر עמד וַיְמֹדֶד ארץ (Hab. 3, 6)
ويقرب من هذا المعنى וַיִּתְמֹדֵד על הילד (I Reg. 17,21)
אנשי מִדָּה (Jes. 45, 14) מי שם מְמַדֶּיהָ (Job. 38,5) ويمكن
ان يكون من هذا المعنى וּמִדַּד ערב (ib. 7,4) فعل ماضى

ومعنى اخر וַיָּמֹדּוּ בָעֹמֶר (Ex. 16, 18) מִי מָדַד בְּשָׁעֳלוֹ מַיִם (Jes. 40, 12) וּמַיִם תִּכֵּן בְּמִדָּה (Job 28, 25)

מטט وجدت נָמוֹטּוּ פְּעָמַי (Ps. 17, 5) مشدّدا في بعض المصاحف ومخفّفا في بعضها فإن كان مشدّدا فهو من هذا الاصل وإن كان مخفّفا فهو من الافعال اللينة العين وقد مضى ذكره في كتاب حروف اللين

מכך מכותי ימוך ימוכו וַיָּמֹכּוּ בַּעֲוֹנָם (Ps. 106, 43) ואם מָךְ הוא (Lev. 27,8) والجمع מַכִּים بالتشديد

מלל מי מִלֵּל לְאַבְרָהָם (Gen. 21, 7) מִי יְמַלֵּל גְּבוּרוֹת ה' (Ps. 106,2) בָּרוּר מִלֵּלוּ (Job 33, 3) כִּי אֵין מִלָּה בִּלְשׁוֹנִי (Ps. 139, 4) אֲנִי אֲשִׁיבְךָ מִלִּין (Job 35, 4)

מסס מסס כִּמְסֹס נֹסֵס^a (Jes. 10, 18) والثقيل המס המסו אחינו הֵמַסּוּ את לבבנו (Deut. 1, 28) המיסותי המסוני ימס ימסו ימסוהו ימסום ימסוני המס המסו המסי والانفعال נמס וחם השמש וְנָמָס (Ex. 16, 21) וְנָמַסּוּ הרים (Jes. 34, 3) נמסותי וַיִּמַּס לבב העם (Jos. 7, 5) הִמֵּס יִמָּס (II Sam. 17,10) اصله המסס ימסס וַיִּמַּסּוּ אֱסוּרָיו (Jud. 15, 14) والامر הִמַּס המסו המסי

---

a) To כִּמְסֹס נֹסֵס, B adds on the margin this interesting gloss: פ' علما معلوما כן פירש רבנו סעדיה, evidently a quotation from Saadia's translation of Isaiah.

بساكن لين بعد الميم على القياس الصحيح ويمكن ان يكون من هذا الاصل وهذا المعنى לַמָּס מרעהו חסד (Job 6, 14)

מצץ מצותי המוץ למען תָּמוֹצוּ (Jes. 66, 11)

מקק המק המקותי ימק אמק ימקוני המק המקו המקי הָמֵק בשרו (Zach. 14, 12) הומק יומק הומקה המקו יומקו מומק מומקים מומקה מומקות والانفعال נמק וְנָמַקּוּ כל צבא השמים (Jes. 34, 4) נמקותי וּנְמַקּוֹתֶם בעונותיכם (Ez. 24, 23) נמקונו ובם אנחנו נְמַקִּים (ib. 33, 10) יִמַּקּוּ בעונם (Lev. 26, 39) תִּמַּקְנָה בחוריהן (Zach. 14,12) القوף في תמקנה مقام קופין[a] ולשונו תִּמַּק בפיהם (ib.) والاصل في هذا الانفعال נמקק ונמקקו ונמקקתם נמקקים ימקקו תמקקנה תמקק والامر منه הִמַּק המקו המקי بساكن لين بعد الميم ومن هذا الاصل وهذا المعنى מַק יהיה (Jes. 3, 24) والجمع מַקִּים بالتشديد

מרר מַר נפשי (Jes. 38, 15) כי רע וָמָר (Jer. 2, 19) כי מָרִים הם (Ex. 15, 23) מָרָה כלענה (Pr. 5, 4) קראנה (sic!) לי מָרָה (Ruth 1, 20) והיא מָרַת נפש (I Sam. 1, 10) الاصل فيها التشديد الّا ان الراء لا يستسهل تشديدها מרת

a) So Mss.

רוח (Gen. 26, 35) اسم اصله מָרַּת بتشديد الراء وضمّ الميم بִקמץ חטף وانّما تولّد الساكن اللين بعد الميم من اجل تخفيف الراء الذى يستثقل تشديدها وقد اتى هذا الاسم بعينه بتشديد الراء على الاصل وקמצות الميم לב יודע מָרַּת נפשו (Pr. 14, 10) על מצות וּמְרוֹרים (Num. 9,11) בשברון מתנים וּבְמְרִירוּת (Ez. 21,11) וקטב מְרִירִי (Deut. 32,24) الياء فى מרירי ياء النسبة כי תכתוב עלי מְרוֹרוֹת (Job 13, 26) ويمكن ان يكون من هذا المعنى وهذا الاصل וּמֶמֶר ליולדתו (Pr. 17, 25) الراء فى موضع راءين وأصله ממרר كما قلت فى מֶכֶם ان اصله מכסם والثقيل הֵמַר נפשי *a* (Job 27, 2) כי הֵמַר שדי לי (Ruth 1, 20) اصله המריר המרותי بالتخفيف والاصل تشديد ימר ימרו وثقيل اخر מרר מררתי ימרר אֲמָרֵר בבכי (Jes. 22, 4) וַיְמָרֲרוּ את חייהם (Ex. 1, 14) لولا مكان الراء لكان مشددا

משש משותי ימוש ימושו אולי יְמֻשֵּׁנִי (Gen. 27, 12) מוש מושו מושי او משש على الكمال والثقيل כי מִשַּׁשְׁתָּ את כל כלי (Gen. 31,37) והיית מְמַשֵּׁשׁ בצהרים כאשר יְמַשֵּׁשׁ העור (Deut. 28, 29)

נבב ואיש נָבוּב ילבב (Job 11,12) נְבוּב לחות (Ex. 27,8)

---

a) Mss. רוחי.

נדד כי נָדְדוּ ממני (Hos. 7, 13) יְדוֹד ממך (Nah. 3, 7)
יִדּוֹדוּן יִדּוֹדוּן (Ps. 68, 13) וְנָוַת בחזיון לילה (Job 20, 8)
والثقيل على الاصل النون مندغمة *a* فى الدال الشديدة
הנד הנידותי ינד ומתבל יְנִדֻּהוּ (Job 18, 18) كسر النون
يدلّ على انّه من هذا الاصل ولو انّه من נדה נדיתי
ינדה הַמְנַדִּים ליום רע (Am. 6, 3) מְנַדֵּיכֶם (Jes. 66, 5)
لفتحة النون فاعله ومعنى ثانى او قريب من الاوّل
נָדְדָה שנת המלך (Esth. 6, 1) וַתִּדַּד שנתי (Gen. 31, 40)
النون مندغمة فى الدال ושבעתי נְדוּדִים עדי נשף
(Job 7, 14) وامّا אֶדַּדֶּה כל שנותי (Jes. 38, 15) فليس
من هذا الاصل

נסס ונשא נֵס לגוים (Jes. 5, 26) ה׳ נִסִּי (Ex. 17, 15)
נתתה ליראיך נֵס (Ps. 60, 6) ويقرب منه לְהִתְנוֹסֵס (ib.)
כי אבני נזר מִתְנוֹסְסוֹת (Zach. 9, 16) ومعنى ثانى והיה
כמסוס נֹסֵס (Jes. 10, 18)

נצץ וְנוֹצְצִים כעין נחשת (Ez. 1, 17) נצץ נצצו

נקק וּבִנְקִיקֵי הסלעים (Jes. 7, 19)

נשש נשותי כי נַשַּׁנִי אלהים (Gen. 41, 51) على مثال
כי חַנַּנִי אלהים (ib. 33, 11) فتح النون مع تشديد الشين

---

a) A المندغمة.

يدلّ على انّه من هذا الاصل لانّه لو كان من اصل اخر اعنى נשה لكان נְשַׁנִי بكسر النون وتشديد[a] الشين او נְשָׁנִי بقمצות النون وتخفيف الشين فافهم

סבב סַבּוֹתִי אני ולבי (Ecc. 7, 25) او סבבתי على الاصل וְסָבַב בית אל (I Sam. 7, 16) סַבּוּנִי כמים כל היום (Ps. 88, 18) סַבּוּנִי גם סְבָבוּנִי (ib. 118, 11) יָסֹב אתו (I Reg. 7, 23) וַנָּסָב את הר שעיר (Deut. 2, 1) יָסֹבּוּ עלי רביו (Job 16, 13) יסובנו (ib. 40, 22) יְסֻבֻּהוּ ערבי נחל (Job 16, 13) יסובבנו והנה תְסֻבֶּינָה (Gen. 37, 7) סֹב דמה לך דודי (Cant. 2, 17) סֹבּוּ ציון והקיפוה (Ps. 48, 13) קחי כנור סֹבִּי עיר (Jes. 23, 16) רב לכם סֹב (Deut. 2, 3) סובב סובבים סָבִיב סָבִיב (II Chr. 4, 3) סְבִיבוֹת שניו אימה (Job 41, 6) ועל סְבִיבוֹתָיו (Ecc. 1, 6) כי היתה[b] סִבָּה (I Reg. 12, 15) מֵסַב קלע (ib. 6, 29) עד שהמלך בִּמְסִבּוֹ (Cant. 1, 12) ראש מְסִבָּי (Ps. 140, 10) והוא מְסִבּוֹת (Job 37, 12) الثقيل, וְהֵסֵב לב מלך אשור (Ezr. 6, 22) אחרי (I Reg. 18, 37) ואתה הֲסִבֹּתָ את לבם (Ezr. 6, 22) הֵסַבּוּ אותו (I Sam. 5. 9) וַיְסִבֵּנִי דרך חוץ (Ez. 47, 2) יסב נסב נָסֵבָּה אלי (ib. 26, 2) הנני מֵסֵב (Jer. 21, 4)

---

a) A شدة. *b*) Mss. יהיה.

والجمع מְסִבִּים بالتشديد وكسر السين وقد جعل شدّة السين فى וַיַּסֵּב אלהים את העם (Ex. 13, 18) عوضا من النقصان كما جعل الساكن اللين بعد الزوايد عوضا من النقصان وعليه بُنى וַיַּסֵּבּוּ את ארון אלהים *a* (I Sam. 5, 8) فيه شدّتان شدّة السين كما كانت قبل الاتّصال بالواو وشدّة الباء لاندغام المثل فيها على العادة فى الاتّصال وفيه الساكن اللين بعد السين كما كان قبل ولو قيل וַיָּסֵב بتخفيف السين وساكن التعويض لكان حسنا ولو قيل וַיָּסֵבּוּ بتخفيف السين وساكنين لينين ساكن التعويض الذى بعد الياء وساكن المدّ الذى بعد السين لكان حسنا والذى لم يسمّ فاعله הוסב יוסב מוסב מוסבים מוסבה מוּסַבּוֹת שֵׁם (Num. 32, 38) وقد جعل تشديد السين فى על כמון יוּסָּב (Jes. 28, 27) عوضا من النقصان مثل יֻכַּת שָׁעַר (ib. 24, 12) ولو قيل יוּסָב بتخفيف السين لكان حسنا لانّ الساكن اللين بعد الياء للتعويض كما انّ تشديد السين للتعويض وثقيل اخر סבב סבבתי יסבב לבעבור סַבֵּב את פני הדבר (II Sam. 14, 20) وثقيل ثالث סובב סובבתי יְסוֹבְבֻהָ על חומותיה (Ps. 55, 11) יְסֹבְבֶנְהוּ יבוננהו (Deut. 32, 10) والانفعال וְנָסַב הגבול

a) So Mss. instead of אלהי ישראל.

יסב (Gen. 19, 4) נסבותי נָסַבּוּ עַל הבית (Num. 34, 5)
לֹא יִסַּבּוּ בלכתם (Ez. 10, 11) والامر הֵסַב הֵסַבּוּ הסבי
بشدّتين وساكن المدّ ويمكن ان يكون גת יִסַּב (I Sam. 5,8)
וַיִּסּוֹב מאצלו (ib. 17, 30) וַתִּסַּב המלוכה (I Reg. 2, 15)
النوع الاخر من الانفعال وقد ذكرته في صدر الكتاب
وقد يمكن ألّا تكون انفعالا بل فعلا خفيفا جعل فيه
تشديد السين عوضا من النقصان فمَن قال مِن العبرانيّين
יִסּוֹב תִּסּוֹב جعل التعويض ساكنا لينا ومَن قال منهم יִסּוֹב
תִּסּוֹב جعل التعويض تشديد السين واختار الكسر في
الزوايد على التشبيه بالافعال الغير متغيّرة وقد يمكن ايضا
والله اعلم ان يكون גת יִסּוֹב (I Sam. 5, 8) וַיִּסּוֹב מאצלו
(ib. 17, 30) וַתִּסּוֹב המלוכה (I Reg. 2, 15) ורחבה וְנָסְבָה
למעלה (Ez. 41, 7) اصل (*sic!*) اخر اعني נסב

סכך וְשַׂכּוֹתִי כפי (*sic!*) סַכּוֹתָה בענן לך (Ex. 33, 22)
(Lam. 3, 44) יסוך וַיָּסֹכּוּ הכרובים (I Reg. 8, 7) סוֹכְכִים
בכנפיהם (Ex. 25, 20) והוכן הַסּוֹכֵךְ (Nah. 2, 6) יְסֻכֻּהוּ
צאלים צללו (Job 40, 22) סוך סוכו סוכי כי יצפנני בסוכה
(Ps. 27, 5) וְסֻכָּה תהיה לצל יומם (Jes. 4, 6) בַּסֻּכּוֹת
תשבו (Lev. 23, 42) ويمكن ان يكون منه וַיָּסֶךְ בדלתים
ים (Job 38, 8) וַיָּסֶךְ אלוה בעדו (ib. 3, 23) وأمّا שכת
בעדו ובעד ביתו (ib. 1, 10) فليس منه

סלל סלותי יסול יסולו סול סולו סֹלּוּ הַמְסִלָּה (Jes. 62,10)
מִמְסִלּוֹתָם (Jud. 5, 20) ואמר סֹלּוּ סֹלּוּ פנו דרך (Jes. 57, 14)
מַסְלוּל ודרך (ib. 35, 8) דרך לא סְלוּלָה (Jer. 18, 15)
סָלּוּהָ כמו ערמים (Jer. 50, 26) וַיָּסֹלּוּ עלי ארחות
(Job 30, 12)

ספף סַף השער (Ez. 40, 6) בתתם סִפָּם את סִפִּי
(ib. 43, 8) וירעשו הַסִּפִּים (Am. 9, 1) בחרתי הִסְתּוֹפֵף
(Ps. 84, 11)

סרר כי כפרה סוֹרֵרָה סָרַר ישראל (Hos. 4,16) סוֹרֵר
ומורה (Deut. 21, 18) יסור יסורו ويمكن ان يكون منه
יָסוּרוּ בי (Hos. 7, 14) وأصله التشديد

עזז עזותי יָעוֹז בהותו (Ps. 52, 9) תָּעֹז לחכם (Ecc. 7,19)
וַתָּעָז יד מדין (Jud. 6, 2) כי עַז העם (Num. 13, 28)
יגורו על עַזִּים (Ps. 59, 4) חמה עַזָּה (Pr. 21, 14) עֻזִּי
ומגיני (Ps. 28, 7) עָזִּי וזמרת יה (ib. 118, 14) ה' עִזּוּז
וגבור (ib. 24,8) וֶעֱזוּזוֹ ונפלאותיו (ib. 78, 4) בַּעֲזוֹז עינות
תהום (Pr. 8, 28)

עלל עולל עוֹלָלִים שאלו לחם (Lam. 4, 4) מפי עוֹלְלִים
(Ps. 8, 3) ويمكن ان يكون منه נגשיו מְעוֹלֵל (Jes. 3, 12)
ومعنى اخر עולל יְעוֹלְלוּ כגפן (Jer. 6, 9) וַיְעֹלְלֻהוּ
(Jud. 20, 45) ונשאר בו עוֹלֵלוֹת (Jes. 17, 6) ومعنى ثالث

עֲלִילוֹת דברים (Deut. 22,14) נורא עֲלִילָה על בנ׳ אדם (Ps. 66, 5) וְעוֹלֵל למו כאשר עוֹלַלְתָּ לי (Lam. 1, 22) את אשר הִתְעַלַּלְתִּי במצרים (Ex. 10, 2) רוע מַעַלְלֵיהֶם (Jer.21,12) ومعنى رابع אשר לא עלה עליה עול (Num.19,2) ופרקת עֻלּוֹ a (Gen. 27, 40) אוסיף על עֻלְּכֶם (I Reg. 12,11) הקשה את עֻלֵּנוּ (ib. 12, 4) وقيل ان וְעוֹלַלְתִּי בעפר קרני (Job 16, 15) من هذا المعنى

עמם עמותי او עממתי على الاصل ארזים לא עֲמָמֻהוּ (Ez. 31, 8) כל סתום לא עֲמָמוּךָ (ib. 28, 3) ولو قيل עמוך لكان حسنا ويمكن ان يكون منه יוּעַם זהב (Lam. 4, 1) ولو وُصل لشدّ יוּעַמּוּ ومعنى اخر עם עַמִּים הר יקראו (Deut. 33, 19) אחריך בנימין בַּעֲמָמֶיךָ (Jud. 5, 14) ואת עַמְמֵי הארץ (Neh. 9, 24) وעממים

ענן ענן אענן מענן והיה בְּעַנְנִי עָנָן (Gen. 9, 14) الاصل فيه التشديد b فأُسقط استخفافا فافهم

עסס עסס עסותי וְעַסּוֹתֶם רשעים (Mal. 3, 21) ושם עִשּׂוּ (sic!) דדי בתוליהן (Ez. 23, 3) יעום יעוסו עום עוסו עוסי ويمكن ان يكون منه עָסִים c

עשש עָשְׁשָׁה מכעס עיני (Ps. 6,8) ועצמי עָשֵׁשׁוּ (ib. 31,11) עָשׁ יאכלם (Jes. 50, 9) والجمع עשים بالتشديد

a) A quotes Jes. 10, 27. b) B تشديده. c) e. g. Joel 1, 5.

פזז וַיָּפֹזּוּ זרועי ידיו (Gen. 49, 24) כתם פָּז (Cant. 5, 11)
قيل ان منه מְפַזֵּז ומכרכר (II Sam. 6, 16)

פלל פלל פללתי ראות פניך לא פִלָּלְתִּי (Gen. 48, 11)
ויעמוד פנחס וַיְפַלֵּל (Ps. 106, 30) וּפִלְלוֹ אלהים
(I Sam. 2, 25) اسقط منه التشديد استخفافا פקו פְּלִילִיָּה
(Jes. 28, 7) ונתן בִּפְלִלִים (Ex. 21, 22) וְנִפְלַל חלל
(Ez. 28, 23) ومعنى اخر תְּפִלָּה לדוד (Ps. 86, 1) וַיִּתְפַּלֵּל
משה (Num. 11, 2)

פסס כי פַסּוּ אמונים (Ps. 12, 2)

פתת הפתותי וְהַפִּתִּיתָ בשפתיך (Pr. 24, 28) اتى شاذّا
على ما ذكرت[a] فى صدر الكتاب ومعنى اخر פַּת לחם
(Gen. 18, 5) ואכל פִּתִּי לבדי (Job 31, 17) מִפִּתּוֹ תאכל
(II Sam. 12, 3) פִּתְּךָ אכלת תקיאנה (Pr. 23, 8) וּבְפְתוֹתֵי
לחם (Ez. 13, 19) פָּתוֹת אותה פִּתִּים (Lev. 2, 6) פתתי
بادغام التاء الساكنة التى هى لام الفعل فى تاء الفاعل
الشديدة אפתות פותת פתות פתי פתו بادغام عين
الفعل فى لامه ووزنه שמרי שמרו هذا على الاصل وعلى
الوجه الاخر المستعمل פתותי אפות יפות יפותו פותו
او פָּתוּ פותי او פָּתִּי

צחח צְחִיחַ סלע (Ez. 24, 7) שכנו צְחִיחָה (Ps. 68, 7)

---

a) A وصفت.

צלל כְּצֵל עובר (Ps. 144,4) סר צִלָּם מעליהם (Num. 14,9)
צִלְלֵי ערב (Jer. 6, 4) ונסו הַצְּלָלִים (Cant. 4, 6) וחורש
מֵצַל (Ez. 31, 3) علی مثال מֵסַב קלע (I Reg. 6, 29)
ومن هذا المعنی על מְצִלּוֹת הסוס (Zach. 14, 20) ومعنی
اخر צָלֲלוּ כעופרת (Ex. 15, 10) وقيل ان منه כאשר
צָלְלוּ שערי ירושלים (Neh. 13, 19)

צרר צָרוֹר את המדינים (Num. 25, 17) כי צוֹרְרִים
הם (ib. 25,18) וְצוֹרְרֵי יהודה (Jes. 11,13) צוֹרֵר היהודים
(Esth. 3, 10) ותהיינה צְרוּרוֹת (II Sam. 20, 3) ويقرب من
هذا المعنی צְרוּרוֹת בשמלותם (Ex. 12, 34) צְרוֹר הכסף
(Pr. 7, 20) צָרַר רוח (Hos. 4, 19) ويمكن ان يكون من
هذا الاصل وهذا المعنی וְהֵצַר לך (Deut. 28, 52) וַהֲצֵרוֹתִי
לאדם (Zeph. 1, 17) וַיָּצֵרוּ להם (Neh. 9, 27) علی ان
يكون اصلها التشديد ويمكن ان يكون ايضا منه צַר
ומצוק (Ps. 119,143) כי אין הַצָּר שוה (Esth. 7,4) צָרִים
(Lam. 1,7) יום צָרָה (II Reg. 19, 3) צָרוֹת רבות (Ps. 71,20)
علی ان يكون الاصل في צרים צרה צרות التشديد ومعنی
اخر לִצְרוֹר לגלות ערותה (Lev. 18,18) וכעסתה צָרָתָהּ
(I Sam. 1, 6) اصله التشديد *a*

---

a) B.

קבב קבותי קבו וְקָבוֹתוֹ לִי משם (Num. 23, 27) اصله
וקבבתו לי מה אֶקֹּב לֹא קַבֹּה אל (ib. 23, 8) اصله
מה אקבב לא קבבה تشديد القاف فى מה אקוב عوض
من النقصان واختاروا فى الالف السגול على التشبيه بالف
المتكلّم اللاحقة بالافعال الخفيفة السالمة من التغيّر
والنقصان ولو قيل אֶקוֹב لكان حسنا לָקוֹב אויבי (ib. 23,11)
לכה קָבָה לי (ib. 22, 11) يمكن ان يكون امر (sic!) من فعل
ثقيل קבב יקבב وأصله קבבה فخفّفت الباء المشدّدة *a*
استثقالا لشدّتها فالتقت *b* باءان خفيفتان *c* فقامت الواحدة
مقام اثنتين *d* على ما اعلمتك من عادتهم فى المثلين
وأمّا וְקָבְנוֹ לי משם (ib. 23, 13) فأصل اخر اعنى קבן
وكذلك וַיִּקֹּב בן האשה (Lev. 24, 11) וְנֹקֵב שם ה׳
(ib. 24, 16) اصل اخر اعنى נקב

קלל הן קַלּוֹתִי (Job 40, 4) כי קַלּוֹתָ (Nah. 1, 14) יקול
יקולו والانفعال וְנָקַל זאת (II Reg. 3, 18) וּנְקַלֹּתִי עוד
מזאת (II Sam. 6, 22) נקלות נקלונו על נְקַלָּה (Jer. 6,14)
والاصل فى قاف וַתֵּקַל גברתה (Gen. 16, 4) וָאֵקַל בעיניה
(ib.16,5) ובוזי יֵקָלּוּ (I Sam.2,30) التشديد لانّها موضع اندغام
نون الانفعال فأُسقط استخفافا ومعنى اخر קַל הוא (Job 24,18)

---

a) A الشديدة. *b*) B فالتقا. *c*) A خفيفان.
d) Mss. אתנתאן.

קַלִּים היו (Lam.4,19) والانفعال יִקַּלּוּ רודפיכם (Jes. 30, 16)
وأصله יקללו ومعنى ثالث הברכה וְהַקְּלָלָה (Deut. 30,1)
יקלל וּמְקַלֵּל אביו ואמו (Ex. 21, 17) ومعنى رابع [a] נחשת
קָלָל (Ez. 1, 7)

קנן צפרים יְקַנֵּנוּ (Ps. 104, 17) שמה קִנְּנָה קפוז (Jes. 34, 15) ודרור קֵן לה (Ps. 84, 4) כי יקרא קַן צפור לפניך (Deut. 22,6) קִנִּים תעשה את התבה (Gen. 6, 14)
קנה קני קנו

קצץ וְקַצֹּתָה את כפה (Deut. 25, 12) יקוץ יקוצו קוץ קוצי קוצו والثقيل קִצֵּץ עבות רשעים (Ps. 129, 4) וְקִצֵּץ פתילים (Ex. 39, 3) מקצצים

קשש הִתְקוֹשְׁשׁוּ וָקוֹשׁוּ (Zeph. 2,1) مشدّد ومعنى ثانى לְקֹשֵׁשׁ קש (Ex. 5,12) מְקוֹשֶׁשֶׁת שנים עצים (I Reg. 17,12) מְקֹשֵׁשׁ עצים (Num. 15, 32) والجمع קשים بالتشديد او קששים

רבב רבותי רַבּוּ משערות ראשי (Ps. 69, 5) וְרַבָּה עליך (Ex. 23, 29) רַב לך (Deut. 3, 26) עוד העם רָב (Jud. 7, 4) רַבִּים יחלו פני נדיב (Pr. 19, 6) על ארץ רַבָּה (Ps. 110, 6) לָרוֹב על פני האדמה (Gen. 6, 1) רֻבֵּי תורתי (Hos. 8, 12) ويقال ان من هذا المعنى רְבָבָה

---

a) A اخر.

כצמח השדה (Ez. 16, 7) ومعنى اخر יסבו עלי רַבָּיו
(Job 16,13) השמיעו אל בבל רַבִּים (Jer. 50,29) والثقيل فى
هذا المعنى רובב רובבתי רובבו وقد كرهوا تحريك[a] المثلين
فى هذا الفعل فأسكنوا الاوّل وأدغموه فى الثانى الشديد
וימררוהו וָרֹבּוּ (Gen. 49,23) فعل ماضى اصله רובבו والامر
المتّصل بواو الجماعة من هذا الاصل اعنى רבב مثل
سواء الّا ان اصل الامر רבבו وأصله هو רובבו لانّ רבו
الذى هو امر اذا لم يتّصل بالواو كان רוב والاصل فيه
רבוב ولولم يتّصل ורובו بالواو لكان רובב واذا اردت
الامر من هذا الفعل الثقيل اعنى רובב רובבתי قلت
רובב רובבו مثل الماضى سواء وقد وجدته فى الماضى רבו
וימררהו וָרֹבּוּ (Gen. 49, 23) وأصله רבבו كما اعلمتك
فالقياس يجوز ان يكون الامر רובו وأصله רובבו فيقال
רבו فى الامر والماضى كما يقال רובבו فى الامر والماضى

רדד רדדתי הָרוֹדֵד עמי תחתי (Ps. 144, 2)

רכך רכותי רַכּוּ דבריו משמן (Ps. 55, 22) רַךְ לְבבך
(II Reg. 22,19) רַךְ וטוב (Gen. 18, 7) כי הילדים רַכִּים
(ib. 33, 13) רַכָּה וענוגה (Jes. 47, 1) ועיני לאה רַכּוֹת
(Gen. 29,17) לא רֻכְּכָה בשמן (Jes. 1,6) والثقيل ואל יֵרַךְ

---

a) B بتحريك.

לִבִּי (Job 23, 16) הרכותי ארך ירך הרך הרכו הרכי والاصل הרכיך הרככתי ארכיך ירכיך הרכך הרכיכו הרכיכי والانفعال פן יֵרַךְ לְבַבְכֶם (Jer. 51, 46) اصله פן ירכך والاصل فى الراء التشديد وأمّا והבאתי מֹרֶךְ (Lev. 26,36) فما اظنّه من هذا الاصل

רמם וְרִמָּה תכסה עליהם (Job 21, 26) قيل ان منه וַיָּרֻם תולעים (Ex. 16, 20) ولو وُصل قيل וירומו بالتشديد

רנן רנותי וְתָרֹן לשון אִלֵּם (Jes. 35, 6) יָרֹנּוּ יושבי סלע (ib. 42, 11) תרונה יָרוֹן ושמח (Pr. 29, 6) כי רִנְנַת רשעים מקרוב (Job 20,5) בואו לפניו בִּרְנָנָה (Ps. 100,2) כנף רְנָנִים נעלסה (Job 39, 13) פצחו רִנָּה (Jes. 14, 7) בְּרָן יחד (Job 38, 7) רָנֵּי פלט (Ps. 32, 7) מִתְרוֹנֵן מיין (ib. 78,65) والثقيل جاء على الاصل הַרְנִינוּ לאלהים עוזנו (ib. 81, 2) הַרְנִינוּ גוים (Deut. 32, 43) ולב אלמנה אַרְנִין (Job 29, 13) وثقيل اخر רִנֵּן ובאו וְרִנְּנוּ במרום ציון (Jer. 31, 12) רַנֵּן יְרַנֵּנוּ (Ps. 132, 16)

רסס לָרֹס את הסלת (Ez. 46,14) רְסִיסֵי לילה (Cant. 5,2)

רצץ את מי רַצּוֹתִי (I Sam. 12,3) ולא רַצּוֹתָנוּ (ib. 12, 4) ירוץ ירוצו וְתָרֻץ גלת הזהב (Ecc. 12, 6) ويمكن ان يكون منه וְנָרֹץ הגלגל אל הבור (ib.) ولو اتّصل لشدّ

والثقيل כי רִצַּץ עזב דלים (Job 20, 19) وثقيل اخر ויִרעצו וַיְרוֹצְצוּ (Jud. 10, 8)

רקק הָרַקּוֹת והרעות (Gen.41,20) וּרְקִיקֵי מצות (Ex.29,2) وليس من هذا الاصل השבלים הָרֵקוֹת (Gen. 41, 27) فاعلمه

רשש כי תאמר אדום רֻשַּׁשְׁנוּ (Mal. 1, 4) يمكن ان يكون منه מִתְרוֹשֵׁשׁ והון רב (Pr. 13, 7) יְרוֹשֵׁשׁ ערי מבצריך (Jer. 5, 17)

שבב כי שְׁבָבִים יהיה עגל שומרון (Hos. 8, 6) يمكن ان يكون منه וְשׁוֹבַבְתִּיךָ וששאתיך (Ez. 39, 2) לְשׁוֹבֵב שדינו יחלק (Mic. 2, 4) ومعنى اخر ולא יגה שְׁבִיב אשו (Job 18, 5)

שגג על שִׁגְגָתוֹ אשר שָׁגָג (Lev. 5, 18) שגגה

שדד שדותי او שדדתי على الاصل זו שַׁדּוּנִי (Ps. 17, 9) ישוד ישודו יָשׁוּד צהרים (ib. 91, 6) וסלף בוגדים יְשָׁדֵּם (Pr. 11, 3) הוי שׁוֹדֵד ואתה לא שָׁדוּד (Jes. 33, 1) לִשְׁדוֹד את כל פלשתים (Jer. 47, 4) נהפך לְשַׁדִּי (Ps. 32, 4) שׁוֹד ושבר גדול (Jes. 59, 7) والثقيل שדד ישדד מְשַׁדֵּד (Pr. 19, 26) وثقيل اخر שודד שודדתי יְשֹׁדֵד מצבותם (Hos. 10, 2) والانفعال נשד נשדו נשדותי נשדותם נשדונו بالحلم او נשדונו بالشرك فقد يقوم احدهما مقام الاخر

فى بعض التصريف שָׁדוֹד נְשַׁדֻּנוּ (Mic. 2, 4) وأصله נשדדנו ישד ישדו ويمكن ان يكون فى שדוד נשדנו وجه اخر غير ما قلت اذ كان بالשרק ولم يكن بالחלם على الوجه المعروف بأن نقول ان معناها נשדו ממנו على مذهب *a* الكلمة الواحدة التى معناها كلمتان مثل בָּנַי יְצָאֻנִי (Jer. 10, 20) التى معناها יצאו ממני ومثل יְשֻׂשׂוּם מדבר (Jes. 35, 1) التى معناها ישושו בם ومثل בִּשְּׁלָם הבשר (I Reg. 19, 21) التى معناها בשל להם הבשר وعن جماعة בִּשְׁלוֹם بمعنى בשלו להם وبهذا الوجه لا يمكن ان تحرّك الدال فى נשדונו الّا بالשרק لانّ الواو بعدها واو الجماعة ويكون اصله נשדדונו بهذا التخريج لا נשדדנו

שדד יְשַׂדֶּד לוֹ יעקב (Hos. 10, 11) וִישַׂדֵּד אדמתו (Jes. 28, 24)

שחח תחתיו שָׁחֲחוּ (Job 9, 13) שַׁחוּ גבעות עולם (Hab. 3,6) שַׁחוֹתִי (Ps. 38,7) כִּי יָשֹׁחוּ במעונות (Job 38,40) اصله التشديد ידכה יָשֹׁחַ (Ps. 10, 10) וְשַׁח עינים יושיע (Job 22, 29) والانفعال וַיִּשַּׁח אדם (Jes. 2, 9) וַיִּשַּׁחוּ כל בנות השיר (Ecc. 12, 4) اصلهما וישחח וישחחו

---

a) A معنى.

שכך שכותי ישוך וַיָּשֹׁכּוּ המים (Gen. 8,1) כְּשֹׁךְ חמת המלך (Esth. 2,1) שָׁכָכָה (ib. 7,10) والثقيل וַהֲשִׁכֹּתִי מעלי (Num. 17,20) יָשֹׁךְ אשך ישכו

שלל וְשָׁלַל שְׁלָלָהּ (Ez. 29,19) כי אתה שַׁלּוֹתָ גוים רבים יְשָׁלּוּךָ כל יתר עמים (Hab. 2,8) اصلهما שלל ישללוך אֶשְׁתּוֹלְלוּ אבירי לב (Ps. 76,6) ومعنى اخر او قريب من الاوّل שֹׁל תָּשֹׁלּוּ לה (Ruth 2,16)

שמם שמותי ישום יָשֹׁמּוּ ישרים על זאת (Job 17,9) שום שומי שֹׁמּוּ שמים על זאת (Jer. 2,12) שַׁמָּה ושערורה (ib. 5,30) משמה אשר שם שַׁמּוֹת בארץ (Ps. 46,9) לְשַׁמָּה תהיה (Hos. 5,9) על הר ציון שֶׁשָּׁמֵם (Lam. 5,18) לאמר שָׁמֵמוּ (Ez. 35,12) ويمكن ان يكون منه יִשֹּׁם וישרק (Jer. 19,8) وجعل تشديد الشين عوضا من النقصان وأمّا תִּשּׁוֹמֵם (Ecc. 7,16) فتشديد الشين لانّه תתשומם والثقيل וַהֲשִׁמֹּתִי אני את הארץ (Lev. 26,32) ואת נוהו הֵשַׁמּוּ (Ps. 79,7) ישם אל האשדודים וַיְשִׁמֵּם (I Sam. 5,6) وما لم يسمّ فاعله הוּשַּׁם بتشديد الشين عوضا من النقصان وضمّ الهاء بשרק او بקמץ חטף لانّهما واحد فى بعض التصريف فإذا وُصل بقيت شدّة الشين كما كانت وردّ المثل مندغما כל ימי הָשַּׁמָּה (Lev. 26,34) ولو قيل הוּשַׁמָּה بساكن لين بعد الهاء

وتخفيف الشين لكان حسنا لانّه حسن أن يقال הוּשַּׁם بساكن لين بعد الهاء للتعويض وتخفيف الشين والتعويض بالساكن هو الاكثر والاعرف فافهم والانفعال נשם וְנָשַׁמּוּ הכהנים (Jer. 4, 9) נָשַׁמָּה כל הארץ (ib. 12, 11) ישם ישמו והארץ הַנְּשַׁמָּה (Ez. 36, 34) וערים נְשַׁמּוֹת (Jes. 54, 3) الاصل נשמם ונשממו נשממה ישמם ישממו הנשממה נשממות

שנן שנן אם שַׁנּוֹתִי ברק חרבי (Deut. 32, 41) ישון ישונו וחץ שָׁנוּן (Pr. 25, 18) שָׁנְנוּ לשונם (Ps. 140, 4) ويقرب منه וכליותי אֶשְׁתּוֹנָן (ib. 73, 21) ومعنى اخر וְשִׁנַּנְתָּם לבניך (Deut. 6, 7) למשל וְלִשְׁנִינָה (ib. 28, 37)

שסס שסותי שַׁסֻּהוּ כל עוברי דרך (Ps. 89, 42) فتح الشين يدلّ عليه انّه من שסס וַיָּשֹׁסּוּ אתם (Jud. 2, 14) والانفعال נשם וְנָשַׁסּוּ הבתים (Zach. 14, 2) יִשַּׁסּוּ בתיהם (Jes. 13, 16)

שקק שקותי בעיר יָשֹׁקּוּ (Joel 2, 9) כמשק גבים שוֹקֵק בו (Jes. 33, 4) ונפשו שׁוֹקֵקָה (ib. 29, 8) ويمكن ان يكون וַתִּשַּׁק ידי לְפִי (Job 31, 27) انفعال (*sic!*) منه وأصله ותשקק ويمكن ان يكون من هذا الاصل في معنى اخر פקדת הארץ וַתְּשֹׁקְקֶהָ (Ps. 65, 10) ولعلّه ان يكون من المعنى الاوّل بوجه وأمّا וְהֵשִׁיקוּ היקבים (Joel 2, 24) فليس منه

שרר שָׁרְרֵךְ אגן הסהר (Cant. 7, 3) לא כרת שָׁרֵּךְ (Ez. 16, 4) רפאות תהי לְשָׁרֶּךָ (Pr. 3, 8) ومعنى اخر בִּשְׁרִירוּת לבי אלך (Deut. 29, 18)

שרר כי תִשְׂתָּרֵר עלינו גם הִשְׂתָּרֵר (Num. 16, 13) ويمكن ان يكون منه וַיָּשַׂר אל מלאך (Hos. 12, 5) בי שָׂרִים יָשׂוֹרוּ (Pr. 8, 16) ويكون التشديد اصل שרים ישורו

תזז يمكن ان يكون من هذا الاصل התז הסיר הֵתַז (Jes. 18, 5)

תכך תוֹךְ ומרמה (Ps. 55,12) מִתּוֹךְ ומחמס (ib. 72,14) ראש ואיש תְּכָכִים (Pr. 29, 13)

תלל תֵּל עולם (Deut. 13, 17) על תִּלָּם (Jos. 11, 13) ונבנתה עיר על תִּלָּהּ (Jer. 30, 18) הר גבוה וְתָלוּל (Ez. 17, 22) ولعلّ ان يكون من هذا الاصل[a] וְתוֹלָלֵינוּ שמחה (Ps. 137, 3) بوجه من الوجه

תמם תמותי ויהי כאשר תַּמּוּ (Deut. 2, 16) כי אם תַּם הכסף (Gen. 47,18) תַּם עונך (Lam. 4, 22) וַתִּתֹּם השנה ההוא (Gen. 47, 18) וַיִּתֹּם הכסף (ib. 47, 15) תִּתֹּם חלאתה (Ez. 24, 11) تشديد التاء للتعويض עד תֻּמָּם

---

a) B المعنى.

(Jos. 8, 24) עַד תֹּם כל הדור (Num. 32, 13) כְּתָם פרח
(Jes. 18, 5) תָּם صفة والجمع תַּמִּים بالتشديد שנה
תְּמִימָה (Lev. 25, 30) פעילה وامّا כי לא תָמְנוּ (Lam. 3, 22)
فقد جاء شاذّا عن القياس والوجه فيه תמונו او תממנו
على الاصل والثقيل וַהֲתִמּוֹתִי טמאתך ממך (Ez. 22, 15)
כְּהָתֵם הפושעים (Dan. 8, 23) כַּהֲתִמְךָ שודד תושד
(Jes. 33, 1) اصله التشديد فأُسقط استخفافا יתם יתמו
وقد جاء معوضا بتشديد التاء וַיִּתֹּם הכסף (Gen. 47, 15)
والانفعال יִתַּמּוּ חטאים (Ps. 104, 35) במדבר הזה יִתַּמּוּ
(Num. 14, 35) وقد يمكن ان يكون וַתִּתֹּם השנה ההוא
(Gen. 47, 18) וַיִּתֹּם הכסף (ib. 47, 15) תִּתֹּם חלאתה
(Ez. 24, 11) النوع الاخر من الانفعال وقد ذكرته في صدر
الكتاب والقياس اذا اتّصلت بالواو תתמו יתמו بتشديد
التاء والميم وساكن المدّ الّا انّهم قد قالوا וַיִּתְּמוּ ימי בכי
אבל משה (Deut. 34, 8) على غير القياس اسقطوا شدّة
الميم وساكن المدّ استخفافا وعوّلوا على شدّة التاء الدالّة
على الانفعال ومعنى ثاني תָּם וישר (Job 1, 1) יונתי
תַּמָּתִי (Cant. 5, 2) والجمع תמים תמות بالتشديد على
الاصل ايضا وامّا זכר תָּמִים (Lev. 1, 3) תורת ה׳ תְּמִימָה
(Ps. 19, 8) فهو פעיל פעילה والجمع תמימים בְּתָם לבבי
(Gen. 20, 5) תֹּום וישר יצרוני (Ps. 25, 21) ואני בְּתֻמִּי

אלך (ib. 26, 11) לא אסיר תֻּמָּתִי ממני (Job 27, 5)
תפף תֹּף וחליל (Jes. 5, 12) בְּתוֹף וכנור (Ps. 149, 3)
בְּתֻפִּים ובמחולות (Ex. 15,20) עוד תעדי תֻפַּיִךְ (Jer. 31,3)
מְתוֹפְפוֹת על לבבהן (Nah. 2, 8) בתוך עלמות תּוֹפֵפוֹת
(Ps. 68, 26) ✱

✱ تمّت الافعال ذوات المثلين ✱

RETURN TO the circulation desk of any
University of California Library
or to the
NORTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY
Bldg. 400, Richmond Field Station
University of California
Richmond, CA 94804-4698

ALL BOOKS MAY BE RECALLED AFTER 7 DAYS

- 2-month loans may be renewed by calling (510) 642-6753
- 1-year loans may be recharged by bringing books to NRLF
- Renewals and recharges may be made 4 days prior to due date.

DUE AS STAMPED BELOW

OCT 2 1997

RETURNED

NOV 14 1997

Santa Cruz

12,000 (11/95)

YC1